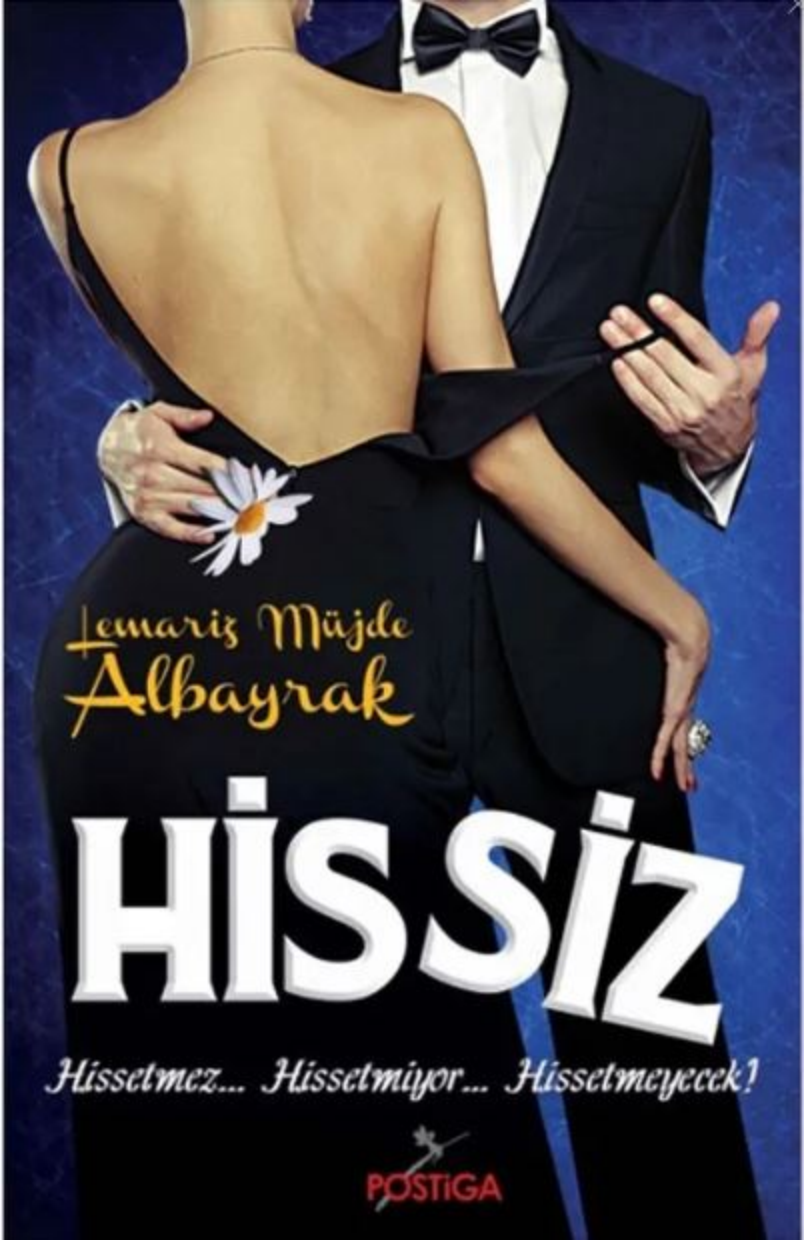

Lemariz Müjde
Albayrak
HİSSİZ
Hissetmez... Hissetmiyor... Hissetmeyecek!
POSTİGA

Lemariz Müjde Albayrak

HİSSİZ

Aşkın en derinden, inkâr edildiği yerden ortaya çıkışı! Kendilerini ve birbirlerine duyduğu aşkı çığlık çığlığa ve sessizce inkâr etseler de, aşkları ortalığı yakıp kavuruyor!

Alexander, hissiz, acımasız, yakışıklı, güçlü ve zengin... Daha küçücük bir çocukken öğrendi bütün bu özelliklere sahip olabilmeyi. O hislerini acımasızca rafa kaldırmış, kendi sonuna doğru ilerliyordu. Ama bilmediği, her sonun bir başlangıca gebe olduğuydu.

Heaven karşısına çıktığında bütün inançları ters yüz olurken, kendi sonu birdenbire başlangıcı olduğunda ne yapacağını elbette bilemezdi.

Heaven; masum, saf ve kırılgan bir papatya... Cennetten gelen bu sessiz melek, tüm korkularını kendine zırh yaparak kökleri ile tutunduğu topraklarında, Alexander'ın fırtınasına karşı direnirken, bir aşk ateşi yakmak için geldiğinde asla tek bir yananının olmayacağını bilemezdi.

9 786054 799497

24₺

www.postigayayinlari.com
facebook.com/postigayayin
twitter.com/postigayayin

POSTİGA YAYINLARI: 138
Çağdaş Roman: 7

Kitabın adı: **Hissiz**
Yazar: **Lemariz Müjde Albayrak**
Genel Yayın Yönetmeni: **Nurettin Hacıkurtiş**
Editör: **Nursel Calap**
Sayfa Tasarımı: **Ceyda Çakıcı Baş**
Kapak Tasarımı: **Serhat Filiz**

ISBN: **978-605-4799-49-7**
Birinci Baskı: **Eylül 2014**

Sertifika No: 12992

Baskı ve Cilt
Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 613 68 94
www.kurtis.com.tr

POSTİGA YAYINLARI
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 212 501 51 07 Faks: 212 613 68 96
www.postigayayinlari.com
bilgi@postigayayinlari.com

© **Lemariz Müjde Albayrak** / Postiga Yayınları (2014)
Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

HİSSİZ

Lemariz Müjde Albayrak

TARAMA: EMBİSH
DÜZENLEME: ORPPERSEPHONE

POSTİGA

Bunca şey yazarken en zoru bir teşekkür yazabilmekmiş.
Bu bir süreç ve bu sürecin içerisinde öyle çok kişinin direkt ya da dolaylı olarak etkisi oldu ki, mümkün olsa, gönlüm her birinize tek tek teşekkür edebilmek istiyor.

En başta bana aşkı yaşatarak öğrettiğin ve sabırla içime işlediğin için
teşekküler sevgili eşim...

Minik oğullarım, beni sabırla beklediniz ve sevgiyle kucakladınız;
size tüm kalbimle minnettarım.

Uykusuz gecelerimin sabahlarında benden hoşgörüsünü esirgemeyen ailem;
her birinize tek tek sonsuz teşekkürler.
Ve tabii ki eşsiz elmalı turta tarifinin sahibi kız kardeşim, sen hayatımın vazgeçilmezisin...

Sevgili Elif, Şevval, Açelya, Nergis, Şennur, Aleyna, başım her sıkıştığında içimi döktüğüm
Mehtap ve bana ilk inanarak fan kulübümüzü Facebook'ta açan Zeynep...

Beni her zaman teşvik eden sevgili yazarlarım, bir tanecik dostlarım
Burcu Demet, Öykü Kannenci, Nehir Erdem, Işıl Parlakyıldız ve Müjde Aklanoğlu,
Hayatıma Postiga ile giren Başak Kızıltan...

Gülçin, Canan, Tuğba, Yağmur...

Emeklerini asla inkar edemeyeceğim
dostlarım ve eleştirmenlerim
Esra ve Nevra...

Ve kitabımızı Rusça'ya çeviren Lala,

Hepinize tüm kalbimle teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız.

Beni kurdukları o nezih aileye kabul eden
Postiga Yayınları
iyi ki sizlerle tanışmışım, sonsuz teşekkürler...

Basımdan dağıtıma emeği geçen tüm arkadaşlar ve
sen sevgili okur,
elinde tuttuğun bu kitaba emek harcayarak
'bizim hikâyemiz' yaptığın
ve her anında destekleyerek yanımda yürüdüğün için
sana sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.
Bu kitabın her sayfasında senin de emeğin var.
Yüreğine sağlık...

BİRİNCİ BÖLÜM

Şeytanın Ta Kendisi

Şeytan! Alexander'ı tanımlamak için kaç defa kullanılmış bir kelimeydi Tanrı bilir. Kimi zaman işveli, kimi zaman kızgın, kimi zamansa muzır. Her birinde ayrı bir anlam yüklüymüşçesine kullanılsa da çıktığı yer hep aynıydı: Alexander Romanov. İçinde bitmek bilmeyen kargaşası ve kontrolleri zorlaşan benliğinin patlamaları ile Alexander bu lakaba layık olabilmek için çabalamaya hiç gerek duymuyordu. Bu ona çocukluğundan kalma bir armağandı ve yaptığı sadece bu armağanı gerektiği gibi taçlandırmaktı. Kabullenmiş ve özümsemişti. O bu cehennemin şeytanıydı ve çıkış aramak nafile olurdu. Dahası, parmağını bile oynatmasa da onu içine çeken girdap kendiliğinden oluşuyor, adeta yıllar önce annesinin ona taktığı bu sıfatı haklı çıkarırcasına onunla alay ediyordu.

İşte tam da o girdaplardan birinin içindeydi o anda.

Alexander altında inleyerek daha hızlı olmasını haykıran kadına şöyle bir baktı. Saçları dağılmış, saatlerdir süren sevişmelerinin yorgunluğu kadına sinmişti. Kaç saattir sürüyordu bu? Gözü duvardaki saate ilişti. Gece yarısını çoktan geçmişti ama Alexander'ın içindeki sıkıntı hâlâ yerli yerindeydi. Yıllardır oradan hiç kaybolduğu olmuş muydu ki? Sadece gözlerini kapatıp

altında yatanın yüzünü unuttuğu anlarda mı? Onu hiçbir zaman gerçek anlamda tatmin edemeyen bedenlerle sıkıntısını atabildiğini mi sanıyordu ki? Evet sıkılmıştı. Saatlerdir ona hiçbir anlam ifade etmeyen bu kadından sıkıldığı gibi sıkılmıştı.

Diğerleri gibi o da kendisinden her anlamda ne koparabileceğine bakıyordu. Büyük Alexander; tarihteki ihtişamlı adaşı gibi... Ne kadar da ironikti. Tanrı ona her manada cömert davranmıştı. Kendi düşünceleri yüzünden sırıtınca altındaki kadın kendine pay biçip onu mutlu ettiğini zannetti.

Alexander sinirle sarı saçlarından tutup pozisyonlarını değiştirerek kadının başını aşağı çektiğinde, kadın büyük bir nimet sunulmuş gibi usta bir iştahla beklenen yapmaya başladı. Bu zamana kadar kim ondan almadan vermişti ki? Kendi annesi bile... Hayır, bütün bunları düşünmek istemiyordu. Bir an olsun bu anın tadını çıkarmak istiyordu, ama aklına hücum eden düşünceler bir anda sinirlerini kaldırmış midesini bulandırmıştı.

Gözü, altındaki kadına kaydığında arzudan eser olmaksızın görevini yerine getirmeye çalıştığını gördü. Acıdı, ama çabucak bu duyguyu sildi. O bunu hak etmiyor muydu? Sanki daha düne kadar kocasına aşk sözleri fısıldamıyormuş gibi bugün onun altında kıvranıyordu. Alexander olanca hızıyla onu iterek odanın içerisindeki lüks banyoya girdi ve kadının soran gözlerine bakmadan kapıyı çarpıp kilitledi. Kirlenmiş hissetse de bu duyguyu bastırarak kendine lakabını anımsattı. Şeytanlar kirlenmezdi, onlar zaten kirli doğardı.

Buz gibi suyun belirginleşmiş kaslarından aşağı doğru akıp gitmesine izin verirken hâlâ gerginliğinin devam ettiğinin bilinciyle sağ yumruğunu duvara savurarak içten bir lanet okudu. Artık neredeyse her defasında böyle sonlanmak zorunda mıydı? Hayatın tüm tatları gibi bu kendini unutma anı da sanki yavaş yavaş ellerinden

çekiliyormuş gibi kendisiyle baş başa kalıyordu. Genç adam gözlerini yumduğunda sadece karanlığı hayal etti. Her şeye rağmen dimdik duran erkekliğini kendi iri ve sertleşmiş elleriyle kavrayarak, geriye attığı başının altında bir Yunan heykeli gibi sergilenen boğazından gelen derin hırıltılar eşliğinde, bedenini bir anlık hiçliğin huzur verici kollarına bıraktı.

Eşcinsel değildi. Bunu çok sorgulamış, ama eşcinsel olmadığından iyice emin olmuştu. kadınlar onu doğru düzgün tatmin edemiyordu. En sert oyunları bile denemişti ama aklına her defasında içlerindeki adi şeytan geliyor ve o melek yüzlü garabetlerden tiksiniyordu. Hepsi onun bir seks tanrısı olduğunu söylüyordu. Kaç erkek onun gibiydi? Oysa, o terleyen bedenlerine rağmen, onun içinde bir şeyler hep eksikti. Bu defa eksiklikten öte bir mide bulantısı vardı. İçerideki kadından tiksinmişti. Evli olmasına aldırış etmeden, adını bile doğru düzgün aklında tutamadığı bu kadının çağrısına cevap veren kendisi değil miydi? Elena? Böyle mi demişti ismine? Ne fark ederdi ki? Canı istemişti, yapmıştı. Hızlıca banyodan çıkıp giyinmeye başladı. Kadın uzandığı ihtişamlı yataktan hafifçe doğrulmuş bir şeyler mırıldanıyordu ama Alexander duymuyordu bile. Düşüncelerinden sıyrılıp ruhsuz, piç bir gülümsemeyle kadına döndü.

"Hadi ama Alexander, hemen gidiyor musun? Kocamın bu gece olmadığını biliyorsun, gel hadi, uyuyalım."

Sesler zihninde anlam kazanmaya başlarken Alexander'ın içini, damarlarından kanı çekilirmişçesine bir his kapladı. Kıstığı gözlerine eşlik eden soğuk gülümsemesi acımasız bir hal alırken avını kuşatan köpekbalığından farksızdı. Uyumak mı? Bu şey kendini ne sanıyordu? İçinde kabaran öfkeyi yutkunarak "Seninle işim bitti," dedi.

Alexander'ın keskin ve emir veren ses tonu araların-

da asılı kalırken Elen hiç umursamazmışçasına "Hadi ama, harika vakit geçirdik değil mi?" dedi. Alexander'ın kasılan çenesinde seğiren damara aldırış etmeden devam etti. "Bir daha ne zaman yaparız? Bu sefer ben sana geli..."

Alexander yumruk yaptığı ellerini sıkıp "Kes!" diye haykırarak kadının sözünü kestiğinde kendisiyle mücadelesi birazcık bile azalmamıştı. Bu aptal varlık ne diyordu böyle? Yumruk halindeki ellerinin eklemleri beyaza dönerken Alexander sıktığı dişlerinin arasından hırlarcasına konuştu.

"Hiçbir kadın evime gelemez. Seni de bir daha göreceğimi sanmıyorum."

Alexander kadının cevabını beklemeksizin sert adımlarını odanın dışına; oradan da gecenin ruhu gibi karanlık soğuğuna yönlendirirken kenetlenen yumruklarını da bir an olsun gevşetmedi. Son model arabasına vardığında kadının kirletmemiş olduğu evinin, kendisinden başka bir şeytanın elini süremediği tek mabet olduğunu düşündü.

Babası öldükten sonra aile mirası olan evi, babasının tek mirasçısı olarak derhal satmış ve içerisini hiçbir kadının kirletmediği Beverly Hills'teki evini almıştı. Biolojik annesinin itirazları ve hezeyanları tüm bu kararları aldığı sırada umrunda bile olmamıştı. Annesiyse zaten bir iki sene içinde altına girdiği heriflerden birinin arabasında, kendisi kadar lüzumsuz bir kazada geberip gitmişti. Ölümünün de yaşamı kadar lüzumsuz olması komik sayılabilecek bir ironiydi. Alexander cenazeye gitmemekle hayatının en dürüst hareketini yaptığını biliyordu. Bunun yerine sabaha kadar içip bulduğu ilk kadını yüklü bir parayla satın almış ve yüzüne bile bakmadan acımasızca becermişti.

Şimdi düşünüyordu da babasını mutlu etmek için onca şeyi boşuna yapmıştı. İlk karısı olacak o fahişeyle

bile sırf babası mutlu olsun diye, çocuk denecek yaşta evlenmemiş miydi? Gerçi o zamanlar birilerine güvenmek istemiş, hayatını farklılaştırabileceğine inanmıştı. Neden güvenmişti ki? Seks adına bildiği her şeyi ondan öğrendiği için mi? Düşündükçe kasılan bedeni daha da taşlaşırken ruhunu kaplayan karanlık geçit vermeksizin onu ele geçiriyordu. Bir an durup nefes alarak yutkundu. Kendisini sakinleşmeye zorlarken karısı olacak o kadının karnında yeşeren, kendi bebeği zannettiği zavallıyı düşünmemeye çalıştı. O hissetmezdi. Hissizdi o. Hayatın hiçbir alanında, hiç kimseye acımazdı. Çalışma hayatındaki önlenemez başarısını buna borçluydu; gözüne kestiği küçük işletmeleri köşeye sıkıştırır ve yutardı. Kural tanımaz, korkmazdı. Kadınlara neden farklı davransındı ki? Yıkar geçer, hissetmez ve arkasına bakmazdı.

Hepsi melek yüzlü, ruhları beş para etmeyen, çıkarcı fahişelerdi. Ruhlarını şeytana satmışlardı ve şimdi o şeytanın ta kendisiydi...

www.webcanavari.net / embish

İKİNCİ BÖLÜM

Hisler ve Yalnızlık

Alexander, her zamanki gibi, sabah Los Angeles'taki holding binasına tüm çalışanlardan önce geldi. Binanın kapısından geçerken, akşam nöbetini henüz devretmemiş olan güvenlik elemanı Mike çıkmaya hazırlanıyordu, onu kibarca selamladı.

"Günaydın Bay Romanov! Her zamanki gibi erkencisiniz."

Nisan ayını geride bıraktıkları şu günlerde zamansız sıcaklar L.A.'in fakir semtlerinden çalışmaya gelen bu adamı etkilememiş olacak ki nispeten havaya göre daha kalın giyinmişti. Alexander kendisini gülen bir yüzle selamlayan Mike'a dönerek selam verdi ve "Günaydın Mike! Her zamanki gibi uyku tutmadı," dedi.

Asansöre vardığında son dakikada dönerek "Eşin ve bebeğin nasıl? Yanlış hatırlamıyorsam, Mart'ta doğmuştu, değil mi?" diye ekledi.

Mike; Alexander'ın, bebeği olduğunu bildiğine çok şaşırdı. Her zaman geçerken ona selam verir, hatta kimi zaman kısaca konuşurdu bile. Ancak, karısı soğuk bir Mart gününde doğum yaptığında ona hatrı sayılır bir ikramiye verilmiş bile olsa, patronunun onun karısı ve bebeğine dair herhangi birşeyi hatırlayacağına, hatırlasa bile soracağına ihtimal verememişti.

"Evet Bay Romanov, Mart ayında doğmuştu," dedi ve kibarca devam etti. "Çok sağ olun, oldukça iyiler. Kızım şimdiden ufak dırdırlara başladı. Ne de olsa bir kadın olacak ve kesinlikle şimdiden pratik yapıyor! Ama onlarsız da hayatın tadı olmuyor değil mi, Bay Romanov?"

Alexander son kelimeleri ile gülümseyerek kendisine bakan Mike'ı bir kere daha süzerken 'Bir kız...' diye düşündü. Umutlar besleyerek bebeğinden bahsettiği her halinden belli olan adam ona ilk defa bu kadar yorgun gözüküyordu. 'Masumiyet,' diye düşünürken hekesin, ama istisnasız herkesin, hayata masum başladığına kanaat getirdiyse de kendisini bu gerçekliğin hiçbir anına oturtamazdı. Annesi ona defalarca bunu net bir dille anlatırken "Şeytan!" diye bağırırdı. Şeytan! Yanlış anlamaya fırsat vermeyecek kadar net ve açık...

Annesi, babası ile sırf parası için evlenmiş, babası evlenmelerinden kısa bir süre sonra felç kalınca ondan da onunla geçirdiği hayattan da nefret etmişti. Büyükbabası bütün acımasız duruşuna karşın bu evliliğe engel olamamış, ancak baştan, babasının kısa sürede hastalığından dolayı felç kalacağını hesap etmeyen annesine, mirasla ilgili gerekli tüm belgeleri evlilik öncesinde imzalatmış, annesi de kocasının hastalığıyla tüm mirastan pay alamayacağını anlayınca çareyi çocuk doğurmakta görmüştü. En azından tüp bebekti ve hiç değilse babasından olduğuna bu yolla emin olabiliyordu. Alexander başlarda hep hata yaptığını zannederek, daha iyi bir çocuk olursa annesinin onu seveceğini sanıyorduysa da boşunaydı. O kadın tüm nefretini hamileliğine ve ona yansıtmaktan bir an olsun çekinmemişti.

İçine dolan sıkıntıyı öteleyen Alexander, her zamanki maskesini yüzüne takınıp "Öyledir herhalde Mike. Sana iyi günler," diyerek odasına doğru ilerledi. Beynine üşüşen anılar onu rahat bırakmazken ses geçirmeyen oda-

sına girerek masasına ilerledi. Kimi zaman tüm sesler üzerine gelirdi. Gün içerisinde beyni çatlayacak gibi olduğunda kendini buraya atar, masasından otomatik kilitlenen kapıyı kapatır ve kendini sessizliğin huzuruna bırakmak isterdi. Bu oda da onun ikinci mabedi sayılırdı. Şeytanın ini diye anılan odasında tüm kontrol onun ellerindeydi. Küçük işletmeleri nasıl avlayacaklarını burada yönetir, istediğini alırdı. Sadece onun yönettiği kameralarla her köşesi izlenen oda, onun en gizli strateji toplantılarını ve daha nice işlerini yönettiği güç alanıydı. Ciddiyetin her köşeye sinmiş olduğu bu oda Alexander'a bir anda anılarla birlikte üzerine kapaklanıyormuş gibi geldi. Eşyalar bakışlarının önünde yok olurken terleyen avuçlarını dizlerine sürterek geniş bir koltuğa oturdu. Sanki bir anda yeniden dokuz yaşındaydı ve annesinin çığlıklarını duyabiliyordu. Onu kurtarmak, kahramanı olmak istemişti. Var gücüyle koştuğu odada, annesini dizlerinin üzerinde bahçe görevlisinin erkekliğine o güne kadar hiç görmediği şeyleri yaparken gördüğünde şoka girmiş, annesini saçlarından erkekliğine bastıran adamın üzerine atlayıp var gücüyle vurarak annesini kurtarmaya çalışmıştı. Peki sonuç neydi? Daralan boğazını temizlerken bir kez daha aynı görüntüleri düşünmenin verdiği işkence ile sinirlendi. Ona avazı çıktığı kadar "Şeytan!" diye bağıran annesinin okkalı tokadının indiği sol yanağına elini koyarken derin bir soluk alıp yutkunarak sinirini bastırdı ve hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı. O gün annesinin onu hiçbir zaman sevmeyeceğini anlamış ve ağlamayı bırakmıştı. Gözlerinden tek bir damla bile yaş dökmezken, o gün hissetmeyi reddedişinin ilk günüydü. Alexander, hissetmediğini kendi kendine tekrar ederken bildiği tek bir şey vardı ki, o bir şeytandı. Ama kadınlar da onun cehennem yoldaşlarıydı.

Tehlikeli bir savaşçıyı andıran hareketlerle, hiçbir

şey olmamış gibi, odanın içerisinde ilerleyen Alexander mutfak bölümüne geçerek kendisine bir kahve hazırladı. Burası bölmelerle ayrılmış küçük bir ev sayılırdı ve içeride Alexander'ın çoğu zaman sabahladığı giyinme odası, banyo ve mutfak vardı. Bazen evin ıssız yalnızlığı bu sabahki gibi üzerine çöktüğünde, gece saat kaç olursa olsun işe gelir, kendini hissetmeyene kadar çalışırdı.

Ekstra sıcak kahvesini yudumlayan Alexander, kimseye ihtiyacının olmadığını düşündü. Çocukluk uykularının görünmez düşmanlarını bile tek başına yenmemiş miydi o? Altı yaşında ağlayarak annesinin odasına gittiğinde, annesi ona defolmasını söyleyerek arkasını dönerken, içeride onu bekleyen adamın o fahişeye Alexander'dan daha çok ihtiyacı vardı! O zaman öğrenmişti ki, o kendine yeterdi. Şimdi otuz iki yaşını dolduracağı şu günlerde, neden az önce olduğu gibi nefesinin her darlanışında içinde ona sinir hezeyanları yaşatıp etrafı yakıp yıktıran tek bir kelime yankılanıyordu? *Yalnızlık*! Bir anda hiç beklenmedik bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırarak elindeki kahve fincanını tezgâha fırlattırken her şeyi yıkma arzusuyla dolup taştı. Derin soluklarla nefesi kesilirken yalnızlık nidalarını bastırabilmek adına içinden tekrarladı. "Hissetmeyeceğim! Hissetmeyeceğim! Hissetmeyeceğim!"

O soğuk ve kontrollüydü. Birilerini cezalandırırken bile kontrolünü ve hissizliğini yitirmeyen bir acımasızdı. Derin soluk alıp verişleriyle tekrar soğuk ve kontrollü haline geri döndüğünde kapısının tıklatıldığını duydu.

Hızlı adımlarla masasına ilerleyen Alexander, düğmeye basarak kapıyı açınca içeriye yirmi beş yaşlarında genç bir adam girdi. Alexander başını kaldırmasa da gelenin kim olduğunu biliyordu: Adrian. Genç adam yıllardır Alexander'ın yanındaydı ve itiraf etmek isemese de onun tek ailesi olmuştu. Ne zaman üzerine gelmemesi gerektiğini çok iyi bilirdi ve onun emirlerinin her

konuda harfiyen yerine getirildiğinden emin olurdu. Alexander, Adrian'la tanıştığında sokaklarda on sekiz yaşında, kimsesiz bir serseriydi. Eski karısı olacak sürtüğün sebep olduğu o lanet gecede Alexander'ın hayatını kurtardığından beri yanındaydı. Alexander onun gerekli eğitimi almasını sağlamış ve bütün işlerini denetleyecek bir pozisyona getirmişti. Yakışıklı genç adam, canını dişine takarak Alexander'a karşı büyük bir minnetin karşılığını ödercesine çalışmıştı. Özel hayatı tam bir kaosa dönüşmüş olsa da Alexander küçük yaramaz kardeş gibi onun her yaptığını mazur görüyordu. Sonuçta genç adam iş konusunda kimsenin gösteremeyeceği üstün başarılar göstererek Alexander'a kendini bir çok defa kanıtlamış ve saygısına layık olmuştu.

"Günaydın Alex, erkencisin gene."

Adrian, Alexander'ın masasına doğru yaklaşırken şeytanın ininde kimsenin olamadığı kadar rahattı. Genç adam her zaman sergilediği neşeli tavrını hiç bozmadıysa da Alexander nedeni belirsiz kızgınlığını ifade eden bakışlarını kıpırdatmadan huysuzca mırıldandı.

"Uyku tutmadı, mutfakta kahve var alıp gelsene."

Adrian mutfağa doğru ilerlerken kırılmış bardak parçalarını gördü. Eğilip parçaları yerden toplarken bir yandan da Alexander'a takıldı.

"Ne o, kahve fincanıyla sirtaki mi yapıyordun sabah sabah?"

"Ha ha ha, çok komiksin Adrian, ama nedense içim gülemedi."

Sahte bir kahkaha taklidi yapan Alexander bir nebze de olsa Adrian'ın neşeli doğasına ayak uydurmuştu. Doğru ya, en son ne zaman içten gülmüştü? Daha doğrusu hiç içten gülmüş müydü?

Kendisinden yedi yaş küçük olan Adrian onunla dalga geçmeye cesaret edebilen tek kişiydi. Bu çocuğa karşı can borcu da olsa gerçekten fazla yumuşamıştı ama o,

yanında insan olduğunu hatırladığı ve normal olmaya yakın olduğu tek kişiydi.

"Seni sekreter ya da temizlikçi olasın diye okutmadık, hizmetçiliği bırakıp otur lütfen."

Alexander tüm ciddiyeti ile konuşmuş olsa da Adrian o havaya bürünmeye hiç niyetli değilmiş gibi konuşmasını sürdürdü.

"İnadı bırakıp yanına şöyle hoş, seksi ve uzun bacaklı bir yardımcı alsaydın, hani memeleri olan cinsten, bunları yapmak da bana kalmayacaktı. Sonunda evine ütüye de gelmeye başlayacağım! Gitgide aramızdaki ilişkiden korkmaya başladım." Kendi sözlerine keyiflenen Adrian bir yandan da gözlerini korkmuş gibi kocaman açmış ve gülerek eline bir fincan kahve alıp Alexander'ın karşısına oturmuştu.

Alexander sıkıntılı duruşunu hiç bozmadan Adrian'ı süzdü ve konuyu değiştirerek, "Bırak boş konuşmayı da bana Mirdland Çiftliğinin durumundan bahset. Neden bu iş bu kadar uzadı? Onca firmayı ele geçirdikten sonar neden Tower Hill de finansal sıkıntı yaşayan basit bir at çiftliğini almak için bu kadar takıldık?" diye sordu.

Alexander'ın sözleri karşısında Adrian savunmaya geçti. "Tanrım sen oradaki yaşlı Mirdland'ı hiç görmedin herhalde. Adam katır kadar inatçı. En son teklif için giden avukatı tüfekle ateş ederek kovaladı. Konuşmak bile mümkün değil. Çiftliğin bütün senetlerini topladık. Önce kimse vermek istemedi, çünkü hepsinin geçmişe dayalı iyi ilişkileri var. Yaşlı adam huysuz falan, ama herkese bir şekilde bir iyiliği dokunmuş. Ancak en nihayetinde satın almamayacak kimse yoktur tabii ki. Senetleri topladık. Burayı neden bu kadar istiyorsun? O küçük kasabada ne projesi olur ki? Orayı alana kadar bir otel yeri falan istiyorsan tonla turistik yer var. Bazen, benim bile hayal gücümü zorluyorsun!"

"İşime karışma! Orayı şimdilik kendime istiyorum ve kimseye hesap vermeyeceğim!"

"Ne o? Yaşlanıyor musun dostum? Robinsonculuk mu oynayacaksın?" diyen Adrian Alexander'ın artan sinirini umursamadan gülmeye devam etti.

Alexander hiddetini gizleme gereği duymadan Adrian'a çıkışsa da, inanmaz tavırla başını iki yana sallayıp konuşmayı sürdürdü. "Tanrım sana neden bu kadar yüz veriyorum ki acaba? Çoktan bacaklarını kırmış, şu camdan aklın başına gelene kadar seni sallandırıyor olmalıydım."

Adrian, Alexander'ın ona karşı tavrından emin bir şekilde "Hadi Alexander itiraf et beni seviyorsun," dedi. Takındığı dramatik tavır ve gözlerini komik komik, alay edercesine kırpıştırması Alexander'ı çileden çıkarsa bile için için eğlendiriyordu.

"Git bu numaraları becerdiğin kadınlara yap," diyerek çıkıştığında Alxander artık daha fazla gergin duruşunu sergileyemeyecek durumdaydı.

"Becermek mi? Dostum neden bu yaşında hâlâ bir ilişki tutturamadığına şaşmamak gerek!" Adrian gülerek rahat bir tavırla sözlerine devam etti. "Sevişmek denir ona. Seks bir sanattır! Kadın denen o tapılası varlık..."

Adrian cümlesini tamamlayamadan Alexander sözünü kesti.

"Bana entel ibne muhabbeti yapmasan? Bana akıl verene de bak. Sen neden o çok bayıldığın kadınlardan birini hayatına almıyorsun o zaman?"

"Benim durumum farklı! Benim kadar iyi sevişen olmadığı için, kendimi tüm kadınlardan mahrum bırakmam haksızlık olur." Adrian eliyle basit bir geçiştirme hareketi yaparak, umursamaz bakışlarla devam etti. "O yüzden ben, senin aksine, zevk alarak tüm kadınlara hizmet ediyorum Bay Maço ve hepsini sevebilecek geniş bir kalbim var."

Adrian cümlesini tamamladığında Alexander yeniden sinirlenmişti bile.

"Kırdırtma bana çeneni! Geniş kalpmiş! Kalbin nerende senin? İki bacağının arasında mı?" Alık bir duraksamadan sonra ters bakışlarını Adrian'a çeviren Alexander, kızgın tavırlarıyla devam etti. "Sırıtma karşımda!" Bir iki saniyelik sessizliğin ardından Adrian'ın hâlâ ona sırıtan yüzünü dağıtmak istercesine tısladı. "Gülme diyorum! Sana ne benim zevkimden! Seni mi becereceğim? Sonuç; sen de benim gibi önüne gelen kadınla yatıyordsun." Alxander başını geriye doğru atarak derin bir nefesle yukarı doğru mırıldandı. "Tanrım! Neyi konuşuyoruz?" Başını aşağı eğdiğinde hâlâ sırıtaran ona bakan Adrian ile göz göze geldi. "Beni gıcık etmek zorunda mısın?"

Alex'in sözlerini umursamadan Adrian bir anda ciddileşti. "Bak her şey iyi güzel de, artık kendine zarar veriyorsun. Eski karınla olanlar..."

"Yeter!"

Alexander elini masaya vurarak hiddetle oturduğu yerden fırlamış ve Adrian'a doğru atılıp yakasına yapışmıştı.

"Bir daha o fahişeyi! anarsan... seni... gebertirim. Yemin ederim gebertirim!"

Alexander o anda ne yaptığını fark edip içinden tekrarlamaya başladı. 'Hissetmiyorum, hissetmiyorum, hissetmiyorum...' Adrian'ın yakasını bırakıp ellerini kömür karası saçlarından geçirerek çatılmış, siyah yay gibi kaşlarını ovaladı ve arkasını döndü. Adrian'dan hiç ses çıkmıyordu, çünkü son zamanlarda bu kendini kaybetme işi çok sık olmaya başlamıştı. Adrian onu tanıdığından beri Alexander hep kontrollü olduğu halde bir süredir sanki gerilen tellerin tek tek koparak fırlaması gibi çatırdıyordu. İlk defa ona karşı kendisini böyle kaybetmişti. Alexander'ın derin nefes alışlarını duydu ve

oturduğu yerde ellerini koltukların kenarına koyarak, her şeye hazırlıklı vaziyette, pür dikkat onu izlemeye devam etti. Adrian uzun boylu ve iri olmasına rağmen Alexander ondan da uzun ve iriydi. Boyu bir doksanın üzerinde, boyuna eşlik eden, küçük sayılabilecek yaşlardan itibaren dövüş sanatlarını çalışmanın getirdiği, tehlikeli kasları vardı. Alexander'ın kendini kaybetmesi gerçekten tehlikeliydi. O lanetli gecenin ardından geçirilen sinir patlamalarında neler olduğunu kendi gözleri ile görmüştü ve Tanrı'ya şükür, bir daha öyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Siyah kaşlarının altında öldürücü bakışlar atan gri-mavi, içinde kırçılların kıpırdandığı gözler Adrian'a döndüğünde insanın kanını donduran bir ses Alxander'ın dişlerinin arasından duraklamalarla süzüldü.

"Bu kadar muhabbet yeter, bu iş çok uzadı. O çiftliğe ben gidiyorum! Orayı istiyorum ve ben... istediğimi alırım."

www.webcanavari.net / embish

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karşılaşma

Konuşmanın ardından Alexander hızla jipine atladığı gibi çiftliğe doğru sürmeye başladı. Hafta sonundan önceki son gün olmasının avantajını kullanarak, gerekirse tüm hafta sonunu orada geçirip Pazartesi olmadan bu işi çözmek istiyordu. Çocukluk anılarından kalma bu çiftliğe neden bu kadar çok taktığına kendisi de şaşırmıyor değildi doğrusu. Birçok şeyi aştığını sanırken henüz içinde gömemediği duyguların varolabileceğini düşünmek onu rahatsız etti. O huysuz bunağın direnmesi de orayı daha çok istemesine sebep olmuş olmalıydı. Bu kadar çok dayanacağını tahmin etmemişti çünkü; o müdahale etmese bile iki, bilemedin en fazla üç sene içerisinde bir mucize olmazsa orası zaten borçları yüzünden satılacaktı. İçinde bir taraf ona karşı direnen bu adama hep saygı duymuşken şimdi, o saygının yanısıra bir de hayranlık duyuyordu. Yaşlı Mirdland topraklarına bağlı ve eski kafalı bir adamdı. Öğrendiğine göre oğlu ve gelini uçak kazasında öldüğünde mucize eseri kurtulan tek torununa sahip çıkmış ve bu çiftlikten hiç ayrılmadan onu büyütmüştü. Kendi dedesine benzemeyen adamları severdi. Dedesi ona her zaman o 'fahişenin dölü' olduğunu net bir dille hatırlatıp unutmasına asla izin vermemişti.

Çiftliğin koca kapılarından içeri girerken arabasını yavaşlattı. Etrafa bakınarak ev olarak da kullanılan ana binaya doğru sürerken etrafta pek bir şeyin değişmeyip tıpkı çocukluk anılarında bıraktığı gibi olduğunu gördü. Bir tek şey hariç! Az ilerisinde çitlere doğru dörtnala atını sürerek uçarcasına atlayıp araba yoluna bodoslama giren ve az kalsın atıyla birlikte jipinin altına girecek olan bu kendini bilmez kadın haricinde! Alex, usta bir refleksle, arabanın direksiyonunu sola döndürerek saman balyalarına doğru savrulduğu gibi, tekrar direksiyon hakimiyetini toplamaya çalışırken saman balyalarına adeta çakıldı. Korkunç bir öfkeyle arabadan indiğinde dışarıda hiç ses yoktu. O sinirle nasıl olup da bir kadının böyle bir durumda avazı çıktığı kadar bağırmadığını hiç düşünmedi. Olanca hiddetiyle halen siyah atının üzerinde dimdik, eğersiz oturan kıza bağıracakken kızın korkudan kocaman açılmış okyanuslar kadar mavi gözlerine bakakaldı. Hayatında ilk defa söyleyecek sözleri de öfkesi de nedensiz yere boğazında takılı kalmıştı. Ona bağırabilmek için kendini toparladı.

"İyi misiniz?"

Ağzından hiç hesaplamadığı bu kelimeler dökülürken Alexander şaşkınlık içerisindeydi. Bu kızın bakışlarında birşey onu kibar olmaya itiyordu sanki. Kız önüne dökülen uzun, koyu kahve saçlarını kulaklarının arkasına sevimli bir şekilde sıkıştırıp hafif kızararak başını olumlu anlamda salladı ve canlı bir kırmızı-pembe olan alt dudağını endişeli bir şekilde ısırarak ana binaya doğru başını eğdi. Bu hareketi Alexander'a bir kuğuyu hatırlatmıştı. Tanrım bu da neydi böyle! Aptal bir kadının karşısında yeni yetme ergenler gibi ağzı açık bakıyor muydu? Ne kuğusu? Bu da nereden çıkmıştı? 'Bir bu eksikti lanet olsun,' diye içinden geçirerek kasıklarına doğru yayılan sıcaklıkla, pantolonunun bastırdığı ve kıza orada olduğunu haber vermek için adeta isyan

eden, erkekliğine lanet okudu. Ne zamandan beri penisinden düşünür olmuştu. Altı üstü kahrolasıca bu küçük kadının diğerlerinden ne farkı vardı ki?

Gergin bir ifadeyle kıza bir kez daha baktı ve ilk defa kendini zorlayarak birine çıkıştı.

"Atını arabanın üzerine sürerken aklından ne geçiyordu senin! Madem binemiyorsun, ne işin var at sırtında? Kafayı mı yedin sen?!" Sinirle saçlarında dolandırdığı ellerini havaya savurarak devam etti. "Atın da sen de geberip gidecektiniz! Hayır, dünyadan bir kadın ha eksilmiş ne fark eder de... benim de başımı belaya sokacaktın!"

Bütün bunları söyleyebilmek için kızın gözlerine bakarken adeta kendisini zorluyordu. Ancak kız yine de ona şaşkınlıkla karışık bir ifadeyle, biraz da kızgınlıkla bakmaya devam etti ve kaşlarını çatarak elini kaldırdı. Onu işaret ettikten sonra elini 'deli' der gibi havada sallayıp ona kapı girişindeki "At yolu, araç girişi yasak" tabelalarını gösterdi ve usta bir hamleyle atının sırtında arkasını döndü. Ana binaya doğru eşkin yürüyüşte, Mayıs ayının sıcağıyla bunalttığı Tower Hill'in yeşilliklerle süslenmiş bu çiftliğinde, arkasma bie bakmadan ilerledi.

Alexander, bakışları kızın kot pantalonla sarmalanmış biçimli kalçalarına takıldığında, sinir harbi içerisinde, kendi kendine küfürler savurdu. Hırsını alamayarak, "Tabelanın da canı cehenneme! Atının da!" diye bağırdı.

Ancak kız hafifçe arkasına dönerek onaylamaz bir tavırla başını iki yana sallayıp yoluna devam etti.

Kızın ince bedeninin altında büyük bir mükemmelliği tamamlıyormuşçasma duran yuvarlak kalçaları, eğersiz atın sırtında yükselip alçalırken Alexander'ın aklını bambaşka görüntülerle doldurmuştu. Bir an, içinden deli gibi o kalçalara dokunma arzusu yükseldiyse de esas arzuladığının o kalçalara erkekliğini dayayarak, mavi kareli gömleğinden fark edilen küçük ama yuvar-

lak göğüslerini keşfetmekti. Mermer sütunları andıran teninde parmaklarını dolaştırmak nasıl olurdu, hayal bile etmek istemiyordu ama omuzlarından aşağı dökülen parlak saçlarının kokusunu nasıldı acaba? Ne için gelmişti buraya?

Bir anda aklına ne için geldiği ve bir kadının aklını nasıl çeldiği doluşunca öfkeyle bütün kadınlara lanet okudu. İçindeki azgına "HİSSETMİYORUM!" diye bağırdı ama bu sefer içi söz dinlemedi. Aklına o pürüzsüz tende dolaştırdığı ellerinin görüntüsü dolarken onun içinde gidip gelirken nasıl inleyeceğini merak etti ve kararını verdi. Bu hafta sonu alacağı yalnızca bu topraklar olmayacaktı. İlk iş bu kızı bulup istediğini alarak sisteminden atacaktı. Keyifle dilini şaklattı ve piç gülümsemesini takınarak arabasına döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı! Güzelim son model jipi koca saman balyaları arasında yatıyordu ve tepesine tavuklar tünemişti. Bir kez daha lanet okuyup ayağını tekere savurduğunda arkasından gelen sesle irkildi.

"Arabanı tekmeleyerek oradan çıkaramazsın evlat!"

Evlat mı? Gece ve gündüz arasındaki sıcaklık farkı bu kadar yüksekken karşısında elinde tüfekle at sırtında dikilen bu yaşlı adam etkilenmiş olmalıydı.

"Küçük bir kaza geçirdim bayım. Geri zekâlı, delinin teki, atıyla yoluma atladı ve verdiği hasara aldırmadan çekip gitti."

"O geri zekâlı deli, torunum Heaven olur ve ona deli ya da geri zekâlı diyeni iki kaşının ortasından vururum," diyen yaşlı adam silahını doğrulttu ve ekledi. "Çiftliğimde ne arıyorsun? Derhal o koca şehir çöplüğünü at yolumdan çek! Varlığınla arazimi kirlettin!"

Bu, adam vurmaya meraklı herif George Mirdland'ın ta kendisiydi. Alexander daha ne kadar yanlış bir başlangıç yapabileceğini düşünerek içinden küfür etti. Bir de yetmiyormuş gibi, daha arabasının şu lanet yerde ça-

lışıp çalışmadığı belli bile değilken, şimdi bu durumu düzeltmeliydi.

"Özür dilerim bayım. Gerçekten o sözleri sarf ederken ne düşünüyordum, bilmiyorum."

'O kadının avuçlarıma göre yaratılmış memelerini ve yuvarlak kalçalarını,' diye geçirdi içinden ve bunları yüksek sesle söylememiş olmayı dileyerek gözlerini yumup derin bir nefes alarak yutkundu. Mirdland'ın yüzündeki sırıtma mıydı Alexander'a mı öyle gelmişti?

Bu sırada yaşlı adamın gözünden Alexander'ın özgür kalmak için pantolonunu zorlayan kocaman erkekliği kaçamadı. Ah sevgili masum Heaven'ı. Ona bir kere bakıp da onu arzulamayan bir erkek var mıydı şu hayatta? Altı yaşında ailesi ile gittikleri seyahatte özel jetleri kaza yapınca bir tek o kurtulmuş ve bu yaşlı adama on altı senedir sessizce yoldaşlık etmişti. Altı yaşında konuşmayı reddeden bir kıza at çiftliğinde bakıp sahip çıkmak çok da zor değildi. Buradaki herkes onu bağrına basmış, şehrin tehlike ve kaosundan uzak onu büyütmüşlerdi. O susmayı istemiş, kimse de üzerine gitmemişti. Kazada onun konuşmasını engelleyecek bir şey olmamıştı. Tanrı tarafından korunmuş bir şekilde kaza alanında anne ve babasının cansız bedenlerine sarılmış halde, burnu bile kanamadan, kırk sekiz saat sonra bulunmuştu. Şimdiyse Heaven, adı gibi, cennet kadar güzel bir genç hanım olmuştu.

Hâlâ ağızmdan tek bir harf çıkarmayı reddeden sessizliğiyle güzel görüntüsü birleşince cennetteki hurileri bile kıskandırırdı. Onun gibi yaşlı bir adam için artık onu korumak zorlaşıyordu. Burada bile genç çalışanların gözü üzerindeydi. Şimdiye kadar beş adamını bu sebeple kovmuşsa da Heaven'a bunu hissettirmemişti. O tüm masumluğuyla hâlâ altı yaşındaki bir kız çocuğu gibi çiftlikte koşuşturuyordu. Burası Heaven'ın mabediydi ve o da elinden geldiğince bu mabedi ayakta tutacaktı.

Her ne kadar bunca hengâme içerisinde bir dolu yanlış kararla çiftliği çıkmaza sürüklemiş olsa da, görünen o ki çözümü ona kendi ayaklarıyla gelmişti. George daha ne kadar Heaven'ı koruyabileceğini bilmese de bildiği bir şey vardı ki onu buradan mahrum bırakamazdı. Çiftliğine ve torununa gözünü diken akbabaları buradan kovalamıştı. Leş kargaları, zengin züppeler! Her şeyi parayla yapabileceklerini zannediyorlar, ama yanılıyorlardı. Yaşlı kalbi bir kere daha zorlar gibi olunca karşısında anılarından çıkagelen genç adamın sesini işitti.

"Bayım... bayım iyi misiniz? Bayım... bana bakın!" Alexander telaş içerisinde yere doğru yığılan yaşlı adamı yakalarken bir yandan gür sesiyle bağırıyordu. "Hey! Kimse yok mu? Yardım edin!"

Yaşlı adam duyuyor, ama cevap veremiyordu. Kalbinde bir ağırlık vardı ve gözünün önünde aralayamadığı bir tül perde duruyordu. Genç adam onu bir çocukmuşçasına sırtlamış mıydı? Nasıl da iri ve güçlü bir adama dönüşmüştü böyle? Ana binaya girdiklerinde Alexander'ın sesi içeriyi inletircesine yüksek komutlar yağdırıyor, bir yandan da telaşlı hareketlerle George Mirdland'ı yatırdığı yumuşak zeminde ferahlatmaya çabalıyordu.

George genç adamın yönetmeye alışık olduğunun her halinden belli olduğunu düşündü. Birden elinde Heaven'ın yumuşak ellerini hissedince kendi yatağında olduğunu anladı. Ölmüyordu. Ölüm böyle gelmezdi. Bu sadece ona bir hatırlatmaydı ve o bunu dikkate alarak torununun geleceğini garanti altına alacaktı. Birileri yüzünü ve boynunu soğuk ıslak bezlerle siliyor, biri de ağızına eriyen bir hap sokmaya çalışıyordu. Heaven ağlıyor muydu? Hiç ses çıkarmadan eline damlattığı gözyaşlarını fark etmeyerek ağlıyordu cennet meleği! Bu düşünceyle göğüsündeki ağrının hafiflediğini hissederek birden, ne zaman yumduğunu bilemediği, gözlerini

açmaya başladı. Onu görünce Heaven'ın ıslak gözleri birden sevinçle parladı ve dudakları bir insanın görebileceği en güzel gülümsemeyle aydınlanıp yaşlı adamın boynuna atıldı.

"Dur... dur seni deli kız, boğacaksın beni," diye zorlukla gülümsesi yaşlı adam.

"Heaven, lütfen izin ver biraz nefes alsın. Sıkıp soluksuz bırakarak tekrar bayıltacaksın."

Bu ses genç doktor Jordan'a aitti. Kibar doktor bu sene kasabalarına geldiğinden beri Heaven'ın peşinde koşup ona yaranmaya çalışıyorduysa da, Heaven'ın gözü kimseyi görmediği gibi onu da görmüyordu. Yaşlı Mirdland, Heaven'a seslenerek "Hadi kızım... Git sen akşam yemeği için hazırlık yap. Ben henüz ölmedim ve açım." Mirdland zorlukla çıkan sesine aldırış etmeden gülümsedi ve sevecen bakışlarını etrafta gezdirerek ekledi. "Görünen o ki, misafirlerimiz var."

Heaven'a endişeli gözlerle bakarken yirmi iki yılının on altı yılını nasıl bu çiftlikte birlikte, sessiz dostluklarını kucakladıklarını düşündü. Bir dede-torun ilişkisinden daha öteydi yaşadıkları. Heaven onun kaybettiği tek evladının yerine geçmiş hayatının en kıymetlisi olmuştu. Onu mutlu eden neyse yapmasına izin vermiş, konuşmayı reddetmesini bile önemsemeyip kızı serbest bırakmıştı. Küçük bir kasabada yaşamaları, tam da bu sebeple, avantajına olmuşsa da şimdi görüyordu ki Heaven'ın uçma zamanı gelmişti.

Heaven'ın en büyük eğlencesi, eğersiz atının üzerinde dörtnala bütün gün gezmekti. Kafasına koyduğunu yapardı. Büyükbabasının onu bu küçük kasabadan ayırmamasını çok umursamıyordu, ama için için büyük şehirleri ve oradaki insanları merak ediyordu. Ne zaman kasabaya ya da at çiftliğine dışarıdan biri gelse onu saatlerce dinler, kullandığı not kâğıtlarına yazarak, onlardan kendisine geldikleri yerleri anlatmalarını is-

terdi. Neredeyse kendi sesini bile unutmuş olmak onu korkutsa da, o hayatların geldikleri yerlerde olsa nasıl olacağını merak etmeden duramıyordu. Öyle bir hayatta not kâğıtları yetersiz kalır, insanlar ondan konuşmasını beklerlerdi büyük ihtimalle. Ama o korkuyordu. Altı yaşında anne babasının üzerinde ağlarken onların sesini aldığı için Tanrıya küsmüştü. Kazada, kırk sekiz saat onların başında oturup bir söz söylemeleri, onu ne kadar çok sevdiklerini haykırmaları için bağırmıştı. Ses telleri paralana kadar isimlerini haykırmıştı. Sonra konuşmak acı verir bir hale gelince susup, tanımadığı adamlar gelip onu alana kadar başlarında beklemişti. Sonraysa bir daha hiç onları göremeyeceğini anladığında bir görevli gelip anne babasının öldüğünü söylemişti. Ölmek ne demekti? Susmak mıydı? O da susarsa anne ve babasının yanına alırlar mıydı onu da? O da susup beklemişti. Bıkmadan, usanmadan, sabırla, suskunluğunun nedeni değişse bile susmuştu. Büyükbabasıyla birlikte suskunluğunun içerisinde sakin, korunaklı bir dünya yaratmıştı.

Bugüne kadar büyükbabasını da kaybederse ne yapacağını hiç düşünmemişti. Şimdi bu korkuyla yüzleşmişse de görmezden gelmeyi tecih ediyordu. Büyük babası ve bu at çiftliği tek dünyası, bildiği tutunduğu tek gerçeklikti ve öyle bir şey olursa mahvolacağını, ruhunu yitireceğini tahmin etmek hiç de zor değildi. Büyükbabasının da tüm hayatı Heaven ve çiftlikten ibaretti ve ikisini de kaybederse yaşlı adam buna dayanamazdı. Heaven aptal değildi, biliyordu, çiftliğin çok fazla borcu vardı ama bir şekilde bu güne kadar idare etmişlerdi, gene bir yolunu bulacaklarına emindi. Bir de şu aptal sırıtışlı yeni doktor olmasa! Geldiği günden beri peşinden ayrılmıyor, her fırsatı değerlendiriyordu. 'Bu akşam gene kendini yemeğe davet ettirir,' diye düşündü Heaven.

Az kalsın yabancıyı unutuyordu! 'Ne de kendini unutturacak bir adam ya!' diye düşündü. Adam o iri ama hantal olmayan cüssesiyle arabasından inip öldürücü derinlikteki bakışlarını üzerine diktiğinde neredeyse altı yaşından beri ilk kez attan düşecekti. İçinde hiç bilmediği yerleri kıpırdamış, göğüs uçları sanki çekilmiş gibi beliginleşmişti. Göğüsleri çok büyük olmadığı için çoğu zaman, hele de at binerken, sutyen takmazdı. Adamın bakışları üzerinde dolaşınca ilk defa sutyen takmış olmayı dilemişti. Bacaklarının arasında kadınlığının derinliklerinden haz dalgaları yayılırken iki bacağını sımsıkı kapamak arzusu içini sarmışsa da eğersiz atının sırtında bu mümkün olamayınca adama bir iki şey ifade edip, ona tüm bunları hissettirdiği ve o bunları hissederken mermerden bir Yunan heykeli gibi karşısında dikilerek ona bağırındığı için kızıp utanarak arkasını dönmüş ve eve doğru sürmeye başlamıştı.

Her ne kadar arkasını dönüp gitse de bu, adamın bedeninde yarattığı histen kurtulmasına yetmemiş ve kendini bir yerlere gizlemek istemişti. Bu farkındalığı onu her zaman rahatsız edip utanmasına sebep olurdu. Ne zamandan beri merak edip gizli gizli gözlemlemeye çalıştığı bedenlerin dansı, pek çok yaşıtının aksine, onu büyülese de utandırıyordu. Kendi bedeninin yaşadığı hislere duyduğu merakı takip eden yabancılaşması, her zaman içinde derin bir suçluluk hissi doğuruyordu. Kendi yaşıtı kızların çoktan bekâretlerini vermiş olduğu çevresine nazaran Heaven, bunları hissettiği ve merak ettiği için içinde oluşan suçluluk hissinden kurtulamıyordu. Merak ediyordu ve bu kaçınılmaz bir gerçekti. Bedeninin ihtiyaçları vardı ve bunları göz artı edemiyordu. Ellerinin bedenini her keşfedişinin ardından duyduğu karmaşaya ek, bir de şimdi başına, içerideki onu çiğ çiğ yiyecekmiş gibi, gözlerini dikip bakan adam çıkmıştı. Onun yanında kalp atışlarını bile kontrol edemezken

içine yayılan o sıcak hisle bütün gece yemek masasında ne yapacaktı! Hele de iki bacağının arasının ıslanmasını durduramazken, bedenini böylesine uyandırmayı başaran adamın yüzüne nasıl bakacaktı? İlk defa sessizliği seçtiği için şükretmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tecrübe

Dedesinin yanından çıktıktan bir saat sonra Heaven, akşam yemeği için gerekli düzenlemeyi bildirmiş ve misafirleri yemeğe kadar dinlenecekleri odalarına yerleştirmişti. İsminin Alexander olduğunu öğrendiği adamı kendi odasının bulunduğu kattaki odaya almak zorunda kalmıştı. Çünkü aksi halde doktoru kapısından uzak tutmakta zorlanabileceği gibi bir his vardı içinde. Diğer taraftan Alexander'a odasını gösterirken içine yayılan sıcaklığa engel olamamış, hızlanan kalbinin göğsünden fırlayacağını zannetmişti. O adam, bir saniye bile gözlerini üzerinden ayırmayıp tir tir titremesine sebep olmuştu. Hele de odadan çıkarken, dedesine bir defa daha bakabilmek için, arkasını döndüğünde adamı dokunacakmış kadar yakınında dikilirken bulunca hem çok şaşırmış hem de aralarında oluşan burun buruna sayılacak yakınlıkla kasıkları sızlamıştı.

Burnuna dolan erkeksi koku öyle farklı ve şaşırtıcıydı ki! Pahalı olduğu belli olan keskin ve baharatımsı bir kokunun altında yatan, adamın miski andıran kendi kokusunun masumlukla uzaktan yakından alakası yoktu. Bu uyarılmış bedenle tüm gece nasıl başa çıkacağını korkuyla düşündü. Soyunarak yatağına uzanıp gözlerini kapatan Heaven, söz dinletemediği ellerini mermer ka-

dar pürüzsüz teninde dolaştırırken, Alexander'ın kendisine engel olamayarak sebepsiz yere kapısının önünde dikiliyor olduğundan habersizdi.

Alexander odasında bir aşağı bir yukarı yürüyerek hissettiği farklılığı anlamlandırmaya çalışırken, içine dolan arzuya karşı gelemeyip kendisini Heaven'ın oda kapısının önünde bulmuştu. Ne söyleyeceğini düşünmemişti, ama gene de buradaydı ve tam kapıyı çalacağı sırada kapının aralık kalmış olduğunu fark etti. Aralıktan görünen büyük boy aynası yatağa dönük bir şekilde tüm odaya hâkimdi. 'Tanrım bugün şanslı mı, yoksa lanetli mi?' diye düşündü.

Donup kaldığı kapı aralığından apaçık görülen aynadaki yansımada, kızın bembeyaz teniyle yatağa çırılçıplak uzanıp tecrübesizce uzak hayallere kapılan görüntüsü adeta beynine kazınıyordu. Kapalı gözleri ve hiç ses çıkarmamak için sıkılı ağızıyla beyaz çarşafların üzerinde cennetten düşme bir melek gibiydi. Kızın saf masumiyeti her hareketinden belli olurken Alexander, onun 21. yüzyıl Amerikasında halen nasıl bu kadar tecrübesiz olduğunu merak etti.

Aklına düşen bu yeni fikirle Alexander fakında olmadan, uzun yıllardır hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlanmıştı. Genç kadının gözlerinin önünde bir bahar bahçesi gibi serilmiş teni ile neredeyse doyumsuz olan cinsel iştahı nakavt olmuş ve birazdan hiç sebepsiz yere delikanlılık günlerine dönecek sınıra gelmişti. Geri dönüp gitmek istemekle olduğu yere çakılıp kalmak arasında kalırken, içeri girmek için sızlayan kasları onunla mücadele ediyordu. Kendisine inanamıyordu? Neydi bu kızı bu kadar dayanılmaz yapan? Altı üstü bir kadın değil miydi? Sadece hiç el değmemiş gibi duran teni miydi onu bu kadar cezbeden? Nasılsa bir gün kendisi gibi bir piç ile birlikte olup, o da diğer kadınlardan farksız olmayacak mıydı? Hayır, bu kadın özel falan değildi!

Olamazdı! Bütün sistemini böyle tehdit etmeye hakkı yoktu! Her şeyi savurarak dağıtıp yok etmek ihtiyacıyla kavrulan Alexander odanın kapısını biraz daha iteledi ve çıkan gıcırtıya eşlik eden gözleri aynada kızın gözleriyle buluştu.

Heaven gözlerine inanamıyordu. Kapıda dikilerek aynada gözlerini hapseden adam, az önceki bütün utancına şahit olmuştu. Heaven ne yapacağını bilmez şekilde yatakta kıpırdamadan duruyor, adeta şoka girmiş, tek bir kasını bile kıpırdatamıyordu. Sadece yatağının üzerindeki sabahlığını üzerine çektiyse de onun bile yeterince üzerini örtüp örtmediğini bilemiyordu. Az önce gözlerini kapatıp hayalini kurduğu adam, kanlı canlı bir şekilde kapısında dikilmiş ona bakıyorken 'Ah lanet olsun o önündeki şişkinlikte ne öyle!' diye düşündü içinden. Tanrı onu bağışlar mıydı bilmiyordu, ama rezil oluşunun kesinliği acı bir gerçek gibi tam karşısında duruyordu. Onu gözetlediği için adama kızmak aklından bile geçmemiş, tam tersine, kendisine itiraf edemese de, kalp çarpıntılarının gerisinde, bu onu tahrik bile etmişti. Alexander, tehlikeli bir kaplanın çevikliğiyle odadan içeri süzülüp kapıyı kapar kapamaz kilidini çevirdi.

Kilit sesiyle irkilen Heaven, avına saldıracak vahşi bir hayvan edasıyla üzerine yürüyen adamdan gözlerini bir saniye bile ayıramaksızın korkuyla yastıkların arasına doğru, bacaklarını karnına çekerek, sindi. Gözlerini kırpamıyordu bile. Birden adamın erkeksi sesi odasını yumuşak bir ilahi gibi doldurdu.

"Nefes al Heaven. Nefessizlikten bayılmanı istemeyiz, değil mi? Benim o dudaklar için suni teneffüsten daha eğlenceli planlarım var küçük bakire."

Alexander son sözleri üzerine basarak söylerken Heaven nefes almadığını fark etti. Bu adam soluğunu kesmişse de; diğer taraftan Alexander'ın sözlerindeki acımasızlık içini sızlatmıştı. Utanç duygusu yerini bir

panik dalgasına bırakarak içini sararken yavaş adımlarla ona yaklaşan Alexander'ın gözlerinden çaresiz, yalvaran, utanan, merak eden, sorgulayan ve daha pek çok isimlendirilemeyen duyguyu barındıran masum bakışlarını bir saniye bile ayırmadı. Alexander karşısındaki küçük kadının gözlerinde gördüğü kadar hissi kimsenin gözlerinde görmemişti. Ona daha önce acıyarak, korkarak, minnet duyarak, nefret ederek, âşık olarak bakan pek çok göz görmüştü, ama böylesini hiç yaşamamıştı. Bu kızın gözleri sanki doğrudan kalbine bakıyordu. Ondan saklayıp kaçırmak istediği, kendisinin bile var olduğunu hatırlamadığı, Heaven'ı gördüğü andan beri attığını kukalarında hissettiği bir kalbe... Ne yapacağını ve ne yapması gerektiğini ilk defa bilemiyordu.

Hayatında her şeyi ölçüp biçerken ve kendinden başka kimseyi umursamadığını sanırken şimdi utanmasa bu küçük masumun karşısında, o gözlerin altında bir yeniyetme gibi titreyecek ve çocukluğundan beri akıtmadığı gözyaşlarını dökecekti. Bu bilinç onu deli ediyor ve kızın canını yakma isteği doğuruyordu. Annesinin adamların altında inlediğini seyrederken kendini aciz hisseden o küçük çocuk kadar acizdi. İşte bu yüzden kadınlar şeytandı. İnsana kendilerini aciz hissettirirlerdi bir şekilde. Bu küçük sürtüğün ne farkı vardı ki? İçinde kabaran duyguların ne olduğuna çok kafa yormadan yatağa oturdu ve tek hamlede kızın kollarına yapışarak kucağına çekti. Onu üzmek istiyordu. Kendisine bu karmaşayı yaşattığı için, içini, ruhunu acıtmak istiyordu. Bir kadın olduğu için onu aşağılamak istiyordu. Kızın korku dolu bakışlarını aynada gördüğünde içinde bir yerler sızladı Alexander'ın. Orası neresiydi? Kalbi mi? Onun bir kalbi yoktu ki!

Elleri kızın kadifemsi bedenini yumuşak dokunuşlarla keşfe çıktığında, Heaven girdiği şoktan yavaş yavaş sıyrılarak direnmeye çabaladı. Başına nelerin gelebilece-

ğini düşünerek çığlık atmak istiyor, ama açıp kapadığı dudaklarından tek bir çıt bile çıkaramıyordu. Adamın ellerinin yanında küçücük kalan avuçlarıyla genç adamın kollarını kavramış onun gücüne güç yetiştirmeye çabalasa da nafileydi. Adam bir mengene gibi sardığı belini kendi bedenine bastırırken adeta sırtını kendi göğüsüne sabitlemişti. Adamın aynadan yansıyan silüetinde gördüğü tutku onu korkuturken dokunuşlarındaki yumuşaklık hayrete düşürüyordu. Ayaklarıyla arkasından onu bedenine sabitleyen adamı itmeye çabalayarak kalkabilmek için çırpındıkça sanki adamın kucağına daha çok çekiliyor ve ne olduğunu çok iyi tahmin edebildiği bir sertliğe doğru bastırılıyordu. Çaresizce yalvaran gözleri adamın içinde olmasını ümit ettiği vicdana yalvarırcasına bakarken, korkunun elegeçirdiği bedeni, çırpınmanın sonucu pembeleşerek ısınmış ve bir yandan da üzerinden kayan sabahlıktan açıkta kalan yerleri korkunun serinliğiyle sarmalanmıştı.

Az önce hayallerini süsleyen adamdan korkuyordu. İçinde edepsiz bir yanı kendisini ardında alev gibi yanan bu bedene bırakması için ona fısıldarken, o korkudan bayılmak üzereydi. Çabalamaları sonuç vermedikçe içinde büyüyen korku tüm bedenini saran bir titremeye dönüşürken, genç adam bir anda kalınlaşmış boğuk bir sesle konuştu.

"Ne o hiç bir şey söyleyemiyor musun? Beki söylemek istemiyorsun, ha?"

Alexander kızın kulağına eğilmiş dudaklarını hafifçe değdirirken sözlerine devam etti.

"Belki istediğin sadece bir erkek tarafından becerilmek?"

Kızın gözleri yaşlarla dolarken oluşan kırgın ve korku dolu ifadeyi gördüğünde bir an için kendisine, olduğu kişiye lanet etti. Onun yerinde bir başkası olsa, belki de içeride ki şu aptal görünüşlü doktor olsa, gözleriyle

onca şeyi anlatan bu kıza tapardı. Belki de onu karısı yapar ve ondan bir düzüne çocuk sahibi olurdu. Heaven'ı birden bir başkasının karısı olarak başka bir adamın yatağında hayal etmek, içini başka bir adamın döllerinin doldurduğunu düşünmek Alexander'ı sebepsiz yere deliye döndürdü. İçinden koparıp atmak istediği bu his neydi? Alexander boğuk bir sesle fısıldayarak "Lanet olsun!" dedi ve başını kucağında oturmuş yaprak gibi titreyen Heaven'ın saçlarına gömerek derin bir soluk çekti.

"Çok güzelsin. Sessizliğin erkeklere eziyet etmek için, değil mi?"

Heaven başını olumsuz anlamda iki yana sallarken adamın erkeksi kokusu bütün hücrelerine işliyor ve düşünme yetisini kısıtlıyordu. Deli gibi korkuyor ve kalbi bir maraton koşmuşçasına atıyordu. Merak etmiyor değildi; adamın ona vaat edebileceği ve öğretebileceği şeyleri deli gibi merak ediyordu. Kim bilir kaç kadının hayranlıkla kabul edeceği bu yakınlık onun yıkımı olmayacak olsa neler hissederdi kollarında? Sözleri canını acıtırken dokunuşları onu baştan çıkarmayı vaat eden bu adama karşı nasıl direneceğini bilmiyordu. İçinde bir merak kendisini adamın tecübeli ellerine bırakmasını ve kaçmamasını söylerken, bir yanı ardına bile bakmadan kaçmasını emrediyordu. Direnmeyi bırakırsa bir daha asla eski Heaven olamayacağını biliyor, ama kendisine tek bir soruyu sormaktan da geri duramıyordu.

Değişimin zamanı gelmiş miydi?

Heaven aklındaki soruların cevabını daha düşünemeden tüm kasları Alexander'ın dudaklarıyla adeta felç geçirmişçesine dondu. Direnmeyi ne zaman bıraktığını hatırlayamazken bu dokunuşlar, omuzlarında ve boynunda dolaşan bu öpücükler, daha önce gördüğü çiftlerinkinden çok daha farklıydı. Yarattığı his, kendi bedeninde dolaşan parmaklarından da çok farklıydı. Bir şey söylemek istercesine açılan dudakları bir anda

Alexander'ın sert ve talepkâr dudaklarıyla kapatıldı. Bu Heaven'ın ilk öpücüğüydü ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

İçinde bir yerler karşılık vermek için çırpınıyor, ama beceriksiz dudak hareketleri adamın usta dudaklarının yanında sönük kalıyordu. Kızın tecrübesizliğini hisseden Alexander'ın içi daha önce hiç tatmadığı bir erkeksi haz dalgasıyla taştı. İçinden Tarzan gibi ağaçların tepesine çıkıp yumruklarını göğsüne vurarak *"Benim!"* diye haykırmak geliyordu. Bu ilkel dürtüyle dili kızın ağzında dolanırken daha bir hoyratça, ama aynı zamanda daha bir tutkuyla yol göstermeye başladı. Derinleşen öpüşmeleri ile birlikte kızı kucağında yatağın boy aynasının olduğu tarafa taşıdı ve yatağın kenarına yerleşerek pozisyonlarını bozmadan, Heaven'ı aynayı rahatça görebileceği şekilde sarmaladı. Öpüşmeleri kesilen Heaven'ın gözleri aynada Alexander'ın gözleriyle buluştuğunda, vaatler veren bakışlar yerine tutkulu bir erkeğin ikaz edici bakışlarıyla karşılaştı. Sorgular bir şekilde Alexander'a bakarken, onun hapseden elleri göğüslerini okşayarak aşağı doğru kaydı ve bacaklarını iki yana ayırarak kendi bacaklarının gerisine sabitledi. Yeniden içini saran korku ve utanç algasıyla Heaven bacaklarını kapatarak kurtulmaya çalışmak için çırpınmaya başladığında kulağında birden erkeğin tatlı nefesine karışan sesini işitti.

"Sakin ol küçük bakire. Bu hiç unutmayacağın bir deneyim olacak!" Sakinleştirmek istercesine saçlarını yalayan nefesi teskinedici mırıltılarla tenında yankılanırken Alexander konuşmaya devam etti. "Yavaş, nefes al, tamam. Şimdi seni okşayarak keşfedeceğim. O tecrübesiz ellerinden daha çok zevk verebileceğime eminim. Merak etmiyor musun?" Alexander kızın uyluklarını tüy gibi hassas dokunuşlarla okşamaya başladığında, odanın kapısında ilk gördüğünden beri bildiği bir gerçeği

doğrulamış gibiyd: Heaven bir bakireydi ve amaçladığından çok daha fazlasını yapabilirdi.

Parmaklarının uçları değer değmez Heaven'ın göğüs uçları tatlı bir ürperti ile kabardığında Alexander, onu açan bir gül goncasına benzetti. Kadınlığının üzeriden, derinlere inmeden, varla yok arası bir dokunuşla geçip göğüslerini okşamaya devam ederken aynadaki yansımada genç kadının tedirgin gözlerini, ona yaptığı her şeyin karşılığını arıyormuşçasına hapsetmişti. Heaven'ın artık hiç direnci kalmamıştı. İçini saran merak duygusu korkuyla harmanlanarak bedenini yeniden felç etmiş, kalbi ise içinde büyüyen beklentiyi karşılayabilmek için çırpınıyordu. Bunlar olurken Heaven, gözlerini bir saniye bile Alexander'ın hareketlerinden ayıramamıştı. Bütün bu olan biteni izlemek ona ayrı bir haz veriyordu. Güvenmekle güvenmemek arası gidip gelen hislerinde neyin baskın çıkacağını bilemezken, Heaven'ın boynu arkaya düşerek gözleri kapandı.

Bütün bunlar yanlış olmalıydı. Deli gibi utanıyor, ama durdurması gerekirken bir türlü durduramıyordu. Daha önce hiç bu kadar büyük bir haz tecrübe etmemişti ve kendini bayılacak gibi hissediyordu. Her yerinden müthiş bir kontrol akan bu adamın kasılan kaslarını her bir zerresinde hissederken, kalçalarında hissettiği erkekliği onda bambaşka meraklar açığa çıkarıyordu. Bu adam, zihninin derinlerinde, ona nedense sorgusuz sualsiz son derece doğru geliyordu. Hiç kimseyi sokmadığı dünyasında bir efendi gibi dolaşıyor, ona hiçbir kişisel alan bırakmadan nefesi oluyordu. Birden kadınlığına doğru inen ellerle kulağında hissettiği fısıltılar gözlerinin açılmasına sebep oldu. Gözleri aynada buluştuğunda Alexander, bir elini göğüslerine çıkarıp diğer eli ile en mahrem yerlerinde, onu korkutacak kadar, inkâr edilemez bir arzu yaratırken kulağına fısıldadı.

"İzle. Cennetten kovulmuş melek... İzle! Sana nasıl

dokunduğumu izle. Ellerimin altında nasıl açtığını izle. Açlığı ve özgürlüğü öğren!"

Bu sözlerle utanıp kızaran Heaven, tam gözlerini yumacakken Alexander otoriter bir sesle uyardı. "Hayır! İzleyecek ve aklına kazıyacaksın!"

İlkel tarafı, onun tarafından hatırlanmak istiyordu. Alexander'ın bir emir gibi ruhuna işleyen sözleriyle gözleri açılan Heaven, bedenindeki değişikliklerin farkına vardı. Bütün renkler beyninde şimşekler çakıyor gibiydi. Derin bir uçurumun ucunda, düşmeyi beklermiş gibi korkuyla heyecanını bastırmaya çalıştıkça sanki daha çok meraka yenik düşüyordu. Damarlarındaki kan kendi başına hareket ederken bütün vücudunu ele geçiren tatlı bilinçsizliğe teslim olmak üzereydi.

Konuşabilse adama yalvarırdı. Sessiz inlemeleri ağzının içinde solarken adam daha da ileri gitti. Alexander'ın maharetli parmakları Heaven'ın kadınlığının derinliklerini talan ederken Heaven'ın gözleri kocaman açılıp bacaklarını panikle kapatmaya çalıştıysa da adam kulağına eğilerek buğulu, boğuk sesiyle fısıldayarak onu durdurdu.

"Rahatla küçük bakire! Seninle işim bittiğinde hâlâ ben bu odaya girdiğim anki kadar bakire olacaksın."

Alexander'ın elleri kadınlığının derinliklerinde kendinin bile zevk aldığından habersiz olduğu yerleri okşayarak küçük ama derin baskılar yaparen, Heaven düşünme yetisini kaybetmişti. Hiç tatmadığı hazlar bedenine dolarken, teninde şimşek gibi çakan zevk patlamaları ile genç kız artık uçurumdan aşağı serbestçe uçuyormuşçasına kendini sonsuzluğa bıraktı. Şiddetli tiremeler bedenini ele geçirirken, varmak için koştuğu rahatlamayı, ne zaman kapattığını bilmediği gözlerinin ardında kucaklıyordu. Aklı, beyni durmuş gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyordu. Neden bu adama güveniyordu? Adını sorsalar, şu anda onu bile cevaplayamazdı.

Adamın güçlü kolları onu sarmalamıyor olsaydı boylu boyunca yere kapaklanır ve saatlerce ağlardı. Alexander yanılmıştı. Heaven onun bu odaya girdiğindeki kadar bakire bir kız değildi. Artık hiçbir şey aynı olmayacaktı; el değmişti ve bu el Alexander'ındı.

Kucağında gevşeyen Heaven'ı sımsıkı sarmalayan Alexander içinden ilkelce "BENİM!" diye bağırıyordu. İçinden bu söylemi ispatlamak geliyor ve bir yandan da Heaven'a yaşattırdıklarından, daha önce varlığını bile bilmediği bir haz duyuyordu. Heyecanı, duracakmışçasına maraton koşan kalbiyle, kulaklarında pompalanırken bu kızın rahatlaması bile neden ona bu kadar çok zevk vermişti, anlayamıyordu. Hiçbir şey hissetmediğini sanan Alexander, biraz daha bu kızın yanında kalırsa kendine hâkim olamayacağını düşündü. Bacaklarının arasında sertleşen erkekliği, kızın üzerinde oluşturduğu baskıyla acıyacak kadar irileşmişken, nedense bu kızın canını acıtmak istememişti. O ne zaman bu kadar düşünceli biri olmuştu? Hatta ne zamandan beri kendi zevki yerine bir kadının zevkini düşünmüş, dahası onun zevk almasından ilkel bir mutluluk duymuştu? Mutluluk mu?

Kafasını iki yana sallayan Alexander bir hışımla kızı yatağa yatırarak ayağa fırladı ve kapıya yöneldi. Hayır, o hissedemezdi. Hissederse kaybeder, canı acırdı. Kapının kulbunu tam yakalamışken dönüp arkasına bakma hatasını yaptı. Heaven yatakta bir tanrıça gibi hafif kızarmış yüzü, yeni tatmin olmuş bir kadının mahmur puslu güzelliği ve olanca masumiyeti ile yaşlarla dolarak irileşmiş, sorgulayan gözlerle kendisine bakıyordu.

Hafif bir sesle "Lanet olsun!" diyerek hızlı adımlarla kıza yaklaştı, yatağın örtüsünü tutup üzerine örterken Heaven'ın kulağına eğilerek, tutkudan boğuklaşmış sesinin yarattığı tüyleri ürperten bir vurguyla, fısıldadı.

"Bu iş daha bitmedi. Şimdi biraz dinlen ve yemeğe hazırlan."

Alexander hızla kapıdan çıkarken kapanan kapıya bakan Heaven'ın yüzüne engel olamadığı bir gülümseme yayılıyordu. Bu sırada kapının diğer tarafında hızlı hızlı soluyan Alexander kendine küfrediyordu. Son hamlesini yaparken kahrolasıca beyni neredeydi?

www.webcanavari.net / embish

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yüzleşme

Alexander yemek masasına geldiğinde yaşlı Mirdland'ın, uzun dikdörtgen masanın en başında oturmuş, misafirlerini beklediğini gördü. Yaşlı adam onu görünce ayağa kalkar gibi yaptıysa da Alexander oturması için kibarca başını eğdi ve "Lütfen oturun. Bu gün için yeterince yoruldunuz, benim için rahatsız olmayın," dedi.

George Mirdland anlayışlı bakışlarla başını sallayarak sandalyesinde geriye yaslandı ve karşı sandalyesini işaret etti. "O halde lütfen karşımdaki sandalyeye geç delikanlı. Diğerleri de birazdan gelir."

Alexander kendini masanın başına oturacak önemli bir misafir olarak görmese de yaşlı adamı kırmak istemedi. Ne de olsa az sonra ona, çiftliğini ucuza kapamak için senetlerine el koyan pisliğin ta kendisi olduğunu söyleyecekti. Bu çiftliğin kendisine hissettirdiği buydu: Bir pislik olmak. On iki yaşındayken de, şimdi de kendisini bu huzurlu çiftlikte pislik gibi hissediyordu. George Mirdland, daha yorgun gözükmesinin haricinde, hiç değişmemişti. Hâlâ ona on iki yaşındayken baktığı gibi bakıp bu sessiz anlayışın altında kendini değerli hissetmesine neden oluyordu. Sonrasındaysa, gerçeklerle yüzleştiğinde, bir pislik oluşu tokat gibi yüzüne çarpıyordu.

"Ne oldu evlat? Aradan geçen onca yılda ne kadar yaşlanmışım, ona mı bakıyorsun?"

Alexander yaşlı adamın sözleriyle irkilip düşüncelerinden sıyrıldı. "Beni hatırladınız mı?"

"Daha bunamadım evlat. O isyan eden mutsuz bakışları nerede görsem tanırım. Seninki kadar fırtınalar az kişinin yüreğinde kopar!"

Alexander on iki yaşında, fırsatını kollayıp annesinin âşığını ölesiye benzettiğinde, mahkeme kararıyla bir süreliğine bu çiftliğe gönderildiğinde de bu yaşlı adam ilk gecesinde böyle söylemişti. Otuz iki senelik yaşamında ilk defa sadece bu adam ona ne annesi gibi bir pislik gözüyle, ne babası gibi acınası bir gözle, ne de dedesi gibi nefretle bakmıştı. Bir tek burada ne ya da kim olduğunu unutmuştu. Mutluluğa yakın olduğu tek yer burasıydı ve tam tutunacakken süre doldu denerek dedesi tarafından yatılı okula yollanmıştı.

"Unutmamışsınız!"

Nedense şimdi bu adama neden burada olduğunu söylemek onu daha da çok rahatsız ediyordu. O düşünmezdi. İsterdi! Yapardı! Alırdı! Oysa şimdi ona iyilik yapmış bu adamı sanki arkasından vuruyormuş gibi hissediyordu. Çiftlik borçlarıyla en fazla iki ya da üç sene daha dayanacak olsa da, yaşlı adamı kucağında ana binaya taşırken ne kadar yorulmuş olduğunu görmüştü. Torunu olarak küçük bir çocuk görmeyi bekliyorduysa da, kız ondan on yaş küçük olmasına rağmen, küçük bir çocuk olmadığı aşikârdı. Böyle bir genç kızla uğraşmak da tek başına yaşlı bir adamı yormuş olmalıydı. Alexander bir an için adama acıdı.

"Unutmadım evlat. Unutamadım. O yüzden buraya senin gelmeni istedim, senden korkan adamlarının değil."

Alexander bu sözlerle daldığı düşüncelerden sıyrılırken şaşkınlığını saklayamayarak kaşlarını yukarı kaldır-

dı. "Ne için geldiğimi biliyorsunuz o zaman?" derken içine düştüğü hayret yüzünden neredeyse okunabilecek kadar büyüktü.

"Elbette evlat. O senetleri de sen topladın değil mi?"

Alexander kendini yeniden on iki yaşında kabahat işleyen o iri çocuk gibi hissediyordu. O zaman da oldukça gelişmişti ve o yaşlarda başlayan dövüş eğitimiyle bir yetişkini rahatça benzetebilirdi. İyi bir planla annesinin âşığını da böyle benzetmişti. O zaman cehennemin içinde, bu adam ona kucak açmış, onu dinleyen tek insan olmuştu hayatında. Ağlamamıştı belki, ama çocuk ruhu onun sakin dünyasında huzur bulmuştu. Geçici bir huzur. Koparılıp yalnızlığa atıldığı bir huzur. Oysa kendini yalnız hissetmediği tek yer bu çiftlikti ve biliyordu ki bu bir yanılsamaydı. Şimdi, seneler sonra, bu geçici huzurun karşılığını nasıl ödüyordu?

"Bu sorunun cevabını da bildiğinizi varsayıyorum," diyerek kaçamak bir cevap verdi Alexander. Yaşlı Mirdland yarım bir gülümseme ile oturduğu yerde ağırlığını bir yandan diğerine vererek pozisyon değişti ve derin bir nefes verdi.

"Biliyor musun evlat, yoruldum! Bu yaşlı bedenim artık mücadeleyi kaldıramıyor. Tüm bunlara katlanma sebebim o gördüğün sessiz kız," dedi ve gözlerini boşluğa çevirip bir an için kapadı. Alexander sessiz kalmayı sürdürünce George Mirdland gözlerini boşluktan ayırmadan açarak sözlerine devam etti.

"Aslında bu yaşta her şeyi oğluma devretmiş ve köşemde torunumu, bir dede olarak sevip sahipleniyor olmam gerekirdi. Oğlum ve sevgili gelinim özel jetleri düşünce hemen oracıkta can verdiler. Haberi aldığımda hayat benim için durdu sanmıştım."

Dalıp giden bakışları eski bir acıyı bu gün yaşıyormuşçasına uzaklara dalarak kısıldı. "Arama ve kurtarma ekipleri Heaven'ımı bana getirdiklerinde, onun için

yaşamam gerektiğini düşündüm! O Tanrı'nın bir mucizesi! O kazada, hayatta kalmasını Tanrı istedi ve ben onunla yeniden hayat buldum."

Kısa bir duraksamanın ardından Mirdland bakışlarını yeniden Alexander'ın üzerine yöneltti ve devam etti. "Yoruldum, evet... Ama onunla geçirdiğim her ana değdi! O zaman Heaven altı yaşındaydı ve sebebini Tanrı bilir neden! susmayı istedi... Önce başına aldığı darbeden sandık. Çok uğraştım ama konuşmak istemedi." Yaşlı adamın bakışları acı bir hüzünle dolarken teni yılların yorgunluğunu gösterircesine sararmıştı. "Sonra, burası bizim dünyamız oldu." Elleriyle etrafı işaret ederken alçalan bir sesle ekledi. "İkimizin sessiz dünyası."

Alexander hiç tepki vermeden dinlemeye devam ediyordu.

"Ah o büyüdü! Bunu görebiliyorum... Ama o benim için hâlâ altı yaşında, inatla susan küçük papatyam," derken George görünmeyen bir hayale gülümsüyordu.

Alexander gözünde Heaven'ı canlandırdığını düşündü. Alexander'ın gözünde canlandırdığı Heaven ise hiç de altı yaşında değildi. O oldukça güzel ve çekici bir genç kadındı. Gene de bir yanı onun masum ve kırılgan olduğunu bağırıyordu. Bir felakette kurtarılacak ilk şey gibi en yukarıda duruyordu sanki ve Tanrı da öyle düşünmüş olacak ki uçak kazasında bile onun yaşamasına izin vermişti. O gerçekten de bir papatyaydı. Küçük, masum, zarif, komik, basit ve önemsiz gibi görünen, ama bütün kırları fark ettirmeden güzelleştiren bir papatya. Papatya bir gül değildi evet, ama ihanet etmezdi? Yoksa eder miydi?

"Benim papatyamın o sessiz dünyasında kim bilir ne fırtınalar dönüyor, bilemiyorum. Gerçekten mutlu mu? Onu bile bilemiyorum. Küçükken her şey çok daha kolaydı. O zamanlar ona yetebiliyordum."

Yaşlı adam bakışlarını bir anlığına Alexander'ın yü-

züne çevirerek yeniden boşluğa döndürdü. "Sadece anne ve babasını özlediğinde hüzünlenirdi. Sonraları ona da alıştı sanırım. Ama şimdi... Benim gibi yaşlı bir adam, onun gibi bir genç birine ne kadar yetebilir ki? Hem artık çok da fazla zamanımın kalmadığını biliyorum! Burası onun bütün dünyası."

George artık Alexander'ın gözlerine bakıyordu. "Burayı ona bırakmayı çok isterdim, ama aynı zamanda bu kabuğun içinde tek başına sessizce yaşlanıp gitmesini istemiyorum. O yüzden... seninle bir anlaşma yapacağız genç adam!"

Alexander ağzını açarak konuşmaya girecek olsa da Mirdland basit bir el hareketi ile onu susturdu. George artık daha dik bir şekilde oturuyordu ve bir şeyler değişmişçesine daha dinç konuşmaya başlamıştı. "İş konusunda ne kadar acımasız olduğunu biliyorum. Diğer konuda ise... onu hiç açmayalım! Zaman seni çok değiştirdi, değil mi?"

Bu sözler Alexander'ın irkilmesine sebep oldu. Tüm ciddiyetini takınarak "Nasıl bir anlaşma yapacağız?" diye sordu.

"Bu anlaşmada sanırım her ikimiz de bir risk alacağız. Bu da ikimiz içinde adil olacak demek." Oturduğu yerden hafifçe öne kayarak devam etti. "Önce yemek yiyelim, sonra anlaşmanın koşullarını rahatsız edilmeden konuşuruz. Gece uzun ve sen nasılsa bu hafta sonunu burada geçiriyorsun, doğru tahmin ettiysem," diyerek sırıttı Mirdland yaşlılara özgü bilmiş bir havayla.

Alexander "Siz nasıl isterseniz," derken genç doktor ve Heaven içeri girdiler. Onları yan yana gören Alexander'ın içini anlamlandıramadığı bir duygu kaplarken, bir şekilde onların yakın oluşuna sinirlenmişti. Kaşları istemsizce çatıldığında doktora gülümseyen Heaven, Alexander ile göz göze geldi ve hafifçe kızarmaya başlayıp hemen gözlerini çevirerek yemek masasındaki

yerine yöneldi. Muhteşem dudaklarındaki gülümseme, yerini hafif endişeli ve biraz da utangaç bir gülümsemeye bıraktığında Alexander, Heaven'ın tüm gülümsemelerinin sahibi olma arzusuyla dolup taşıyordu. Bir anda kendisini, Heaven'ın ondan başka kimseye o muhteşem gülümsemelerini bahşetmemesini dilerken buldu. Var olmadığını zannettiği kalbi boğulurcasına çırpınırken soluksuz kalarak tekrarladı: "Hissetmiyorum, hissetmiyorum, hissetmiyorum..."

Alexander'ın çalkalanan ritmi tekrar düzene girerken George Mirdland, doktoru, kasten kendi tarafına doğru oturması için yönlendirerek Heaven'ın Alexander'a daha yakın oturmasını sağlamıştı. Bu durum Heaven için oldukça rahatsız ediciydi. Çünkü yukarıda yaşadıklarından utansa da, bu adama hem çok yakın olmak istiyordu, hem de korkuyordu. Bu adamın fırtınası onu savururdu. Bu adam buram buram tehlikeydi ve onun yanındayken içinde kontrol diye bir şey kalmıyordu. İçinden avaz avaz bağırıp çığlık atmak, deli gibi koşup kaçmak geliyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi kan pompalıyor, soluğu bir maraton koşmuş gibi tıkanıyordu. Karnına kramplar giriyor, beyni uyuşuyordu. Daha doğrusu bütün metabolizması birbirine ters düşüyor, kendini parçalanıyormuş gibi hissediyordu. Parçalanırsa ne olurdu? Kendisinden geriye ne kalırdı?

Dedesi, küçüklüğünden beri, onu papatyam diye severdi. O bir papatyaysa bu utanmaz adam her haliyle bir fırtınaydı. Bir papatya bir fırtınaya ne kadar dayanırdı? Bir papatya zayıf görünse de fırtınada eğrilir büğrülür, alabildiğine yerden yere savrulur, ama o cılız sanılan kökleriyle toprağa öyle bir tutunurdu ki, bir gül ağacı bile kırılıp yok olurken o fırtınanın ardında sapasağlam güneşi kucaklardı. O da bu adamın fırtınasına göğüs gerip sonunda hayatta kalabilir miydi acaba? Hem o basit beyaz yaprakları olan gösterişsiz bir papatyaydı,

bu öldürücü cazibedeki adamın etrafında ki, birbirinden gösterişli olduğuna emin olduğu, kadınlarla nasıl baş ederdi? Bütün bunları düşünürken Alexander dalga geçermişçesine konuşarak daldığı hayallerden Heaven'ı çıkarana kadar genç kız önünde duran çorbayla bakışmakta olduğunun farkında bile değildi.

"Sabaha kadar senin çorbanı bitirmeni bekleyeceksek, ana yemeğe geçebilmek için keşke önden atıştırmalık bir şeyler bulsaydım."

Heaven hem utanmış hem de kızmıştı. Bir hışım kaşığını çorbasına daldırınca, nasıl olduğunu anlayamadan tabak olduğu yerden kaydı ve olduğu gibi Alexander'ın üzerine fırladı. Baştan aşağı çorba ile yıkanan Alexander'ın öfke ile parlayan gözleri Heaven'ın ne yapacağını bilmeyen mahcup gözleri ile buluşunca bir anda tüm siniri ve öfkesi uçup gitti. Bu kızın karşısında bir türlü sinirine sarılamıyordu Alex. Etkisine biraz daha maruz kalırsa herkesin karşısında titrediği Alexander Romanov, uysal bir ev kedisi olabilirdi ve bu düşünce her ne kadar onu gıcık etse de kendini onun dizlerinde yatarken düşünmekten alı koyamadı. Rus ataları onun bu halini görse bir tarafları ile gülerlerdi herhalde.

Alexander kendi üzerini peçete ile temizlemeye çalışırken Heaven'ın panikten beceriksizleşen elleri neresini sildiğine bakmaksızın Alexander'ın üzerine peçete darbeleri vuruyordu. Özür dileyen gözlerle genç adama bakmaya çalışan Heaven utancından kıpkırmızı olmuş, bundan daha fazla utanamayacağını düşünüyordu. Heaven, bir anda elinin altında giderek büyüyen bir kabarıklık hissedince gözlerini aşağı kaydırdı ve dakikalardır Alexander'ın erkekliğinin üzerini silmeye çalışmakta olduğunu fark edip nerdeyse bayılacak gibi oldu. Alexander ağzının içinden küçük bir lanet okuyarak Heaven'ı kollarından kavramaya ve yukarı doğru çekmeye çalıştı.

"Bir bayılman eksik küçük hanım! Sakın bayılayım

deme, seni tutmam," diye fısıldarken bir önceki yakınlaşmalarından hâlâ tetikte olan erkekliğinin bu küçük dokunuşlarla dizginlenemez bir hale gelmesine küfür ediyordu. Herhalde lise yıllarından beri böyle kontrol edemediği bir uyarılma yaşamamıştı. O sırada yardımına yaşlı Mirdland yetişti.

"Heaven, sevgili papatyam, lütfen misafirimize banyoya kadar eşlik et ve genç çalışanlar için bulundurduğumuz yedek kıyafetlerden bir tane ver. Bu cüsseye göre bir şeyimiz var mı bilmiyorum, ama Mathilda eşyalarını temizleyene kadar idare eder sanırım. Sonra da, ona yemekte eşlik et bir tanem. Biz sizi beklemeyiz! Doktorumuzun yetişmesi gereken işleri vardır mutlaka."

Bu sırada doktor gizlemediği bir kıskançlıkla Alexander'a bakıyordu ve Mirdland'ın sözlerini işitince Heaven'ı bu adamla tek başına bırakacak olmaktan rahatsız olmuştu.

"Ne demek efendim, tabii sevgili Heaven'ı bekleyebiliriz. Hem, benim bu akşam gerçekten başka bir işim yok."

Ne yüzsüz bir herifti şu doktor. Alexander'ın avucu, adamın yüzüne bir tane patlatmak için kaşınıyordu. *Sevgili Heaven*'mış! Nerden sevgili oluyormuş! 'Ah Tanrım bana ne!' diye sövdü içinden Alex. Bir yandan için için 'Beni ne ilgilendirir ki?' diye söylense de Heaven ve bu yalaka herifi bir arada düşünmek istemiyordu. Sonunda bu herifin onu mutlu edemeyeceği, çünkü yeterince iyi olmadığı gibi bir sonuca bağlayarak kendi çıkarımlarını savundu kendisine. Gerçi bu kızın mutluluğundan da ona neydi, ancak bunu şimdi sorgulamayacaktı.

George Mirdland "Bu akşam misafirimiz var doktor! Alexander benim eski bir tanıdığımdır. Onunla birtakım işlerimiz var. Siz lütfen bizi bu akşam mazur görün," diyerek tatlı bir buyurganlıkla kibarca doktora gitmesini istediğini ifade ettiğinde Alexander'ın da içinde anlam-

sız bir rahatlama oluştu. Artık nedenini ve niçinini düşünmek istemiyordu. Sadece yemeğini Heaven ile baş başa yiyeceğine memnundu.

Yemek odasından dışarı doğru, önde Heaven arkasında onu takip eden çorba kaplı Alexander ilerlerken Heaven 'Eski bir tanıdık mı?' diye düşündü. Bu genç adam dedesi ile nereden tanışıyor olabilirdi ki? Tamam, adam her ne kadar öldürücü derecede yakışıklı ve etkileyici olsa da kendisinden büyüktü. Zaten onu Heaven'ın gözünde bu kadar çekici kılan da buydu.

Heaven bekâret meraklısı, koyu Katolik bir münzevi değildi ama ilk seferinin de özel olmasını istemişti. Bugüne kadar da ona yaklaşan yaşıtları arasında ilki olmaya değer birini görememiş, hepsini toy ve bir şekilde yetersiz bulmuştu. Yaşça büyük olanlarsa neredeyse dedesi ile yarışacak kadar yaşlı ya da evliydi. Bu da midesini bulandırıyordu. Nasıl bir erkek evlilik yeminini hiçe sayardı? Hem, daha sonrasında nasıl eşlerinin yüzüne bakıyorlardı?

Heaven sessiz olduğu için kadınlar genelde kendisini yoksayar, yanında rahat hareket edip konuşurlardı. Bu sayede kasabada birkaç kadının da kocalarını aldattığını biliyor ve bu farkındalık onu hasta ediyordu. Neden bir kadın, böyle bir kandırmacaya kendini alet ederdi ki? Kendi sessiz dünyasında yaşamayı seçmesinin bir başka sebebi de buydu. Büyüdükçe insanların yalanlarını ve üzüntülerini görüp konuşmazsa onları kendinden uzak tutmayı başararak üzülmeyeceğini düşünmüştü. Yalnızlığı hesap etmemiş, dedesiyle yarattığı dünyasında sevgisini bencilce kendine saklamıştı. Şimdi daha çok korkuyordu. Kuzu ağılına dalmış bu kurdun cazibesinden, onun tecrübeli dokunuşlarından, kalbine işleyen bakışlarından ve can acıtan dilinden korkuyordu. Bu adam onu bir anda yok edecek kadar yoğundu.

Arkasında sessizce yürüyen adamın nefesini ense-

sinde hissetmesiyle kendine engel olamayarak yaprak gibi titriyordu. Bu ya bir yıkımdı ya da bir doğum, karar veremiyordu ama kurtulamayacağını biliyordu. Adam onu aynanın karşısına çektiğinden beri utanıyorduysa da hesaplaşacak kadar cesareti olmadığı gibi, kalbinde bir yer ona 'bu adam' diye sinsice fısıldarken, içindeki merak dahasını istiyordu.

Görevliler için bulundurdukları yedek iş kotları ve beyaz, keten, yakasız gömleklerden alan Heaven, başını önünden kaldırmadan, adamı öğlen dinlendiği banyolu odaya götürdü. Banyodan temiz havluları çıkarıp tam arkasını dönmüştü ki arkasına bir kez daha sessizce yaklaşmış olan Alexander ile burun buruna geldi. Deli gibi çarpan kalbi bir anda sanki çığlık attı.

"İşte Bu Adam!"

Aralarında oluşan sessiz çekimle Heaven afallayarak derin bir nefes aldı. Adamın erkeksi kokusuna karışan çorba kokusu burun deliklerini doldururken aklına gelen olayla, ürkek ve utangaç bakışlarını kaçırarak hafifçe gülümsemesine engel olamamıştı.

"Demek halim çok komik küçük hanım!"

Alexander tek kaşını kaldırırken çapkın bir yan gülüşle parmaklarını kızın şakağına dokundurup çenesine doğru kaydırdı. Kızın pembeleşen yüzüyle aşağı düşen bakışlarını tek bir hamleyle yukarı kaldırdı. Alexander gözlerinin içine bakarken soluk almayı unutan Heaven, bunun nasıl bir oyun olduğunu düşündü. Bu adamın tek bir dokunuşu bile onu nefessiz bırakıyor, kalbini zembereğinden çıkarıyordu.

"Nefes alsan iyi edersin küçüğüm. Beni sen çorbaladığına göre soyup temizlemek de senin görevin! Hadi bakalım, sabaha kadar böyle bekleyemem, daha beni doyuracaksın."

Alexander'ın sesi Heaven'ın kulaklarında uğuldarken, gözleri neredeyse yuvalarından çıkacak kadar açıl-

dı ve geri adım atarak başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Alexander aralarında açılan mesafeyi hızla kapatarak yüzünü Heaven'ın yüzünün yan tarafına eğdi ve dudaklarını belli belirsiz, kulağıyla boynu arasındaki hassas noktaya değdirerek alayla karışık, seksi ama bir o kadar aşağılayıcı bir tonla, "Oh evet yapacaksın küçük hanım. Bunu sen de isteyeceksin! Çıplak vücudumun, neye benzediğini sen de merak ediyorsun. Bana dokunmak için avuçların karıncalanıyor ve ben de sana bir bahane veriyorum. Hadi günahkâr *papatya*!" dedi.

Son kelimeyle aklı başına gelen Heaven, ne zaman yumduğunu bilmediği gözlerini hayal kırıklığı ve kızgınlıkla açarak başını geri çekip göz yaşlarının hücum etmesine mani olamadan Alexander'ın gözlerine baktı ve titremesini durduramadığı alt dudağını dişleyerek onu ittirip hızla banyodan çıktı.

Haeven'ın ardından sinirle üzerindeki takım elbisesinden geriye kalan çorba parçalarını çıkaran Alexander kendisine kızıyordu. *Küçüğüm* mü? Ne zaman cennet kaçkını bu günahkâr onun küçüğü olmuştu? "Lanet olsun şimdi de rahip gibi konuşuyorum," dedi kendi kendine söverek. Heaven'a küçüğüm dediğini fark ettiğinde onun canını acıtmak istemişti. Onun da becerip umursamadığı fahişelerden farkı olmamalıydı. Kimse... hiç kimse, hele de bir kadın, önemli olamazdı.

Hepsi sonunda para ya da başka menfaatler için altına her şekilde yatacak kadar yılandı. Hepsinin bir fiyatı vardı ve masum görünüşlü bu papatyanın da vardı mutlaka. Onun gibiler saf masum görüntüleri altında kancayı zengin bir gerzeğe takıp sömürmek isterdi. Heaven'a değer verse, sonunda onu da bir piçin altından toplayacağına emindi. O halde neden Heaven'ın gözlerinde parlayan yaşları gördüğünde bok gibi hissettiğini sorgulamadı. Dahası onun titreyen dudaklarıyla kalbinin neden acıdığını düşünmedi bile. Bir kalbi olamazdı!

O Alexander Romanov'du. Kendine defalarca söylediği gibi o *hissiz*di. Şimdi şu küçük sürtüğün pisliğini temizleyip istediğini almalıydı, ama önce onu her gördüğünde söz dinletemediği yeniyetme erkekliğiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Emin olduğu bir şey vardı ki, bu kız tehlikeliydi!

Alexander duşa girerek buz gibi suyun bedeninden süzülmesine izin verirken, onu bir kere altına alırsa bağımlılık yapabileceğini düşündü. Buraya istediğini almaya gelmişti ve her ne olursa olsun alıp öyle gidecek, Heaven'ı da aklından çıkaracaktı. Azimli elleri erkekliğini daha önceki onlarca defa kavradığı gibi hırsla kavradığında canının acısı umrunda bile değildi. Hareketlerini hızlandırırken kapalı gözlerinin ardında aynanın karşısında çırılçıplak kucağında oturmuş bedenini sergileyen Heaven'ın görüntüsü vardı. Onun tatlı iniltileri kulaklarını doldururken bir an önce bu işi sonlandırmak istiyordu. O kırçiçeğinin doruğa ulaştığı hali gözünün önünde canlandığında yukarı aşağı hareketlerini acımasızca sıklaştırdı. Alexander iyice kalınlaşmış erkekliği üzerindeki hareketlerini hızlandırdıkça, beynine de artık daha fazla söz geçirememeye başladı. Gırtlağını yırtarcasına gelen derin bir iniltiyle ağzından yüksek sesle tek bir söz döküldü: *Papatyam.*

Heaven hızla kendi odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra soluklanırken düşündü. *Papatyam* mı? Doğru duyup duymadığına emin olamamıştı. Konuşmaya konuşmaya işitme duyusu da teklemeye başladı zannetti bir an. Banyodan çıktıktan sonra gözyaşlarını geldikleri yere geri yollamak ve kaybettiği soluğunu yakalayabilmek için kısa bir süreliğine, kapıdan fazla uzaklaşmadan, duraklamıştı. Tam yürümeye devam edecekken

içeriden gelen erkeksi inlemelerle olduğu yere çakılıp istem dışı merakla aralık kapıdan aynaya yansıyan görüntüye bakma hatasına düşmüştü. Aynadaki çıplak Alexander'ı gözleri kapalı gördüğünde yerinden kıpırdaması iyice imkânsızlaşmış, onun erkekliğine yaptıklarına bakmaktan kendini alamamıştı. Hayatında ilk defa bir erkeği kendisine böyle şeyler yaparken görüyordu ve uzaklaşmak istese bile mermerden yontma bir Yunan heykeline bakarken ayaklarını yönetemiyordu. 'Aman Tanrım! eğer Alexander'ın erkekliği bir organsa, daha önce kazara gördüklerim Meksika biberi,' diye sayıklarken, gördüğü manzara karşısında dudaklarından kaçan küçük bir inilti̇ye mani olamamıştı.

Küçük avucuyla dudaklarını örterken Alexander'ın onu duyabilecek durumda olmayışına şükretti. Az önce o banyodan çıkmayıp Alexander'ın teklifini kabul etseydi neler olabileceğini düşünemiyordu. Bütün görmekte olduklarını yapanın kendisi olacağı kesindi. Acaba yapabilir miydi?

Her ne kadar mide bulandırıcı gözükse de ne hissettireceğini merak ediyordu. Alexander'ın son hameleri ile hayal âleminden sıyrılan Heaven, yakalanmamak için hızla odadan ayrılırken kapıyı da, beceriksizleşen elleriyle, arkasından usulca çekerek kapatmıştı. Bacakları sanki bir hava boşluğunda yürüyormuş gibi hareket ederek, onu odasına kadar zor taşımıştı. Odasına kendini attığında beyni gördüklerinden başka bir şey düşünemez haldeydi. Kapının kilitlendiğinden emin olduktan sonra hemen soyunarak odasındaki banyoda soğuk duşun altına girdi. Bu yangını tüm bedenini sarmadan söndürmesi gerektiğini düşündü, yoksa yanarak küle dönecekti.

Alexander kapının kapanma tıkırtısıyla gözlerini açarak hızla banyonun odaya açılan kapısından geçip odaya çıktı. Kimseyi göremeyince hızla ilerleyip çırılçıplak oluşuna aldırmadan, koridora açılan kapıyı açıp başını uzattı. Hangi yöne bakması gerektiğini çok iyi biliyordu. Heaven'ın odasına giren silueti hiç zorlanmadan seçebildi. Demek küçük meraklı röntgenci onu gözetliyordu. Bu düşünce Alexander'ı az öncekiler hiç olmamış gibi yeniden tahrik etmişti. "Pekâlâ öyle olsun," diye mırıldandı çapkın bir sırıtışla. 'Bu oyun çok eğlenceli olacak,' diye düşünürken az önce kendi ağzından dökülen o küçücük kelimeyi düşünmedi bile.

ALTINCI BÖLÜM

Elmalı Turta

Alexander banyoda temizlenip hızlı bir duş aldıktan sonra verilenleri üzerine geçirip emin adımlarla mutfağa doğru ilerledi. Mutfakta eski emektarlardan Mathilda onlar için iki kişilik bir sofra hazırlamıştı. Alexander içerideki büyük masadansa Heaven ile burada, daha samimi bir şekilde oturacak olmasından -itiraf edemese de- oldukça memnundu.

Masada çoktan yerini almış olan Heaven, gözlerini ondan kaçırarak oturmasını işaret etti. Masaya doğru ilerleyen Alexander, Heaven'ın üzerinde bir şeye bakarak sırıttığını görünce onun gözlerini takip etti ve bedeninin en aşağısında ayaklarında takım elbisesinin altına giydiği ayakkabılarını gördü. Bu üzerindekilerin altında ne kadar komik durduğunu o anda fark etsede aldırış etmedi. Buraya geldiğinden beri tüm dünyası altüst olmuştu ve düşünmesi gereken son şey ayakkabılarıydı. Gene de kendini bir papatya tarlasında ayrık otu gibi hissetmekten alıkoyamadı. Bu kızın karşısında hep bu yeniyetme hislerle mücadele etmesine hafif bir mırıltıyla lanet okudu ve Heaven'a çok yakın bir sandalyeye oturarak tabağı önüne çekti.

Buraya ilk geldiğinde de bu mutfakta yerdi ve yemekleri gene aynı asabi yaşlı kadın Mathilda hazırlardı.

Huysuz olmasına rağmen, onun sevdiği yemekleri öğrenmesi çok zamanını almamış ve bir şekilde ona çaktırmadan her günün menüsüne onun sevdiği bir şeyi mutlaka yerleştirmişti. Kendi öz annesi bile ne sevdiğini bilmezken bu huysuz kadının onun için böyle bir şey yapmasına o zamanlar inanamamış ve sadece tesadüf olduğunu düşünmüştü. Yıllar geçerken burasıyla ilgili hatırladığı her anıda, her şeyi detaylarıyla düşündüğünde aynı menüde hem pirinç lapasının hem de makarnanın aynı anda olmasının saçmalık olduğunu anlayıp sırf o seviyor diye pirinç lapası yaptığına kanaat getirmişti. Ondan başka kim pirinç lapası severdi ki? Hayatının geri kalanında, bu çiftlikte yaşadığı her gün anılarından sıyrılıp önüne sıçrarken, bu küçük şeyler ona bilmediği bir şeyin özlemini çektirmişti. Mutluluk nedir bilmiyordu, ama burası sayesinde mutluluğa elle tutacak kadar yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Şimdi ise; içindeki bu boşluk hissiyle hiçbir zaman mutlu olamayacağını biliyordu.

Bazen oturur ve annelerine gülücükler saçan çocukları izlerdi. O kadar saf ve masumdular ki. Kimi zaman bir baba yürüyerek gelir ve çocuğuyla anneyi öper, gülümseyerek birbirlerini sarmalarlardı. O zamanlar o adamın kendisi olduğunu hayal ederdi. Ona gülümseyen bir kadın ve o kadının doğurduğu kendi çocuğu... İçine hep aynı soru doğardı bakarken: Ne zamana kadar? Bir başka adamın kollarında zevk çığlıkları attığını görmesi ne kadar zamanını alırdı? Bir defa şansı olmuştu. O para düşkünü orospuya âşık olmamıştı hiç, ama bir çocuğu olsa severdi. Kendi cehenneminde yanarken belki masum bir çocuk da onu severdi, kim ya da ne olduğunu bilmeden. Ya da o masum çocuğu da kendi cehenneminde yakar, küllerini savururdu. Tıpkı ister istemez Heaven›a yapacağı gibi. Şimdi bile bu sessiz kadı-

na yaklaşmış otururken, onun bakışlarının ardında aynı sorunun cevabını arıyordu: Ne zamana kadar?

Alexander sessizce masaya oturmuş, önündeki yiyeceklere işkence ederken Heaven yanında kıpırdanmaya başladı. Meraklı bakışlarını Heaven'a çeviren Alexander, onun bir not defterine bir şeyler yazmakta olduğunu gördü. Heaven yazdıktan sonra defteri Alexander'a uzatırken küçük not defterini almak için elini uzatan Alexander'ın eli, kısa bir an da olsa genç kızın eliyle temas edince ürpererek, ürkekçe bakışlarını kaçırdı ve masada duran zarflı mektubu işaret etti. Aklına odada gördükleri geldikçe yüzünü tatlı bir pembelik kaplıyor, içinden Alexander'a yakalanmadığına şükrediyordu.

Elindeki not defterine bakışlarını çeviren Alexander, gözlerini muntazam el yazısından ayırmadan "Ne o, görmemen gereken bir şey mi gördün de böyle pembeleşiyorsun?" dedi.

Heaven'ın gözleri yuvalarından fırlayarak başını dehşetle iki yana sallarken Alexander'ın yüzündeki çapkın ve alaycı sırıtışı görüp daha da çok pembeleşti. Artık bir domates kadar kızarmış olabileceğine emindi. Bu adam kesinlikle onu gördüğünü biliyordu. Bir şekilde fark etmişti.

'Tanrım bir daha nasıl yüzüne bakacağım,' diye düşünürken Alexander dedesinin ona bu zarfı vermesini söyleyen notu okuyup zarfı açmış ve içindeki pusulayı okumuştu. Heaven tüm bu süreçte bir an önce kalkıp gitmek için sabırsızca yerinde kıpırdanırken, Alexander başını hiçbir şey olmamış gibi kaldırıp kızın gözlerini kendi gözlerine hapsederek konuştu.

"Anlaşılan küçük hanım, bu Cumartesi beni sen eğlendireceksin. Sevgili büyükbaban yorgun hissettiği için bu akşamki görüşmemizi yarına ertelemiş! Doktor da birtakım testler yapmak istediği için akşama kadar benimle sen ilgilenecekmişsin."

Heaven olduğu yere çakılıp kalmıştı. Bu adamla bir tam gün geçirmek mi? Büyükbabasının aklı neredeydi? Bu adama nasıl güvenirdi? Ona baktığında avaz avaz bağıran tehlikeyi sadece kendisi mi görüyordu? Şu an konuşuyor olsa kesin kekelerdi.

"Hadi bakalım Heaven, şimdi gidip yat ve dinlen. Bu arada, bana ata binebileceğimiz bir ayakkabı ayarlamayı unutma! Sabah erkenden ata binerek güne başlayacağız. Umarım maharetlisindir. Çünkü; canım piknik yapmak istiyor! O yüzden sabah kahvaltısında piknik yapacağız. Yatmadan hazırlıklarını yapsan iyi edersin, sabah seni ben uyandırırım," dedi ve hızla kalkarak mutfaktan dışarı doğru, ardında şaşkın bakışları ve bir karış açık ağzı ile Heaven'ı bırakarak ilerledi. Giderken Heaven'ın ismini telaffuz etmenin ağzında bıraktığı tat, ona daha önce hiç hissetmediği ve hissedemeyeceği şeyleri düşündürdüğünde, kıza ismiyle bir daha hitap etmemeye karar verdi.

Mutfakta donakalan Heaven bu adamın dediğini yapacağına adı gibi emindi. Sabah bu adamı kızdırmak yerine en az hasarla günü atlatıp bir daha hiç görmemek üzere yoluna gitmesini beklemenin en doğrusu olacağını düşündü. Bu adamın dedesiyle ne işi olabileceğini düşündüyse de fazla üzerinde durmadı. Nasılsa dedesiyle eskiden tanışsalar da bunca yıl buralara hiç gelmemişti. Bundan sonra da yolu düşmezdi herhalde.

Hızlıca kalkarak piknik sepetini buldu ve içini doldurmaya başladı. Bu gece uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Hiç değilse piknik sepetini hazırlamak onu oyalardı. 'Acaba ne yemeyi sever?' diye düşündü. 'Keşke sorsaydım,' diye içinden geçirirken aklına Mathilda'dan öğrendiği elmalı turtasını yapmak geldi. Herkes onun elmalı turtasına bayılırdı. Hem taze elmaları da vardı. Ne zaman annesine yakın olmak istese elmalı turta yapar ve pişerkenki kokusunu annesinin hatırlayamadığı

kokusu yerine derince içine çekip anne babasının ona sarıldığını hayal ederdi. Bu epey süre onu oyalardı.

Mathilda ona "Bir gün bu turta ile çok kalpler fethedeceksin," demişti. Kendi kendine sırıttı. Azıcık artı puanın kime zararı olurdu ki?

Yatak odasında uyku tutmayan Alexander bir kadeh bir şey içmek için salona doğru ilerlerken mutfaktan gelen şahane kokuları fark etti ve akşam pek bir şey yiyemediğinden midesi kazınınca yönünü mutfağa çevirdi. Mutfağa yaklaştıkça kokuyu seçmeye başladı: Elmalı turta! Mathilda hatırlamış olmalıydı! Bu en sevdiği şeydi ve buradaki konaklaması sırasında Mathilda haftada en az bir defa mutlaka yapar ve en büyük dilimi ona ayırırdı. Hatta, gece odasına gittiğinde de mutlaka bir dilimi onu beklerken bulurdu.

Çocuksu bir gülümsemeyle mutfağa daldığında, firma eğilmiş şehvet uyandırıcı kalçaları görmesiyle olduğu yere çakıldı ve yüzündeki gülümseme yerini bir anda sert ve sorgulayıcı bakışlara bıraktı. Heaven üzerinde mutfak önlüğü, saçları tepesinde düzensizce topuz yapılmış haliyle elinde koca bir tepsi elmalı turta ile doğrulduğunda, yapmak istediği tek şey, koşarak yanına gidip tokasından kurtularak yüzüne değen birkaç tutam saçı kulağının arkasına iliştirerek, o şehvetle aralık duran dudakları sonsuza kadar öpmekti. 'Bu kadar küçük bir genç kadının ellerinde ölmek için daha çok gencim,' diye düşündü.

Bu kadının yaptığı tam olarak buydu: Onu öldürmek! Her an, her saniye kalbini boğum boğum sıkarak onu öldürmek. Alexander'ı fark ettiğinde yüzüne yayılan çekingen gülümseme ise sapsız hançeri kalbinin derinlerine gömdüğü andı. Bir yara açılmıştı ve şimdi o çat-

lak yaradan tüm hisler vargüçleri ile dışarı çıkmak için zorluyordu. Kurtulamadığı, her yanı saran elmalı turta kokusu ile kalbi isyan ediyor ve beyni kalbinin çığlıklarını bastırmakta çaresiz kalıyordu. O bir an, küçücük bir an için tüm hisler üzerine hücum etmiş ve hafızasına Heaven'ın elinde elmalı turta ile ona gülümseyen dağınık görüntüsünü kazımıştı. Boşluğa düştüğü o bir an, beyninin kontrolü ele alması ile son buldu. Kendi kendine 'Ne sanıyorsun?' dedi. 'Onun diğerlerinden farklı olduğunu mu düşünüyorsun?' Kendisine sorduğu sorular bitmiyordu. 'Ne için? Elinde bir tabak turta tutmak bir *sürtüğü* farklı mı kılar?'

Soğuk bir şekilde, olduğu yerden hiç kıpırdamadan, "O turtayı güzel yapmış olsan iyi edersin! Yoksa o turta yerine yiyebileceğim şeyler biliyorum!" dedi.

Alexander, Heaven'ın gülümsemesi solup yüzüne de utançla karışık bir pembelik yayılırken, içine dolan onu yeniden gülümsetme arzusunu es geçti. O hiçbir kadın için çabalamaz ve hiçbirinin mutluluğunu umursamazdı. Ne olmuştu yani kalbi kırılmışsa? Kendini pislik gibi hissetmesinin bir anlamı yoktu.

Sert bakışlarıyla hızlıca ilerledi ve mutfak havlusunu alıp Heaven'ın elindeki elmalı turtayı mutfak tezgâhına koyarak sıcak oluşuna aldırmadan bir dilim kesti. Onu izleyen Heaven içinden kendine lanet ediyordu. Bir de bu ukala taş kalpli adam için özenmiş, elmalı turtasından yapmıştı. Oysa elmalı turta annesi demekti.

Annesi elmalı turtayı çok sever, kızıyla geçirdiği kısacık zamanda onun için elmalı turta yapar, o da yememek için direnirdi. Annesini kaybettikten sonra dedesinin çiftliğine geldiğinde Mathilda küçük kız için elmalı turta yapmış, Heaven da kokuyu duyunca annesi geldi zannederek mutfağa koşmuştu. Onu göremeyince kahrolmuş, oturup bütün turtayı yemişti. Altı yaşındaydı ve bütün turtayı yerse, annesinin mutlu olup babasını

da alarak geleceğini düşünmüştü. Ağlayarak bütün turtayı şaşkın bakışlar altında yemiş, elinden almak istediklerinde debelenerek turtasına sahip çıkmıştı. Sonra da onu sarmalayan babasının koruyucu, annesinin de şefkatli kollarını göremeyince ağlaya ağlaya ahırlara kaçarken yolda tamamını kusmuştu. Büyükbabası ne yapacağını bilemez halde, küçük kız ahırların içine kendini kilitleyip uykuya yenik düşene kadar ağlarken, yaşlı adam da tüm gece ahırın dışında oturup Mathilda'nın şefkatli kollarında ağlamıştı. Ta ki Heaven sabaha karşı çıkıp boynuna sarılana kadar. Bu yalnız kollar altı yaşında, anne baba özlemi çeken bir kız çocuğunundu ve dedesine hiç bırakmamacasına sımsıkı sarılmıştı.

Alexander, turtanın sıcaklığına aldırmadan kocaman bir çatal alıp dudaklarının önünde biraz beklettikten sonra ağızına attı. Bu inanılmayacak kadar güzel bir lezzetti ve Alexander ağızının hafifçe yanmasını umursamadan lezzet iniltileri çıkarmaya başladı. Alexander'ın kabalığına rağmen onun ağzının acımasına kıyamayan Heaven çoktan koymuş olduğu bir bardak sütü Alexander'a uzattı ve iç dercesine başıyla işaret etti. Alexander uzun zamandır ilk defa içten, kalbine ulaşan bir gülümsemeye mani olamayarak uzanıp ağzına bile sürmediği sütü yudumladı. Sahi ona en son bu süt gibi masum bir içeceği kim vermişti? Hatırlamıyordu. Bu kız kalbini yumşatmamalıydı!

Alexander hiç düşünmeden çatalı tarta bir daha batırarak, bir lokmasını Heaven'a uzattı. Şaşıran Heaven, başını olumsuz yönde iki yana sallasa da Alexander bunu bir cevap olarak kabul etmedi ve ısrar ederek, "Aç bakalım ağızını koca bebek. Bu günah kadar güzel lezzeti tek başıma tatmayacağım. Hem ne malum beni zehirlemediğin," dedi. Ancak sesi bu sefer o kadar muzip ve çocuksuydu ki Heaven kızmak yerine sırıtarak yıllardır ilk defa ağızını açıp Alexander'ın uzattığı elmalı

turtadan bir lokma aldı. Korktuğu gibi anılar hücum etmeyip her hücresini, ağzına çatalı ustaca sokup manidar tek kaşı kalkık bir bakışla çıkaran Alexander kaplamıştı. Bu adamla her şey çok erotikti ve her hücresi onunla sarmalanıyordu. Yarın piknikte her ne olursa olsun, onunla seve seve yanabileceğini düşündü genç kadın. Alexander ise farkında olmadan çoktan o alevde yanmaya başlamıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Düşünme

Heaven tüm geceyi bir yandan öbür yana dönüp beynini tüm düşüncelere kapatmaya çalışarak geçirmişti. Aslında bir an önce uyuyup sabah erkenden, Alexander'ın istilasına kalmadan uyanıp hazır olmak istiyordu. Buna rağmen gözüne bir damla uyku girmediği gibi, sabaha karşı da bir anlık göz kapama ile uyuyakalmıştı. Sabah saat yedide yüzünde hafif dokunuşlarla gözlerini kırpıştırdı. Uyanmak istemiyordu, ama bu güzel dokunuşların sahibinin odasına doldurduğu erkeksi koku bir anda aklını başına getirdi. Heaven'ın gözlerinin bir anda açılıp görüntüye odaklanmaya çalışması ile yatağa oturmuş onu seyredip yüzüne dokunan Alexander'alini ateşe dokunmuş gibi çekerek hışımla ayağa fırlaması bir oldu. Heaven uyku sersemi, Alexander'ın gözlerinden geçen hayranlık ve utanç duygularını yakalayamamıştı. Alexander yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi utanarak başını pencereye çevirdi ve tekrar nefesini düzenlemeye çalıştı. Hiçbir şeyden utanmayan Alexander, belki de hayatında ilk defa utanmıştı ve içindeki bu rahatsız edici duygunun ne olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Yarım bir kızgınlıkla tekrar Heaven'a döndü.

"Akşama kadar seni bekleyemem uykucu. Sana erkenden çıkacağımızı söylemiştim. On dakikaya kadar

hazır olmazsan üzerinde her ne varsa onunla atın sırtında olacaksın, bilmiş ol!" dedi ve hızla odadan çıkarak kapıyı ardından çarptı.

Gözleri kendi üzerine kayan Heaven bir anda utançla kıpkırmızı oldu. Üzerinde, dün yatakta debelenip dururken sıcakladığı için çıkarıp bir köşeye attığı geceliği yerine giydiği, ince dantel bir atlet vardı ve onu örtmesi gereken çarşaf bacaklarına dolanmış, bedeninin tamamını açıkta bırakıyordu. Heaven bir hışım kalkıp dolabından ne bulursa giymeye çalışırken bir yandan da utançtan kıpkırmızı olan yüzünü toparlayabilmek için derin nefesler alıyordu. Bir an neden utandığını düşündü. Bu adam çoktan her yerini görmemiş miydi? Gene de o an aklı çok da başında sayılmazdı ve onun büyüsüne kapılmıştı. Oysa şimdi tamamen bilinci açık bir şekildeydi ve deli gibi utanmıştı.

Alexander kapıyı kapatır kapatmaz içindeki acayip yakalanmışlık hissine lanet etti. O edepsiz bir şeytandı. Kadınları gözetlemekten, zor durumda bırakmaktan ya da baştan çıkarmaktan çekinmezdi. Toy bir çocuk gibi utanmaksa lügatinde yazmazdı. Oysa sabah acımasızca üzerine su dökerek uyandırmak için girdiği Heaven'ın odasında onu sere serpe üzerindeki şeffaf atletle yatar görünce nutku tutulmuştu. Onun neredeyse çıplak bedeniyle karşılaşmayı ummuyordu. Bir an ne yapacağını bilememiş, elindeki sürahiyi odadaki komodinin üzerine bırakıp istem dışı, gidip kızın yanına yatağa oturmuştu. Nasıl da masum uyuyordu. İçinden onu kollarına sarıp sarmalayıp güven içerisinde uyumasını sağlamak, kucakladığı bedenini ebediyen hiç bırakmamak gelmişti. Bir an, küçük sayılabilecek bir an aklı ona "Her kadın aynıdır, hiçbiri göründüğü gibi masum değildir. Hepsi eninde sonunda seni sapsız hançeriyle hançerler ki kanayan yarandan çıkaramayasın!" diye bağırsa bile, bu yatan masum güzelliğe baktıkça aklındaki her şey uçup

gidiyor, aklında da yüreğinde de tek bir kelime yankılanıyordu: *Papatyam.*

O pürüzsüz tenine dokunmak için yanıp tutuşurken kendisine hâkim olabilmek için sınav veriyordu. Bir kere dokunsa, sanki hiç bırakamayacakmış gibi gelmişti. İçinde bu mücadeleyi verirken eli, istem dışı kendi aklı ve mantığından bağımsız hareket ederek, onun o şirin yanağına dokunmuştu bile.

Şirin... Bir kadın için ilk defa böyle bir tabir kullanıyordu. Şirin. Evet yaşı ondan epeyce küçük ve oldukça tecrübesiz olabilirdi, ama o her anlamıyla yetişkin sayılabilecek bir kadındı. Ona ait her şey, her hücresiyle bir çocuk değil bir kadın olduğunu bağırıyor, ama aynı zamanda bir çocuğun masumiyetini ve kırılganlığını gözler önüne seriyordu. Ellerinin altında yaprak gibi titremesini hatırladı bir an ve kendinden nefret etti. Uyuyan bu kırılganlığı seyrederken kendini onun yanında kirlenmiş hissetti. Daha sonra neye dönüşecek olursa olsun o şu anda onun olmadığı, olamadığı her şeydi. Dahası o Alexander'ın hiçbir zaman sahip olamayacağı, sahip olmaya hakkının olmadığı her şeydi. Ne kadar süreyle onu böylece izlediğini ilmiyordu, ama elinin altındaki pürüzsüz tenin kıpırdanmaya başlayıp o, insanın derinlerine işleyen hayatında gördüğü en çok manayı içeren gözlerin açılarak kendisine baktığını fark etti. O gözlere bütün bir ömür boyunca her an bakmak istediğini, her sabah bu yüze bıkmadan bakarak uyanıp bir çiçek gibi açışını izleyebileceğini hissedince, eli bir ateşe değmişçesine yanmıştı. Hissettiklerinden utanarak bir ateşe değmişçesine yerinden fırlarken bir şeyler hissetmiş olmaktan da deli gibi dehşete düşmüştü. O *hissetmezdi*! *Hissedemezdi*... Fiziksel bir acıyı hissetmek bir şeydi. Ona oldukça dayanıklıydı. Ama bu yeni hücum eden şeyler. Bunlar Alexander'a ait olamazdı. O böyle şeyler istemezdi. 'Buna hakkım yok!'diye bağırdı kendine, için-

den. Artık kafasındaki her düşünce birbirine girmişti ve neyi, neden, ne amaçla yapıyor olduğunu bilmiyordu. Ellerini sıkıntıyla saçlarından geçirip gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve bir anda sorgulamayı bıraktı. İçinden çıkamıyordu ve daha fazla düşünmek onu batağın dibine çekiyordu. Ne oluyorsa yaşayıp görecekti.

Heaven, hemen üzerine dar bir kot pantolon ve tek omuzu düşük beyaz bir geniş tişört giymişti. Bu sefer üzerine sutyenini giydiğinden emin oldu. Alexander'ın yanında neler hissedebileceğini bilemiyordu. Ayaklarına kovboy botlarını da giydikten sonra apar topar dışarı çıkıp, akşamdan hazırladığı piknik sepetini mutfaktan aldığı gibi atları almak üzere ahıra fırladı. Ahıra vardığında Alexander'ın ahırda atını sevip havuç verdiğini gördü. Heaven'ın atı, uzun bacaklı safkan simsiyah bir İngiliz kısrağıydı ve görünüşe göre erkeklerden pek hoşlanmasa da Alexander'a o da karşı koyamıyordu. Sahibinden başka kimsenin ilgilenmesine izin vermeyip dokundurtmazken Alexander'ın ellerinin altında bir kedi gibi mırıldanmadığı eksik kalmıştı. Heaven'ın içeri girdiğini fark eden Alexander, arkasını dönmeden konuşmaya başladı.

"Gitmekten vazgeçtin sanmıştım. Bu güzel kıza sahip olduğun için şanslısın. Oldukça sevecen ve henüz sahibi gibi üzerime bir şeyler dökmedi."

Alexander'ın iğneleyici alayıyla utanıp kızaran Heaven, piknik sepetini karıştırarak akşamdan yerleştirdiği küçük not defteri ve kalemi çıkararak acele ile yazmaya başladı. Yazdıklarını bitirir bitirmez usulca Alexander'a yanaşarak gözlerini yerden kaldırmadan defteri uzattı. Uzanan defteri fark eden Alexander aldı ve yazanları okudu.

"Lütfen beni affet. Niyetim sana çorba banyosu yaptırmak değildi, ama senin yanında elimin ayağımın birbirine dolanmasına engel olamıyorum. Bu beni her ne kadar utandırsa da kalbimin yerinden çıkacakmış gibi panikle çarpmasına engel olamıyorum. Özür dilerim."

Alexander okuduklarına bir an için inanamadı. Heaven gibi bir kız art niyetsiz masumiyeti ile önünde gözlerini yerden kaldıramadan özür diliyor ve içindekileri açık yüreklilikle itiraf ediyordu. Bu Alexander'ın bile inkâr edemeyeceği kadar aşikârdı. Alexander kendini hemen toplayıp elini uzatarak Heaven'ın çenesinden tuttu ve gözlerinin içine bakmasını sağladı.

"O ağır sepetinin içerisine çorba koymadıysan ve orda kahve ve o elmalı turtadan varsa özrün kesinlikle kabul edilmiştir papatya."

Bu defa ona açık açık papatya diye hitap etmişti ve bunu hiç umursamamıştı. Onu tanımlayacak kelime gerçekten papatyaydı ve artık bunu yadsıyamıyordu. Heaven'ı küçümseyecek, acıtacak, kendisinden uzak tutacak sözler, içinde bir yerlerden kopup ağızına kadar geliyor, ama bir yanı o sözlerin dökülmesine mani oluyor, Heaven'ı uzaklaştırmasına engel oluyordu. Diğer taraftan aynı yan, diğer kadınlara yaptığı gibi bir an evvel onu becerip sisteminden atmasına da mani oluyordu. Heaven onun dünyasına, hatta bu kainata bile ait değildi ve içinde bir yerler onun bu dünyasını kirletmek istemiyordu.

Ne kadar kolay olurdu bu tatlı papatyayı koparıp gitmek. Tam şimdi karşısında şu ahırda gözlerinin içine bakan bu bakireyi eğilip öpse, şu samanlara yatırıp bir güzel... Oysa o korunması gereken bir çiçekti, tam da kendi gibilerden. Alexander ne zaman bu kadar erdemli olup çıkmıştı? Gözlerini sanki o ruhunun çirkinliklerini görebilecekmiş gibi bakan gözlerden sıkıntıyla kaçırdı. Artık yeni bir komut edindi beyni: Düşünme!

Atlarının sırtında, ağaçlıklarının ilerisindeki derenin oluşturduğu küçük düzlüğe ilerlerken Heaven nefesini düzenlemeye çalışarak önünde ilerleyen Alexander'ın sırtını izliyordu. Ahırdaki o kısa anda öpeceğini sanmış ve öpse ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Öpmeyip onu bırakarak diğer atlara doğru ilerlediğindeyse kalbinde bir sızlama olmuştu: Hayal kırıklığı mı?

Heaven farkına varmadan düzlüğe geldiklerini gördü. Burası en sevdiği yerlerden biriydi. Ağaçların arasında kendi mahremiyetine sahip, suyun sesinin insanı rahatlattığı ve iri taşlıklardan oluşmuş küçük gölete sıcak günlerde girip kendi sessizliğini dinleyerek düşünebildiği bir yerdi. Alexander ona burada piknik yapacaklarını söylediğinde çok şaşırmıştı. Onun burayı bileceğini hiç düşünmemişti. Şaşırdığını gören Alexander, seçtiği atın sırtına onun gibi eğersiz binerek gülümsemiş ve sepeti ondan alırken çocukluğunda bir süre burada kaldığını ve o zamanlar her köşe bucağını ezberlediğini söylemişti. Bu adam sürprizlerle doluydu. Demek dedesiyle o zamanlardan tanışıyorlardı. Kendisinin onu daha önce hiç görmemiş olması normaldi. Ama şimdi bu kadar zaman sonra neden çıkagelmişti ki?

Bunları düşünürken atından inen Heaven, Alexander'ın çoktan sepetten çıkarttığı piknik örtüsünü yere sermekte olduğunu görüp yardım etmek için yanına yaklaştı.

Alexander, "Hiç gelmeyeceksin zannettim. Merak etme çok açım, ama seni tatlı niyetine saklamayı planlıyorum," diyerek göz kırptı. Utanarak gene milyonuncu defa kızaran Heaven, başını hemen öne eğerek örtünün üzerine diz çöküp oturdu ve sepettekileri çıkarmaya başladı. Bir taraftan da yaşadıkları o şeyden sonra ha-

len daha bu adamın yüzüne nasıl bakabildiğine hayret ediyordu. Yüzüne bakmak bir yana, onun yanında bile duramaması, o gidene kadar kendini odasına kapatması gerekirdi, ama bir şekilde utansa da rahattı. Alexander'ın dokunması, ona daha önce hiç hissetmediği kadar doğal geliyordu. Kendi dokunuşları bile bu adamınkiler kadar doğru gelmiyordu hatta.

Sessizce oturmuş yiyeceklerden yemeye başladıklarında Alexander, "Burada kaldığım zamanlar buranın sessizliğini çok severdim. Hep buraya gelip düşünürdüm. Hatta sıcaktan bunalınca derenin suyunun biriktiği yerde suya bile girerdim. Belki bu gün de gireriz," diyerek sessizliği bozdu. Heaven hemen getirdiği not defterini eline alarak bir şeyler karalayıp Alexander'a gülümseyerek uzattı.

Kâğıtta "Ben de buraya gelmeyi çok severim. Yüzmeye de bayılırım, ama bilseydim yüzmek için yanımda bir şeyler getirirdim, bugün yüzemem," yazıyordu.

Alexander gülümseyerek "Yüzmek için kıyafetlere gerek yok küçük hanım. Benim için sorun yok, sen de beni izlemeye hayır demezsin herhalde. Senin bedenin de benim görmediğim bir şey değil," dedi.

Heaven kıpkırmızı olan suratıyla hemen kalemini tekrar kâğıdın üzerinde uçarcasına çalıştırdı ve "Lütfen bana bunu defalarca hatırlatıp durma. Utanıyorum! Lütfen bugünü normal iki arkadaş gibi geçirelim," yazıp Alexander'a uzattı.

Alexander kâğıttakileri okuyunca düşünceli bir şekilde akan suya doğru baktı. Bu haliyle gerçekten çok başka bir yerdeymiş gibi duruyordu. Bir ayağını bükmüş kâğıt tutan elinin dirseğini üzerine dayamış, diğer bacağını ileri doğru uzatmış, dalgın bir şekilde akarsuya bakarken Heaven'ın içinden dayanılmaz bir şekilde Alexander'ın karakalem çizimini yapmak geliyordu. 'Keşke çizim defterimi de yanımda getirseydim,' diye

düşündü. Alexander tüm ilgisini dereye vermişken halen daha ona birşey söylemediği için yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Alexander'ın çok derin düşüncelere daldığını ve bir şekilde gözlerinden anlık öfkelerin geçtiğini, o zamanlarda sebebini bilemediği bir nedenden hedefin de kendisinin olduğunu anlamıştı. Ama bu sefer gözlerinde ne öfke ne de başka bir şey vardı. Sadece anılarına dalmış gibiydi. O anılarda neleri olduğunu merak etti Heaven. Kendinden yaşça büyüktü Alexander. Muhtemelen hareketli de bir hayatı vardı. Nasıl bir yaşamdı acaba onun ki? Hayatına çok fazla kadın girmiş olduğundan hiç şüphesi yoktu, ama acaba hiç âşık olmuş muydu? Nedense onun birine âşık olmuş olabileceğini düşününce çok rahatsız oldu. Ona sebepsiz öfkeler ve açık seçik fikirlerle bakan gözlerinin, bir başka kadına aşkla bakmış olma ihtimalini düşünmek istemedi. Sessizliği dağıtmak için uzanıp not defterini Alexander'ın elinden alarak birşeyler daha yazdı.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum. Ne zaman burada kaldın ve neden kaldın? Burayı sevdiğin belli, neden daha sonra hiç gelmedin?"

Tekrar Alexander'a uzattığında genç adam gözlerinin içine bakarak notu aldı ve ani bir gülümseme ile okudu. O sırada aklından bin türlü düşünce geçmişti. Bir kadın ondan, daha önce arkadaş olmak istemiş miydi hiç? Daha doğrusu hiç arkadaşı olmuş muydu? Onun için arkadaşa en yakın kişi Adrian'dı ve o da o lanetli geceden kalan bir can borcuydu. Kendisi de da bu borcu ona sahip çıkarak ödemişti. O fahişe karısı ve âşığı, Adrian olmasaydı, onu kurdukları o tuzakta ölüme terk edeceklerdi. O geceyi hatırlamak kanının çekilmesine ve içinin soğuklukla dolmasına sebep oluyordu. Oysa eline tutuşturduğu defterle gözlerinin içine sıcaklıkla bakıp ondan arkadaşı olmasını isteyen bu kadın, Alexander'ın içini soğutan her şeyi unutturuyordu.

Yazıyı okuduğunda ise içini soğutan başka bir kadın tüm zihnini doldurdu. Sert bir şekilde "Uzun zaman önceydi, on iki yaşlarımda falandım. Bir seneye yakın kaldım ve sonra yatılı okula gönderildim. Bir daha da gelmeye vaktim olmadı."

Aslında gelmeyi çok istemiş, ama burasının taşlaşmış içini yeniden yumuşatmasından ve çoktan kabuk bağlamış yaralarını şimdiki gibi kazımasından korkmuştu. Kadınların âşığı, iş dünyasının korkulu rüyası, belanın bile karşısında sindiği Büyük Alexander, korkmuştu. Karşısında her şeyden korkan bu küçük kadın gibi korkmuştu, lanet olsun!

Alexander'ın neden geldiğini söylemediğini fark eden Heaven "Neden gelmiştin?" diye tekrar yazarak merakla üsteledi. Kızın nasılsa dedesinden öğrenebileceğini düşünen Alexander daha da artan bir sinirle "Bir adamı döverek Tanrısına yaklaştırdığım için mahkeme kararıyla gönderilmiştim," dedi.

Ağzı bir karış açık kalan Heaven sinirine aldırmadan devam etti. "Daha on iki yaşındayken mi? İnanılmaz güçlü olmalısın. Demek o zaman da bu kadar iriydin. İnanamıyorum, kimi peki?"

Bu kızın aklı neredeydi? Ona bir adamı öldüresiye dövdüğünü söylüyordu, o ise korkup arkasına bile bakmadan atına atlayacağına ne kadar güçlü olabileceğine şaşırıyordu. "Annemin âşığını," dedi, artık o kadar da sinirli olmayan sesiyle.

Heaven'ın gözleri kocaman açılmış, dehşet içerisinde deftere uzandı. "İnanmıyorum, annenin âşığı mı vardı? Babanla evliyken mi?"

Alexander sıkıntıyla iç geçirerek "Evet," dedi.

Heaven kulaklarına inanamamıştı. Bir kadın neden severek evlendiği bir adamı aldatsındı ki?

Gözlerindeki inanmaz bakışları gören Alexander alaycı bir gülümseme ile, "Ne o inanamadın mı? Bunda

bu kadar şaşılacak ne var? Babam yatalaktı ve annem de önüne gelen her adama veren bir orospuydu," dedi.

Bu son sözlerle gözleri daha da yuvalarından fırlayan Heaven hemen kâğıda sarılıp bir şeyler daha yazdı. Alexander yazanları 'Ama neden severek evlenen bir kadın, durumu her ne olursa olsun kocasını aldatsın ki? Evet, şaşırdım gerçekten. Bu hiç doğru değil. İnsan her koşulda âşık olduğu adamın yanında olmalı. Sana bunları yaşattığı için çok üzüldüm. Kim bilir ne kadar üzülmüşsündür...' diye, hafif bir mırıltıyla okudu. Bu kız nasıl bir saftı böyle? Aşk diye bir şeyin gerçekten var oluğuna mı inanıyordu? Zamanla o da öğrenirdi.

"Bana acımana gerek yok. Hak ettiği gibi geberip gitti. Hem aşk diye bir şey yoktur. Her kadın beklentileri karşılandığı kadar erkekleri sömürür. Sen de büyüdüğünde öğrenirsin."

Umursamaz bir tavırla konuşurken onu gerçek dünyaya taşımak isteymiş, onu aşağıladığını hiç düşünmemişti bile. Heaven sinirle kalemini kıpırdatıp onun için üzülmüş olduğunu unutarak, elinden çekerek aldığı defteri ona geri uzattı. Defterde isyanla kocaman bir "ASLA" yazıyordu. Heaven kırgın gözlerle yarı sinirli ona bakıyordu. Alexander o gözlerden gözlerini ayırdığında Heaven'ın birkaç satır bir şey daha eklemiş olduğunu gördü.

"Asla! Ben asla kocamı aldatmam. Ben âşık olarak evleneceğim ve aşk var. Kalbimin, ruhumun en deriniyle seveceğim ve her ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğim. O da beni sevecek ve o da benden vazgeçmeyecek."

Alexander içinin kıskançlık hissiyle kaplandığını fark etti. Bunu hissetmemeliydi, ama henüz hiç var olmayan o adamı kıskanmıştı. Hayalde bile olsa genç kadının kalbinde yer edinen bu adamı söküp almak istedi. Aşk yoktu, ama böyle birşey olsaydı, onu da herhalde karşısındaki bu iri gözlü, insanın içine işleyen kadın hissederdi.

Onun tarafından sevilmek nasıl olurdu acaba? Bunları düşünmemeliydi, ama elinde değildi. Kalbini sıkıştıran o his içini büküp işkence ediyordu.

Onun bir adamın gözlerinin içinde o iri bakışlarıyla gülümseyerek bakması... O adamın hayalinin yerini birden genç doktor aldı. O adamı sırf bu hayal yüzünden bile öldürebilirdi. Bu nasıl berbat bir bataktı böyle? Hissetmemesi gerekirdi... İçinden Heaven'ı alıp bir fanusa koyup kütüphanesinin en derinlerinde saklamak geliyordu. Hayır hayır kütüphane olmaz. Ofisine mi koysaydı acaba... Aklına gelen farklı düşüncelerle yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. Ona yarı kırgın, anlamsızca bakan Heaven'ın yanağını hafifçe okşayarak "Bunları şimdi düşünme ufaklık. Hadi gel yüzelim," dedi ve itiraz etmeye vakit bırakmadan onu kucakladığı gibi iri adımlarıyla taşlığa taşıdı.

Heaven çırpınırken Alexander aldırmadan kaslı kollarından biriyle Heaven'ı sabitleyip diğer eliyle bir çırpıda onun üzerindekilerden kurtuldu. Alexander bu soyma işinde oldukça başarılıydı. Heaven'ın ağızı açık kalmış, hâlâ suya girmek için itiraz ederek direnirken ayaklarına dolanan kot pantolonundan kendi çabalarıyla kurtuldu. Aksi taktirde bu inatçı adamın üzerindeki her şeyle onu suya atabileceğinden korkmuştu. Sutyeninin çıkarılışını takip edemese bile minik kalpleri olan iç çamaşırma can simidi gibi yapışıp kendini soğuk suya hazırlamaya çalışırken, birden kendini suyun içerisinde donarken buldu. Alexander da karşısında çevik hareketlerle soyunuyordu.

Ruhu ne kadar yara almıştı, kim bilir. Belki alaycı ve sert ifadesinin altında hâlâ bu yaraları kanıyordu. Alexander, üzerinde son kalan ince boxer'ı ile suya yanaştığında. Heaven heyecandan suyun soğukluğunu bile hissedemez olmuştu. Nasıl bir vücuttu öyle karşısında sergilenen. Uzun bacaklarının üzerinde bir kule

gibi dikiliyordu adam. Kaslı karnı, şişkin kol kaslarıyla taçlanmış kasıklarına doğru ilerleyen hafif tüyleri, ona olduğundan daha da erkeksi bir hava katıyordu. Bütün vücudu soğuktan başka sebeplerle titreyen Heaven kollarını etrafına dolayarak, onun etrafındaki kadınların adama âşık olmaktan başka birşey yapamayacağını düşündü. Onun gibi bir adam tarafından sarmalanmak herhalde her kadının hayalidir, diye iç geçirdi. Ah o baktığı kadınlar ne kadar da şanslıydı. Hepsini çok kıskanmıştı. Her yerinden tecrübe ve erkeklik akan bu adamın yalnız uyumadığı belliydi. Kendisi gibi tecrübesiz bir kızın, onun gibi vahşi ve arzulu bir adamın karşısında, onca kadın arasmda hiç şansı olmazdı. İçinden geçen üzüntünün ve kıskançlığın yüzüne ve gözlerine yansımasına engel olamadı. Oysa Alexander, bu gözlere bile bakmaya korkuyordu. Bakarsa ruhunun derinliklerini göreceğinden korkuyordu.

"Ne oldu? Su çok mu soğuk? Üşüdün mü?"

Heaven başını salladı. Bunun üzerine Alexander tam boxer'ını da çıkarıp suya atlayacakken Heaven utangaçlıkla bakışlarını günah kadar yakışıklı bu bedenden hafif pembeleşerek kaçırmaya çalıştı. Kızın utandığını gören Alexander aldırmadan boxer'ını da çıkarıp suya atladı. Heaven Alexander'ı suyun altında görebilmek için etrafına bakınırken bir anda arkasından kucaklandı. Kulağında Alexander'ın nefesini duyduğunda suyun soğukluğunun hiçbir önemi kalmamıştı. İstem dışı, bu güçlü bedene çekilirken kendisini saran kolların rahatlığına ne kadar çabuk alıştığını düşündü. Böylesine sere serpe, düne kadar hiç tanımadığı bir adamın kollarında gevşiyor olmak birden onu utandırdı ve bu utancını bastırmak için ani hareketlerle Alexander'a su sıçratmaya başladı.

Alexander bu hiç beklemediği hareket karşısında önce sinirlenecek oldu, ancak Heaven'ın çocuklar gibi

kıkırdayarak kollarından sıyrılıp ona su sıçratıyor olduğunu görünce genç kızın neşesine katılmaktan başka yapabileceği bir şeyi kalmamıştı. Öyle tatlı ve masumdu ki, yarattığı büyüye insan hiç düşünmeden kapılı veriyordu. Alexander içinden tekrar etti "Düşünme, düşünme, düşünme..."

Ve Alexander düşünmedi.

Genç adam hayatında hiç, hatta çocukken bile, böylesine keyif alarak oynamamıştı. Hatta oynayıp oynamadığını bile hatırlamıyordu. Çocuklar gibi çığlıklar atarak ve gülerek birbirlerine su sıçratıp suya batırmaya çalışmışlardı. Heaven'ı suya batırmak Alexander için çok kolay ama Heaven için imkânsız olmasına rağmen Alexander ona imtiyaz tanımaktan çekinmedi. Onun mutlu olduğunu seyretmek daha önce tatmadığı bir tat bırakıyordu damağında.

Bir an durup Heaven'ı seyrederken zıplamalarının etkisiyle yukarı aşağı sallanan göğüslerinin görüntüsü erkekliğini harekete geçirdi. Hiç düşünmeden Heaven'ı tuttuğu gibi kendisine yaslayarak dudaklarından öpmeye başladı. Öpüşme, önlenemez bir şekilde tutkunun elle tutulur haline dönüşürken Heaven, bu tecrübeli adamın toy bedeninde yarattığı duygulardan deli gibi korkuyordu. Merakı her ne kadar korkusuna baskın gelse de, her şeyi merakla açıklayamayacağını biliyor, ama kalbinin titremelerinden başka bir şey düşünemiyordu.

Heaven'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken kendini adamın kabarmış kocaman erkekliğine doğru bastırdığının farkında bile değildi. İstiyordu. Düşünebildiği tek şey buydu. Bu adam ona her ne veriyorsa onu istiyordu. Ötesi gerisi yoktu, ama korkuyordu. Annesiyle babasını kaybettiği günkü kadar korkuyordu. Hiç korkmadığı bir zaman olmuş muydu? Anne babasının bir daha hiç gelmeyeceğini fark ettiğinde bile korkudan susmamış mıydı? Konuşursa neler söyleyeceğinden

korkmuştu. Sonra kendi sesini duymaktan korkmuştu. Diğer insanların arasına karışıp birilerine daha bağlanmaktan ve onları da kaybetmekten korkmuştu. İçindekileri birilerine anlatmak zorunda kalmaktan korkmuştu ve susmuştu. Susmak onun yükselen duvarları olmuştu ama on altı senedir şimdi avazı çıktığınca bağırmak istiyordu ve gene korkuyordu. İçinde kabaran şehvet ve adını bilmediği duygudan korkuyordu...

Alexander, nereden geldiğini bile bilmediği bir içgüdüyle sahiplenircesine Heaven'ı öpüyordu. İçinden avazı çıktığınca 'Benim!' diye haykırmak gelse de düşünmeden öpüyordu. Bu küçük kadın yüreğinde adını bile bilmediği yerlere eziyet ederken, ona onca senenin ardından hissettirdiği yalnızlığı için kızıyordu. Bunca zamandır bastırdığı ve hissetmediğini sandığı şeyleri yavaş yavaş içinde kazıdığı, ördüğü tüm duvarları zorladığı için kızıyordu. Pek çok şey için kızıyordu ona, ama en çok da içinde ona her baktığında bir aile düşü beynine kazındığı için kızıyordu. Birilerinin bir gün onu sahiplenip üzerinde hak iddia edecek olması düşüncesineyse, kızmak az bir tanımlama olurdu. İşte o anlarda son zamanlarda çok sık geçirdiği sinir patlamalarından geçirecek gibi oluyor ve kendini telkin ediyordu: "Düşünme!"

Düşünme, demek bile gözlerinin gerisinde onu, bir adama gülümseyip eli karnında, o adamın bebeğinin üzerinde gezerkenki görüntüyü her uzvuna kazımaya yetiyordu. Lanet olası küçük orospu, her kimle ne halt yerse yesin, bu kızın tadına ilk o bakacaktı. İçinde kabaran sinir ve hırsla kızın dudaklarını ısırırken, elleri bir yaz bahçesindeki turunçgilleri anımsatan göğüslerini acıtırcasına sıktı. Bir taşa yasladığı kızın kasıklarına hiç acımadan bastırırken Alexander için zaman durmuş, tüm sesler bulanıklaşmıştı.

Alexander hiç olmadığı kadar öfke doluydu. Nefret

ediyordu. Annesinden, ilk karısından, ona ilk tecrübesini yaşatan fahişeden, bugüne kadar onları altına alıp becermesi için gözünün içine bakıp sıraya giren kadınlardan, kim olduğunu ona asla unutturmayan dedesinden... Hepsinden, istisnasız hepsinden nefret edip tiksiniyordu. En çok da kendinden, dönüştüğü yaratıktan tiksiniyor ve nefret ediyordu. O iyi ve güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyordu. O elini sürdüğü her şeyi annesinden gelen genleriyle lekelerdi, tıpkı şimdi bu kızı da lekeleyip bir paçavraya çevirerek atacağı gibi.

Ama o anda fark etti ki, Heaven korku dolu gözlerinden süzülen yaşlarla sessiz çığlıklar atarak onu itmeye çalışıyordu. Bu haliyle bile öyle masumdu ki. Ona, bunları içinden su yüzüne çıkardığı için kızıyordu, ama nefret? Hayır, nefret, kesinlikle içindeki şeyin tanımı değildi. Ondan ne kadar istese de nefret edemiyordu. Bu nasıl bir lanetti? Bir şeytan bir melekle lanetlenebilir miydi? Bu genç kadın gerçekten de bir melek miydi? Bir anda kızın korkusuyla boğulan Alexander onu belinden kavradığı gibi hızla taşlığın üzerine çıkararak arkasını döndü ve suyun derinlerine doğru gözden kayboldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Özür Dilerim

Tir tir titreyen elleriyle üzerini giyinmeye çalışan Heaven, içinden lanetler okuyordu. Düğmeleri bir türlü o küçücük delikleriyle buluşturamıyor, üstelik gözlerinden akan yaşlara da engel olamıyordu. Başı önünde hıçkırıklara boğulmamak için mücadele ederken üşüdüğünü hissetti. Bu öyle bir üşümeydi ki üzerine kürkler bile giyse ısınabileceğini zannetmiyordu, çünkü ruhu buzdağında çırılçıplak kalmışçasına donuyordu. Alexander'ın yakıcı sıcaklığı olmaksızın donuyordu. Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamlandıramıyordu, ama donuyordu. Öyle üzgündü ki, titremesi üzüntüden mi yoksa üşümekten mi, onu bile ayırt edemiyordu.

Birden buz kesmiş ellerinin üzerinde Alexander'ın sıcacık, iri ve güçlü ellerini hissetti. Akan yaşlardan ıslanmış yüzünü hafifçe kaldırarak çekingen gözlerini Alexander'ın gözleriyle buluşturup kaygı dolu bir ifadeyle alt dudağını dişlemeye başladı. Yüzünde karar vermeye ve anlamaya çabalayan bir ifade vardı. Alexander ise soğuk, buz gibi ifadesiz maskesinin altına tüm lanet duygularını mühürlemişti. O bir şeytandı ve bu kız da bunu en kısa sürede öğrenmişti işte. Hatta şanslıydı ki pek çok fahişeden daha kısa sürede öğrenmişti. O halde içindeki bu kahrolası sıkıntı da neyin nesiydi?

Neden bu kadar önem veriyordu bu küçük kadının gözlerine nasıl göründüğüne? Ne ayrıcalığı olabilirdi ki Alexander'ın hayatında? O Alexander'ın ligine bile yaklaşamazdı. Onu altına alsa şanslı bile sayılırdı bu küçük bakire. O halde ne lanet olası derdine içini bir kurt kemiriyor, ayaklarına kapanıp yalvarmak istiyordu? Hayatında kimden özür dilemişti de, şimdi bu küçük bakire onu affetsin diye ağlamak istiyordu? O ağlamazdı! O gözyaşlarını annesinin ayakları altına bırakıp yok etmişti! O hissetmezdi!

Bütün bunları düşünerek kızın düğmelerini ilikleyen Alex, eğilerek telaşla kâğıt kalemini alışını izledi. Ne yazacaktı? Defolup gitmesini, bir daha karşısına çıkmamasını, ne lanet ne pislik bir herif olduğunu mu? Ne fark ederdi ki? Onun bir pislik olduğunu düşünen ha bir eksik ha bir fazla.

Bu düşünceleri, Heaven'ın defteri eline uzatmasıyla bölündü. Alexander gözlerini Heaven'dan ayıramıyor, adeta deftere bakmaktan korkuyordu. Hayatında hiçbir şeyden korkmayan Büyük Alexander, bir küçük deftere yazılmış bir iki satırdan korkuyordu. Heaven, gözleriyle endişe içerisinde okumasını işaret edince Alexander, bakışlarını olabilecek en yavaş şekilde deftere kaydırdı ve okuduğu kelime karşısında donup kaldı! Doğru görüp görmediğini anlayabilmek için saçlarından elini geçirip derin bir nefes alarak gözlerini kapatıp açtı ve kâğıda tekrar baktı. Harfler ilk baktığındaki gibi duruyordu.

"Özür dilerim."

Karşısında korku ve endişeyle titreyip dudaklarını dişleyerek gözyaşlarını tutmaya çabalayan bu kız, ondan özür diliyordu. Ne için? Üstelik kendisi ayaklarına kapanıp yalvararak ondan özür dilemeliyken, bu kız ne halt yemeye ondan özür diliyordu? Bir anda içinden yükselen kahkahalara engel olamadı ve Alexander şaşkına dönerek onu bir zavallıya çeviren bu kızın kar-

şılısında kahkahalara boğuldu. Uzun zamandır hissetmediği her ne varsa üzerine hücum ederken, gözünden akmak isteyen yaşlara inat kahkahalarla güldü.

Endişe içinde bekleyen Heaven, Alexander gülmeye başlayınca utancından yerin dibine girmek istedi. Onun gibi tecrübeli bir erkeğin karşısında tüm beceriksizliği ve tecrübesizliğiyle korkmuş, adeta kaçmıştı. Hatta kaçmakla kalmamış, onu itmişti. Ne sanıyordu ki? Onun gibi bir adam kendisi gibi bir çocukla uğraşır mıydı? Kim bilir nasıl kadınlarla birlikte oluyordu. Kendisinden çok daha tecrübeli, ne yaptığını bilen ve bu adamınki gibi bir cinsel iştahı memnuniyetle doyurabilecek, onun gibi korkak bir fare olmayan, bu adamın onlara sunduğu tüm zevki alabilen kadınlar. Onu ittiğine nasıl da pişmandı. Ne olmuştu sanki küçük bir ısırık aldıysa. Adamın bütün sertliğini iliklerine kadar hissederken bunun onu korkutmasına neden izin vermişti? Onu etkileyebilen tek adamı bulmuşken bekâretini bir dere yatağında kaybetmek neden birden önemli oluvermişti? Lanet olsun, kim bilir şimdi Heaven hakkında ne düşünüyordu? Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu ki. Kızgındı herhalde.

Önce onu tahrik edip sonra da şehvetinden korkarak, o halde, devasa erkekliğiyle baş başa bıraktığı için ona sinirlenmişti büyük ihtimalle. Ama Heaven'ın elinde değildi. O kocaman erkekliğin kendi bâkir kadınlığına girecek olması bir yana, bu adamın şehvetine yetememek ve ne yapacağını bilmiyor olmaktan korkmuştu. Bu adam izlediği hiçbir şeye benzemiyordu ve dudaklarında duyduğu acı bu adamın beklentilerinin yakınından bile geçemeyeceğini hatırlatıp tüm cahil cesaretini kırmıştı. Şimdi de bu adam özrüne gülüyordu. Gülerdi elbet. Adamı devasa ereksiyonuyla baş başa bırakıp sonra da özür dilemek neye yarardı? Bütün bu hesaplaşmanın üzerine çöken utancı Alexander'ın kendisine yaklaşıp

yüzünü avuçlarının arasına almak üzere olduğunu görmesine engel olmuştu.

Genç kadının yüzünü düşünmeden avuçlarının içine alan Alexander, ona endişe ve çekingenlikle bakan gözlerin içinde kaybolabileceğini hissedince derin bir iç çekti ve yüksek sesle "Seninle ne yapacağım ben Papatya?" diye sordu.

"Hadi dönelim küçük papatya. Yeterince yoruldun. Benimde büyükbabanla konuşmam gerekenler var. Burada fazlasıyla vakit kaybettim, artık işlerime geri dönmem gerek," derken Alexander aslında burada yaşayıp hissettiklerinden kaçmak istediğini biliyordu. Burada olanları çözemiyor ve unutmak istiyordu.

Alexander'ın başka bir yaşamı olduğunu ve kendi dünyasına ait olmadığını hatırlayan Heaven hüzünle başını salladı ve yerdeki sepeti toplayarak atına bindi. Ne bekliyordu ki? İki gündür Alexander›ın varlığı o kadar doğal gelmişti ki hissedip yaşadıklarından sonra onun buraya ait olmadığını, daha doğrusu kendisinin onun erkeksi ve renkli dünyasına ait olmadığını unutmuştu. Kendisi basit bir kasaba kızıydı ve onun renkli kent yaşamıyla yarışamazdı. Her rüyanın bir sonu vardı ve onun inanılmaz rüyası da son buluyordu.

İkisi de yan yana sessizlik içinde çiftliğe doğru ilerlerken çiftliğin kapısında küçük aracındaki Doktor Jordan'la karşılaştılar.

"Selam Heaven, bu sabah erkencisin galiba?" diye seslenirken bir yandan da hiç iyi denemeyecek bakışlarla Alexander'ı süzüyordu. Heaven doktorun sözleri üzerine yavaşladığında Alexander da mecburen yavaşlayıp adamın süzen bakışlarına üstün bir küçümsemeyle karşılık verdi. Heaven, doktora hızla başını sallayarak sorusuna olumlu yanıt verirken yapmak istediği tek şey, bir an önce odasına gidip kendini yatağının güvenli kollarına atarak içindeki acıyı bastırmaya çalışmaktı. Aksi

takdirde her an bir ağlama krizi geçirmekten korkuyordu. Tam ilerlemeye devam edecekken Doktor Jordan yılışık bir sırıtışla gözlerini Heaven'a çevirip konuşmasını sürdürdü.

"Yarın panayıra geliyorsun değil mi?"

Ah evet panayır! Her yıl yapılan yaza merhaba panayırını nasıl da unutuvermişti. Oysa bu küçücük kasabalarını renklendiren tek şey, senede iki kere düzenlenen bu panayırdı. Biri Yaza Merhaba diğeri de Kışa Merhaba. Tanrım ne kadar da klişeydi!

Şu son iki güne kadar kendisi de bu panayırları dört gözle bekler, akşama kadar süren eğlencelere katılıp akşamında da ayakları yorgunluktan patlayana kadar dans ederdi. Dans etmeyi çok seviyordu. En hoşuna giden de şiirsel hareketlerle yapılan hızlı ama maskülen kovboy dansıydı. Bu defaysa kendini hiç eğlenecek havada hissetmiyordu. Doktoru başından savmak için başını gene olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. Nasılsa yarın bir bahane uydururdu.

"O halde yarın öğlen seni ben alırım Heaven. Hem akşamki dansa da beraber katılırız. Sana, öğrendiğim kadarıyla eşlik etmekten mutluluk duyacağım."

Heaven konuşup "Hayır," demek, "Başkasına sözüm," var demek ya da "Dansa katılmayacağım," deyip bahaneler uydurmak istiyordu, ama bu mümkün değildi. Yazarak anlatamayacak kadar da bitkin hissediyordu kendisini. Gözlerinin yaşarmasına engel olamazken doktordan bir an önce kurtulabilmek için, Alexander'ın sert ve tehditkâr bakışlarına rağmen, başını olumlu yönde sallayarak Jordan'ın cevap vermesini beklemeden atını ahırlara doğru hızla sürdü.

Alexander'ı şimdi de ne kızdırmış olabilirdi ki? Anlaşılan yaptığı her şey bu adamı kızdırmaya yetiyordu. Varlığı bile bu adamı rahatsız ederken nasıl olurdu da onunla ilgili hayaller kurabilmişti ki? 'Ne kadarda apta-

lım,' diye düşündü gözünden damlayan iki damla yaşla, sonra da atını ahırın kapısındaki çocuklardan birine vererek kendini evin kapısından içeri sürükledi.

Heaven'ın arkasından bakakalan Alexander içinde kabaran öfkenin sebebini sorgulamak istemiyordu. Elinde olsa o doktor bozuntusunun boynunu bir çırpıda koparıverecekti. Nasıl da bakıyordu kıza. Saf kız nasılda hemen düşmüştü teklifine. Kıza onu almayı teklif bile etmemiş aslında sadece onu alacağını ve dansa birlikte gideceklerini bildirmişti. Salak kız, ne olacak. Belki de Heaven da istiyordu doktoru. Belki hayaller kuruyordu doktorla ilgili. Bunu düşünmek Alexander'ı deli etmeye yetmiş, içinden her şeyi, her yeri yakıp yıkmak gelmişti. Atını ahıra sürmek yerine dört nala gerisin geri geldikleri yere doğru sürdü ve doktoru yolda yakalayıp önüne geçerek aracını durdurdu. Doktor biraz şaşkınlık biraz da erkekliğin verdiği gururla aracından indi.

"Buyurun bir şey mi istediniz?"

Atından hiç inmeden yumruklarını sıkan Alexander, yılışık adamın yüzünü dağıtmamak için insan üstü bir çaba gösterirken adamı neden durdurduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir sebebi yoktu. Ne diyeceğini bilmiyordu.

"Seni Heaven'ın yarın seninle gelemeyeceğini söylemek için durdurdum. Fikrini değiştirdi."

"Bak sen! Nedenmiş o?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Çünkü benimle katılacak. İtirazın mı var?" diye tıslad Alex. Aslında bu söylediklerine kendisi de inanamıyordu. Neden böyle birşey söylemişti ki? George ile konuşup hemen gitmeyi, kendi pis ve çekilmez acımasız dünyasına geri dönmeyi planlamıştı. Burada yumuşuyordu ve istemediği bu davranış şekline alışmak istemiyordu. Ne kadar da kolay olurdu alışmak...

"DÜŞÜNME!" diye haykırdı içinden.

Alexander öyle vahşi ve öldürücü bakışlarla bakıyor-

du ki adamın en küçük ters bir lafında hemen suratını dağıtabilirdi. Alexander daki tehlikeyi sezen Jordan, belaya bulaşmaya niyetli değildi. Hele de konuşamayan bir bakire için. Nasılsa bu adam geldiği yere geri dönecekti.

"Sorun değil dostum. Panayırda görüşürüz nasılsa. Madem Heaven seninle gitmek istedi, problem yok," dedi ve arabasma bindi. Alexander da önünden çekilince ilerlemeye başladı, ama tam Alexander'ın yanından geçecekken arabayı rölantide durdurarak "Baksana, senin kovboy dansı bildiğini sanmıyorum. Heaven'a bu durumda dansta eşlik etmekten mutluluk duyacağım," diye ekledi ve gaza bastı. Alexander hırlayarak yumruklarını sıkıp nefes verdi. Bu yalaka adamı gebertecekti. Onu bir böcek gibi ezecekti. Bu yılışık haşere ona neyin çarptığını bile anlayamayacaktı.

Çiftliğe geri dönerken Alexander kendini tekrar donuk sakin görüntüsüne büründürdü. Oysa içinde kopan fırtınaları dindirememişti. Kapıdan geçer geçmez tam odasının olduğu yöne yönlenecekken George ona seslendi.

"Gel evlat. Artık konuşma zamanı."

www.webcanavari.net / embish

DOKUZUNCU BÖLÜM

Teklif

George'un sesini duyar duymaz olduğu yere çakılan Alexander, neden bu adamın karşısında oldum olası sütü devirirken yakalanan çocuk gibi kalakaldığını düşündü. Az sonra konuşacakları konuda nedense bu adama karşı acımasızca davranmak içinden gelmiyordu ama o Alexander'dı, hatta Büyük Alexander'dı. Koca şirketler karşısında titrer ve o istediğini hiç düşünmeden alırdı. Biraz beklese bir iki seneye bu çiftlik, çeklerinin yanı sıra banka borçlarıyla da kucağına düşecekti ama o beklemek istemiyordu. Elindeki çeklerle yeterince köşeye sıkıştırabilir, hatta banka borcunu bir iki saat içerisinde kapatıp kendisine daha da fazla borçlandırıp çiftliği de otomatik olarak devralabilirdi, ama çocukluğunun o karanlık yıllarından birşeyler ona mani oluyordu. Hem zaten George'un da buradan ayrılmasını talep etmeyecekti. Yaşlı adam bir bu kadar daha yaşayacak değildi ya. Bu çiftliği kendi de çekip çevirmeyeceğine göre gene başında kalmasını isteyecekti. Çocukluğunun tek iyi anısı olan çiftliğin ne durumda olduğunu merak edip borç batağında olduğunu öğrendiğinde burayı almak istemişti. Canı istediğinde buraya gelip huzur duyduğu o anları hatırlarsa içinde bitip tükenmek bilmeyen

karanlıktan biraz kaçabileceğini düşünmüştü. Boğuluyordu.

Artık hayat ve her şey ona batıyordu. Seks bile haz vermezken sinir kat sayısı her gün artıyor gitgide bir uçurumun eşiğine yaklaştığını fark ediyordu. Son zamanlardaki sinir patlamaları kontrol edilemez olduğunda ne yapacaktı? İçindeki o boşluk her ne ise dolduramıyor duygusuz duvarları çatırdıyordu. Otuz iki senenin güvenilmez yükü artık omuzlarını ağrıtıyordu. Acımasız, gaddar Alexander gitgide daha da katılaşırken kendi karanlığında kayboluyordu. Bütün bunların bilincinde olmak, ama bu devirimden çıkamamak onu hiçbir tat alamaz hale getirmişti. Beklediği gibi de oldu. Şu iki gün bile ona içindeki karanlıkları unutturmuş, çocukluğunun huzurlu anılarını baktığı her yerde bilincinde su yüzüne taşımıştı. Ancak her şeyin bir riski vardı. Bu anıları canlandırmak içinde başka bir boşluğu bir yaraymışçasına sızlatmıştı. Karanlığını unutmuş ama başka adlandıramadığı şeylerle karmaşaya yuvarlanmıştı.

Kendine itiraf etmek istemese de, aslında bu çiftliği biraz da bu yaşlı adama borçlu hissettiği için almak istiyordu. George'un bu borçların altından tek başına kalkamayacağı açıktı ve kısa sürede birileri haraç mezat buraya konup onu kapı dışarı ederdi. Heaven gibi bir kızla yaşlı bir adam kurtlar sofrasında ne yapardı? Ya Alexander gibi bir adam, Heaven gibi bir kızla kurtlar sofrasında ne yapardı? Hele de kurt kendisiyken?

'Bana ne!' diye düşündü. Bunları düşünmek istemiyordu. O kimseye iyilik falan yapmazdı. O şeytandı ve kendi çıkarı olmadan kimse için birşey yapmazdı. İstemişti ve şimdi alacaktı. Yumuşak kalplilik de ne demekti? Umursamak ve acımak yok!

'Seni kim umursadı ki!' diye haykırdı içinden ve sert adımlarla, onu bekleyen George'un çalışma odasına dalıp topuklarını yere vurarak ilerledi ve çalışma masa-

sında oturan yaşlı adamın tam karşısına çatık kaşlarla geçip oturdu.

"Bir şey içer misin evlat?"

Bu adam neden ona evlat deyip duruyordu. Bu şefkat belirten kelime onun sinirlerine dokunuyordu.

"Viski."

George uzanıp iki kristal bardağa masadaki viskiden doldurup birini ona uzattı. Alexander kendisine uzanan viskiyi yudumlarken keskin gözleriyle avını süzen bir kartal gibi George'u süzdü. Yaşlı adam yılların getirdiği tecrübe ve rahatlıkla istifini hiç bozmadan viskisinden yudumlayıp dönerek camdan dışarı baktı.

"Çok masum değil mi?" Bu sorunun kimin için sorulduğunun söylenmesine gerek bile yoktu. Alexander hemen anlamış ve adamın bu konuyu açmasına şaşırmıştı.

"Öyledir sanırım. En nihayetinde bir kadın ve bir erkek bir kadının ne düşündüğünü asla bilemez," dedi viskisini yudumlarken. Bu oda biraz sıcak mıydı?

George yaşlı bir tilki gibi gülümseyerek sevecen ses tonunu bozmadan devam etti.

"Ah hadi ama... onun bir kurtla bir kuzuyu bile birbirinden ayırt edemediğini kendi gözlerinle gördüğünden eminim."

Bu adam ne biliyordu? Heaven birşeyler mi anlatmıştı? Yoksa onları mı takip etmişti? Şüphelerini dile getirmeden adama baktı ve "Bir kadından daha kurdu var mı? Neyse sonuçta bu benim sorunum değil. Buraya iş konuşmaya geldik. Elimdeki çekleriniz ve banka borcunuza karşılık iki yüzbin dolar nakit teklif ediyorum. Öleene kadarda burada kalmaya devam edebilirsiniz. Arada benim ziyaretlerime katlanırsınız, olur biter. Sizin için kârlı bir anlaşma. İstesem borçlara karşılık direkt buraya el koyabilirim, biliyorsunuz," dedi.

Yaşlı adamın gözlerinden bir an hayal kırıklığı gelip geçtiğinde, Alexander kendini çocuk gibi suçlu hisset-

ti ve az önceki sözlerini bu kadar soğuk seçtiğine biraz pişman oldu. Gene de George hiç bozuntuya vermeden hafif gülümsemesiyle devam etti.

"Ne kadar cömertsin." Viskisini bitirip bir kez daha bardakları doldururken George bu sefer alaycı bir sesle konuşmuştu. " Bakıyorum da her şeyi düşünmüşsün. Ama benden sana bir nasihat, hayat her zaman planladığın gibi gitmez ve bir de bakmışsın kendini bambaşka bir noktada buluvermişsin. Rahatla evlat biraz. Ödevine çalışan tek sen değilsin. Evet borçlarınız var, ama çekler haricinde çiftlik bir iki sene daha idare edebilir ve bu sürede ben de çiftliğe başka alıcılar bulabilirim. Çekleri sıkıştırırım, diyorsan da blöfünü görüyorum Büyük Alexander. Evet acımasızsın ve istediğini almak için her şeyi yaparsın. Peki bu çiftliği neden istiyorsun? Anıların için mi?"

Yaşlı adamın kendinden emin sözleri Alexander'ın rahatsız olmasına yetti. Dışarıdan belli etmese de artık içten içe, geldiği zamanki kadar rahat, soğuk ve emin değildi. Yerinde rahatsızca kıpırdanmamak için kendini kasıyordu. Ne yapmak istiyordu bu yaşlı kaçık. Ne itiraf ettirmek istiyordu ona?

"O halde konuşma sonlandı mı?"

"Sorumu cevapsız bıraktın evlat. Ama söyleyeyim, daha yeni başlıyoruz. İçkini iç," derken George'un yüzünde zafer ifadesi vardı. "Buraya geldiğinde öfkeliydin. O gün seninle ne yapacağımı bilemesem de seni sevebileceğimi düşündüm. Gittiğinde yanında büyük bir boşluk götürdün. Burada mutluydun, bunu gözlerinde görebiliyordum."

"Yeter! Buraya benim çocukluk acizliklerimi konuşmaya gelmedim. O günlerin hatırasına bir teklifin varsa söyle, yoksa bu işi kendi bildiğim yollarla halledeceğim." Alexander iyice rahatsız olmuştu ve içinde kabaran öfkeyi dizginlemekte zorlanıyordu.

"Sakin ol evlat. İlk gelen vahşi atları nasıl eğittiğimizi hatırlıyor musun? Onlara önce güvenmeyi öğretiyorduk. Sense hâlâ onların ilk geldikleri günkü gibisin. Güvendiğin biri var mı hayatta?"

Güvendiği biri var mıydı? Adrian'a belki biraz, ama gerçekten güvendiği biri var mıydı?

"Bütün bunlar da ne demek? Psikologluğa mı başladın!"

"En azından samimi olmaya başladık. Bak artık siz demiyorsun," diyerek babacan bir kahkaha atıverdi George. Kahkahası bittiğinde derin bir iç çekerek gözlerini içi boş, yanmayan şömineye dikti.

"Heaven'ım daha dün bu şöminenin önünde korkak adımlarla döner durur, dizlerime oturup benden kitap okumamı beklerdi. Ne zaman bu kadar büyüdü, zaman nasıl geçti anlamadım. Onu da kaybetmekten korkarken hep birşeyleri erteledim. Onun buraya ve bana bağımlı olmasını umursamazken, kendimi, o böyle mutlu, diye kandırdım. Biliyorum bencillik ettim ama onu koruyamamaktan korktum."

Alexander bu konunun birden nereden açıldığını bilmiyordu, ama adamın dediklerini çok iyi anlayabiliyordu. Heaven'ı koruyamamak... Bu onun sorunu değildi. Lanet olsun, neden onunla ilgili her söz içine oturuyordu. Kurtulmalıydı. Kahretsin kurtulmalıydı bu kızdan.

"O iri mavi gözleriyle gözümün içine bakarken ona hiç hayır diyemedim. Altı yaşında kendinden kat be kat büyük atların sırtında koşarken yüreğim ağzıma da gelse hayır diyemedim. Konuşmak istemediğinde de diyemedim. O gözleri yaşardığında nasıl oluyor biliyor musun? En derin okyanuslar bile o gözlerin anlattığını anlatamaz. En mavi gökyüzü bile o gözlerin sakladığıyla yarışamaz."

Ah bilmez miydi! İki gündür o gözlerin esaretinde yanıyordu, ama bunu kendine bile itiraf etmek istemi-

yordu. Bir 'lanet olsun' daha... ne yapıyordu bu çılgın adam!

"Şimdi sona yaklaştığımı biliyorum." George ani bir hareketle bakışlarını Alexander'a çevirdi. Gözlerini sanki hiç kırpmadan ona dikti ve konuşmaya devam etti. "Onu bu dünyada yapayalnız bırakacağım. Bir başına kurtlar sofrasında kalacak. O kötülük nedir bilmez. O özgür olmaktan başka bir şey bilmez. Bu zamana kadar erkeklerden izole yaşadı. Etrafındaki en iyi seçenek şu yeni doktor ve ona bile bakmadı benim masum papatyam."

George'un gözleri bir an boşluğa takılıp dudakları bir melek görmüşçesine gülümserken aniden ciddiyetini toplayıp gözlerini tekrar tüm dikkatiyle Alexander'a dikti.

"Yalnız kaldığında kurtlar sofrasında basit bir meze olup harcanacak. Bu dünyanın acımasızlıkları onun bakirliğini acımasızca alıp tüm yapraklarını yolacaklar."

Alexander kelimeler kulaklarından dolarken içinde kabaran duygu yoğunluğunu bastıramıyordu. Birinin Heaven'a el sürebilecek oluşu, onun açık bir hedef olabileceği fikri onu deli etmişti. İfadesiz suratında sinirden parlayan gözlerini saklayamıyordu, ama öyle yoğun bir çıkmazdaydı ki bunun farkında bile değildi. İçinden naralar atıp Heaven'ı kucaklayarak mağarasına götürüp orada saklamak geliyordu. Kimse bu güzelliği görmesin, kimse dokunamasın kimse ona zarar veremesin istiyordu. Kendi bile.... Neden? Bir nedeni yoktu, öyle istiyordu. Bir nedeni olsa bu içindekilerden korkardı. Ama o korkusuzdu ve bu olan bitenin bir nedeni yoktu.

"Teklifini kabul edeceğim ama bir şartla."

Alexander daldığı derin sulardan irkilerek çıktı.

"Nedir şartın?"

"Heaven Pazartesiden itibaren bir yıl süreyle senin yanında yaşayacak. Senin yanında derken, senin evini,

işini, yani senin adım attığın her yeri kastediyorum. Ona yanında, dibinde bir iş ayarlayacaksın ve senin evinde kalacak. Her sabah onunla işe gidip onula eve geleceksin. Onun dibinden ayrılmayacaksın. Bir yıl dolduktan sonra, evlenene kadar onu sen himayende tutacaksın. Ben ölsem bile bu geçerli olacak. Ha tabii bir de bu bir sene zarfında ona elini sürecek olursan, çiftlik otomatik olarak borçları senin tarafından kapatılmış bir şekilde ona kalacak. Ya da Heaven'ın uygun adaylarla tanışmasını sağlayacaksın. Bu süre zarfında onun uygun bir eş bulup evlenmesini sağlarsan tüm yükümlülüklerden muaf olarak çiftliğe sahip olacaksın. Bunun için de onu bolca dışarı çıkarıp sosyal davetlere götürmelisin, benim tavsiyem."

George birşey başarmış edasıyla gülümserken kulaklarından dolan bu sözlere inanamayan Alexander sinirden kızaran yüzüyle ayağa fırladı ve yumruk yaptığı ellerini masaya geçirmemek için zor dururken avazı çıktığı kadar bağırarak konuşmaya başladı.

"Sen kafayı mı yedin be adam! Ben çocuk bakıcısı mıyım yoksa şaperon mu? Sen beni, herkesin korktuğu ve tüm babaların kızlarını sakladığı *beni*, adamların karılarını tanıştırmaktan köşe bucak kaçtığı, şirketlerin onları istememem için pazarları ayinlerini aksatmadıkları *beni* ne sandın! Hem bir saattir Heaven'ı korumaktan ve kurtların kapmasından bahsederken, şimdi gözünü kırpmadan, onu *bana*, korktuğun hiçbir adamın ucundan kıyısından bile geçemeyeceği bana mı emanet etmek istiyorsun?! Ben o korktuğun her şeyin, şeytanın ta kendisiyim be adam!"

George bu duyduklarına hiç aldırmadan bardağına tekrar doldurduğu viskisini kutlama yaparmışçasına yudumlarken "Bir şeytanı yenmek için yapılabilecek en iyi hamle, elbette daha güçlü bir şeytanla işbirliği yapmaktır. Madem sen bütün şeytanlıkları birinci elden

biliyorsun, o halde bu dünyada benim Papatyama bu tuzaklara düşmemeyi en iyi sen öğretebilirsin. Benim fazla zamanım yok. Bu durumda en kestirme yol sensin. Hem ona uygun bir eş bularak bu süreci kısaltmak da senin elinde."

"Sen kafayı yemişsin. Seni tımarhaneye kapamak ve hiç çıkarmamak lazım. O kız..." Alexander titriyordu. "O kız... benim yanımda köklerinden kopar savrulur, paramparça olur. O bir papatya, bir gül ağacı değil!"

"Aha! Onun bir papatya olduğunu sen de kabul ediyorsun. O halde bilmelisin evlat, sert bir fırtınada bir gül ağacı bir süre sonra kırılır, yok olur. Kökleri sağlam gibi dursa bile toprakla birlikte geride kocaman hasarlar bırakır, tutunduğu toprağı da tarumar eder. Oysa bir papatya cılız gözükür, ama rüzgârla eğilir. Fırtına dinene kadar onunla birlikte şekil alır. Yere, toprağına yatar ama fırtına bittiğinde tüm titrek yaprakları ve cılız bedeniyle ayağa dikilir, güneşini kucaklar. Onu söküp alsan bile toprağma zarar vermez, tüm kökleriyle gelir. İşte o zaman ona ne yapacağın senin elindedir. Değersiz görüp atıp öldürebilirsin de, gidip hiç toprağa tekrar tutunamayacak güllerle ilgilenmek için, alıp tekrar başka bir formda yaşam buldurabilirsin de... Yoruldum. Hemen cevap verme, düşün. Pazartesi sabahına kadar vaktin var. Yarınki panayıra Heaven'la katılmanı istiyorum. En azından bu kadarını benim için yaparsın herhalde," dedi ve ayağa kalkıp ayakta dikilen Alexander'ı odada yalnız bırakarak odadan çıktı.

Yaşlı kaçığın son sözleri beyninin içinde yankılanırken vereceği cevabın olumsuz olacağından emin, Alexander içinde neyin savaşını verdiğini anlayamıyordu. Bildiği tek bir şey varsa bütün bunlar onca günahının bedeliydi herhalde ve o cennetten gelme bir papatyayla işkence cezasına çarptırılmıştı.

Panayır sabahı Heaven erken kalkamadı, çünkü bir gece önce olan biten her şeyi tek tek düşünmekten gözüne bir damla uyku girmemiş ve sabahın ilk ışıklarında yastığıyla boğuşurken uyuyakalmıştı. Öğlene doğru gözlerini açıp saati fark edince gözleri yuvalarından fırladı. Hemen kalkıp hazırlanmalıydı, yoksa o ısrarcı doktor kapısında bitiverirdi ve saatlerce aşağıda bekletirse o da dedesiyle muhabbeti koyulaştırırdı. Dedesi de her seferinde olduğu gibi bir gün göçüp gideceği ve arkasında onu yapayalnız bırakırsa olacalaklarla başlayan sonu gelmeyen nutuğunu atmaya başlardı. Neden anlamıyordu ki, o âşık olacağı adamla evlenmek istiyordu. Sadece düzgün olduğu ya da iyi bir aday olarak gözüken bir adamla değil. Ömür boyu sevebileceği, birlikte yaşlanabileceği ve gerekirse birlikte ölebileceği adamla olmak istiyordu. Hatta düşündüğünde, sevdiği adamın ardında kalmak, onsuz bir nefes bile almak istemiyordu.

Sevdiği adam... Bu düşünce, gözlerinin önünde Alexander'ı canlandırdı birden. Yüzünde oluşan tebessümü fark etmedi bile. Neden sevdiği adam düşüncesi ona Alexander'ı canlandırmıştı ki? Gerçi oldukça yakışıklı bir erkekti ve her şeyiyle bir erkekti işte. Hem bunca zamandır içini kıpırdatan bir tek o olmuştu. Kendini bir tek onun kollarında huzurlu ve güvende hissetmişti. Onun dokunuşlarından ve alenen öpüşlerinden tiksinmemişti. Daha önce de birkaç defa birileri ona dokunmaya ve öpmeye çalışmışı, ama hep bunlardan midesi bulanmış, bir an önce kaçmak istemişti. Sessiz olduğu için erkekler onun kolay lokma olduğunu sanıyorlardı ve hep ona yanaşmaya çalışıyorlardı. O ise bu adamlardan tiksinmişti. Oysa Alexander ona bir kadın gibi hissettiriyordu. Ta ki dün derede olanlara kadar. Aklı-

na gelince yine hüzünlendi. Tam bir korkak çocuk gibi davranmıştı. Öyle bir erkeği tatmin etmeye besbelli ki yetersizdi. Alexander'ı doyuran kadınların yakınından bile geçemezdi besbelli. Kim bilir ne güzel kadınlardı ve hepsi bir erkeği nasıl mutlu etmeleri gerektiğini biliyorlardı mutlaka ki. Kendisi gibi çömez bir korkak değillerdi.

Bu düşüncelerin arasında biraz daha oyalanırsa korktuğunun başına geleceğini fark etti ve aceleyle giyinmeye başladı. Önce banyoda sabah bakımını yaptıktan sonra üzerine en sevdiği buz mavisi, diz üstünden beş parmak yukarıda, yarasa kol elbisesini giydi ve hemen altına taba rengi kovboy çizmelerini geçirdi. Bu gece dans edecekti ve her şeyi unutup dans ederken her zamanki gibi başka bir Heaven olacaktı. Cesaret edemediği birçok şeyi yapan, başkalarının hayatını izlemektense kendi hayatını yaşayan Heaven. Kendine güvenen Heaven. Müzük kulaklarından ruhuna akarken her zaman başka biri olurdu. Korkularından arınmış biri...

Hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerlerken içeriden gelen homurdanmaları duydu. Girdiğinde Alexander'ın tezgâha dayanmış önündeki sütlü gevrek tabağını kurcalarken başını ovuşturduğunu gördü. Adam da tıpkı onun gibi başı ağrıyor olmalıydı. İlerleyip yaklaşırken Alexander kısılmış gözlerini ona çevirdi. Sanki tüm baş ağrısının kaynağı kendisiymiş gibi ona bakıyordu. 'Ne saçmalıyorum?' diye düşündü Heaven. Olsa olsa tatmin edilmeden yüz üstü bırakılmış başka organlarının ağrı sebebi olurdu. Neredeyse elinde olmadan bu fikre kıkırdayacaktı. Hemen tezgâhın üzerini karıştırarak bir iki bitkiyi bir kaba koyup kaynattı ve iki bardağa böldüştürdü. Bardakları eline alarak Alexander'ın yanına gitti ve birini ona uzattı. İstemsizce bardağı alıp tezgâha bıraktığında elini kaldırıp içmesini işaret ederek kendi

bardağındakini bir dikişte içti ve serbest kalan iki eliyle Alexander'ın şakaklarına dokundu.

Alexander bu ağrıdan kurtulabilmek için her şeyi yapardı. Tüm gece gözüne uyku girmemiş kendisiyle, yatakla ve yastıkla boğuşup bir raunt bile alamamıştı. George'un teklifini reddedeceğini bilmesine rağmen içinde bir karıncalanma vardı. Nefes alamıyor, devamlı olarak Heaven'la aynı evde yaşamanın nasıl olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Sabaha kadar onu yanına alsa ne iş verebileceğini düşündü şirketinde. Aptal personel müdürü kızı görür görmez sulanırdı. Onun işine son vermeliydi. Yılışık adam onun fark etmediğini zannederek kadın çalışanlarına durmadan yemek teklifleri ediyordu. Neden bugüne kadar son vermemişti ki işine? Adam işinde iyiydi ve kimse şikâyet etmemişti. Aslında her kadına da teklif ediyor sayılmazdı. Sadece...

'Aman Tanrım kafamdan neler geçiyor benim böyle?' diye düşünmüş, ama ardından Adrian'ın ne tepki vereceğini düşünmekten de kendini alı koyamamıştı. Pezevenk herif, dişi sineği birle yüz metreden fark ederdi o. Yakışıklı piç ne olacak. Ona hayır diyebilen kadın tanımıyordu. Heaven'a da görür görmez asılırdı asalak herif. Sahi neden bu herifi yanında tutmaya devam ediyordu. Tamam ona borçlu sayılırdı, ama bu borcu kat kat ödememiş miydi?

Sabaha kadar bu çırpınmalarla dönüp durduğunda, günün ağarmaya başladığını fark edemeden uyuyakalmış, ama yastığını çoktan duvara fırlatmış olduğu için biçimsiz yatışının sonucu, korkunç bir baş ağrısıyla uyanmıştı.

Bir dikişte kızın zehirini içtikten sonra Heaven'ın şakaklarındaki dokunuşlarıyla tüm bedeni alarma geçti. Tüy gibi hafif parmakları başını ovdukça Alexander kendine hâkim olamayıp kızı oracıkta, mutfak tezgâhının üzerine becermekten korktu. Ne de güzel olurdu

onunla tezgâhın üzerinde sevişmek. Bugüne kadar yediği en tatlı yemek olurdu. O dolgun ama diri memeleri ve pürüzsüz karnından aşağı zevk vadisine inen yolu diliyle...

'Aman Tanrım,' diye inledi Alex. Neler düşünüyordu! Bu kızı metabolizmasından atması gerektiğini telkin ederken kendine şu düşündükleriyle nereye varacaktı. Telaşla ayağa fırlayıp "Haydi, benimle oynaşmayı bırak da birşeyler ye hemen. Bir an önce panayır yerine inelim," dedi.

Bu lafları duyan Heaven'ın gözleri daha da şaşkınlıkla açıldı. Oynaşma mı? Bu kelimeye takılamadı bile, çünkü yanlış duymadıysa Alexander ona "Bir an önce panayır yerine inelim," demişti. İnelim! Yani beraber mi demek istemişti? Tezgâhta kâğıt kalem aradı ve ahçının onunla konuşabilmek için hazır bulundurduğu defteri alarak "Beraber mi demek istedin?" diye yazdı.

"Evet küçük hanım, birlikte gidiyoruz ve akşam dansa da benimle geliyorsun."

"Ama ben Jordan ile gidecektim. Birazdan burada olur," diye yazdı Heaven soran gözleriyle.

"Hiç sanmıyorum. İstersen sabaha kadar burada onu bekleyebilirsin, benim de işime gelir çoluk çocukla panayır gezmektense, ama gelmeyecek."

'Neden bu adam bu kadar ters konuşuyor?'diye düşündü Heaven. Gerçi hepsi kendi suçuydu. Adamı dün yüzüstü bırakmış, önce cesaretlendirip öylece çekilmişti. Erkekler galiba buna sinir oluyordu. Jordan'ın gelmeyeceğini nereden biliyordu ki? Not mu bırakmıştı? Hemen kâğıdı kalemi alıp sordu.

"Ben öyle istedim de ondan. Çok konuşuyorsun, diyeceğim ama konuşamıyorsun da. Sorup durma. Bir an önce ye birşeyler ye de gidelim hadi. Burada dikilip durmak istemiyorum."

Orada dikilip durursa aklına doluşan düşünceleri tek tek Heaven'ın üzerinde uygulamaktan korkuyordu. Bu kızı bünyesinden atmak istedikçe o daha çok bir zehir gibi kanına karışıyordu. Çıldırmak üzereydi ve biraz daha durursa direnci kaybolacaktı.

Heaven sütlü mısır gevreklerinden kendisine de hazırladı ve bir çırpıda yedi. Alexander'ın sert tavrına bozulmuş olsa da "Ben öyle istedim," demekle neyi kastetmiş olabileceğini düşünmeden duramıyordu. Ne zaman Jordan'ı görmüştü ki? Ve madem kendini çocuk görüyordu, o iki bacağının ortasında ona dokunduğunda kabaran o şey neydi? Ekmek hamuru mu?

Heaven önündekileri yiyip bitirdiğinde, tam gitmek için kapı önüne çıkmışlardı ki dedesiyle Jordan'ın onlara yaklaştığını gördü.

İlk lafı Jordan attı. "Merhaba Heaven. Panayıra mı gidiyorsun?"

Alexander bu adamdaki cesarete inanamadı. Ne halt yemeye gelmişti karşısına? Oysa dün bir daha yoluna çıkmasını engelleyecek kadar net konuştuğunu sanıyordu. Buz kesen elleri bir şeyler yumruklamak için kasılırken yumruklarını sıkıp kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Alexander'ın sinirini hisseden doktor ondan gözlerini ayırmadan Heaven'la konuşmaya devam etti.

"Birlikte gidecektik, ama misafirin önceliğinin olması gerektiğini düşündüm. Nasılsa o buralara yabancı ve kim bilir bir daha ne zaman böyle bir eğlence görebilir. Hem o gittiğinde birlikte yapabileceğimiz daha pek çok şey olacaktır. Panayırda görüşürüz. Akşam son dansını bana ayır tatlı bezelye. İlk değil son olabilmek önemlidir."

'Bu geri zekâlı bana laf mı sokuyor?' diye düşündü Alexander. İlk fırsatta bu haddini bilmez şerefsize anlayacağı dilden konuşacaktı. Son dansmış, hah! Heaven

tüm gün onundu. 'Daha sonra ne bok yerlerse yesinler,' diye düşünse de içi buna isyan etti.

Konuşmaları sessizce dinleyen Heaven, ikili arasında ne döndüğünü anlayamasa da yakın durması gerektiği kişinin Alexander olduğunu hissetti. İlk olmak mı? Son olmak mı? Neler zırvalıyordu bu doktor? 'Önce kendini tedavi etsin bu,' diye düşünüp kıkırdarken halen doktorun cevap beklediğini fark edince, başını sallayıp elbisesinin geniş cebine attığı tezgâhtaki minik not defterini çıkararak, 'Mümkün olursa son dansı size ayırmaya çalışacağım,' yazdı.

Yazılanları göz ucuyla takip eden Alexander kâğıdı okumasıyla yüzü gülümseyen Jordan'ı bir daha hiç bulunmamak üzere ayaklarından betona çivilemek istiyordu. "Demek mümkün olursaymış... Sürtük. Olmayacak! Bugün mümkün falan olmayacak! Doktorcukla başka zaman kırıştırırsın!" diye sessizce sayıklayan Alexander bir yandan da Heaven'ı mümkün olduğunca hızla kendi arabasına doğru ardı sıra sürüklüyordu. İçinden o kadar çok söyleniyordu ki Heaven'ın ona bir kaçıkmış gibi bakıyor olduğunun farkında değildi.

Arabaya geldiklerinde kilidini açarak Heaven'a "Bin arabaya!" diye komut verdi. Heaven kaşlarını çatmış onun bu dominant hareketlerine bakıyor ve arabaya bir adım atmıyordu.

"Ne bakıyorsun? Binsene arabaya! Senin için kapıyı mı açmamı isterdiniz leydim?"

Kaşları daha da çatılan Heaven kalem kâğıda sarılarak yazdıklarını Alexander'a uzattı.

"Ne mümkün olmayacak? Ayrıca sen *sürtük* diye bana mı dedin? Hem nedir bu emreden tavrın! Ben özgür bir kadınım ve nereye kiminle istersem istediğim gibi gider ve eğlenirim."

Alexander sözleri okuyunca donup kaldı. Düşündüklerini yüksek sesle mi söylemişti? Hem de kıza sür-

tük mü demişti? Hay dilini bin eşekarısı soksaydı. Derin bir iç geçirdi ve sıkıntılı bir şekilde ellerini saçlarında dolandırıp yüzüne olduğundan daha da sıkıntılı bir ifade yerleştirdi. Bütün bunlar kontrolünden çıkıyordu ve o kontrol edemediği hiçbir şeyi sevmezdi. Bu kız ayarlarıyla oynuyordu. İçten içe kıza, bu kargaşayı yaşattığı için kızsa da bir türlü uzak duramıyordu, olmuyordu. Bir an önce dönmesi lazımdı. "Bu çiftliği istediğim güne lanet olsun!" diye mırıldandı içinden.

"Bak sana sürtük demek istemedim. Daha doğrusu yüksek sesle konuştuğumun farkında bile değildim." İçinden derin bir inleme yükselse de bastırmaya çalıştı.

"O doktoru görmek beni deli ediyor. Adam düpedüz yılışık ve çıkarcı. Göremeyecek kadar masumsun, ama ben de erkeğim ve bilirim. Gözlerinden okuyorum o herifi... Bezelyeymiş. Burnuna sokarım ben o bezelyeleri tek tek! Pezevengin tek derdi seni yatağa atabilmek. Ah hayır hayır... kızarma hemen lütfen, seni utandırmak için söylemedim."

Alexander ne söylese batıyormuş gibi hissetti. Sıkıntıyla saçlarını avuçlarken derin derin soluyarak inledi. Bu kız göremiyor muydu, bu doktor onu resmen kullanmak istiyordu. Sanki kendisi ne istemişti! Ama onun durumu farklıydı. Ne farkı vardı? "Lanet olsun! Lanet olsun!" diye sayıklarken beynini saran karmaşık soruları bir yana attı. Bu şekilde battıkça batıyor ve kızı daha çok utandırıp kendinden uzaklaştırmaktan başka birşey yapmıyordu. İyi de zaten uzaklaşmak istemiyor muydu? Bunu şimdi düşünemeyecekti.

DÜŞÜNME... DÜŞÜNME... DÜŞÜNME...

O sırada eline tutuşturulan defteri fark etti. "Pekâlâ, sen ne de olsa benden onca yaş büyüksün ve tabii o kadar seneye çok tecrübe sığdırmışsındır. Birinin gözündeki kötülüğü okuyabilecek kadar tecrübelisin. Sana güvenmekten başka çarem yok, çünkü yaşına saygım

sonsuz. Ama sonuçta sen gideceksin ve ben mecburen Jordan'la görüşmek zorunda kalacağım. Hele dedemin sağlığı böyleyken. O yüzden onun kalbini kırıp kendime de küstüremem. Ama sözlerini dikkate alacağım. Hadi şimdi gidelim."

Bu sözleri okuyan Alexander'ın gözleri yuvalarından çıkacaktı. Ona tatlı tatlı gülümseyen bu kız onu yaşlı mı buluyordu? Tamam, ondan on yaş büyük olabilirdi, ama o daha yaşlanmamıştı. Aslında Heaven çok gençti hâlâ. Önünde uzun yıllar vardı onun şu anki yaşına gelene kadar. 'Ama ben yaşlı değilim!' diye haykırmak istedi. 'Hem senin o yeniyetmelerin seni benim gibi tatmin edebilir mi acaba?' diyerek yarım bıyık gülüp tam ilerleyecekti ki kendini Heaven'ın kapısını açıp onun oturmasına yardım ederken buldu. Neler oluyordu? Bu kız ona ne yapıyordu böyle!

Panayır alanına geldiklerinde Heaven çok neşeliydi. Çocuklar gibi eğleniyor, neşesine ister istemez Alexander'ı da ortak ediyordu. Alexander en son ne zaman bu kadar eğlenmiş olduğunu hatırlayamadı. Daha doğrusu hiç eğlenip eğlenmediğini bile hatırlayamadı. Oysa şimdi mutluluğa en yakın olduğu zamandaydı ve zevk alıyordu. Bu durumun geçici olduğunu ve yokluğunun çok boşluk bırakacağını bilse de boş verdi ve bugünlük bu hissi kucakladı. Yanındaki bu çocuk kadınla, pamuk şekerlerine parmaklarını batırırken mutluydu. Tüfekle atış oyununda kocaman bir ayı kazandığında Heaven'ın sevincini görmek onun içini eritmişti. Alexander ne zaman bir başkasının, hele de bir kadının mutluluğundan mutlu olabilen biri olmuştu ki? Şu anda yaşadıklarının cinsellikle hiç alakası yoktu, ama bir şekilde tatmin olmuş hissediyordu. Üstelik geldiğinden beri erkekliği tahrik olmanın uç noktalarını yaşayıp hevesi kursağında kalıp dursa da, şu anda hem tahrik olmuş hem de tatmin olmuş hissediyordu.

Ayıyı arabaya bırakmaya gittiklerinde karşılıklı yazışıp konuşarak gülüşüyorlardı. Heaven ona küçük yaramazlıklarla dolu çocukluğunu anlatıyordu. Alexander'ınsa anlatabileceği tek bir güzel anısı bile yoktu. Heaven'ın küçük şirinliklerine gülerken içtikleri punch'ın da etkisiyle hafif çakırkeyif olan Heaven'ın ayağı bir taşa takıldı ve tökezleyerek yere doğru uçuşa geçti. Heaven sert zeminle çarpışmayı beklerken başka bir sertliğin onu kucakladığını hissetti. Alexander hızlı davranıp onu sert kaslı kollarıyla sarmalayarak göğsüne bastırarak denge bulmasını sağlamıştı. Daha doğrusu hafif başı dönen Heaven'ın tüm dengesi Alexander' dı. Gözleri buluşan Heaven ve Alexander birbirlerinin soluklarını yüzlerinde hissedebiliyorlardı. Heaven yüzünde ve dudaklarında dolaşan Alexander'm nefesini derin derin içine çekip onu orada hapsetmek istedi. Alexander'ın gözlerinin dudaklarına kaymasıyla Heaven'ın kalbi duracak gibi oldu. İstem dışı birbirlerine çekiliyorlar ve gidişata engel olamıyorlardı. Alexander'ın yavaşça başını alşağı eğmesiyle Heaven hiç tereddüt etmeden parmak uçlarında yükseldi, ürkek ama emin hamlelerle dudaklarını Alexander'ın hâkimiyetine sundu.

Alexander genç kızın dolgun dudaklarını yavaş yavaş ve sanki bu yaşamdaki son öpüşmesiymiş gibi öperken farkında bile olmadan onu arabaya yaslamış ve hâkim olamadığı ellerinin Heaven'ın bedeninden bacaklarına doğru kaymasını engelleyememişti. Bir bacağını kaldırıp kendi beline dolarken kendini ona bastırmaktan alamıyordu. Öyle çok tahrik olmuştu ki Heaven›ı adeta göğsünden içeri almak, aynı zamanda onun derinliklerinde kaybolmak istiyordu. Canı yanıyordu. Bu acı için ona kızsa da, tatlı nefesiyle nefes alıyormuş gibi hissediyordu. İçinden 'O bir bakire ve burada bu şekilde sahip olunmayı hak etmiyor,' dese de bir yanı kendisine 'Ne zaman umursadın ki?' diye çıkışıyor ve kızın içine er-

kekliğini gömmesi için bağırıyordu. Bu ateşli öpüşmelerin arasında Alexander bir anda boğuk bir inlemeyle lanet okuyarak Heaven'dan uzaklaştı.

Neye uğradığını anlayamayan Heaven neden Alexander'ın birden ondan kaçarcasına uzaklaştığını anlayamadı. Gene neyi yanlış yapmıştı ki? Şaşkınca Alexander'a bakarken onun telaşla pantolonunun önünü açıp arabanın içine kendini atışını izledi. Ne yapıyordu o öyle? Alexander torpido gözünden bulabildiği ıslak mendil paketiyle pantolonunun içini silmeye çalışıyordu. 'Neden ki?' diye düşündü Heaven ve bir yerini acıtmış olabileceğini düşünerek arabaya yöneldi. Alexander kendi kendine homurdanıyordu. Araca bindiğinde genç adamın erkekliği apaçık ortadaydı ve pantolonunun ağ kısmı ıslanmıştı. Heaven utanç içinde bakışlarını başka yöne çevirmeye çalışsa da hayatında gördüğü en büyük erkekliğe bakmaktan kendini alıkoyamadı.

"Beğendin mi marifetini küçük hanım?" Heaven anlamayan gözlerle ona bakıyordu bu defa. "Sayende yeniyetme bir oğlan gibi pantolonuma boşaldım."

Nasıl yani? Bunu ona kendisi mi yapmıştı? Heaven utanç içinde başını önüne düşürdü ve giderek kızaran yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu iyi mi kötü mü, onu bile bilemiyordu. Şu anda utançtan bir şey düşünemiyordu.

"Anladın mı şimdi neden yanıma taşınamayacağını?"

Ne taşınmasından bahsediyordu bu adam? Hemen defter ve kalemini alıp sordu.

"Deden sana daha iyi anlatır. Kısaca çiftlik üzerinden borçlara karşılık bir anlaşma söz konusu, ama bu dedenin istediği şekilde olamayacağı apaçık ortada."

Bu kızı yanına alamazdı. Daha onun yanında aletine bile hâkim olamıyorken her gününü beraber geçirmek... 'Tanrım,' diye iç çekip başını arkaya yasladı. Bu nasıl bir cendereydi? Onca kadınla yatıp seksten bile

zevk alamazken. O en basit seks eyleminde bile doğru düzgün boşalamazken şimdi bu küçük kadını sadece öperek bile boşalmak da neyin nesiydi? Ne kadar çok ah almış olduğunu şimdi fark ediyordu. Bu olsa olsa, o ahların bedeliydi.

Sessizliği sessizliğiyle bozan Heaven oldu.

"Hadi dansa gidelim."

www.webcanavari.net / embish

ONUNCU BÖLÜM

Sevilebilecek Biri
www.webcanavari.net / embish

Dansa gitmek mi? Bu kız Alexander'ın kafasını fazlasıyla karıştırıyordu. Ona bambaşka bir şeyden bahsederken ve özellikle gözlerinin önünde kendini tutamayarak pantolonuna boşalmışken o dansa gitmekten bahsediyordu. Alexander dans etmezdi ki.

"Gidelim ama ben dans etmem."

Heaven kâğıdına hemen "Neden?" diye yazdı.

"Dans etmem de o yüzden."

Heaven artık gülümseyerek yazıyordu. "Yoksa dans etmeyi mi bilmiyorsun?"

Bu kız hiç vazgeçmek bilmez miydi?

"Bak, dans etmem çünkü dans etmeyi sevmiyorum. Bana göre değil. Yeterli mi? Şimdi sus da gidelim."

'Ne diyorum ben?' diye düşündü. Kız zaten konuşmuyordu ki! Alexander 'Bu kızın karşısında hep mi saçmalayacağım?' diye düşünmeden edemedi. Neden konuşmuyordu ki acaba? Bir insan neden bu kadar uzun süreli susmayı seçerdi? Bir çocukluk inadı bu kadar uzun sürer miydi?

Heaven önüne döndü, ama hâlâ sırıtıyordu. Dans akşamının düzenlendiği eski ambarın oraya geldiklerinde Heaven, Alexander'ın ona hiç sormadan yerleri eliy-

le koymuş gibi bilmesine şaşırdıysa da birşey söyleyip anın huzurunu bozmak istemedi.

Aracı park edip dans alanına girdiklerinde, kalabalık yavaş yavaş toplanmaya başlamıştı. Müzik Heaven'ın kulaklarına dolarken mutlulukla gözlerini yumdu. Yanında Alexander'ın varlığı ona değişik bir huzur veriyordu. Bu adam onu korkutmasına rağmen aynı zamanda huzur veriyordu. Neden bilmiyordu, ama onu ilk gördüğü andan itibaren gözlerini alamıyor ve yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. İçinin karıncalar tarafından istila edilmiş gibi hissetmesine bir türlü engel olamıyordu. Bunların adı neydi, normal miydi, bilmiyordu ama emin olduğu birşey var ki; korkuyordu. İçinde bir yerlerin acımasından, yeniden birilerini kaybetmekten korkuyordu. Bağlanmak... Kimseye bağlanıp da kaybetmek istemiyordu. Anne babası hep yanında olacak sanırken bir anda kaybetmişti ve yerlerini doldurmaya çalışan dedesine tutunmuştu. Şimdi onu da kaybederse tutunabileceği kimsesi yoktu. Bir gün başına geleceğini biliyordu, ama düşünmek istemiyordu. Bir daha da bunları yaşamak istemiyordu. Bağlanmayacaktı. Ne kadar huzurlu hissederse hissetsin, kimseye bağlanmayacaktı.

Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Şimdi dans etme zamanıydı ve şu hissi bozmayacak, anı yaşayacaktı. Arabada Alexander'ın söyledikleri içine dokunmuş, onu telaşlandırmıştı. En iyi yaptığı şeyi yapıp göz ardı etmiş, dansa gelmek istemişti. Dans eden Heaven, konuşmayan Heaven'dan daha güçlüydü.

Alexander, gözlerini kapatmış müziğin ritmini dinlerken vücudunu hareket ettirmeye başlayan Heaven'ı izliyordu. Bu kızda ne farklıydı? Bir türlü bulamıyordu, ama her hali bir diğerinden daha çekiciydi. Şimdi sanki kulaklarından dolan ritim bedeninde can buluyordu. Küçük salınımlarla bedeniyle kıvrak figürler yapan He-

aven, bir anda gözlerini açtı ve direkt Alexander'ın gözlerinin içine baktı. Alexander o anda ona çekiliyormuş gibi hissetmekten kendini alıkoyamadı. Heaven masumca gülümseyerek ellerini ona uzatıp kendisine ayak uydurmaya çağırdı.

"Sana söylemiştim, ben dans etmem. İçecek bir şeyler almaya gidiyorum."

Heaven'ın masum yüzündeki gülümseme solduğunda Alexander kendine ve olduğu adama küfretti. Gene de arkasını dönerek Heaven'ı orada üzgün gözleriyle kıvrak ve erotik bir şekilde bedenini hareket ettirirken bırakarak kurulan bara doğru ilerledi.Gitmesi gerekiyordu, yoksa karşısında ritmi bedeninde süzerek canlandıran bu erotik işkenceye daha fazla dayanamayacaktı.

Bara geldiğinde barmen kadın onu baştan aşağı manidar bir süzüşle gülümseyerek karşıladı.

"Merhaba yakışıklı. Yabancısın galiba. Seni daha önce hiç görmedim, görsem unutamayacağıma eminim."

"Sert bir içki, bir de soda ver."

"Pek konuşkan değilsin galiba, ama belki konuşabileceğimiz başka diller vardır," derken Alexander'a sert bir içki uzattı.

Genç adam içkiyi bir dikişte bitirdikten sonra, bardağı tekrar doldur manasında uzatırken kadının ne kadar iğrenç bir fahişe olduğunu düşünüyordu. Gösterişli memelerini açıkta bırakacak parlak renkte bir bluz, altına da yok denecek kadar kısa bir mini etek giymişti. Bu akşam buradan evine yalnız dönmeyeceği belliydi. Görünüşe bakılırsa o şanslının da kendisi olacağını düşünüyordu. Uzun yapay sarı saçları ve parlak kırmızıya boyanmış dudaklarıyla bal kadar tatlı Heaven'ın yanından bile geçemezdi. Onu heyecanlandırmıyordu bile.

Oysa onun Heaven'ı ter temiz güzelliğiyle ve masum bakışlarıyla hiç hareket etmese bile odadaki varlığıyla

onu çıldırtabiliyordu. Aklından 'Benim Heaven'ım mı?' diye geçtiğinin bir anda farkına vardı ve lanet okuyarak kadının onun için doldurmuş olduğu kadehi tekrar başına dikti. Kendine ve iradesizliğine sinirlenerek karşısında ona kırıtan kadına arka tarafı işaret etti. Kadın arsız bir sırıtmayla arkadaşına barı emanet edip kalçalarını sallayarak arka tarafa geçerken, Alexander hiç tereddüt etmeden onu takip etti. Artık Heaven'ı bünyesinden silme zamanı gelmişti. Sabaha buradan gidiyordu ve Heaven'da da başka kadınlarda olmayan bir şey olamazdı. Bu çocuk kadını daha fazla düşünmeyecekti. Geldiğinden beri bir kadının içine girmediğinden muhtemelen böyle hissediyordu ve hemen şimdi bu sorunu karşısındaki fahişeyle çözecekti.

Arka depoya girer girmez sert bir hamleyle, hiç konuşmadan, kadını duvara yaslayıp dudaklarını çiğnemeye başladı. Alexander olabildiğince sert davranıyordu ve anlaşılan bu fahişe hiç de hoşnutsuz değildi. Kadının dudaklarını ısırarak çekiştirirken elleri acımasızca göğüslerini yoğuruyor ve erkekliğini sıyrılan eteğinden açıkta kalan bacaklarının arasına bastırıyordu. Alexander kendi başrolünü oynadığı bu sahneden iğrendiğinde gözlerini kapattı. Otoparkta Heaven'la hissettiklerinin yanında şu anda vücudunda olanların adı bile okunamazdı. Gözlerini yumduğunda bir anda gözünün önünde Heaven belirdi. Onunla yaşadıkları, otoparktaki darmadağın halinden odasındaki aynadaki görüntüsüne kadar her an gözünün önünden geçerken son derece tahrik olmuştu. Erkekliği, Heaven gözlerinin önünde canlandıkça hiç olmadığı kadar sertleşiyor, karşısındaki fahişe de bunu kendi başardı sanıyordu. Kadın aceleci bir şekilde bir yandan içine girebilmesi için iç çamaşırını çekiştiriyor, öte yandan Alexander'ın pantolonunun düğmelerine dokunmaya çalışıyordu.tam o sırada Alexander yumduğu gözlerini açtı.

Karşısındaki kadını ilk defa görmüş gibi bakıyordu. Bu ruju dağılmış ve şehvetten gözü dönmüş kadın iğrendiği her ne varsa onu temsil ediyordu. Acımasızca bir depoda becerilip bir daha aranmamayı hak ediyordu. Ama ne var ki onu zerre kadar tahrik etmiyordu ve gözlerini kapattığında Heaven'ı görmekten kurtulamıyordu. Bedeni karşısındaki kadına isyan edercesine erkekliği inmeye başladı. Kahrolası bir lanet gibi onu tahrik edebilen tek şey Heaven'dı artık ve Alexander neredeyse çıldırdığını düşünmeye başlamıştı.

Kadını ve becerikli ellerini itti. Yere tükürdü ve elinin tersiyle ağızını silerken kadının ağızında bıraktığı acı tattan kurtulmaya çalıştı. Üzerini toparlayarak depodan hızla ayrıldı. Bara uğrayıp kendine bir içki daha alırken Heaven için de sodayı almayı unutmadı. Bardaki adam çapkın sırıtışla istediklerini verirken göz kırptı ve ağızının kenarında kalan ruju gösterdi. Alexander hemen bir peçeteyi içkisine batırıp ağzını zımparalar gibi sildi ve bardakları alıp Heaven'ı bıraktığı yere doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaştıkça Heaven'ın kıvrak hareketlerle dans etmeye devam ettiğini gördü ve onu seyrederken yüzünde oluşan gülümseye engel olamadı. Bu kızı görmek bile onu tahrik ediyordu.

Daha da yaklaştıkça kalabalık insanların arasından Heaven'ın karşısında onunla dans etmekte olan doktoru farketmesi onda soğuk duş etkisi yarattı. Hızlı adımlarla kalabalığı yarmaya çalışarak Heaven'ın yanına ilerlerken elindeki içkiyi kafasına dikti ve bardağı hiç düşünmeden yere attı. Onu uzaktan bile fark eden Heaven gülümseyerek gelmesini istercesine gözlerini onunla buluşturdu.

Karşıdan buldozer gibi gelen Alexander'ı gören Heaven ne yapacağını şaşırmıştı. Onu ilk fark ettiğinde derin bir rahatlama hissetmişti, çünkü sarhoş olduğu-

nu düşündüğü doktor tam gözleri kapalı dans ederken gelip ona yapışmış ve "Beni mi bekliyordun?" gibisinden birkaç cümle zırvaladıktan sonra bedenleri arasında hava geçişini bile engellercesine onu kendine bastırmıştı. Gözleri kırmızı damarlar halinde baygın bakan Jordan, kızı korkutuyordu. Sanki bir taraftan onu arka tarafa itiyor gibiydi ve Heaven bir içki almaya giden Alexander'ın bir an önce gelmesini istiyordu. Onu arayan gözleri uzaktan kalabalığı yarmaya çalışan adamı bulduğunda hem rahatlamış hem de korkmuştu. Bu adam neden böyle az sonra cinayet işleyecekmiş gibi geliyordu ki? 'Jordan yüzünden olmalı,' diye düşündü. Aralarında ne vardı bilmiyordu ama Alexander her defasında Jordan'a onu öldürecekmiş gibi, burnundan soluyarak bakıyordu. Bu ifadesini kontrol edebilse bile, o biçimli çenesinde seğiren kasa engel olamıyordu.

Alexander'ın gelmekte olduğunu fark etmeyen doktor, kızın belini sıkarak, sanki dahası mümkünmüş gibi vücudunu vücuduna dayadı. Bu adam neden bu kadar içine düşüyordu ki? Sanki ayakta sevişiyordu. Onunla sürüklenmek de istemiyordu. Bu yüzden Jordan'ı itmeye başladı. Gözleri de sıkıntıyla sağı solu tarıyordu. Alexander'ın nerede kaldığını düşündü. Gelse onu bu sıkıntılı cendereden kurtarabileceğini biliyordu. Tam o sırada poposunu sıkıştıran bir elle yerinden sıçradı. Bu Jordan mıydı? 'Aman tanrım!' diye düşündü Heaven. Bu adam her ne içmişse kontrolden çıkmıştı. Heaven aralarına mesafe koymaya çalıştıkça Jordan belindeki eli bastırarak onu kendine doğru çekiyordu. Heaven bakışlarıyla hoşnutsuzluğunu ifade etmeye çalışsa da, Jordan yılmadan onu kendine bastırarak kalçalarını okşarken eğilip kulağına fısıldadı.

"Direnme küçük tatlı bezelye. İnan bana seni nasıl mutlu edeceğimi biliyorum, inan seni o aygırdan daha fazla mutlu edebilirim."

Aygır mı? Küçük tatlı bezelye mi? Ne diyordu bu bezelye beyinli doktor! Hem o karnına dayanan şişkinlik de neydi? Alexander'ın erkekliğiyle boy ölçüşemeyecek şişkinliğin ne olduğunu anladığında Heaven'ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı ve daha da şiddetle, artık fark edilir derecede itmeye başladı doktoru. Kan basıncına hâkim olamayarak saç diplerine kadar kızarmış yüzü, Jordan'ın onu yan tarafa doğru bariz bir şekilde sürüklemeye başlamasıyla daha da paniklemiş bir ifade aldı. Ne yapıyordu bu adam!

Heaven'ın bir anda kızaran yüzündeki dehşet dolu ifadesini gören Alexander, Jordan'ın ona yapışmış bedeninin içinde uyandırdığı öfkeyle, onlara doğru kalabalığı yararak depar attı. Elindeki bardağı bir tarafa fırlatarak Jordan'a yapışık bir şekilde kalabalığın içinde sürüklenen Heaven'ın koluna yapıştığı gibi, diğer yumruğunu da doktorun burnunun tam üzerine geçirdi. Heaven'ın kafasının üzerinden uçan yumruk doktorun burnuyla buluştuğunda, acı bir kemik kırılma sesi duyuldu ve kan kokusu her yeri sarmaya başladı. Etraflarındaki herkes sessizlik içerisinde halka oluştururken Alexander, gözü dönmüş bir şekilde doktorun tepesine çıkmıştı bile. Hiç acımadan vuruyordu. Sanki içindeki canavar serbest kalmıştı. Jordan karşılık vermeye fırsat bulamadan, bir yumruğu diğeri takip ediyordu. Sersemlemiş gözlerle Alexander'a sabitlenmiş gibi bakan Jordan, beceriksizce savurduğu yumruklarını nerden geldiği bilinmez bir cesaretle Alexander'a yöneltmeye çalışıyor, ama her defasında aldığı darbelerle başarısız oluyordu.

Ellerini yanaklarına koymuş korku dolu gözlerle olan biteni izleyen Heaven kimse ayırmazsa Alexander'ın Jordan'ı döverek öldüreceğinden neredeyse emindi. Jordan'ın çoktan dersini almış olmasını umarken Alexander'ın başının da derde girmesini istemediği için etrafına bakındı. Kimse yerinden kımıldamıyordu bile. Hiç kim-

se Alexander'ın öldürücü yumruklarının hedefine girmeye cesaret edemiyordu. Bunun üzerine Heaven tüm cesaretini toplayarak Jordan yere tekrar düştüğünde önüne atlayarak Alexander'ın kollarına yapıştı. Gözleri kin ve öfkeyle parlayan Alexander, Heaven'ın gözlerine onu görmezmiş gibi bakıyordu. Heaven adeta gözleri ile yalvarırken Alexander'ın öfkesi dahası da sanki olabilirmiş gibi kabarıp Heaven'a doğru taşıyordu.

Kollarından tutan küçük kadına bakan Alexander, zihninde kurtaracağını düşündüğü annesini görüyordu. Nasıl da hakaretler etmişti ve suratına vurmuştu onun. Hele daha sonra âşığını öldüresiye dövdüğünde annesi için küçük bir çocuk sayılabilecek yaşta oluşunun hiçbir önemi yoktu. O fahişe onu suçlamıştı. Her şey için onu suçlamış, nasıl bir şeytan olduğunu defalarca kez olduğu gibi suratına haykırmıştı.

Daha sonra bu görüntülerin yerini sevgilisiyle ona tuzak kuran eski karısı aldı. Nasıl kahkahalar atıyordu, o acı içinde inlememek için dişlerini sıkarken. Ona ve karnında olduğunu zannettiği çocuğuna bir zarar gelecek zannedip gelen telefona koşarak gittiğinde bir tuzak olup olmadığını hiç sorgulamamış, ölümün kollarına koşarak atılmıştı. O fahişe gözlerinin içine bakarak âşığıyla sevişirken onları öldüreceğine yemin etmişti. Adrian olmasaydı...

O sokak fahişesinden bahsetmek, hatta eski karım bile demek istemiyordu. Gözlerinin önünden anılar canlı bir şekilde geçerken birden Heaven'ın kollarına yapıştı ve çekerek dışarı sürükledi. Alexander artık hiçbir şey hissetmiyordu. Eski ambardan yükselen müzik ve insanların bağrışmaları bile kulaklarında uğuldayan anlamsız ses öbeklerine dönüşmüştü. O Şeytan'dı ve şimdi nasıl bir şeytan olduğunu bu karşısında âşığıyla oynaşan melek görünüşlü küçük fahişe de öğrenecekti.

Heaven'ı yarı sürükleyerek yarı taşıyarak eski am-

barın arkasına dizilmiş samanlıkların arasına götürdüğünde genç kız, kurtarıcısından, ona saldıran adamdan korktuğundan daha çok korkuyordu. Alexander sanki hiçbir şeye tepki vermiyor gibiydi. Buzdan bir betona dönüşen bu adam, her ne yapacaksa iyi bir şey olmadığı belliydi.

Heaven'ı samanların arasına fırlatan Alexander gömleğinin düğmelerini koparark fırlatıp attıktan sonra Heaven'ın üzerine, avına atlayan bir panter gibi yerleşti ve onu kıstırdığı kapanda acımasızca öpmeye başladı. Bu öpüşmenin daha önceki yaşadıklarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Bu defa şefkat ve adı bilinmeyen başka duygulara yer verilmemiş, sadece ilkel dürtülerinin peşinden giden bir avcı ve avı vardı.

Heaven ne yapabileceğini bilemiyordu. Daha önce derede bu adamdan korktuysa, şu anda ölebilirdi. O korkusu şu ankinin yakınından bile geçemezdi. Neden ona öfkeliydi ki bu adam? Jordan'ı o davet etmemiş, gelenin Alexander olduğunu zannettiği bir anda vücuduna yapışmışken bulmuştu. Hem Alexander geç kalmış, onu orada yapayalnız bırakıp kim bilir neler yapmıştı? Alexander'ın dokunuşları daha da hoyratlaşıp can acıtacak derecede sertleşince, Heaven korku ve kayıp duygusunun aynı anda yarattığı panikle titremeye başladı. Ağzına dolan bakırımsı kan tadı onu daha da dehşete düşürürken bağırmak istiyor, ama ağzını açsa bile tek bir ses çıkaramıyordu. Alexander'ın elleri bacaklarından yukarı acıtarak tırmanıp iç çamaşırını koparırcasına çektiğinde acı bir inleme çıkarabilmişti sadece. Alexander onu izliyor, ama sanki onu görmüyordu.

Heaven'ın bedeninden daha çok, ruhu acıyordu. Resmen tecavüze uğruyor olmasından daha çok, iki gündür ona tatlı sert davranan, ama aynı zamanda hiç zarar vermeyen bu adamın bu beklenmedik değişimi yakıyordu canını. Oysa ona güvenmiş, bekâretini bir tek ona ve-

rebileceğini düşünmüştü. 'Bu adamı bu kadar acımasız yapan nedir?' diye düşünse de aklında tecavüzden kurtulamayacağı düşüncesi çığlık atıyordu.

Alexander, kendi pantolonunun önünü açmış sertleşen erkekliğini Heaven'ın korkuyla kasılmış kadınlığına dayamışken kızın titrediğini farketti. Ne çok titriyordu. O sırada bakmakta olduğu gözlerinden süzülen yaşları fark etti ve sanki bir kâbustan uyanırcasına kendine geldi. Heaven'ın üzerindeydi ve az önce saldırdığı dudağının kenarı kanıyordu. Nasıl bir hayvandı kendisi? Kız korkudan tir tir titriyor ve o, parçaladığı iç çamaşırının altındaki saklı hazineye zorla saldırıyordu. Nasıl bir lanet olasıca hayvandı böyle? Donmuş bir vaziyette Heaven'a ve süzülen göz yaşlarına bakarken hızla doğrulup uzaklaştı. Zihnine üşüşen anıları bir yana savururken kulaklarında uğuldayan annesinin ve eski karısının bağırışlarını silemiyordu.

"Şeytan, Lanetli Şeytan!"

Alexander Heaven'dan uzaklaşır uzaklaşmaz samanlığa adeta çökmüş, kırdığı dizlerinin üzerinden ellerinin arasına aldığı başını bedenine gömmüştü. Heaven bu kadar çok titriyor olmasaydı, neredeyse onun da omuzlarının titrediğini zannedebilirdi. Korkak hareketlerle doğrulmaya çalışan Heaven, üstüne başına çeki düzen verirken, az önce yaşananların ne olduğunu ve şu anda ne yapacağını tahlil etmeye çalışıyordu. İçinden koşar adım oradan kaçmak gelirken, bir yanı korkaklık etmemesini Alexander'ın ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Hangi yanına inanması gerektiğini bilemez bir halde doğruldu ve sarsak adımlarla Alexander'a doğru yaklaşmıştı. Bir türlü cesaret edemiyor, ona dokunamıyordu. Derin derin nefeslerinin arasında omuzlarının sarsıldığını fark ettiğinde bütün cesaretini toplayıp yanına çömelerek omuzuna elini koydu.

Alexander, Heaven'ın kendi gibi bir canavardan onca

korkusuyla koşar adım kaçacağını düşünüyordu. Kaçıp gitse, onu polise şikâyet etse ya da o deli dedesine anlatıp onu vurmasını istese, ellerini kaldırıp beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun dünyası için zararlıydı. O işe yaramaz hayvanın tekiydi. Kendi gibi bir şeytandan ne beklenirdi ki? Bir meleğin kıymetini bilemez, sadece kanatlarını yolar, ardında bir enkaz bırakırdı. Omuzuna dokunan küçük, tüy gibi hafif el irkilmesine sebep oldu. Başını kaldırıp az önceki yaşananlardan hâlâ ıslak gözleriyle bu melek, cennet mavisi gözleriyle ona bakan bu melek kızı görünce çok şaşırdı. Heaven, elini uzatıp yanağına dokunduğunda irkilerek geri çekilmek istese de, bu sıcak dokunuşun huzurundan uzaklaşamadı. Heaven başını eğerek sorgularcasına gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Alexander kıpırdarsa onu kaybetmekten, kaçıp gitmesinden, daha da kötüsü buradaki varlığının bir hayal olmasından ve uçup gitmesinden korktu.

Yapabildiği tek şey, gözlerinin içine bakmakken bütün cesaretini toplayarak ellerini Heaven'ın yüzüne uzatıp avuçlarının içine alarak akan gözyaşlarını başparmaklarıyla silmekti. Heaven başta irkilse bile kaçmadı. Bu cesaretinin sebebi ne, bilmiyordu ama Alexander'ı her ne olursa olsun burada böyle bırakamayacağını biliyordu.

Alexander boğuk bir sesle konuşmaya başladı. Sesi boğuk ve gırtlaktan geliyordu, ki bu kadar yakın olmasalar Heaven duyamayacağına emindi.

"Ah küçük melek. Ne kadar masumsun sen. Benden uzak dur. Ben Şeytan'ın ta kendisiyim. Ben seni yok eder, parçalara ayırırım." Yutkundu ve devam etti. "Benden uzak dur. Ben sevebileceğin biri değilim." Alexander istemese de gözlerini yumdu. "Senin benden çok daha iyilerine ihtiyacın var. Yazdığın gibi âşık olacağın ve sana âşık olacak birine. Ben sana göre değilim."

Daha da azalan acı dolu bir sesle ekledi: "Ben sevilebilecek biri değilim..." Alexander gözlerine dolmaya çalışan yaşları geri bastırdı ve fısıldadı. "Ben aşka layık değilim..."

Alexander'ın içten hüznü ve sözleri karşısında Heaven hareketsiz kaldı. Çok şey söylemek ve onu alabildiğine kollarıyla sarmak istiyordu, ama hiçbirini yapamadı. Çıkarmak istediği sözler bir türlü ağızından çıkmıyor, kolları ise sanki o hüzün dolu mesafeli bakışların karşısında kıpırdamaya utanıyordu. Nasıl bir acıydı bu adamın içindeki? Kendini sevilmeye bile layık görmeyen bir adam sevebilir miydi?

Heaven, çiftliğe dönüş boyunca başını arabanın koltuğuna yaslamış ve camdan, karanlığı seyretmişti. Alexander ise bir daha hiç konuşmamış, sessizce Heaven'ın toparlanıp arabaya gelmesini bekledikten sonra çiftliğe doğru arabasını sürmüştü.

Çiftliğe geldiklerinde Heaven birşeyi farketti. Ne kadar bağlanmak istemese de bu adamın kendisini sevebilme ihtimalini düşünmüştü az önce. Bunun bilincine varmak Heaven'ı şaşırttı. Evet bir aşk evliliği istiyordu, ama aynı zamanda bağlanmaktan da korkuyor ve istemiyordu. Bu nasıl bir çelişkiydi? Bugüne kadar hiç düşünmek zorunda kalmamıştı, ama şimdi bütün bunlar yanındaki adamın var olabilme ihtimalleriyle beynini dolduruyordu. Her şeyden önce dedesiyle konuşup şu anlaşma meselesini öğrenmeliydi.

George odasında bir aşağı bir yukarı volta atarak Heaven'ın dönüşünü ve Alexander'ın kararını beklerken kapısı tıkladı ve içeri Heaven girdi.

"Hoş geldin benim minik papatyam. Günün nasıl geçti?"

Heaven hemen yanında getirdiği defter ve kalemi çıkarıp yazmaya başladı. "Sen uyumadan beni mi bekliyordun yoksa?"

"Aslında tam olarak sayılmaz. Sadece uykum kaçtı. Ama sen benim sorumu yanıtlamadın," dedi George hafif bir gülümsemeyle.

"Fena sayılmaz, ilginç bir gün oldu. Ama buraya sana bir şey sormaya geldim. Alexander ile aranızdaki anlaşma nedir?"

Bunu okuyan George biraz gerilse de bunu Heaven'a hissettirmemeye çalıştı. Heaven'ı elinden tutarak odasındaki ikili kanepeye oturtup yanına da kendi oturdu. Ellerini avuçlarına hapsederek konuşmaya başladı.

"Sevgili kızım, biliyorsun bir süredir çiftliği eskisi kadar iyi yönetemiyorum ve fazlasıyla borçlandık."

Heaven hemen bir şeyler yazacak oldu ama George ellerini tutarak izin vermedi.

"Önce her şeyi anlatmamı bekle miniğim. Lütfen."

Heaven başını sallayarak kabul etti ve George'u dinlemeye başladı.

"Baban ve anneni kaybettiğim günden beri benim tüm dünyam sensin. Senin de tüm hayatın ben ve buradan ibaret. Biliyorum çok yanlış yaptım ve seni sadece kendime saklayıp tüm dünyadan uzak durmana izin verdim. Bencilim biliyorum, ama seni de kaybetmeye dayanamazdım. Sen hep korumak ve mutlu etmek istedim ve bunu yapmaya çalışırken senin gerçekte ne istediğini hiç sormadım. Küçük dünyamızda mutlu olmanı bekledim. Sağ olsun ki Mathilda birçok yerde yardımıma koştu, ama biliyorum hiçbir zaman annenle babanın yerini dolduramadık. Olsun, ben buna da razıydım. Ama artık sen genç bir kadın oldun. Seninle nasıl baş edebileceğimi bilmemekle beraber, hiç bana öyle bakma, artık eskisi kadar sağlıklı da değilim. Öldüğümde... Ah ağlama küçüğüm lütfen, bunları da bir gün yaşamak zorunda kalacağız, lütfen..." George Heaven'ın gözlerinden akan yaşları silerek ona sımsıkı sarıldı.

"Arkamda seni bu borç batağının içinde ve dış dün-

yanı hiç bilmez bir şekilde güvenli zannettiğin kozanda tek başına bırakmak istemiyorum... Alexander'ın çocukluğunu biliyorum sayılır. Buraya geldiğinde korkmuş, öfkeli ve kırgın bir çocuktu. Zannediyorum ki şimdi bütün bunlara bir de güç ve güvensizlik eklenmiş. Onu bir süredir tetkik ettim sayılır. Geçmişte yaşadığı bazı şeyler onu sert ve acımasız olmaya itiyor. Acımasız, işinde de acımasız. Çiftliğin borçlarının bir kısmını o kapattı diyebilirim ve geri kalanı da rahatlıkla kapatabilecek durumda. Çiftliğe çok rahat sahip olabilecekken ya da biraz beklese yok pahasına alabilecek durumdayken o, tüm acımasızlığına rağmen bunu yapmadı. Bir sebepten burayı istiyor olmasına rağmen iyi bir teklifle geldi. Ama ben kabul etmedim. Daha doğrusu bir şart koştum. Bir yıl süreyle seninle güne başlayıp seninle günü sonlandıracak. Yani sana bir iş verip seninle çalışacak ve evini seninle paylaşarak sana şehir yaşamını gösterip adapte olana kadar sana yardımcı olacak. Bu süre zarfında bazı kurallar da var. Tabii sen bu arada evlenirsen durum farklı. İşte durum bu. Yarın sabaha kadar ya seni de yanına alıp gitmeyi kabul edecek ya da beni çiftliği satmaya zorlayacak. Zaten zorlamasına bile gerek yok ve beni neden dinlediğini bile bilmiyorum. Belki de Alexander... Neyse güzel kızım, senin onayını almadım, ama eğer Alexander kabul ederse bunu benim için yapmanı istiyorum. Söz, sen dönene kadar ölmeyeceğim. Ama lütfen... benim olmadığım dünyayla artık tanışma zamanın geldi de geçti bile."

Gözyaşlarını tutamayan Heaven dedesinin sözlerini beyninin derinlerine kazıyarak dinledi. "Alexander belki de..." derken ne demek istemiş olabilirdi? Defterine "Madem bu kadar acımasız ve sert sen neden ona güveniyorsun?" diye yazdı.

"Şöyle diyeyim, eğer kabul ederse seni o kurtların arasında daha iyi koruyabilecek başka bir kurt yok.

Orası şeytanların cehennemiyse o Lucifer ve senin için en kötüyü bilebildiği gibi senin için en iyiyi de o bilecektir. Sana insanları, özellikle de erkekleri tanıman ve değerlendirmen konusunda benden daha çok yardımcı olacağı kesin."

Heaven, bir süre bu geceyi düşündü. Nasıl da onu Jordan'ın elinden çekip almıştı. Jordan'ın bir süre insan içine çıkabileceğini sanmıyordu.

Tekrar kalemini oynatarak "Bu seni mutlu edecekse yapacağım, ama bir sene dayanıp dayanmayacağıma söz veremem. Lütfen bunu benden isteme," yazdı.

Gözyaşlarıyla nemlenen satırları okuyan George "Tamam kızım. Sadece bir dene ve sen ne zaman istersen bil ki bu yaşlı adam seni her zaman kucaklamaya hazır. Hadi şimdi git ve biraz uyu."

Odasına giden Heaven boş gözlerle etrafını süzdü. Ne çok ağlamıştı bu gece. Gözkapakları ağrıyor ama gene de uyumak istemiyordu. Gözü çocukluğundan beri aşina olduğu odada gezinirken belki de bu gecenin burada yatacağı son gecesi olacağını düşünmeden edemedi. Büyük şehre giderse ne yapardı? Orayı merak etmesine rağmen her şeyden korktuğu gibi korkmaktan kendini alamıyordu. Orası onu yutar, içinde kaybederdi. Ama Alexander buna izin vermezdi herhalde. Tabii daha önce kendi yutup kaybetmezse... Ya da umursamaz davranır ve arkasını dönerdi belki de.

Peki ya bir yıl bittiğinde ne olacaktı? Yaşadığı karmaşa, uykuyu ona zehir ettiğinde kalkıp küçük bir valiz yaptı. Bütün yaşamı küçük bir valize sığabilecek kadar basitti işte. Bütün bunları düşünürken yatağının üzerinde ayaklarını karnına çekmiş bir şekilde sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyakaldı.

Sabahın ilk ışıkları gökyüzünü kızılımsı bir maviyle aydınlatırken yataktan fırladığı gibi aşağı koştu. Üzerinde halen bir önceki geceden kalma elbisesi duruyordu.

Çıplak ayaklarıyla araba sesinin geldiği bahçeye doğru koşup verandaya çıktığında çok geç kalmış olduğunu fark etti. Alexander gidiyordu. Onu almadan gitmişti. Arkadan görebildiği arabasından geriye kalan toz bulutu içerisinde, gözünden düşen bir damla yaşa engel olamadı. Alexander dün gece kulağına fısıldadıklarından sonra onu almadan gitmişti. Teklifi kabul etmemişti. Onu borç batağındaki bu çiftlikte bırakıp bilmediği, erişemeyeceği uzaklara doğru gözden kaybolup gitmişti.

www.webcanavari.net / embish

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bahane

www.webcanavari.net / embish

Heaven, içini dağlayan acıya neyin sebep olduğunu sorgulamak istemiyordu. Sorgularsa yıkılmaktan korkuyordu. Düşmüş omuzlarıyla sabah soğuğuyla üşüyen ayaklarına aldırmadan verandada ki büyük salıncağa oturup bacaklarını karnına çekerek kollarıyla sardı. Yaşadığı iki gün hayatında, hem en korktuğu hem de en mutlu olduğu iki gün olmuştu. Tam ne olduğunu bilmediği, ama bulduğunu zannettiği şeylerin bir anda bıraktığı boşluğu yaşıyordu içinde.

'Bir veda bile etmeden gitti diye,' düşündü. Bu kadar kötü biri miydi? Uzanıp tutmak, arkasından koşmak ve haykırmak istemişti. "Gitme!" diye haykırmak istemişti. Acaba haykırabilse, konuşabilse gene de onu bırakıp gider miydi? 'Doğru ya...' diye düşündü. Onun gibi her anlamıyla tam bir erkek kendisi gibi aciz bir kızla neden uğraşmak istesindi ki? O konuşamayan bir baş belasından başka ne olurdu ona? Etrafındaki muhtemel şatafatlı kadınların arasında kendisi gibi tecrübesiz bir çocuk kadınla ne yapsındı ki?

Salıncağın üzerinden geçen saatler sonra yanına birinin oturduğunu hissetti. Gelen George'du.

"Gitti değil mi?"

Heaven başını yukarı aşağı sallayarak evet dedi.

"Üzülme güzel kızım. Üzülme. Senden özür dilerim. Seni umutlandırmamalıydım."

Heaven başını iki yana sallayarak itiraz etti. Ardı ardına düşmek üzere olan gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Hadi gel birşeyler yiyelim."

Heaven gene başını sallarken tek omuzunu da yukarı kaldırıp indirdi.

"Peki. Belki biraz sonra? Belki bu gün biraz birlikte ata bineriz ne dersin? Dereye kadar yarışırız seninle?"

Heaven gene başını salladı. Onun için çabalayan dedesini kırmak istemiyordu, ama yüreği onu hatırlatacak hiçbir şeyi kaldırabilecek gibi değildi. Gene birini kaybetmişti. Evet, bu defa farklı, ama bu da acıtmıştı işte. Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Alexander hayatında hiç var olmamış gibi onu burada, bu köhne kasabada Jordan ve onun gibilerle baş başa bırakarak gitmişti...

Son sürat arabasını sürmekte olan Alexander avazı çıktığınca haykırmak istiyordu. Bu çiftlikten her ayrılışı bu kadar acıtmak zorunda mıydı? Bütün gece uyuyamamış ve Heaven için en doğrusunun bir an önce buradan gitmesi ve onu alışık olduğu bildiği hayatla baş başa bırakması olduğuna karar vermişti.

Her şey kafasında o kadar netti ki. Kendisinin olmadığı bir hayat, Heaven için en doğrusuydu. Yapabileceği tek şey bu çocuk kadına zarar vermek, onu bir paçavra gibi sürükleyip bir köşeye atmak olurdu. Ruhunu acıtırdı onun. Oysa Heaven, onun yaşadıklarını hiç yaşamamış, hâlâ aşka ve güzelliğe inanan bir ahmakla olmalıydı. O geri zekâlıyı bulsa, Heaven'ın çok mutlu olacağından emindi. Onun kıymetini bilecek, onun gibi bir masuma bile kendisi gibi bir hayat kadını muamelesi

yapmayacak, kendi hatalarından dolayı onu suçlu hissettirip boş yere özürler diletmeyecek biri gerekirdi ona. O verandada dikiz aynasında gördüğü dağılmış ve hâlâ bir önceki günün elbisesini giyen çıplak ayaklı prensesi ardında bırakmak öyle zor olmuştu ki.

O da uyumamış mıydı? 'Acaba o da beni düşündü mü?' diye merak etti. Sadece büyük şehirle güvenli bir yolla tanışamayacak olmasının üzüntü ve hayal kırıklığını mı yaşamıştı, yoksa içinde bir yerlerde bu iki günün anısını yüklenmiş miydi?

Ofise vardığında üstü başı darmadağındı. Kapıdaki görevliyi görmezden gelerek süratle üst kattaki ofisine çıktı. İçinden her şeyi dağıtmak geliyordu. Mutfağa yönelip kendine sert bir kahve koydu ve sıcak olmasına rağmen bir dikişte içti. Yanmak, canının acıması umurunda değildi. Hiçbir şeyi hissetmiyordu. Sadece öfkeliydi. Kendine, olduğu adama öfkeliydi. Elindeki bardağı avucunda sıkarken bir anda kırdığını ve elinin kana bulandığını fark etti. Acı hissetmiyordu. İçinde yükselen volkan, büyük bir çığlık olup ağzından hırıltıyla dökülürken, artık kendini kaybetmiş, bütün mutfağı dağıtmaya başlamıştı. Eline ne geçerse fırlatıyor ve sanki hiç bitmeyecek bir karanlıkta boğuluyordu. İçeri apar topar dalan Adrian'ı bile fark etmedi.

Adrian onu daha önce hiç böyle görmemişti. Ona sesleniyordu ama Alexander'ın duymadığını anlaması çok zamanını almadı. Alexander'ın elinden damlayan kanları gördüğünde ne yapacağını şaşırdı. Artık kendine zarar veren bu adamı durdurmalıydı. Ne pahasına olursa olsun önüne geçip iri cüssesi ve kaslı kollarıyla tam gözünün üzerine okkalı bir yumruk indirdi ve "O lanet olası çiftlikte ne oldu, seni kahrolasıca?" diye haykırdı.

Aldığı darbe ve Adrian'ın sesiyle kendine gelmeye başlayan Alexander, önce Adrian'ın yakasına yapışıp ölümcül yumruğunu tam yüzüne indirmek isterken bir

anda durdu ve onu serbest bırakıp ellerini tezgâha dayadı.

"Moraracak, seni lanet olası piç kurusu."

"Umurumda mı sanıyorsun? Sen bütün ofisi başımıza yıkarken ne yapsaydım? Senin bebek cildini mi düşünseydim?" Adrian gene her zamanki sinir bozucu neşeli tavrına bürünmüştü. Bu herifin neşesi Alexander'ı gıcık ediyordu. Adam her an sanki hiçbir bokluk yokmuş gibi neşeli gülücükler saçıyordu. Bütün kadınlar onun tek gülümsemesiyle önünde yerlere serilip bacaklarını açıveriyordu.

"O çiftlikte ne oldu?" Adrian bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Yoksa başka bir alıcı mı çıktı o Tanrı'nın unuttuğu yere?"

"Kapa çeneni."

"Buldum! Yaşlı kaçık seni aletinden vurdu?" Bunu derken kahkahalar atan Adrian'ın yüzünden o gülümsemeyi silmeyi çok istedi ki.

Dost diyebileceği tek adamı da öldürmese iyi olacaktı. Alexander hiçbir şey söylemeden tekrar odadan dışarı çıkıp binanın dışına doğru ilerleyerek, onun çıkışıyla hemen getirilen aracına bindi ve tekrar sürmeye başladı. Uzaklaşmalıydı, yoksa elinden bir kaza çıkacaktı. Heaven'ı bu herifle tanıştırmak bile büyük bir felaket olurdu. Hemen neşeli büyüsüne aldanırdı saf meleği.

Bunu neden düşünmüştü ki? O saf melek şimdi çiftliğinde, ıssız ortamında tek başınaydı. O boktan doktorun boktan ilgisiyle tek başına mücadele edecekti. Zaten boktan kasabada kasap ve manavdan başka en iyi seçeneği o boktan doktor değil miydi? Onun ne alternatifi vardı ki başka? Ne bok yemeye dövmüştü o herifi? O kızın başka ne şansı vardı?

Bir anda gitmekte olduğu yolu fark etti. O istemese bile refleksleri çoktan karar vermişti. Heaven'ın o boktan seçimlerden başka karar verebilecek şansı olmalıydı.

Ona en iyisini bulmalıydı. En azından ona bunu borçluydu.

Çiftliğe vardığında Heaven'ı bıraktığı yerde büyük salıncakta hâlâ aynı elbise ve çıplak ayaklarıyla otururken buldu. Hiç kıpırdamamış mıydı? Onca saat hiç ayrılmamış mıydı verandadan? Kapalı gözlerinden bile iç burkan hüznü okuyabiliyordu. Uyuyordu meleği. Üşüyecekti burada kimse farketmemiş miydi onu? Hızlı adımlarla yanına giderek kucakladığında Heaven'ın gözleri aralandı.

Heaven kırptığı gözleri arasında gördüğü yüzün gerçekliğine bir süre inanamasa da ciğerlerine dolan derin erkeksi kokudan Alexander'ın kollarında olduğunu anlamasıyla yüzüne hiç beklenmedik bir mutluluk ve aydınlık yayıldı. Kollarıyla Alexander'ın boğazını sıkarken kulağının altına minicik bir öpücük kondurdu.

Heaven'ın mutluluğuyla içindeki karanlığı aydınlanan Alexander kulağının altına konan öpücükle tahrik olmasının önüne geçemedi. Bu kızı içinde bir yerlere saklamayı öyle çok istiyordu ki... Bunları düşünmemeliydi. Buraya Heaven›a en iyisini bulmaya gelmişti.

"Hadi bakalım papatya. Fırla ve valizini hazırla. Daha kahvaltı edeceğiz."

Alexander'ın kucağından inen Heaven bir iki saniye içinde elinde valiziyle ve ayağında kovboy çizmeleriyle aşağı inmişti bile. Şaşıran Alexander "Valizin hazır mıydı?" diye sordu.

Onu elinden tutup mutfağa sürükleyen Heaven tezgâhtaki kâğıda şöyle yazdı:

"Beni bırakmayacağını biliyordum..."

Beni bırakmayacağını biliyordum demişti Heaven. Alexander içinden tekrar ediyordu. Neden böyle demiş-

ti ki? Alexander onu yanına almamakta oldukça kararlıydı, yol onu buraya getirene kadar.

"Bunu sana düşündüren neydi?" diye sordu.

Heaven kâğıda hemen "Daha seninle kovboy dansı yapamadık," diye yazdı yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Bu sırada Alexander'ın hafifçe morarmış gözüne elini sürerek soran gözlerle baktı.

Alexander hemen geçiştirerek, "Küçük bir kazaydı. Önemli birşey değil, ve ben dans etmem," dedi.

'Demek önemli birşey değil,' diye düşündü Heaven. Oysa elindeki kesikler de gözünden kaçmamıştı. Bu adam sabah sabah kaybolup öğleden sonra kesikler ve morluklarla gelecek ne yapmış olabilirdi ki? Şimdi eline ne olduğunu sorsa, ona da kaza diyeceğini düşündü. Anlaması zor, kapalı bir kutu gibiydi. Korkması gerekirdi belki ondan, hele de aralarmda geçenlerden sonra, ama içinde bir yan delice bir cesaret gösteriyordu.

Heaven kâğıda hemen, "Bu kazaya pek inanamadım. Elin de kesilmiş, ama söylemek istemiyorsan sorun yok, nasılsa öğrenirim. Bu arada bu dansı denemelisin mutlaka, sana çok yakışır," yazdı.

Bu kız ne kadar da ısrarcı olabiliyordu. Kovboy dansı Alexander'ı çocukluğunda, bu çiftlikte geçirdiği zamanlardan bir anıya geri götürse de, artık daha fazla hatırlamak istemiyordu.

"Sen kahvaltı etmiş olabilirsin belki, ama neredeyse akşam olacak ama ben daha hiçbir şey yemedim ufaklık. Şimdi benimle yola çıkmak istiyorsan, önce doyur beni."

Alexander son sözleri öyle bir tonda söylemişti ki, Heaven'ın içi ürperdi. O da daha hiçbir şey yememişti. Hemen mutfak dolabına yönelerek ikisi için sandviç hazırlayabileceği malzemeler çıkardı ve hemen hindi füme yle bol peynirli iki sandviç yaptı. Tabaklara özenle yerleştirdiği sandviçlerin yanına marul ve küçük domateslerle süs yaptı. Tabakları süslemeyi çok severdi.

Küçükken Mathilda da yumurtasına gülen surat yapar ve kızın mutlu oluşunu seyrederdi. Tabaklarını hazırlamayı bitiren Heaven hemen bardaklara da Mathilda'nın klasik taze limonatasından doldurup yüksek mutfak masasına servisleri açtı ve komik bir edayla yerlere kadar eğilerek, darmadağın gözüken Alexander'ı kraliyet masasına buyur eder gibi masaya davet etti.

Alexander, Heaven'ın komik hali karşısında gülümsemeden edemedi ve birden kendini onun küçük oyununa bırakmaktan alıkoyamadı. Bir kral edasıyla masaya ilerlerken "Değerli saray mutfağımızda bugün ne şölen yemekleri varmış bakalım," dedi.

Bu küçük oyun Heaven'ın çok hoşuna gitmişti. Burnu havada bir İngiliz Lordu gibi davranarak sandviçleri koklayarak parmağıyla ittiren Alexander, "Hmmm, hindi fümeli komik yeşil saçlı sandviç. Tam ağızıma layık," dediğinde Heaven kendini tutamayarak kıkırdadı.

O kıkırdayarak karşısındaki sandalyeye otururken Alexander kendi performansına inanamıyordu. Bir kadına komiklik mi yapmıştı az önce? Kendi içinde böyle bir yan olduğunu bile bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da çok aç olduğuydu ve şimdi bunları düşünmek istemiyordu. Büyük bir iştahla sandviçinden kocaman bir ısırık alırken Heaven'ın bunlara ne kadar özenmiş olduğunu fark etti. Onun için süslemişti bile.

Kendisini hayatında ilk defa çok özelmiş gibi hissederken Heaven'ın âşık olacağı adamın ne kadar çok şanslı biri olacağını düşündü. Muhtemelen o herif bu özel olma hissini Heaven'la her gün yaşayacaktı. Kendisi evliliğinde bile onun için özenilmiş bir yemeği bir tarafa bırak, hazır bir masayla bile karşılaşmamıştı. Onun en özel yemekleri kendi parasıyla lüks restoranlarda bir dünya paraya aldığı menülerdi. Oysa şu anda yediği sandviçi hiçbirine değişmezdi. Bunu düşünmek, içine tarif edilemez derecede karanlık bir acı getirdi. Ortada

henüz hiç olmayan, ama kendi elleriyle en iyisi diye bulup seçeceğine inandığı adamı delicesine kıskanmıştı.

Bu karamsar haliyle kaşları çatılırken Heaven, kendi içindeki heyecan dolu mutluluğu ona aktarmak istemişti. Neden kaşlarını birden çattığını merak etse de sormaktan vazgeçti. O az önceki şakacı Alexander'ı geri istiyordu. Kendisine birden karanlık bakışlarla bakıp bilmediği bir nedenden canını acıtmak isteyen Alexander'ı değil.

Alexander "Yemen bittiyse bir an önce yola çıkalım. Daha yapacak tonla işim var benim," dedi.

Heaven kâğıda hemen "Dedemle vedalaşıp geliyorum," yazar yazmaz yerinden fırladı ve mutfaktan çıktı.

Bir iki dakika sonra Heaven mutfağa yanında George ile girdiğinde Alexander çoktan ayağa kalkmış, boy gösterisi yaparcasına çatık kaşlarıyla karşılarında dikiliyordu.

"Merhaba evlat. Demek işlerini halledip torunumu almaya geldin. Buradan anlaşmayı kabul ettiğini varsayıyorum. Şartları unutmamışsmdır umarım. Yarın avukatımla sana şartnameyi imzalaman için yollatacağım."

George konuya direkt girmiş ve Aexander'ın çatık kaşlı irade dolu duruşuna altta kalmayacak bir eminlik ve gerginlikle cevap vermişti. Alexander, George'un talebinin altında yatabilecek başka şeylerden şüphelense de, sonunda faydalanacak olan Heaven olduğu sürece bu oyunu oynayacaktı. Onun çıkarı da bu çiftlik olacaktı. Sonuçta onun asıl amacı çiftliği almak değil miydi? Bunu unutmasa iyi olacağını düşündü.

"Yolla bakalım George. Sonunda herkes istediğini alacağı sürece sorun yok. Değil mi?"

Alexander bu soruyu birşeyler ima etmeye çalışır gibi bir kaşını kaldırarak sormuştu, ama aslında ne ima etmek istediğini bilmiyordu.

George keyifle sırıtırken başını yukarı aşağı sallaya-

rak, yavaş yavaş ve kelimeleri vurgulayarak "Elbette evlat, elbette. Sonunda herkes eminim istediğini alacak," dedi. Hafifçe yürüyüp Alexander'ın omuzunun yanına omuzu değecek şekilde yaklaşıp kısık bir sesle "Hatırlatmama gerek yok sanırım, ama gene de hatırlatayım. Bir sene boyunca Heaven'ın masumiyetine sen dokunmayacaksın. Yoksa kuralı biliyorsun. Onun aklını karıştırıp seçeneklerini değerlendirmesine engel olmak istemeyiz, değil mi?" dedi ve hafifçe uzaklaşarak ekledi. "Neyse, belki de bu serüven konuştuğumuz gibi erken sonlanır."

Bu sözlerle Alexander'ın tüm vücuduna buz gibi bir soğukluk yayılırken, kaşları sanki mümkünmüş gibi daha da çatıldı. Heaven evlenebileceği birini bir seneden önce bulursa bütün bu zırvalık onun istediği gibi sonlanacaktı. Neden bu fikir onun sinirlerini ayağa kaldırıyordu ki? Bunun gerçekleşmesi ve normal düzenine dönebilmek için elinden geleni yapmalıydı.

Arabada yol boyunca radyoyu karıştıran Heaven heyecandan yerinde duramıyordu. Hem daha önce hiç bilmediği bir hayata kucak açacağı için hem de Alexander ile bir seneyi geçireceği için heyecan içerisindeydi. Bağlanmayacaktı. Bağlanırsa bir gün kaybederdi. Zaten Alexander gibi bir erkeği elinde tutabileceğini hiç sanmıyordu. Küçük bir kasabada geçirilen bir hafta sonu için belki onun gibi bir erkeğe cazip gözükmüş olabilirdi, ama etrafındaki kadınlarla boy ölçüşmesi mümkün değildi. Artık adamın ortamına döndüklerine göre Alexander'm onu istemeyeceğini düşündü. Bu düşünce içini üzse bile canını sıkmasına izin vermeyecek ve bu bir senenin, Alexander gibi bir erkeğin himayesinde, keyfini çıkaracaktı. Dedesi evlenmesini istiyordu, ama

o bağlanmayı göze alabilecek kadar çok âşık olabileceği bir erkek bulabileceğine inanmıyordu. Alexander gibi güçlü, yakışıklı, iradeli ve insanın ruhuna işleyen bir adam bulabilirse belki. Ama...

Ama onun gibisi yoktu ki.

Onunla aynı evde, aynı iş yerinde olmanın nasıl olacağını merak ediyordu. Hiç sahip olamayacağı bir erkeğin etrafında ne yapacaktı? Neden her düşüncesi Aexander'a çıkıyordu ki sanki? Dünyada kalan son adam o muydu? Tamam, küçücük kasabasında onu etkileyen tek erkek Alexander olmuştu, fakat belki şimdi işler değişirdi. Hem o çiftliği alabilmek için kendisini zorla kabul etmişti ve resmen çocuk bakıcılığı yapacakmış gibi hissediyor olmalıydı. Belki de onu bir kere etkilemeyi başardığına göre, gittikleri yerde de başarabilirdi?

Heaven içindeki çelişkileri cevaplamaya çalışırken yolun nasıl akıp gittiğini anlayamadı bile. Geniş bir bahçe girişi önünde durduklarında gözlerini kırpıştırdı. Etraf lüks bahçeleri duvarlarla çevrelenmiş villalarla doluydu. Belli ki fazlaca pahalı bir semte gelmişlerdi. Alexander yerinden kıpırdamazken kapı kayarak açıldı ve önünde muhteşem büyüklükte villa belirdi. Heaven'a sorsalar, burası için saray yavrusu derdi. Ağzı bir karış açık kalan Heaven diğer kadınların da burayı gördüklerinde böyle etkilenip etkilenmediklerini merak etti. Alexander'ın zengin olduğunu elbette farketmişti, ama bu denlisini beklemiyordu.

Araba garaj yolu boyunca ilerlerken Heaven şaşkın ve meraklı bakışlarla etrafı tanımlamaya çalışıyordu. Araba geniş bir garaja girdiğinde Alexander, Heaven'a dönerek konuştu.

"Hoş geldin Heaven. Artık ağzını kapatabilirsin. Her ne kadar başka yerde konaklamanı istiyor olsam da, anlaşmanın şartlarına göre benimle kalmak zorundasın. Yeterince büyük ve iki katlı olduğu için birbirimize pek

sorun çıkaracağımızı sanmıyorum," dedi ve hafif bir fısıltıyla "Tabii senin buradaki varlığın haricinde," diye mırıldandı.

Alexander duymadığını zannetse de Heaven son sözleri duymuş ve üzülmüştü. Demek gerçekten ona çocuk bakıcılığı yapacağını düşünüyordu. O halde belki de bu durumu olabildiğince kısa tutmak için birşeyler düşünmeliydi.

Alexander, evine ilk defa bir dişi gireceği için gergindi. Bugüne kadar evinin mahremiyetini şeytan düşünceli kadınlardan korumuş, hiçbir kadının hatırasını barındırmayan evinde huzur bulmaya çalışmıştı. Oysa şimdi Heaven çıkıp gitse bile bu evin her köşesine işleyecekti. Alexander evde Heaven ile yaşamaktan ziyade, o gittiğinde ardında bırakacağı varlığından korkuyordu. Bu durumdan kendini olabildiğince soyutlamalıydı ve bu küçük kadının evinin her yanına işlemesine mani olmalıydı.

Evin içinde ilerlerlerken Heaven etrafında gördüklerine hayranlıkla bakıyordu. Her şey özenle seçilmiş ve sanki katalogdan fırlamış gibi duruyordu. Her yer en ince ayrıntısına kadar düşünülerek döşenmiş ve hiçbir bedelden kaçınılmamıştı. Bir insan böyle bir evde tek başına ne yapardı? Ancak evin genelinde bir soğukluk vardı ve Heaven bu soğukluğun neden kaynaklandığını anlamaya çalışıyordu. Evde ilerledikçe Alexander sağı solu tanıtıyordu. Merdivenlerin başında durduklarında Alexander soğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Yukarıda benim yatak odam, giyinme odam, odanın içindekinden hariç büyük banyom, boş bir oda, küçük bir mutfakla dinlenme odası ve çalışma odam var. Üst kata çıkmanı gerektirecek bir zorunluluk olmadıkça çıkmanı istemiyorum. Aşağıda mutfak üç tane banyolu oda, salon ve büyük misafir banyosu var. Aşağı arka bahçeye açılan bodrum katında sinema odası, spor salo-

nu ve bir hizmetçi odası var, ama orasını şu anda kullanan yatılı biri yok. Sen bu kattaki odalardan birini seç ve diğer odalarda dolanma. Ayrıca benim olmadığım zamanlarda spor salonunu kullanabilirsin. Evde kaldığın zamanlar için sinema odasının kullanımını da gösteririm. Mutfağı dilediğin gibi kullan ve kendini bana da yemek hazırlamak zorunda hissetme, ben genelde tok gelirim. Seni sabahları alıp akşamları iş çıkışı bırakacak bir şoför ayarlarım. Benim saatlerim belli olmaz. Ben evdeyken fazla ayak altında olmazsan sevinirim," dedi ve tam merdivenlerden çıkmak üzere adımını atmışken geri dönüp ekledi. "Git kendine bir oda seç şimdi."

Bu sözlerle şok içinde kalan Heaven ne yapacağını bilemiyordu. Buraya gelirken o kadar mutluydu ki, şu anki soğuk duş etkisini atlatabileceğini zannetmiyordu. Alexander sanki yüz seksen derece dönmüştü. Çiftlikte mutfakta onunla şakalaşıp gülen Alexander nereye gitmişti? Heaven kapıyı vurup çıkıp gitmekle, kalıp her ne olacaksa göğüslemek arasında gidip gelirken kapı çalmaya başladı.

Merdivenleri yarılayan Alexander geri döndü. Kendini uzak tutup Heaven'ın bu evdeki varlığını minimumda tutması gerektiğini biliyordu. Onu böyle üzmek hoşuna gitmiyordu, ama burası onun kalesiydi ve burada hiçbir kadının anısına yer yoktu. Hele başka bir adamın karısı olacak birinin...

Bu düşünce buraya geldiklerinden beri tadı kaçmış olan canını daha da sıkarken, ısrarla çalan kapıya ulaştı ve kapıda gevrek gevrek sırıtan Adrian ile burun buruna geldi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bin Bir Gece Masalları

Kapıda dikilen Adrian'ı görmek Alexander'ın zaten olmayan tadını kaçırmıştı. Nereden çıkmıştı ki şimdi bu herif damdan düşer gibi? Dişi sensoru mü vardı ne? Daha Heaven gelir gelmez onunla tanıştırmak istemiyordu. İş yerinde daha resmi bir ortamda, araya mesafe koyarak tanıştırmak istemişti. Tamam, Adrian ona en iyi anlamda bir kardeşten bile daha yakın olmuş, onun hayatını kurtarmış ve o günden beri güvendiği tek isim olmuş olabilirdi. Üstelik bunca zamandır birbirlerine yoldaşlık etmiş de olabilirlerdi, ama bu kadınlar konusunda geçerli sayılmazdı. Adrian kadınlar için fazla... nasıl tanımlasa bilemedi: Fazla dayanılmazdı en iyi anlatımla. Adrian'ın ona benzeyen çok fazla yanı vardı aslında, ama o bunları neşeli bir maske altında saklamayı başarıyordu. Geçmişi, onunla tanıştığı güne kadar karanlık olsa da, onunla karşılaştığı günden beri bir istisna yaparak ona canını ve hayatında tek değer verdiği şey olan işini emanet edecek kadar güvenmişti. Heaven'ı emanet edebilir miydi? Asla! Neden? Çünkü...

Aman ne önemi vardı, edemezdi işte o kadar!

"Niye geldin?"

"Naber dostum? Nasılsın? Beni içeri almayacak mısın?"

"Niye geldin dedim?"

"Sen hâlâ bozuk mu çalıyorsun? Sana attığım yumruktan sonra beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini merak etmiştim, ama görünüşe göre onun yerine menopoza girmişsin."

Adrian gevrek gülümsemesini hiç bozmamış ve dikkatli bakan gözlerini kapının önünü sanki birşeyler gizlemeye çalışır gibi kaplayan Alexander'ın bedeninden geriye dikmişti.

Alexander tam Adrian'ı kovalayacakken daha da genişleyen bir gülümsemeyle lafı Alexander'ın açılan ağzına tıktı.

"Oooo, bana güzel bir misafirin olduğundan bahsetmek istemiyordun demek. Hımm, asabiyetine bakılırsa kurallarını yıkmanı gerektirecek kadar mühim bir hatun bu ay kadar güzel leydi."

Adrian bu sözleri sarf ederken bir yandan da Alexander'ı en az onun kadar iri cüssesiyle itekleyerek çoktan içeri girmiş ve merakla arkalarından onlara yaklaşmış olan Heaven'a doğru ilerliyordu. Alexander bir an neden Adrian'ın bacaklarını kırmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı: Bacakları kırarsa ona kendi bakmak zorunda kalırdı!

Adrian abartılı bir tavırla Heaven'ın önünde eğilerek işi şakaya vurup onu selamladı.

"Merhaba güzeller güzeli prensesim. Bu kaba adam bizi tanıştırmaya niyetli gözükmese de bendeniz Adrian MacAvril. Ama lütfen siz bana Adrian demekten çekinmeyin. Ne zaman isterseniz bu aciz kulunuz emrinize amadedir sevgili peri kızı."

Adrian abartılı tavırlarla konuşurken Alexander'ın evinde bunca yıldır gördüğü tek dişinin kim olabileceğini öğrenmek için meraktan çatlıyordu. Alexander becereceği hiçbir kadını bu eve getirmezdi. Hatta daha

doğrusu hiçbir kadını bu eve getirmezdi, ki bu durumu daha ilginç kılıyordu onun için. Alexander kurallarını bozacak bir adam olmasa da bu defa görünen o ki bu kızla aralarında ciddi bir mesele olsa gerekti.

Genç kadını baştan ayağa süzerken, bu kadının minik kıkırtılarla gülerken, gözlerinin içinin kahkahalar atmasına hayran kalamadan edemedi. Ettiği onca söz karşısında hafifçe pembeleşirken aynı zamanda neşeyle gülmesi gerçekten seyirlikti. Genç kadın elini tokalaşmak için uzattığında Adrian, kavradığı elin yanı sıra Alexander'ın sinirle sıkılan yumruklarını fark etti. Göz ucuyla baktığında gördüğü manzara karşısında Adrian daha da keyiflendi. Alexander'ın gözlerinden yıldırımlar saçtığını fark etmemek için ahmak olmak gerekirdi.

"Kızın elini haczetmene gerek yok. O konuşamaz, ama seni duyar. İsmi Heaven ve bundan sonra bir yıl burada yaşayacak. *Benim himayemde.*"

Son sözleri üzerine basa basa, ayağını denk al, der gibi söylemişti Alexander.

"Ayrıca ona karşı bağışıklık kazansan iyi edersin, çünkü aynı zamanda ofiste ona bir de iş vereceğim bu süre zarfında."

Adrian'ın yüzünde genişleyip gözlerinde derin sorgulayıcı manalara bürünen gülümsemeyi tek yumrukla yok etmemek için kendini zor tutuyordu Alexander. Halen Adrian'ın ellerinin içinde hapsolmuş minik elleri görmek Alexander'ı deli ediyordu. Oysa o eller ona nasıl da tutunmuştu. Tam Adrian'ın ellerini çekmek üzere uzanacakken, genç adam abartılı bir öpücük konduraraak Heaven'ın ellerini bıraktı.

"Demek bu taş kalpli canavar sana bir iş verecek. Desene bol bol görüşeceğiz bundan sonra güzeller güzeli peri kızı. Her şey çok eğlenceli olacak."

Bunu derken Adrian'ın sesindeki çocuksu muziplik

Alexander'ın iyice sinirlerine dokunmuş onun Heaven'a bakarken edindiği neşeyi kâbusa çevirmek istemişti. "Gıcık herif!" diye söylendi ağzının içinden.

"Hayır efendim, bol bol görüşmeyeceksiniz. Onun yapabileceği uygun bir iş bulur bulmaz, bir yıl boyunca çalışmaktan kimseyi görmeye vakti olmayacak küçük hanımın. Özellikle de seni."

"Ah desene hâlâ regl olmadın. Söylesene, her gecikmede böyle asabi mi oluyorsun dostum?"

Alexander bu adamı neden bunca zamandır gırtlaklamadığını gerçekten merak ediyordu. Adrian hep bu kadar rahat mıydı, yoksa son zamanlarda iyice gevşemiş miydi?

Adrian'ın bu rahat tavrı karşısında utanarak biraz daha pembeleşen Heaven, ondaki bu neşeli tarafı çok sevmişti. Taş kalpli canavarın yanında bu adamın da olması içini bir nebze rahatlattı. En azmdan ona yardımcı olabilecek gibi duruyordu. Üstelik gördüğü en yakışıklı ikinci adamdı. Kaslı olduğu belli olan vücudu, uzun boyu ve derin bakan gözleri neşeli tavrıyla birleştiğinde neredeyse Alexander kadar ölümcül oluyordu. Neredeyse, çünkü Alexander gördüğü ve görebileceği en yakışıklı erkekti.

Adrian da en az Alexander kadar tehlikeli dursa da onun bu duruşu gözlerindeki derinliğin arkasında saklanıp neşesinin gerisinde sanki pusu kurmuş gibiydi. Bu adamların düşmanı olmak istemezdi doğrusu. Alexander'la bu kadar rahat konuşup korkusuzca onu kızdırabildiğine göre, aralarında dostluktan daha derin bir bağ olmalıydı. Hem Alexander'ın gözünü morartan bu adamdı galiba. Oysa onda hiç çizik yoktu. Acaba neden kavga etmişlerdi?

Heaven tüm bunları merak ederken Adrian'ın sorusuyla dikkat kesildi.

"Onu hangi birime yerleştireceksin?"

"Bilmiyorum. Evrak işi falan yapar."

Alexander, Heaven'ı ofiste nereye yerleştireceğini bilemiyordu gerçekten. Hem ondan uzak olmak istiyor hem de onu o adamların arasında yalnız bırakmak istemiyordu. Gözünün önünde bulundurmalıydı. En azından alışana kadar. Alt ofislerden birine yerleştirir, evrak işi yaptırırdı. Kameralardan da geleni gideni kontrol ederdi. Peki ya toplantıdayken? Ya ondan faydalanmak isteyen, onun aklını çelecek ve onu üzecek biri olursa? Ya...

Düşünceleri Adrian ile bölündü. "Harika o halde benim yanıma yardımcı aldım onu. Sekreterim yetişemiyor. Benim ofiste hem evrak işi yapar hem de güzel varlığıyla günüme güneş gibi doğar."

Alexander dehşetle gözlerini açarak bir anda kendine hâkim olamadan haykırdı. "Asla!"

Bu adam inadına mı konuşuyordu, yoksa az sonra öleceğini cidden fark etmemiş miydi?

"Nedenmiş o?"

"Çünkü benim odamda ve yanımda benimle çalışıp bana yardımcı olacak." Bu kelimeler nasıl ağzından döküldü bilemiyordu, ama bir çırpıda söyleyivermişti. Her ne kadar söylediğine pişman olmuş olsa da içini derin bir huzur kaplamıştı. Sonuçta ona en iyi, yanındayken göz kulak olabilirdi.

Ona düşünceli gözlerle tek kaşı havada bakan Adrian'a aldırış etmedi. Gözleri merak ve biraz da düşünceli bir şekilde onları izleyen Heaven'a kaydı. Bu kadarı ona fazla gelmiş olmalıydı ve hiç tanımadığı bir ortamda, tanımadığı insanların yanında hissettiği kaygıyı biraz azaltmak gerektiğini düşündü.

"Pekala, buradaki işin bittiyse merak kumkuması, artık varlığınla bize eziyet etmesen diyorum!"

Adrian'ın kaşı daha da yükseldi. Alexander az önce ona esprili bir söz mü söylemişti? Hem de bir kadını ya-

runda, dibinde çalıştıracağını söyledikten sonra! Galiba cehennem soğumaya başlamıştı.

"Karnım aç," diyerek bir omuz atıp Alexander'ı geçerek mutfağa doğru rahat bir şekilde yürürken Heaven'a da göz kırptı.

Alexander o kırpılan gözü görmüş ve yerinden çıkarmak için kaşınan avuçlarını iyice yumruk şeklinde sıkmıştı.

"Seni ellerimle kapıdan atmadan defol. Daha sabahki yumruğun intikamını almadım ve bakiyen kabarıyor, hatırlatırım."

Adrian yüzüne tekrar geniş sırıtmasını takınarak sözlerini uzata uzata konuştu. "Ah her halükârda o yumruğun intikamını almayacağını her ikimiz de biliyoruz. Hele şimdi o yumruğa sebep olan davranışlarının sebebini görünce..." İmalı bir şekilde kaşlarını oynatarak Heaven'ı başıyla işaret etmişti.

Alexander başını yukarı kaldırarak bezmiş bir şekilde söylendi.

"Tanrım ben neyin cezasına çarptırıldım bu adamla! Sadece Cehennemde yansam olmaz mıydı? Seninle tanıştığım günden belliydi uğursuzluğun. Çık evimden."

"Birşeyler atıştırmadan hayatta olmaz. Öyle değil mi şekerim?"

Adrian son soruyu Heaven'a bakarak sormuş ve gülümsemesini yüzünden hiç eksik etmemişti.

Heaven Adrian'ın bu rahat tavrından, Alexander'ın öldürücü bakışlarına rağmen eksilmeyen neşesinden ve bu buzdan adamı zorlayışından çok keyif almıştı. Adrian'ın neşesine ayak uydurmamak mümkün değildi. O da bu neşeye eşlik ederek gülümsemesini yüzünde genişletip Adrian'ın ona uzattığı kola girerek, mutfağa doğru onunla ilerledi.

Adrian Heaven'a hitaben konuşuyordu artık.

"Bakma sen bu buzlar kralının sert adam tavırlarına. Beni öldürecekmiş gibi baksa da kıyamaz."

"Göstericem ben sana kıyıp kıyamamayı da sen Heaven'a dua et. Kızı daha ilk günden korkutmak istemiyorum."

"Sen bir kadının korkup korkmamasını ne zamandan beri düşünür oldun? Yaşlanıyorsun dostum."

"Hiç de bile! Daha otuz iki yaşındayım ve pek çok erkeğin olmak isteyeceği yaş, dikkatini çekerim. Çoluk çocuk gibi toy bir yaşta değilim." Bunu derken dik dik Adrian'a bakıyorsa da aklında Heaven'ın daha önce onun yaşma yapmış olduğu gönderme vardı. Gerçekten de yaşlı mıydı yani? Hayır! Hem üstelik Heaven'dan bile genç kızlar onun peşinde dolanır, yatağına girebilmek için yarışırlardı.

Bu arada Heaven çoktan mutfağı ele geçirmiş, Adrian'a yiyecek birşeyler hazılamaya başlamıştı. Daha önce mutfağında hiçbir kadın görmemiş olması, muhtemelen mutfağında hızlı ve becerikli hareketlerle dolanan kaşları çatık Heaven'ı büyülenmiş gibi izlemesine sebepti. Kaşları mı çatıktı onun? Neden? Yoksa Adrian birşey mi yapmıştı? Tam ağızını açıp konuşmaya başlayacaktı ki Heaven'm bir yerlerden bulup buluşturup birşeyler yazdığı kâğıdı okumak zorunda kaldı.

"Bu evde yiyecek hiç bir şey yok! Sen nasıl yaşıyorsun burada. Asabiyetinin sebebi açlık olmalı."

"Ben evde yemem pek. Senin için alışveriş yaparız en kısa zamanda."

"Ama Adrian aç. O zaman birşeyler sipariş edebileceğimiz bir yer vardır heralde?"

Bu kız neden durup dururken Adrian piçini düşünür olmuştu şimdi? Ona ne? Açsa aç. Gitsin başka yerde doyurtsun kendini.

"Bana ne? Han kapısı mı burası?" Adrian'a dönerek

devam etti. "Defol git kendine başka yerde tezgâh aç. Heaven senin özel ahçın mı?"

"Bilmem, düşünmedim hiç. Heaven'a bir teklif edeyim bakalım. Fena fikre benzemiyor." Adrian kahkahalar atıyordu, son sözleriyle Alexander'ın daha da kasıldığını görürken. Tam o sırada beklemediği birşey oldu ve Alexander son sürat yaklaşarak Adrian'ın yakasını kavradı.

"Beni iyi dinle gerizekâlı herif. Sana ilk ve son kez söylüyorum! Heaven senin etrafındaki o sürtüklerden değil ve eğer ona ters gözle baktığını görürsem yemin ederim kim olduğun umrumda değil, görüp görebileceğin son şey o olur. O benim himayemde!"

Alexander ilk defa bir kadını savunuyordu ve bu her ne kadar tepkisinden korksa da Adiran'ı mutlu etmişti. Demek ki her şeytanı tuzağa düşürebilecek bir kadın vardı. Tek sorun, bu kadın göründüğü kadar melek miydi yoksa şeytandan da şeytan, melek yüzlü bir oyunbaz mıydı? Bunu da yakında anlayacaktı. Önce halletmesi gereken işleri vardı.

"Pekâlâ Bay Çokbilmiş. Madem küçük hanımın dokunulmazlığı var ve sen de bir an önce onunla baş başa kalmak istiyorsun..." Adrian çevik hareketlerle Alexander'ın ellerinden sıyrılıp kapıya doğru, peşinde Alexander ve Heaven'ı da sürükleyerek ilerlemeye başladı. "Benim de hazırlanmam gereken bir buluşmam var zaten. Fazlaca oyalandım bile. Merak etme, senin olan senin kalır. Ama senin değilse... Neyse, nasılsa bundan sonra bolca görüşeceğiz sevgili peri kızı."

Dönüp onları şaşkınlıkla izleyen Heaven'ın minik elinin üzerine kibar bir öpücük bırakıp Alexander'ın gözlerinden saçılan yıldırımlara keyifle sırıtarak, hızla kapıdan dışarı doğru uzaklaştı.

Alexander ise kapıyı kapatırken sesini incelterek dudaklarını bükmüş, Adrian'ın taklidini yapar gibi sinirle

konuşuyordu kendi kendine. "Peri kızıymış, yediricem ben sana peri kızını da o eğlenceni de moron herif."

Kapının dışında Adrian'ın kahkahaları yankılanıyordu. Heaven ile göz göze geldiğinde onun da kendini tutamayarak güldüğünü gördü. Az öncekileri gene sesli mi söylemişti?

Adrian'ın arkasından durgunlaşan Alexander, neden bu kadar savunmacı davrandığını düşündü? Onu rahatsız edenin Adrian'ın kıza başka gözle bakma ihtimali miydi yoksa herhangi birinin Heaven'a şehvet içerebilecek hisler besleme ihtimali mi? İkinci ihtimali düşünmek bile istemezken birinci ihtimalde de onu rahatsız edenin ne olduğunu bilemiyordu. Bu küçük kadın, onda var olduğunu bilmediği koruma dürtülerini ayaklandırıyordu. Heaven için yeterince iyi biri var mıydı?

Alexander dalgın bir şekilde "Hadi kapanmadan markete gidelim ve mutfak için birşeyler alalım. Tencere, tava falan olacaktı zaten," dediğinde Heaven bulmuş olduğu kâğıda "Evet, yiyecek birşeyler ararken gördüm. Hiç yemek pişmeyen bir mutfak için fazlaca ve aşırı lüks malzemeler var. Bizim çiftlikte bile bu kadar çok çeşit malzeme yok. Un eleğin bile var," yazdı.

Alexander buna şaşırdı. "Gerçekten mi? Sanırım dekoratörle konuşmam gerekecek. Ben de onca parayla ne yaptığını merak ediyordum."

Heaven kıkırdayınca Alexander da kendini tutamayarak kıkırdadı ve elini genç kıza uzatarak yanına çağırdı. Birlikte el ele arabaya yürürlerken Heaven'ın içi karmaşık duygularla sarmalanmıştı. Adrian'dan önce kaçmasını söyleyen yanı bu defa bir şans tanımasını fısıldıyordu.

Büyük ve içinde her şeyin bulunduğu lüks markete

geldiklerinde Heaven etrafına şaşkınlıkla bakıyordu. Kasabalarındaki market bunun yanında büfeden bozma bir nalburiyeden farksızdı. Dedesiyle daha büyük haftalık ihtiyaçları görmek için gittikleri, kasabanın biraz dışında, şehre yakın market ise buranın lüksüyle asla boy ölçüşemezdi. Orası ucuz gözlüklerin ve toptan yiyeceklerin satıldığı ekonomik ve onun bugüne kadar gördüğü tek büyük marketti. Oysa burası yemek reyonlarından beyaz eşyaya, giysi dahil her şeyin en kalitelisini barındıran kocaman bir marketti ve Heaven burada bir koca gününü geçirebilirdi hiç sıkılmadan.

"Ne o daha önce hiç market görmemiş gibi bakıyorsun."

Heaven Alexander'ın sesiyle irkildi. Onu utandırıyor olabileceğini düşünerek toparlanmaya çalıştı. Sonuçta o her gün böyle yerlere geliyor olmalıydı ve belki etrafta onu tanıyan birileri olabilirdi. Daha en baştan yanında köylü bir kız gibi durmak istemiyordu. Küçük çantasından not defterini çıkarıp yazdı. "Aslına bakarsan evet. Daha önce hiç böylesini görmedim. Gördüğüm en büyük market kasabanın dışındaki ve orası da toptan gıdaların ve gündelik eşyaların en ucuz ve kalitesizini satan bir yer. Kasabadaki market ise, bilirsin işte. Bunun yanında derme çatma kalır."

Alexander okuduğunda hem gülümsedi hem de içi buruldu. Her şeyin en iyisine layık olması gereken bir kız, bunca zaman, elindeki kötünün iyisi ile idare etmişti.

Alexander'ın gülümsemesini yanlış anlayan Heaven, onun köylü halini komik bulduğunu düşündü. Onu utandırdığı için kızmasındansa gülmesi de birşey sayılırdı değil mi? Bu arada reyonları geçerken fiyatlara gözü takılan Heaven aklını kaçırdığını zannetti. Bu fiyatlar adet fiyatı mıydı? Buradan bir servet ödemeden çıkmak mümkün değildi. Alexander, Heaven'ın sıkılgan halini fark ettiğinde merak etti.

"Ne oldu? Söylemek istediğin birşey mi var?"

"Buradaki fiyatlar toptan kasa fiyatı falan mı?"

Alexander artık açık açık gülümsüyordu. "Hayır papatya, adet fiyatı tabii ki."

Heaven, Alexander'ın papatya demesinden bu defa hoşlanmamıştı. Sanki ona geldiği yeri, kırsalı, vurguluyormuş gibi geldi.

"Buradan alışveriş yapmaya gelmiş olman için delirmiş olmalısın! Buradan bir servet ödemeden çıkamayız."

Alexander keyifle küçük bir kahkaha attı. "Sen orasını düşünme küçük hanım. Ben bu işlerden anlamam. İşin açıkçası daha önce hiç market alışverişi falan da yapmamıştım. Sen ne lazımsa koy sepete ve parayı dert etme."

"Ama nasıl olur? Bütün bunlar çok pahalı. Yarı fiyatına alabilecekken bu kadar ödememiz doğru değil. Burada marketteki bir aylık harcamayla çiftliğe, atlara senelik yem alınır!"

"Ah küçük papatya, sana ne diyorum ben? Dert etme sen parayı. Burada benim himayemdesin ve çiftlik yok. Senin dediğin fiyata çer çöp almak için buradan ta şehir dışındaki markete gitmemiz gerekir ve ben burayı ödeyebilecek durumdayım. Çok dert ediyorsan istersen marketi satın alayım, sorun çözülsün."

Az önce Alexander onu aşağılamış mıydı? Aslında haklı da sayılırdı. Kendi gittikleri marketlerdeki malzemeler buradakilerin yanında çöp gibi duruyordu. Burada her şey düzenli ve parlak gözüküyordu. Sanki her şey al beni diye bağırıyordu. Heaven bir anda hüzünlendi. Kendine ait olmayan bir parayı nasıl harcayacaktı?

"Gene ne var üzgün papatya? Suratını yerden al ve bana neye taktığını söyle."

Alexander'ın sözleri onu içindekileri söylemeye teşvik ederken gene de çekiniyordu. Kâğıda, "Ben buradan

birşey alamam. Bana ait olmayan bir parayı bu kadar rahat harcayamam. Evet senin himayendeyim, ama senin paranı harcamak için değil," yazdığında ne tepki alacağını kestirememişti.

"Bak küçük hanım, bir sene aynı evi ve aynı işi paylaşacağımıza göre bu meseleyi bir an önce aşalım. Madem kendi paran olmayınca harcayamıyorsun, yarın sana maaş bağlatacağım. Zaten karşılığında benim özel asistanım olarak çalışacaksın. Aynı zamanda buna evin bakımını da ekleriz olur biter. Temizlik için şirketten adam yolluyorlar. Elini sürmeni istemiyorum. Sen market alışverişi, yemek falanla ilgilenirsin. Ne bileyim, bulursun işte evde yapacak bir şeyler. Bu durumda marketi de kendi evimde benim ödemem normal herhalde! Şimdi boş lafı bırak da hadi işinin başına dön ve doldur şu sepeti. Maaşından keserim yoksa."

Heaven bu sözlerin üzerine, bir çocuk gibi yiyecek reyonlarında dolaşarak birbirinden güzel malzemeleri sepete doldurmaya başladı. Alexander da hiç itiraz etmeden sepeti onun peşinden sürükleyerek dolaşıyordu. Heaven her malzemeyi sepete koyarken bir yandan da bu malzemelerle Alexander'a ne gibi yemekler pişirebileceğini hayal ediyordu. Sonuçta bu cömertliğinin karşılığını vermeliydi.

Alexander zevkle alışveriş sepetini dolduran Heaven'a fark etmediği bir hayranlıkla bakıyordu. Bu kız gerçekten farklıydı. Başka bir kadın olsa parayı hiç sorun etmez ve onun parasını harcamaktan zevk alırdı. Heaven ise hak etmediği bir parayı istemediği gibi, kendi parası olmasa bile harcadığı paranın hesabını tutuyordu. Sepete doldurduğu malzemeler arasında ihtiyaç dışı olabilecek hiçbir şey yoktu. Gerçekten sadece ev için gerekli gördüklerini alıyordu. İçinden, bu küçük kadını şımartmak, mücevherlere ve pahalı kıyafetlere boğmak gelmişti birden.

Heaven elindeki not defterine birşeyler yazıp Alexander'a uzattığında onun telefonla konuşuyor olduğunu fark etti. Kulak misafiri olmamak için çok geç almıştı. Alexander elinden defteri alırken ister istemez son sözlerini duydu.

"Çok güzel bir kadın için çok özel seçilsin."

Heaven'ın içi ister istemez kıskançlıkla kaynadı. Kimdi bu kadar güzel kadın acaba? Sevgilisi olabilir miydi? Görebildiği kadarıyla evli değildi. Elbette sevgilisi olmalıydı. Bu kadar yakışıklı bir erkeğin sevgilisi olmadan olur muydu ki? Onun yanında kalmasına kim bilir nasıl tepki verecekti. O olsaydı asla istemez ve kesinlikle kızın gözlerini oyup kör bırakırdı.

Alexander konuşmasını Heaven'ın duymasını istememişti. Zaten alışverişe daldığı için fark etmeyeceğini düşünmüş, ama son anda bir şeyler yazdığı defteri uzattığı için duymuştu. Bu yüzden fazla uzatmadan telefonu karşıdaki adamın neredeyse yüzüne kapatarak notu okudu.

"Senin en sevdiğin yemek nedir?"

"Beni düşünme sen. Ben genelde dışarıda yer gelirim. Sen kendine göre al alacaklarını."

Bu sözler Heaven'ın kalbini kırmıştı. Adam, o evde kalıyor diye rahip hayatı yaşayacak değildi ya. Gene de ümit etmişti işte. Hayal kurmuştu. Vazgeçmeyerek ısrar etti.

"Olsun sen gene de söyle. Belki bir gün fikrin değişir."

Alexander mırıldanarak cevap verdi. "Haşlanmış musır, patetes püresi, peynir eritilmiş mantar ve biberli et sote."

Çiftlikten ayrıldığı son gün yediği yemek buydu...

Heaven menüyü aklının bir köşesine yazarak alışverişe devam etmek için önüne döndü. Bir süre sonra Alexander'a alacaklarının bittiğini işaret ettiğinde Alexander inanmaz gözlerle sepete bakıyordu.

"Vay canına, bu kadar şeyi tek başına yiyebilecek misin bozulmadan?"

Heaven gülerek defterine karaladı. "Belki de eşlik eden birileri olur."

Bu söz her ne kadar Alexander'ın içine otursa da bozuntuya vermemeye çalıştı. Hem kimi tanıyordu ki Heaven, burada da yemeğe davet edecekti? Gerizekalı Adrian'ı saymazsa tabii. Yok canım, o da Heaven'la baş başa yemek yemeye cesaret edemezdi. Edemezdi değil mi?

Alexander homurdanarak kasaya doğru sepeti iterken Heaven kitap reyonunda bir kitabın üzerinde elini dolaştırıyordu. Otantik kapağı olan kitaba hayran hayran bakan Heaven'ı gördüğünde, kapağına bakmak için yaklaştı ve elini kızın eline anlık bir dokunuşla değdirerek kitabı eline aldı. Kitabın içerisi usta bir çizerin ellerinden çıktığı belli, birbirinden güzel otantik resimlerle süslenmiş ve birbirini takip eden hikâyeler arasında filizlenen acımasızlığı ve çaresizliği yenmiş bir aşkı, her şeyiyle tasvir ediyordu. Yüksek sesle kitabın adını okudu.

"Bin Bir Gece Masalları"

Kitabı rafına geri koyarken buz gibi bir sesle devam etti. "Aptal bir kralın, bir kadının oyununa gelmesi çok mu ilgini çekti?"

Heaven hiç cevap vermeden ve arkasına bakmadan kasalara doğru ilerledi.

Eve döndüklerinde Heaven bir an önce aldıklarını mutfağa yerleştirdi ve alt katta seçtiği odalardan birine valizini taşıyarak banyoya girdi. Yarın onun için yepyeni bir gün olacaktı. "Yeni gün yeni umutlar demek," derdi Mathilda. Erken kalkıp güzel bir kahvaltıyla günü

karşılamak gerektiğini hep öğütlemişti ona. O da öyle yapacaktı ve günün ona getireceği güzellikleri kabullenecekti. Her ne olursa olsun burada geçireceği sınırlı zamanın değerini bilecekti. İlk defa bir ofis ortamı görecek olmanın ve kendi etrafında gördüğü insanlardan çok daha farklı olacağına emin olduğu insanların arasında ne yapacağından korkuyordu. İnsanlar ona ne gözle bakacaklardı acaba?

Neredeyse kendi odasından büyük olan banyoya hayranlıkla bakarak, köşeye yerleştirilmiş, yeterince geniş köşe küvetinde güzelce ılık suyun kollarına daldıktan sonra, banyoda asılı bornozlardan birini üzerine geçirerek odasının içine ilerledi. Yatağın yanına bıraktığı valizine ilerlerken yastığının üzerinde birşey oldğunu fark etti. Yaklaşıp eline aldığında yüzüne yayılan gülümseme, içine yayılan sıcaklığın yanında hiçbir şeydi. Elinde tutuğu şeyin üzerinde parmaklarını gezdirerek ağzını üzerinde yazan harflerin şekillerine göre sessizce kıpırdatmaya çalıştı. 'Bin Bir Gece Masalları'

Ardından kitabı göğsüne yaslayıp Alexander'a sarıldığını hayal ederek sarıldı ve gözlerini kapatarak başını göğe yükseltti ve Tanrı'ya seslendi içinden: "Lütfen kalbimi koru..."

Aralık kalan kapıdan, bornozuyla banyodan çıkan Heaven'ı izleyen Alexander, bu kızı kapısının tam kapalı olduğundan emin olması için daha sonra uyarmayı aklının bir köşesine yazdı. Banyodan çıktığını duyduğunda yakalanmamak için kendini hızla odadan dışarı atmış, ama kapıyı çekmeye vakit bulamamıştı. Kendisini fark etmediğini anladığında, kitabı bulduğunda ne tepki vereceğini görebilmek için ayrılamamıştı.

Heaven'ın dudaklarının kıpırdadığını gördüğünde

içine dolan sevinci daha önce hiç yaşamamakla beraber, kızın bu kadar çok sevineceğini de tahmin etmemişti. Mühürlediği dudaklarını aralatabilmek için ne altınlar ne de elmaslar gerekmiş, basit bir kitapla mührü kırmıştı. Oysa bilmediği, mührü kıran şeyin kitap değil yollayan oluşuydu.

Alexander sabah erkenden kalktığında aşağıdan gelen güzel kokuları duymazdan gelemedi. Kokuları takip ederek mutfapa geldiğinde Heaven'ın çoktan üzerine bir kot pantalon ve gömlek giyerek, bulup buluşturduğu mutfak önlüğünü üzerine bağlamış ve elindeki mutfak gereçlerini ustaca kullanarak mutfak masasını krallara layık donatmış olduğunu gördü. Onu fark eder etmez Heaven'ın yüzünde günü aydınlatabilecek kadar güzel bir gülümseme yayılarak bir eliyle masaya oturmasını işaret etti. İlk defa biri onun için kahvaltı hazırlamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arkadaşlıklar ve Sınavlar

Birlikte ettikleri güzel kahvaltının ardından Alexander, karşılıklı gülüşmelerinin arasında kolundaki pahalı saate baktı. Vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Heaven'ın yanında onun neşesine kapılarak vakit geçirmek, neredeyse bir alışkanlığa dönüşecekti. Uzak durmalıydı. Yanında tutamayacağı bir göçmen kuşa alışmamalıydı.

"Ben çıkıyorum. Sana da şirketten bir araç göndereceğim. Hazırlansan iyi edersin. Ev için yedek anahtarlar kapı girişinde. Yanında şifreyi de bir karta yazdım. Ofiste görüşürüz," dedi ve Heaven'ın yüzünde oluşan ifadeye bakmadan kapıya doğru ilerleyip ceketini alarak çıktı.

Alexander'ın ardmdan mutfak masasmda kalakalan Heaven, hiç bilmediği bir yere hiç bilmediği biriyle gidecek olmanın endişesi yanı sıra, neşe içinde kahvaltı ederken Alexander'ın aniden buz kesen tonlamasının yankısıyla başbaşa kaldı. Gözünden süzülmeye çalışan bir damla göz yaşını geri yollayarak yavaşça ayağa kalktı ve mutfağı toparladı. Heaven mutfağı toparlarken yarım saat içerisinde kapı çalındı.

Kapıya yaklaşıp delikten baktığında, resmi kıyafetler içerisinde genç bir adam gördü. Genç adam temiz yüzlüydü ve yakışıklı sayılabilecek bir fiziği vardı. Yaşıt

olduğunu düşündüğü adam kapıyı bir defa daha çalacakken kapı zincirini çıkarmadan açarak soran gözlerle adama baktı.

"Merhaba Bayan. Siz Bayan Mirdland olmalısınız. Ben Daniel. Şirketten gönderdiler. Bundan sonra ihtiyacınız olduğunda şoförlüğünüzü ben yapacağım. Şimdi hazırsanız sizi şirkete götürmeye geldim."

Bu sözlerin üzerine kapıyı açan Heaven, eliyle bir dakika işareti yaparak Daniel'ı antreye aldı.

"Bayan Mirdland, bir daha güvenliğiniz için kapıdaki her kim olduğunu söylerse söylesin böyle içeri almasanız iyi edersiniz."

Heaven gülümseyerek minik defterini ve kalemini aldı.

"Haklısın, ama benim geldiğim yerde biz birbirimize güveniriz. Buna alışmam gerek sanırım. En azından sen gerçekten söylediğin kişi olduğun için şanslıyım galiba. Bu arada bana lütfen Heaven de ve şu resmi konuşmayı bırak."

"Uygun olacağını sanmıyorum. Bay Romanov buna kızabilir."

"Bay Romanov bana karışamaz. Sonuçta kiminle nasıl konuşacağıma ben karar veririm. Onun için çalışıyorum, kölesi değilim. Hem bu gidişle birbirimizi sanırım Bay Romanov'dan daha sık göreceğiz." Heaven biraz sinirlenmişti.

"Pekâlâ Heaven. Hazırlan da çıkalım."

"Konuşamadığımı biliyorsun sanırım."

"Evet. Şirketten bilgilendirildim. Ama sanırım duyabiliyormuşsun."

Heaven başıyla onaylarken bir yandan da ayaklarına geçirdiği kovboy çizmelerinin tozunu siliyordu. Gülümseyerek doğrulduğunda Daniel'a başıyla hadi diye işaret verdi. Bir taraftan da minik defteriyle kalemini dar

kotunun arka cebine sokuşturmaya çalışıyordu. Şaşkınlıkla bakan Daniel "Böyle mi geleceksin?" diye sordu.

Heaven "Neden ki?" dercesine başını salladı.

Kızın masum ifadesi karşısında onu kırmak istemeyen Daniel elinden geldiğince yumuşatmaya çalıştığı bir tavırla "Orası biraz şey bir yer. Nasıl desem, çalışanlar biraz daha şey giyinir. Eee yani tam olarak biraz daha resmi diyelim," dedi.

Heaven'ın dikkatle dinleyen, derinlere işleyen bakışları karşısında kekelememek için gayret etmişti. Heaven buradaki canavarlara benzemiyordu. Sanki insanın ruhunun derinlerine bakan masum gözleri vardı. Alexander gibi bir şeytanla ne işi olurdu ki? 'Bu adam şeytanlıkta kendini bile aşmış, artık masum kızlara bile bulaşır olmuş,' diye içinden geçirdi. Bu mahzun bakışlı güzeli, burada çabucak harcarlardı. Daniel onun için üzüldü. Bu işe ihtiyacı olmasa Alexander'ın da lanet parasının da canı cehenneme der, kendisi gibi küçük kasabalı olduğu her halinden belli olan bu kızı kolundan tuttuğu gibi geldiği kozaya geri götürürdü. Alexander'ın ardında bıraktığı kırık dökük pislikleri temizlemesi için şirketten hep onu yollarlardı. Bu sayede güvenilir tanımına uymuş, beyefendi en güvenilir adamı isteyince o yollanmıştı. Buraya geldiğinde böyle bir masum çocuksulukla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Bu kız ona kendi kız kardeşi Sarah'yı hatırlatmıştı.

Bütün düşüncelerinin arasında kızın yazarak ona uzattığı kâğıdı fark etti.

"Tüm kıyafetlerim böyle."

"Gel bakalım kovboy. Romanov Holding biraz yürekli kovboy görsün o zaman." Durdu ve ekledi. "Kendini harcatma olur mu?"

Heaven, Daniel'ın ne demek istediğini anlamasa da başını sallayarak kabul etti.

Heaven büyük holding binasının kapısında inerken Daniel ona son model bir cep telefonu uzatarak kendi numarasını kaydettiğini ve istediği birşey olursa mesaj atmasını söyledi. Yol boyunca birbirlerine çocukluklarının geçtiği çiftlikleri anlattıkları için çabucak birbirlerine ısınmış, bir yakınlık kurmuşlardı. Bundan sonra Daniel onun emrinde çalışacak olsa da, esasında bir dost olarak her zaman yardımına koşacağını tüm içtenliğiyle ifade etti.

Koca binanın kapısında dikilen Heaven içeri girmeye cesaret edemiyordu. Bu büyük yere ait olmadığını hissetmiş ve kendi yalnızlığından korkmuştu. Bir sene burada nasıl tutunacaktı? İçeri giren çıkanların küçümseyici bakışları altında, kendini buruşturulmuş bir kâğıt parçası gibi hissetti. Şık döpiyesli, havalı ve makyajlı kadınlarla, pahalı takımları içerisindeki adamlar, ellerinde telefonlarıyla hızlı hızlı yürürken onu baştan aşağı süzmeyi ve bakışlarıyla yerin dibine solmayı ihmal etmiyorlardı. Dilenci olduğunu düşündüklerini hayal ederken, ona hızla çarpan havalı ve çok şık bir kadınla sendeleyerek yere kapaklandı.

Kadın ona ters ters bakarken, boyama sarı saçlarını düzeltip kırmızı rujlu dudaklarıyla bağırıyordu.

"Önüne baksana be! Ne dikilip duruyorsun! Defol git kendi kenar mahallende dilen! Burada sana iş çıkmaz."

Kadının son sözleriyle kulakları uğuldarken gözlerine dolan yaşla süzülen damlalara engel olamamış, koca holding binasının gölgesinde ezilmişti. Gözyaşları arasında onu kavrayarak kaldırmaya çalışan ele can simidi gibi sarılmıştı. Kurtarıcısını göremiyor, kalçasının acısından başka hiçbir şey hissedemiyordu.

"İyi misin? Sally'nin sana çarptığını gördüm, ama ye-

tişemedim. Bir şeyin yok ya? Alexander nerede? Sakın bana buraya tek başına geldiğini söyleme!"

Heaven başını kaldırdığında onu süzen Adrian'la göz göze geldi. Adrian'ın bakışları acıma ya da küçümsemeden ziyade sinirle doluydu. Hedefin kendisi olup olmadığına emin olamasa da uzanan yardım elini minnetle karşılayarak Adrian'ın koruyucu kanatları altına ürkekçe sığınıp hain gözlerden sakındı.

"Gerçekten iyi misin Heaven? Bir şey oldu mu?"

Heaven'ın ruhu kalçasından daha çok acıyordu. Cebinden defterini çıkararak yazdı.

"İyiyim. Alexander benim için bir araç gönderip aldırmıştı. Sadece kapı girişinde biraz fazla oyalandım. Benim kabahatim. Burası çok büyük ve geldiğim çiftliğe göre çok gürültülü. Yabancı... Korktum."

Adrian, Heaven'ın içten itirafı karşısında Alexander'a birkez daha sinirlenmişti.

"Mirdland Çiftliğinden misin?"

"Mirdland'ın torunuyum," yazdı Heaven başını olumlu yönde sallarken.

Demek bu ürkek kuş, deli adamın torunuydu. Bu kızı Alexander gibi hasarlı bir adamın yanına yolladığı için yaşlı Mirdland'ın deli olmanın yanı sıra bunamış olduğunu düşündü.

"Gel bakalım leydim. Sir Alexander madem aklını kullanmaktan yoksun, biraz beklesin. Önce seninle alışveriş yapalım. Bu arada o şeytan bozuntusu cehennemi boylayıp boylamayacak mı görürüz."

Adrian son sözleri alayla söylerken Heaven'ı kolundan tutarak kapı önündeki valeye işaret verip aracını çağırdı.

Adrian'ın iteklemesi ile fazla bekletmeden gelen arabasına binen Heaven, telaşla deftere yazarak Adrian'a uzattı.

"Sen yanlış anladın. Biz dün akşam Alexander ile

markete gittik. Gereken her şeyi aldık mutfak için. Alışverişe gitmemize gerek yok."

Notu okuduğunda Adrian'ın yüzünde bir gülümseme yayıldı ve Heaven'a bakmadan arabayı sürmeye başladı. Bu sırada ağzından çıkan sözlerle Heaven buz gibi dondu.

"Tanrım," dedi başını iki yana sallayarak. "Sen ya gerçekten bu kadar safsın ya da gördüğüm en iyi yalancısın. Her hâlükârda bunu öğreneceğiz küçük hanım."

Sinirlenen Heaven, Adrian'ın kolunu tutarak arabadan inmek istedi, ama Adrian umursamadan arabayı hızlıca kullanarak lüks alışveriş merkezine doğru sürdü. Heaven sinirle kolunu çekiştirip dikkatini çekmeye çalışıyordu. Sinirle kâğıdına onu indirmesini isteyen bir şeyler karalasa da Adrian dönüp bakmadı.

Birçok lüks mağazanın bulunduğu alışveriş merkezinin otoparkına geldiklerinde, Adrian sert bir frenle aracını valenin önünde durdurdu ve arabadan inerek Heaven'ın tarafına gelip inmek için kılını bile kıpırdatmayan kızın kapısını açtı.

"Deminden beri inmek için çırpınıyordun. Şimdi de sabaha kadar bekleyemeyiz, değil mi küçük leydi?"

Heaven hızlıca yazdığı defteri ona uzattı. "Önce ne demek istediğini açıkla."

"Hadi in aşağı. Arabayı vale alsın da öyle konuşalım. Arkada arabalar birikmeye başladı."

Adrian haklıydı. Arkalarında bir dolu araba birikmişti. Heaven isteksizce araçtan inip kaldırıma geçerek durdu. Adrian ilerlese de Heaven'ın ardından gelmediğini fark ederek homurdanarak geri döndü.

"Yürümeyecek misin?"

Heaven başını iki yana sallayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başını dikleştirdi. Az önce holding binasının kapısında yerde ağlayan minik kızla hiç alakası yoktu.

"Bak, seni tanımıyorum ve bu saf köylü ayaklarını yemeyecek kadar çok şey gördüm. Gözüm üzerinde. Büyükbaban buraya ne için gelmene razı oldu ve ne anlaşma yapıp karşılığında ne vaat etti bilmem, ama o amacın içerisinde fırsatçılık yapmak ve Alexander'ı kullanarak ondan faydalanmayı beklemek varsa avucunu yalayan sen olursun. Amacın buysa şimdiden kaç, çünkü onun hasarlı dünyasıyla oynarsan seni mahvederim?"

Heaven korkuyla sinmek yerine tepesinde dağ gibi yükselen tehditkâr ve tehlikeli adam karşısında var gücünü toplayarak Adrian'ın hiç beklemediği bir şey yaptı ve gözünün tam üzerine sıçrayarak okkalı bir yumruk geçirdi. Etraftaki herkes ağızları açık bir şekilde onlara bakarken ayağını da hızla kaldırarak Adrian'ın ayağının üzerine topuğuyla sert bir şekilde basıp acı ile kıvranan kocaman adama arkasını dönerek sinirli bir şekilde yürümeye başladı.

Heaven nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ağlayamazdı. Şimdi değil. Daniel ona ne demişti? 'Kendini harcatma.' Harcatmayacaktı. Kim oluyordu ki bu moron onu böyle zorla sürükleyerek tehdit edip çirkin iftiralarla itham edecekti. Bu şehirlilerin nesi vardı böyle Tanrı aşkına? Bir de kendi kasaba hayatını çekilmez sanmıştı. Ne kadar çok yanıldığını şimdi anlıyordu. Hızlı adımlarla ilerlerken hangi yöne gittiğini bilmiyordu bile. Ne yapacaktı? Aklına Daniel'e mesaj atmak geldi. Evet, o bu insanlara benzemiyordu. Buraya geldiğinden beri ona tanıdık gelen tek şey oydu. 'Bilindikte huzur vardır,' diye düşündü. Arka cebine tıkıştırdığı telefonu çıkararak nasıl kullanacağını anlamaya çalıştı. Daha önce hiç konuşmadığı için, çiftlik gibi bir yerde cep telefonu kullanma ihtiyacı da duymamıştı. Çok çok acil ne olabilirdi ki? Dedesi de sevmezdi bu teknolojik şeyleri. Birkaç tuşa basarken kolundan birinin tutmasıyla korkuyla yerinden sıçradı.

"Sağlam yumruğun varmış küçük hanım."

Adrian, Heaven hızla ilerlerken kendi acısını unutup koşar gibi kaçan kıza yetişmek için ağrıyan ayağına rağmen insanları yararak koşturmuştu. Lanet olası kız çok hızlı ilerliyordu. Dünkü sahiplenici davranışlarına bakılırsa onu kaybettiğini Alexander öğrenirse bu sonu demek olurdu. Kızın nereye ilerlediğini görmek için bakınmış ve sonunda ileride durup elindeki telefonu karıştırmaya çalışan kızı görünce derin bir oh çekmişti. Anlaşılan kızın üzerine fazla gitmişti ve küçük hanım sinmek yerine tırnaklarını çıkarmıştı. Eğer tüm kalbiyle inanmak istediği gibi bir kızsa, biraz dişli olması iyi bir şeydi.

Heaven kolunu çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Kimi aramaya çalışıyorsun? Alexander'ı mı? Beni mi yetiştireceksin?"

Kızın haksız yere fazla üzerine gidiyordu belki, ama emin olmalıydı. Heaven'ın yaşlarla parlayan gözlerine rağmen düşmemeleri için mücadele veren sinirli bakışlarını umursamadı. Heaven başını iki yana sallayarak hayır dedi. Elini cebine atarak çıkardığı kâğıt kalemi ile bağırırcasına yazdı.

Satırları okuduğunda Adrian tavrından dolayı hafif bir pişmanlık duydu.

"Lanet olası Alexander'ının da senin de canınız cehenneme. Hatta bu şehrin de, her şeyinizin de canı cehenneme. Ben geri dönüyorum. Siz ne biçim insanlarsınız! Hiçbirinizi görmek istemiyorum. Gerçekten dediğin gibi safın tekiymişim ki dün iyi biri olabileceğini düşünmüştüm. Seninle arkadaş olabileceğimi zannetmiştim. Siz kendi pisliğinizde öyle boğulmuşsunuz ki etrafınızdaki hiçbir şeyi göremiyor, herkesi kendiniz gibi sanıyorsunuz."

Kız haklıydı. Kimseye güvenemiyorlar, etraflarındaki her şeyi kendi yaşadıklarıyla değerlendirip en kö-

tüsünü bekliyorlardı. Olsun, kötüsünü bekleyip iyisini bulmak iyisini bekleyip kötüsüyle boğuşmaktan iyiydi. Ama bu kız belki de Alexander'ın çoktan batmış ruhunu kurtarabilecek tek şans olabilirdi.

"Haklısın. Okadar çok şey yaşandı ve o kadar çok pisliğe bulandık ki etrafımızı görmek bazen çok zor. Ben kimseye tanımadan güvenmem ve seni tanımıyorum. Alexander piçin teki olabilir, ama ben o piçe çok şey borçluyum. Öyle olmasa bile durum değişmezdi. Belki dünyanın en masum insanısın. Belki de Pamuk Prensesin yaşam bulmuş halisin ve Alexander da şeytanın teki. Umurumda değil..." Adrian'm konuşmasına izin vermeden Heaven elini ağızına koydu kaşlarını çatarak.

Kâğıdına hemen hızlı el hareketleri ile yazarken Adrian da bir yandan okuyordu.

"Alexander'a öyle kelimeler kullanma. O iyi biri. Hem de çok iyi biri."

Adrian derim bir iç çekerek gözlerini bir anlık yumdu.

"Ah Heaven. Sen ya onun sonu ya da başlangıcısın. Belki de her ikisisin." Bir anlık sessizlikle Heaven'ı süzdü ve dalgın gözlerle konuşmaya devam etti.

"O çok şey yaşadı. Lütfen ona karşı sabırlı ol ve bir gün zamanı geldiğinde onu yargılamadan önce nedenlerini sor ve dinle olur mu?"

Silkinerek tekrar bilindik tasasız gülümsemesini yüzüne takındı ve elini Heaven'a uzattı. "Hadi şimdi el sıkışalım ve en başından tekrar başlayalım. Beni bir gün anlayacağını biliyorum. Ben de iyi biri sayılmam pek, ama Alexander benim tek ailem."

Heaven alıcı gözle Adrian'ı süzdü. İri adam özür dilemiyordu belki, ama dürüstlükle kendini açıyordu. Ona hak vermeden de edemedi. Sonuçta onun için bir yabancıydı ve o Alexander'ı sayıp seviyordu. Aklına pek çok uygunsuz şey gelmesi mümkündü. Kim olsa

düşünürdü. En sonunda o da bir karara vardı ve elini uzatarak her şeye baştan başlamayı kabul etti.

Yürümeden defterine tekrar bir şeyler yazdı.

"Merak etme. Buradaki misafirliğim sadece bir sene. Daha uzun kalmak gibi bir niyetim yok. Kimsenin başına bela ve askıntı olmak istemiyorum. Büyükbabam ölmeden kabuğumu kırmam konusunda çok ikna ediciydi ve kıramadım. Aslında sanırım bir koca bulmamı falan umuyor ve Alexander'dan bu konuda yardım istediğini düşünüyorum. Ama ben evlenmeyeceğim. O öyle iyi biri ki dedemi kırmadı. Çiftliği parmağını bile oynatmadan alabilecekken büyükbabama para bile teklif etmiş. O düşünceli bir adam. Ben de ona yük olmak istemiyorum. Bir an önce başımın çaresine bakacağım."

Adrian yazılanları okudukça yüzüne her zamanki gülümseme maskesinden daha içten bir gülümseme yayıldı. Bu çocuk kadın göründüğü kadar saftı.

"Bunları boş ver şimdi. Daha sonra değerlendiririz. Şimdilik buranın tadını çıkarma zamanı. Önce sana uygun birşeyler alalım."

"Bütün kıyafetim bu üzerimdekiler gibi. Daniel da söyledi ama başka seçeneğim yoktu."

"Daniel?"

"Şirketten yollanan şoför. Çok içten ve candan biri. Bundan sonra bana o eşlik edecekmiş. Bana bir de cep telefonu verdiler, ama nasıl kullanılacağını bilmiyorum. Bana öğretir misin? Daha önce hiç kullanmam gerekmemişti."

"Şu genç güvenlik elemanı mı Daniel?"

Heaven başını azıcık yana eğerek salladı.

"Güvenilir bir çocuktur. Ama sen gene de herkese karşı dikkatli ol. Bana bile."

Güldüğünde Heaven da güldü ve birlikte alışveriş merkezinin içine girdiler. Saatler boyunca eğlenerek alışveriş yaptılar. Fiyatları gördüğünde Heaven bura-

dan bir tek çöp bile almak istemese de Adrian'ın saatlerce dil dökmesi sonucu, en sonunda borç olacağında uzlaştıklarında, eli mahkûm kabul etti. Borcunun karşılığını Heaven ömrü boyunca çalışsa bile ödeyemeyecek olsa da, zamanı geldiğinde Adrian'ın Heaven'dan isteyeceği birşeyi yapması sözü ile el sıkışarak anlaştılar.

Adrian alışveriş boyunca çok neşeli ve sabırlıydı. Hem Heaven'ı daha yakından tanıma fırsatı bulmuş hem de günün saçma sapan modasını Heaven'ın kovboy anlayışıyla harmanlarken eğlenmişti. Karşılıklı şakalaşmalar ve konuşmalar arasında Heaven'ın neden konuşmamayı seçtiğine kadar, çiftlik yaşamı dahil pek çok hikâyeyi okumuştu.

Heaven ona "Korkuyorum," yazmıştı. "Konuşursam annemle babamı, rüyamda bile olsa hiç görememekten korkmuştum. Şimdi ise konuşursam söyleyeceklerimden, daha doğrusu söyleyemeyeceklerimden korkuyorum."

Ruhu en az Alexander kadar yaralı bu kızın daha fazla yaralanmamasını umuyordu. Bunun için elinden ne gelirse yapmaya karar verdi. Emin olduğu tek bir şey vardı ki, Alexander bu kızı isteyerek yaralamazdı. Onu tüm diğer insanlardan farklı gördüğü apaçık ortadaydı. Her şeyden önce evine, kadınsız mabedine almıştı. Hiçbir kadını sahiplenmediği gibi sahiplenerek ona karşı bile korumuştu. Ama ya yaralı kalbinin istem dışı yaptıkları? Onlardan nasıl koruyacaktı? Heaven'a bakarken bir yandan derin derin düşünüyor ve bir plan yapması gerektiğini daha da çok onaylıyordu.

Saatin nasıl geçtiğini anlamamışlardı. İkisi de yorulup acıktığında saatin çoktan öğleni geçtiğini fark ettiler. Heaven pek çok kıyafet denemiş ve çoğunu da Adrian'ın cesaretlendirmesi ile almıştı. Ona kalsa o kadar mini etek ya da o kadar açık dekolteleri giymeye cesaret edemezdi. Adrian'ın götürdüğü lüks mağazalardaki uz-

manlar ona neyi neyle konbinleyeceğini az çok öğretmişler ve vücudunun güzelliği konusunda ısrarcı davranmışlardı. Uzun saatler boyunca at binen vücudu ona göre biraz fazla ince ve kaslıydı ama bu insanlar onun güzel olduğunu söylüyordu.

"Hadi gitmeden birşeyler yiyelim ve biraz ayaklarımızı dinlendirelim," diyerek Adrian Heaven'ı oldukça şık ve pahalı bir restorana getirdi. Girdikleri mağazalardan birinde aldıkları ile üzerini değişen Heaven pudra rengi dar pantolon ve ceketinin içine giydiği düğmeleri göğüs dekoltesini kapatmayan, beyaz ipek gömleği ile uyumlu topuklu ayakkabı ve çantası ile ortama uyum sağlamıştı. Oysa içinden bu pahalı restoran yerine basit bir burgerciye kaçmak geliyordu. Burada tedirgin ve güvensiz hissetmişti.

"Gerilmene gerek yok canım. Yanında ben varım ve emin ol bundan sonra böyle yerlere sık sık gideceksin. Şimdilik rahatlamaya çalış ve sana yardımcı olmama izin ver."

Masaya oturduklarında Heaven, Adrian'a yakın otururak çantasından çıkardığı defterine yazarken bir yandan okumasına izin verdi.

"Neden bana yardım ediyorsun? Önce kalbimi kırdın ve şimdi sana güvenebilecekmişim gibi davranarak bana yardım etmeye çalışıyor gibisin. Sana güvenmeli miyim?"

Kim daha önce hiç tanımadığı bir yabancıya sana güvenebilir miyim diye sorardı ki?

"Heaven bir bilsen... Sana karşı elimden geldiğince dürüst olmaya çalışacağım. Bana güvenmemelisin, çünkü benim öncelikli düşüneceğim kişi Alexander olur. Ama bana güvenirsen sanırım sen de kazanacaksın."

"Neyi kazanacağım?"

Bu güzel bir soruydu. Neyi kazanacaktı? Bu kız ne isterdi ki? Burada ona verebilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bir tek şey hariç. Onu da söyleyemezdi. Henüz değil. Söylerse ürkek kuşu kaçırırdı.

"Büyükbabanın ölmeden görmek istediği gibi kabuğunu kırıp sağlam durmayı."

Bu biraz yuvarlak bir cevap olmuştu ama Heaven pek üzerinde durmadı.

"Bana kesinlikle koca bulmaya kalkmayacaksın değil mi?"

Adrian kendini tutamayarak kahkahalarla gülerken Heaven'ın ciddi olduğunu fark etti.

"Ah minik kuş, sen gerçekten ciddisin."

Heaven buna da tam net bir cevap alamamıştı, ama Adrian'ın seçimi ile önlerine gelen yemekleri guruldayan midesine büyük bir iştahla midesine ararken tüm sorularını unutup yemeğin lezzetinde kaybolmuştu.

Bu kadın gerçekten çocuk gibiydi. Adrian onu yemek yerken izlediğinde kafasında bin türlü düşünce geçiyordu. Masumca yediği yemek, ona tüm gerginliğini ve sorularını unutturmuşa benzese de pek yakında birçok yeni soruyu yanıtlamak zorunda kalacağının farkındaydı. O zamana kadar Tanrı'nın yanında yer almasını diledi. Şehirli kadınların rejim dolu yemek alışkanlıklarının tersine, bu kızın temiz hava ve bolca doğal egzersizden gelme kocaman bir iştahı vardı. Onunla yemek yemek de eğlenceliydi. Mızırdanıp fazla kalorilerden yakınan hemcinslerinin yanı sıra etraftaki gözleri umursamadan yemeğine odaklanıp tabağını silip süpürecek kadar yürekliydi. Önce kendi kendilerine olmadıkları zamanlar için onu uyarmak istediyse de onun bu masumluğuna dokunmak istemedi. "Varsın şehirli kadınlar yemek nasıl yenir öğrensin biraz," dedi içinden. En sinir olduğu şey yemeğe çıkardığı kadının onca şey sipariş edip birine bile elini doğru düzgün sürmeden kalori ve sağlıklı yaşam dersi vermesiydi. Yemek yemekten anlamayan bir kadın bir erkeği nasıl mutlu ederdi Tanrı aşkına. Hem

Heaven'ın vücudu müsaitti. Egzersiz yapmaya devam ederse pek sorun yaşayacağını sanmıyordu.

"Benimle sabah koşularına çıkmak ister misin?"

Son lokmasını da ağızına atan Heaven, güzelce doyduğunu ifade eden sırıtışıyla sandalyesinde geri yaslanarak Adrian'la aralarında duran not defterine yazdı.

"Çok mu yiyorum?"

"Hayır onun için söylemedim. Sen tüm gün at binmeye alışıksın. Vücudun durursa kendini iyi hissetmezsin, diye düşündüm. Ben aslında Alexander'ın yan villasında oturuyorum ve her sabah koşuya çıkarım erken saatte. İstersen birlikte koşarız. Hem sen formunu kaybetmezsin hem de ben iyi bir koşu arkadaşı edinirim."

"Aslında çok iyi olur. Burada bir sene kalacaksam formumu kaybedip dönmek istemem. Hem evde bir de spor odası var. Hareket etmezsem ölürüm. Atlarımı şimdiden özledim."

Bunu yazarken gözlerinden geçen özlemi Adrian yakalamıştı.

"Bazı hafta sonları fırsatımız olursa seni ziyarete götürebilirim."

"Gerçekten mi? Bende Daniel'dan beni götürmesini isteyecektim. Sen de gelirsen sevinirim."

"İstekleriniz benim için emirdir leydim."

Gülüştüler ve hesabı ödeyerek holdinge doğru yola çıktılar.

Aynı saatlerde ofiste bir kasırga esiyordu. Etrafta her şey sağa sola fırlatılıp tekmelenirken Alexander'ın sesi yeri göğü inletiyordu.

"Ne demek ben binanın girişinde indirdim! Nasıl olur da içeri girip girmediğinden emin olmazsın! Seni kim gönderdi! Senin gibi toy birini gönderen geri zekâlı-

yı da hemen işten çıkarıyorum, seni de. Nereye gider bu kız! Tanrı aşkına ne demek o noktayı kameralar görmüyor?! Hepinize söylüyorum, ona en ufak bir şey olursa, tırnağı bile kırılmış olsa hepinizin derisini yüzeceğim!"

Alexander korkuyordu. İtiraf etmek istemese de, var olduğunu kabullenmese de hayatında ilk defa, çocukken bile korkmadığı kadar korkuyordu. Karşısında çaresizce dizilen güvenlik ekibi ve içlerindeki Daniel bu korkuya tuz biber ekiyordu sanki. Kendinden bile korumak isterken bir yerlerde başına birşey gelmiş olabilme ihtimali onu deli ediyor, çaresizlik ağızında acı bir tat bırakıyordu. Karşısındaki adamların hepsi başlarını önlerine eğmiş, haklarına kesilecek nihai kararı beklerken sadece Daniel, Alexander'ın gözlerinin içine bakma cüretini gösteriyordu.

"Efendim Heaven..." Alexander ateş saçan ölümcül bakışlarını üzerine diktiğinde Daniel yutkunarak boğazını temizledi. "Pardon Bayan Mirdland kapıdan içeri girmek üzereydi bıraktığımda. Emin olun başına birşey gelmesini ben de istemem. Verilen talimata göre kendisine cep numaramı kaydederek bir cep telefonu verdim ve en küçük bir şeyde bile bana mesaj atmasını söyledim. Tek başına bir yere gideceğini sanmıyorum. Yalnız kaldığı için korkmuş olmalı. O sizin tanıdığınız kadınlardan değil. Onu buraya tek başına yollamamalıydınız."

Delikanlının sözleri ile irkilen Alexander, her ne kadar haklı olsa da ondaki bu cesarete ve dediklerine sinirlenmişti.

"Sen ne cüretle beni suçluyorsun? Hem sen kim oluyorsun da iki saatlik bir araba yolculuğuyla onun hakkında uzman kesiliyorsun."

Alexander, sinirle Daniel'ın üzerine yürürken açık kapıdan içeri Adrian'ın neşe dolu sesi ve Heaven'ın kıkırdamaları girdi. Gözleri o sinirle kapıya dönen Alexander

önce yanındaki kadına doğru eğilmiş gülerek birşeyler anlatan Adrian'ı sonra da kolunda yürüyen afeti gördü. Sabah bıraktığı kovboy kıyafetli çocuk kadını anımsatan bu güzellik Heaven olamazdı. Gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyüyen Alexander, bütün siniri ile Adrian'a yönelecekken Heaven'ın durup uzanarak Adrian'ın yanağına bir öpücük kondurarak başıyla teşekkür ederim işareti yapışını seyretti. Alexander adeta bir arı kovanının içinde hissetti kendini. Vücudu istem dışı hareket ederek içindeki öfkeyi zaptedemezken gelen ikiliye doğru yönlendi. Savrulan yumruğu Adrian'ın karnı ile buluşurken Heaven'ı kavrayan elleri var gücüyle sarsıyor, ondan bağımsız hareket eden çenesi avazı çıktığınca bağırıyordu.

"Lanet olası kadın! Nereye gittiğini sanıyorsun sen! Neredeydin! Bana haber vermeden nasıl gidersin! Sen kim oluyorsun da... Seni lanet olası!"

Alexander'ın boynundaki damarlar patlayacakmış gibi atarken tüm kanın hücum ettiği yüzünde cehennemin her tonu geçit töreni yapıyordu.

Heaven'ın korkak bakışları arasında kollarını tutup Heaven'ı arkasına çekmeye çalışan iki eli fark etti. Güçlü sayılabilecek erkek ellerinin sahibine baktığında, karşısında az önceki genç delikanlıyı gördü. Bütün soğukkanlılığı ile karşısında dikilen bu genç, öfke ile parlayan gözlerine rağmen demirden bir dağ gibi dimdik durarak gözlerinin içine bakıyor ve konuşuyordu. Ne diyordu bu adam? Alexander uğuldayan kulaklarında delikanlının tok ve kendinden emin sesini duydu.

"Efendim, ona siz zarar vereceksiniz. Lütfen bırakın. Yoksa müdahale etmek zorunda kalacağım."

Daniel'a can simidi gibi tutunan Heaven'ı fark ettiğinde yaşadığı korku ile öfkenin hayal kırıklığına karışarak içine dolmasına izin verdi. Elini attığı her şeyi mahvedip solduruyordu. Şimdi de sıra Heaven'a gelmişti. Onun

ellerinde solacak bir papatyaydı Heaven. Belki diğer kadınları tükettiğinden daha uzun bir sürede tüketip yok edecekti, ama eninde sonunda onunda kalbini liğme liğme doğrayarak birleştirilemez bir hale getirip yok edecekti. Onun masumluğundan beslenen bir canavardı artık. Bakışlarını Heaven'ın ürkmüş bakışlarından kaçırarak odadan dışarı çıkıp hızla asansörlere yöneldi.

Alexander'ın arkasından Güvenlik ekibine işinin başına dönmesi emrini veren Adrian, Daniel'a da Heaven'ın yanından ayrılmamasını söyleyerek koşar adımlarla Alexander'ı yakalayabilmek için odadan çıktı. Bina çıkışında Alexander'ı yakaladığında arkasından seslendi.

"Alexander dur lütfen. Sakinleş biraz."

"Defol git başımdan Adrian."

Kapının önünde duran Alexander'a yaklaşarak konuşmaya devam etti. "Bak tamam endişelendin, haklısın ama alışverişe çıkılması gerekiyordu. Kızın üzerine giyecek kot pantalon ve kareli gömleklerden başka birşeyi yoktu. Ayrıca tek başına bırakmışsın ve korkmuştu. Vakit nasıl geçti inan anlamadık. O çok neşeli ve çok..."

Alexander sert ve soğuk sesi ile Adrian'ın sözünü yarıda kesti. "Lanet olsun, anlamıyorsun değil mi?" Bir taraftan da kızın giyecek doğru dürüst birşeyi olmadığını nasıl fark etmediğine kızıyordu. "O bir kadın! Kahrolası bir dişi şeytan ve hepimizi zehirliyor. İyi kadın diye bir şey yoktur!"

"Hadi ama Alex, yapma şunu..."

"Adrian gitmezsen her şey daha kötü olacak."

"Pekâlâ gidiyorum. Ama bu konuyu konuşacağız, sen sakinleştiğinde. O kıza zarar veremezsin. O senin alışık olduğun sürtüklerden değil. O şeytan değil! Heaven'ı harcarsan bu..."

"Kahretmesin!" Alexander sıkıntıyla iç çekip ellerini saçlarının içinden geçirerek önce arkasına sonra da

Adrian'a dönerek sıkıntısını hafifletmeye çalıştı. "Lanet olsun! Lanet olası şey zehirledi beni! Atın sırtında arabamın neredeyse üzerine çıktığı andan beri zehirledi beni." Alexander neredeyse titriyordu. "Bu bana göre değil! Ben bu değilim! Ben uslu uslu evinde oturup karısının gözlerinin içine bakarak çocuklarını pışpışlayacak o saf moronlardan değilim! Lanet olsun, ben böyle şeyler hayal etmiyorum! Düşünmüyorum bile!" Sıkıntıyla elini ağzının üzerinden geçirip gözlerini tekrar Adrian'a diktiyse de artık bakışları zihninde başka bir noktaya bakıyordu. "Ona her baktığımda yanında gözlerinin içine aşkla bakacağı gerizekâlıyı gırtlaklama isteğiyle dolamam ben! Ben bu değilim! Ben kıskanmam, ben merak etmem, hiçbir kadın için endişelenmem! Günlerdir o kadını kaç kere kendimden uzak tutmaya yemin ettim, biliyormusun sen? O benim olmayan, hatta benim varolduğunu kabul etmediğim bir dünyaya ait. Öyle bir dünya yok! Olsa da benim o dünyada yerim yok!"

"Yapma Alex. Yapma dostum. Ruhuna böyle eziyet etme artık. O günler geçti artık. Herşey çok geride kaldı ve sen o günleri geri alamayacaksın. Ama gelecek senin elinde. Hem senin konumunda her erkek, bir yerden sonra çocuğu olsun ister. Bu kadar zenginliği bırakacağın bir mirasçın olsun istemez misin?"

"İstemem! Dünyaya acı çekecek bir ruh daha getirtmek istemiyorum. Ben baba olamam. Ben koca olamam. Ben sevgili, âşık bile olamam. Benden iyi bir seks partneri bile olmaz! Benim ne olduğumu en iyi sen biliyorsun. Ben ona karşı dürüst olamam."

"Deneyebilirsin. O anlayışlı. Seni anlayacaktır. Kendini suçlamayı bırakıp ona dürüst olabilirsin. O iyi biri Alex. O diğerleri gibi değil."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun! Onu ilk gördüğüm andan beri bilmediğimi mi sanıyorsun! O benim gibi bir pisliği hak etmiyor. Dahası o damızlık bir inek gibi el

konulmayı hak etmiyor." Alexander'ın gözleri uzaklara kaydı. "O bâkire biliyor musun? Ben onu mutlu edemem. Ben ona hiçbir şey veremem. Olmayan bir kalbi nasıl verebilirim ki? Cehennemde hüküm süren bir şeytanı hangi cennet alır?"

"Sen şeytan değilsin, lanet olasıca. O anlayışlı bir kız. Göründüğünden daha güçlü. Anlayacaktır. Ona anlatmayı denesen..."

"Kes! Eski defterler açılmayacak! Onu kendi pisliğime çekemem, anlamıyor musun? Ben kendi pisliğime mahkûmken onu da bu çukura çekemem. Bu dünyada yapacağım tek bir iyilik varsa, o da Heaven'dan uzak durmak olacak. Büyükbabası haklı. Ona iyi bir eş gerek ve o gerizekâlıyı bulduğumuz anda bu durumdan kurtulacağım. En iyisi bu birlikteliği mümkün olduğunca kısa tutmak."

"Ona koca mı bulacaksın!"

"Sen beni dinlemiyorsun heralde! *Bulduğumuz* dedim. Bana yardım edeceksin."

Adrian kahkahalarla gülmeye başladı.

"Dostum sen kafayı yemişsin. Şimdi zehirlendiğine inanıyorum işte. Sen çöpçatanlık yapacaksın ha! Tanrım cehenneme kar yağdırıyorsun galiba."

"Kes zevzekliği de aday listesi yap ve tanıştırmak için uygun ortam bul."

"Vay canına, sen gerçekten kararlısın. Belirli bir tipin var mı peki?" Adrian aldığı keyifi saklamaya bile zahmet etmiyordu.

"Evet var bay ukala. Zengin olsun, senin şu eğlence adı altındaki çapkınlar kulübüne üye olmasın, güçlü olsun, fazla yakışıklı olmasa da olur ama... Ne diyorum ben! Gerizekâlı, yap işte listeyi. Heaven gibi bir kıza, ne biliyim ben, ne giderse oluştur bir şeyler."

"Emredersin patron, ben şimdi çarşıdan alır gelirim iki üç tane.Uymazsa üzerinde tadilat yaparız." Adrian

Alexander'la düpedüz dalga geçerken daha da sırıtıyordu. "Ama şu kulüp meselesini bir daha düşüm. En iyi kocalar eski çapkınlardan olurmuş. Elimde tam sana göre bir iki tane var."

"Unut onları Adrian. Unut dedim! Kulüp olmaz! Hayır! Asla! Sakın sakın. O piçlerden birini bile etrafında görürsem Heaven'ın acımadan gebertirim."

Adrian kahkahalar atarken Alexander'ın öldürücü bakışlarını takmıyordu.

"Ha bu arada kovduğun güvenlik ekibini görevlerine geri yolluyorum, haberin olsun. Daniel da güvenilir çocuktur. O da hepimiz gibi Heaven büyüsüne kapıldığına göre bundan sonra onu daha iyi koruyacaktır." Adrian bir an durduktan sonra keyifle ekledi. "Senden bile," dedi ve arkasını dönerek asansörlere geri yürüdü. Yürürken keyifle ıslık çalıyor ve yanından geçen kadın personellerle flörtleşiyordu.

Bu herifin gülmediği ve keyif almadığı bir an var mıydı? Bunu aklından geçirdiğinde Alexander o sırıtışı ona yedirtmek istiyordu. 'Ne demek *senden bile*?' diye söylendi içinden. O toy çömez mi? Dur bir dakika ne demişti Adrian? Heaven'ın büyüsüne kapıldığına göre mi? Lanet olsun!

Alexander ellerini ceplerine sokmuş önünde duran yıkık ve yarısından çoğu yanmış binaya, arabasına yaslanmış bakıyordu. Bakarken aklından geçenleri tekrar tekrar bir sıraya sokmaya çalışıyordu. O geceden beri defalarca yaptığı gibi kendisine bir çıkış kapısı arasa da bulamamıştı gene. Kulaklarında yankılanan çığlıklar ve içini kaplayan öfke, bugün gibi aklının derinliklerinden ona sesleniyordu.

Ceplerinde yumruk yaptığı elleri sıkmaktan ağrımak

üzereydi. O uğursuz gecede yükselen alevlerin çıtırtısı, kendi cehenneminde bedenini yakarken esas yanan ruhuydu. Gözlerini yumup kafasını geri yasladığında, gözlerinden gitmeyen o görüntü ve koku, tüm bedenini sardı. O gece avken avcı olmuş, taşlar birden yer değiştirmişti ve o acımamıştı. Nefreti öyle büyümüştü ki, o acımasızca kararan gözlerinin ardından ruhunu şeytana teslim etmiş ve yanmıştı. Bir hatırlatıcı gibi saatinin kayışının altında duran ince yanık lekesi sızlayarak, o gecenin yaşanmışlığını ona hatırlatırken o bir defa daha nefretle doldu. Ancak bu sefer nefreti yaşanmışlıklarından ziyade yaşayamayacaklarınaydı.

Aradan üç hafta geçmiş ve Alexander ile Heaven mümkün olduğunca az görüşmüşlerdi. Heaven sabah Daniel ile işe gidiyor, akşam da onunla eve dönüyordu. Yoğun geçen bir hafta olduğundan Adrian'la bile fazla karşılaşamamışlar, sadece birkaç defa öğlen yemeğine bir iki defa da akşam yemeğine çıkmışlardı. Her nasılsa Adrian ile çıktığı her yemeğin dönüşünde Alexander ofiste odada sert bakışlarıyla ve buz gibi sesiyle bir ton iş yüklemek için onu bekliyor oluyordu. Büyük bir şirketler grubunun Romanov Holding'e devri yapılmak üzereydi ve ofiste işler iyice karışmıştı. Heaven, Alexander ile aynı odanın içerisinde çalışsa da Alexander bilgisayarından başını kaldırıp yüzüne bile bakmıyordu. Yakında büyük bir davet verilecekti ve bu davette, almak için hazırlandıkları şirketler grubunun resmen devri açıklanacaktı.

Heaven artık giydiği kıyafetlerin Alexander tarafından beğenilmemesine ve Adrian ile ikisinin zevksizliğini mırıldanarak iğnelemesine alışmıştı. Önceleri alınıp içerlese de Daniel'ın takdir dolu sözleri moralini düzelt-

meye yetmişti. Daniel bir haftadır ona iyi bir dost olmuştu. İlk günler eve gidip yemek yapıp Alexander'ı bekleyerek uyuyakalmış ve bir süre sonra onun gerçekten de eve yemeğe gelmeyeceğine ve evde az görüşeceklerine kanaat getirmişti. Takip eden sonraki günlerde birkaç defa Daniel ile şehrin daha vasat ama nezih yerlerinde, lüks olmayan, salaş ama güzel yemekler pişiren mekânlarında akşam yemeklerini beraber yemiş ve birbirlerinin yaşamına dair birçok şeyi paylaşmışlardı. Onun da kendisi gibi, ama çok daha büyük bir çiftlikte büyümüş olmasından dolayı birbirlerine, bir arada büyümüşçesine alışmışlardı.

Daniel'ın Jasmine adında bir kız kardeşi ve iki yaşında Adriano adında bir yeğeni vardı. Jasmine on sekiz yaşındayken sosyetik bir mekânda garsonluk yapıyordu. Bir gün Daniel'e hamile olduğunu söylemiş ve kimden nasıl hamile kaldığını anlatmamaya yemin etmiş gibi susmuştu. Çocuğu aldırmak için çok geç kalmışlardı. Jasmine doğurmak zorunda kalmış, ama bebek doğduktan sonra her ikisi için de hayatlarının neşe kaynağı olmuştu. Daniel şimdi hem kardeşi hem de yeğeni için çalışıyordu. O, her kızın sahip olmak isteyeceği çok vefakâr bir abiydi. Pek çok hayalini ailesi için ertelemişti.

Anne babası Heaven'ınki gibi onlar çocuk denebilecek yaşlardayken ölmüş ve Jasmine ile ikisini üvey amcalarının insafına bırakmışlardı. Bir süre sonra da üvey amcalarının yanından ayrılmak zorunda kalmışlar ve birlikte şehirde çalışıp geçinmeye başlamışlardı. Daniel çiftlikten ayrılmalarını gerektiren hikâyeye "Uzun ve kasvetli," demiş ve belki bir gün canını sıkmak isterse anlatacağını söyleyip şimdi bunlara kafasını takmamasını istemişti.

Jasmine, bebek doğduğunda bırakacak bir yerleri olmadığından çalışamadığı için Daniel'ın da hiç beklemediği bir anda sorumluluk yükü artmış, ama hiç şikâyetçi

olmamıştı. Zaten Daniel de bir süre çalışmasını istememişti, çünkü hamile kalmasına sebep olan her ne idiyse gittiği o işte başına gelmişti. Ne kadar uğraşmışsa da her defasında Jasmine ağızını mühürlemiş ve dolan gözleriyle sessizliğe gömülmüştü.

Daha fazla zorlarsa onu kaybetmekten korktuğu için Daniel da hiçbir şey olmamış gibi yaparak hayata devam etmeyi seçmişti. Şimdi zaman zaman Jasmine'i hüzünlü gözleriyle oğlunu seyrederken yakalasa da, bir gün mutlu olabileceğini düşünüyordu. Oysa Jasmine on sekiz yaşında solmuştu. Oğlunu her ne kadar çok sevip hayatının merkezine koysa da yirmi iki yaşında, neşesi buruk genç bir kadındı. Artık yavaş yavaş Adriano'yu getirmesini sorun etmeyen evlere ütüye giderek para da kazanıyodu ve bu özgüvenini yeniden kazanmasına yardımcı oluyordu. Her şeye rağmen Daniel, Heaven'a net bir şekilde bir gün mutlaka kız kardeşini on sekiz yaşında hamile bırakıp kalbini kıran piçi bulup gebertene kadar döveceğini belirtmişti. Kim olursa olsun, bunun bedelini bir gün ödeyecekti ve Heaven'ın da tanıdıkça Daniel'ın bunu yapabileceği konusunda hiç şüpesi kalmamıştı.

"Buraya geldiğimizde Jasmine saf ve masum bir çocuktu. Burada büyülü hayallere kapılmak o kadar kolay ki. Sende de onun o masum saflığını görüyorum. Yalvarırım sen de kendini o büyülü hayallere kaptırıp Jasmine'im gibi solma," demişti Daniel.

Büyük gün gelmiş çatmıştı. Her şey yolunda gitmiş ve artık davet gecesine gelinmişti. Heaven'a ilk gün kapıda çarpan ve sonradan Planlama ve Strateji Müdürü olduğunu öğrendiği vampir kadın Sally, derin dekolteleri ve şuh bakışlarıyla Alexander ile geçirdiği uzun toplantıla-

rın ikide bir Heaven'ın odadaki varlığıyla bölünmesine gıcık oluyor ve bunu net bir şekilde kıza hissettiriyordu. Küçümseyici bakışlarını bir an olsun Heaven'ın üzerinden çekmezken Alexander'a gösterdiği sahiplenici tavırla gözdağı vermeye çalışır gibiydi. Bugün de o günlerden biriydi. Sally her zamanki gibi Alexander'a bir dolu anlaşılmaz terimle birşeyler, anlatıyor bir yandan da aşağılayıcı bakışları ile Heaven'ı süzüyordu. Bir ara birşeyler gösterme bahanesi ile Alexander'ın omuzunun arkasına geçmiş ve resmen adamın üzerine çullanarak o koca inek memelerini dayamıştı. Alexander ise buz gibi ifadesini hiç bozmasa da gözlerini bir an bile kırpmamış, ama olumsuz da bir tepki vermemişti. Üç haftadır milyonuncu defa izlediği bu sahne, artık Heaven'ın midesini bulandırıyordu.

Sanki Alexander kapının yanına doğru konumlanmış ve onları net bir şekilde görebilen Heaven'a inat kadının bu cüretkâr tavırlarına ses çıkarmıyor, hatta tam tersine Heaven'ın gözünün içine sokuyordu. Yüzünde sinsi bir gülümseme ile Heaven'a bakan Sally yapay sarı saçlarını savurarak usta bir manevrayla dönüp Alexander'ın kolunun hemen yanına, masanın üzerine yarı oturur vaziyette dayandı ve konuşmaya başladı.

"Bu gece verilecek davete sana eşlik edecek biri var mı Alex?"

Gıcık kadın, patronuna çok rahat bir şekilde ismiyle hitap ediyordu. Heaven adı gibi emindi ki asıl öğrenmek istediği, davete yanına Heaven ile gelip gelmeyeceğiydi. Devir alınacak firma ile yapılan son birkaç yemekli görüşmeye Alexander yanında Heaven ile katılmış, ama sanki yanında hiç yokmuş gibi onunla tek kelime konuşmamıştı.

"Yok Sally. Neden soruyorsun?"

"Bilmem, sordum işte. İstersen sana eşlik edebilirim. Benim de getireceğim kimse yok."

"Bakarız. Akşam olsun da. Gerekirse ben sana haber veririm. Söyleyecek başka bir şeyin kalmadıysa çıkabilirsin."

Adamın hemen kabul etmemesiyle hayal kırıklığına uğrayan Sally kısık bakışlarını Heaven'dan ayırmadan odadan ayrıldı.

Heaven da hayal kırıklığı yaşıyordu. Demek Alexander davete kendisiyle gitmeyi planlamıyordu. Üstelik Sally'i de reddetemişti. Düşünceleri kırgınlık yönünde ilerlerken Alexander'ın sesiyle irkildi.

"Akşamki davet için kıyafetini ben seçtim. Evde odanda duruyor. Bugün erken çıkıp hazırlanabilirsin. Akşam saat yedide seni almak için eve uğrarım."

Heaven şaşırmıştı. Hem de pek çok şeye ve en çok hangisine şaşırdığına karar verememişti. Akşam Alexander ile gidecek olmalarına mı? Sally'e bunu ima bile etmemiş olmasına mı? Sally ile gidebilecekleri havasını çizmesine mi? Yoksa onun için kıyafet almış olmasına mı? En önemlisi de ona aslında süpriz yapmış olmasıydı. Heaven üç haftadır ilk defa içten bir gülümseme ile Alexander'a minnetle baktı ve hızla mutfak tarafına geçerek onun için güzel bir kahve hazırlayıp masasına götürdü. Bu onun teşekkür etme şekliydi ve Alexander kendisi için özenle hazırlanan bu kahvelere üç haftadır fazlasıyla alışmıştı.

Heaven ofisten çıkarak eve gittiğinde, odasının yatağının üzerinde kum bejiyle şeftali tonu arasında yerlere kadar payetlerle kaplı, kolları bileklerine kadar uzun ve önden bakıldığında boynuna kadar tek bir açık noktası bulunmayan bir elbiseyle karşılaştı. Elbiseyi hayranlıkla eline alıp döndürdüğünde sırtının tamamının açık oldu-

ğunu fark etti. Elbise harikaydı. Her şeyiyle tam onun beğenisine göre, sanki özel olarak onun için tasarlanmıştı. Elbiseyle uyumlu ayakkabı ve çantaya da hayranlıkla baktıktan sonra vaktinin azaldığını fark edip hemen giyinmeye koyuldu. Eve gelmeden Daniel'ın onu götürdüğü saç tasarım merkezinde yaptırdığı saçı ve makyajını bozmamaya özen göstererek, büyük bir hevesle üzerini giyindi.

Elbise üzerine tam olmuş, bütün vücudunu ikinci bir ten gibi muntazam bir şekilde sarmıştı. En son ayakkabısını da giydikten sonra çantasını alarak, aynada kendine son defa baktığında gördüğü şey onu çok mutlu etmişti. Bu gece Alexander'ın yanında kendini muhteşem hissedecekti. Bütün bunlar için ona çok teşekkür etmeliydi. Yemeğe geleceğini bilse, ona sevdiği menüyü pişirirdi. Belki bir seferlik evde yemeye onu ikna edebilirdi.

Heaven bütün bunları düşünürken içeriden seslenen Alexander'ın sesiyle gözü saate ilişti. Saat çoktan yedi olmuş, Alexander onu almaya gelmişti.

Aceleyle odadan çıktığında, salonun ortasında siyah smokini ile dikilen Alexander onu keskin bakışlarla süzüyor ve elinde siyah bir kutu tutuyordu.

"Yaklaş buraya Heaven. Elbiseni tamamlayacak birşey daha var."

Alexander'ın sözleri boğazından boğuk bir hırıltı gibi çıktığında, Heaven içini saran heyecanla titrememek için iradesinin son gücünü kullanmaya çabalıyordu. Heaven yaklaştığında Alexander arkasını dönmesini istedi. Heaven'ın bel kıvrımının altına, neredeyse kuyruk sokumunun bir karış kadar üzerine inen muhteşem sırt dekoltesiyle karşılaştığında derin bir nefes alarak yutkundu. Elinde olsa ensesinden başlayarak kuyuk sokumuna kadar bütün o yolu diliyle keşfeder, onu bu gece bütün o gözlerden sakınırdı. Adrian sanki her sözünü

çok dinlermiş gibi bu gece Heaven'la tanıştırmak üzere iki salak bulmuştu. Ne demişti: *Uygun aday.*

Alexander, bu elbiseyi seçerken aklından ne geçirmiş olduğunu merak etti. Bir de gidip kendi elleriyle almıştı. Birden kızı ceketinin içine sarmak istedi. Bütün hislerini bastırarak kutunun içerisinden uzun bir zincire asılı iri bir mekik şeklindeki pırlanta kaplı kolyeyi çıkararak, zincir sırt dekoltesinin üzerine uzanacak şekilde tersten boynuna taktı.

Heaven ilerleyerek girişteki boy aynasından Alexander'ın boynuna taktığı şeye baktığında gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Daha önce hiç mücevheri olmamıştı ve şu anda taktığı bu kolye belli ki bir servet değerindeydi. Gözeri aynadan Alexander ile buluştuğunda, onun gözlerinde gördüğü yoğunluktan başını önüne çeviremedi bile.

"Bu senin... Benden sana bir hatıra olmasını istedim. Bunu lütfen kabul etmeni istiyorum, senin için özel tasarlandı."

Heaven ne diyeceğini bilemiyordu. Normal şartlar altında bu kadar pahalı bir hediyeyi kabul etmezdi, ama Alexander'ın gözlerindeki ifade ve sözleri sanki zamanı durdurmuştu. İstem dışı kendini başını sallarken buldu ve gözlerine dolan yaşları geri çekip Alexander'ın boynuna sarıldı ve yanağına küçük ama unutulmaz bir öpücük kondurdu.

Kızın tepkisiyle donakalan Alexander, onu kucaklayıp dudaklarına yapışmamak için kendini zor zaptetti. Heaven, sanki zaten mükemmel değilmiş gibi, bu gece kusursuz gözüküyordu ve minnet dolu küçük öpücüğü Alexander'ın içinde derinleri sızlatıyordu. Onu alıp yukarı kapatmak ve mümkünmüş gibi herkesten saklayıp hiç kimseye göstermemek istedi. Oysa bu gece sahnelenmesi gereken bir oyun vardı ve onu bekliyordu.

Alexander kendini zorlayarak bir adım geri attı, boğazını temizledi ve konuştu.

"Hadi acele edelim. Sally limuzinde bizi beklerken ağaç olmuştur. Hem geç kalmak üzereyiz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kerberos

Limuzinin içerisinde ilerlerken hiç kimse konuşmuyor, sadece Sally ile Heaven birbirlerini süzüyorlardı. Alexander Sally'nin yanına, Heaven'm tam karşısına oturmuştu. Durduğu noktadan Sally'nin küçümseyen kısık bakışlarını göremese de Heaven'a kıskançlıkla baktığını sezebiliyordu. Heaven öyle güzel olmuştu ki, gözlerine yaptığı işkenceyi ruhunun en derinlerinde hissedebiliyordu. İçerisi sessizlikten daha fazlasını taşıyordu. Sessizliğin huzuru yerine gerginliği hâkimken Alexander, kendi gerginliğinden bunu fark edemiyordu bile.

Heaven için yaptırmaya markette karar verdiği kolye bugün eline ulaştığında, saatlerce verip vermemeyi düşünmüştü. Elinde izlediği kolye kusursuz gözükse bile, bu kusursuzluk Heaven'm yanında sönük kalıyordu ve Alexander onun çıplak teninde nasıl duracağını hayal etmekten kendini alamamıştı. Şimdi karşısında dururken derin sırt dekoltesinde sallanan kolyenin görüntüsü aklmdan çıkmıyordu. Kolyenin değdiği her yere kendisi değmek ve tüm gözlerden sakınmak istemişti. Belki yalnız olsalar çoktan bu gece onu sarıp sarmalar ve davete götürmek yerine gözlerden uzak, götürebildiği en bulunmaz yere götürürdü. İşte tam da bu yüzden arabada

onunla baş başa kalmak istememişti. Kendi ruhuna eziyet ediyordu, ama sonunda Heaven'ın kalbini korumak varsa seve seve bu eziyete katlanacaktı. Heaven günahlarının bedeliydi ve ona asla sahip olamayacak bir ruhu olması cezaların en büyüğüydü. Alexander'ın olmadığını zannettiği kalbi acısa da o umursamadı ve dışarıdan belli etmedi. Rahat bir tavırla kurulmuş olduğu koltukta daha da yayılarak Sally'e döndü ve konuşmaya başladı.

"Akşamki programda bir değişiklik yok değil mi? Bu gece Valerian Şirketler Grubunun bize katılmasını açıklayabileceğiz? Uzlaşma tamamlandı ve protokoller hazır değil mi?"

Sally rahat tavrıyla ona dönerek Heaven'ın dahil olamayacağı bir konuyu konuşuyor olmanın hazzıyla cevap verdi.

"Elbette Alex. Her şey hazır. Tüm protokoller hazırlandı ve orada karşılıklı imzalayacaksınız. Bay Valerian dirense de daha fazla kaçış noktası olmadığını sonunda anladı."

"Bu iyi."

Alexander acımasız ses tonuyla konuşurken Heaven'ın çiftlikte gördüğü Alexander'dan çok farklıydı. Soğuk, mesafeli, uzak ve acımasız.

Günlerdir Valerian Şirketler Grubunu satışa zorluyorlardı ve bu Heaven'ın hiç hoşuna gitmemişti. Bay Valerian, dedesinden devraldığı şirketler grubunda, bir anda dedesinin yanlış kararlarının sonucu, büyük sayılabilecek banka borçları ile karşılaşmış ve toparlayabilmek için çabalarken fazla zaman geçmeden Alexander'ın ilgi alanına girmişti. Oysa biraz vakti olsa doğru yoldaydı ve bir seneye kalmaz bütün banka borçlarını kapatıp kâra bile geçebilirdi. Ancak Alexander, bir köpekbalığı gibi avını çevrelemiş, ona nefes alacak alan bırakmadan bütün bağlantılarını koparıp bankaları onları sıkıştırmaları yönünde ikna edici davranmıştı. Heaven

geçen haftalar boyunca Alexander'ın işteki acımasızlığına ağzı açık kalarak şahit olmuştu.

Valerian Şirketler Grubu çok önceden üzüm bağları ile işe başlayarak üzüm yetiştiren bir çiftçi Valerian tarafından kurulmuştu. Büyük Buhran zamanında kaçak içki işi ile büyümüş, üzüm bağlarını en kaliteli şarap bağlarına çevirmişlerdi. Giderek büyüyen şirket babadan oğula geçerken, bugüne kadar hiç hata yapmamıştı. Şimdiki durumlarının en büyük sebebi Büyükbaba Valerian'ın sinsice alzheimera yakalanması ve hastalığın kimse fark etmeden hızlıca ağırlaşmasıydı. Torun Valerian, dedesinin en büyük destekçisi olmuş ve uzun seneler yurt dışında yaşamasına rağmen haberi alır almaz koşarak gelmişti. Bay Valerian'ın yaşayan tek oğlundan olan Marcus Valerian, işin başına geçtiğinde birçok şey için artık çok geçti.

Otuz yaşına bir ay sonra basacak olan Marcus Valerian, küçük yaşta geçirdiği bir kaza yüzünden yüzünün bir tarafında derin ve büyük bir yara izi taşıyordu. Bu kaza yüzünden Avrupa'da pek çok ameliyat geçirmiş ve uzun süreler ülkesine geri dönmemişti. Daha sonraları bir kimyager olmuş ve acıyarak sorgulayan bakışlardan kaçmak için buralardan uzaklarda yaşamını sürdürmeyi tercih etmişti.

Heaven, genç adam için fazlasıyla üzülmüştü. Bu kadar bilgiyi, dosyaları düzenlerken edinmişti. İnsan yerinden yurdundan uzakta ne kadar mutlu olabilirdi ki? Anne babasına ne olmuş olabileceğini çok merak etse de, esas şirketlerini devrettikten sonra ne yapacağını merak etmişti. Bir an içinden bir ses bu genç adamın daha iyi şeyler hak ettiğini fısıldadı. Hiç değilse bir şansı olmalıydı.

Alexander ve Sally'nin konuşmaları arasında kendi düşüncelerine dalan Heaven, bir anda aracın durmasıyla geldiklerini anladı. Araçtan önce Alexander inmiş

ve Heaven ile Sally'nin de inmesini beklemişti. Her iki kadın da indikten sonra ortalarında durarak ikisini de birer koluna alıp davetin verildiği büyük salona ilerledi. Kapıda onları karşılayan Adrian'ın yüzündeki büyük gülümsemesi ile önce Heaven'ın eline küçük bir öpücük kondurdu, arından da Sally'e küçümseyen, tepeden bir bakış atarak başıyla selam verdi.

"Merhaba Alex. Bu kadar güzel hanımların hepsini koluna takmakla bizlere haksızlık ediyorsun. Öyle değil mi sevgili Heaven?" Adrian bunu söylerken Heaven'a küçük bir göz kırpmayı ihmal etmeyerek kolunu yakaladığı gibi kendi koluna doladı. Alexander'ın birşeyler demesine fırsat tanımadan yürümeye başladı.

"Hadi gel tatlım içeride seni tanıştırmak istediğim arkadaşlarım var. Bay Ukala arkamızdan bize yetişir nasılsa."

Adrian'ın kolunda içeri ilerleyen Heaven'ı arkadan izleyen Alexander, Adrian'ın bilinçli olarak yüksek sesle sarf edilmiş sözlerini duyar duymaz Sally'i beklemeden büyük ve hızlı adımlarla peşlerinden salona daldı.

Etraf son derece kaliteli kristaller ve aydınlatmalarla süslenmiş, kırık beyaz ağırlıklı salonun her köşesinde göze çarpan beyaz zambaklar Heaven'ın büyülenerek gülümsemesine sebep oldu. Beyaz zambaklar ile süslenmiş gümüş servisli masaların sandalyeleri parlak beyaz saten kumaşlar ve büyük fiyonklar ile süslenmişti. Salonun beyaz bütünlüğünü aralara serpiştirilen ve Alexander'ın gözlerini anımsatan mavi kır çiçekleri bozuyordu. Ne var ki bu bozulmada bile hoş bir ahenk vardı.

Heaven etrafındaki ihtişama ve birbirinden güzel giyinmiş, her yanları pahalı mücevherlerle dolu insanlara ağzı neredeyse bir karış açık bakıyordu.

"Kendine gel ufaklık. Biraz daha böyle bakınmaya devam edersen seni saklamak için kuytu bir köşe bulmam gerekecek ki kimse çenen düştü sanmasın."

Heaven kıkırdayarak Adrian'ı hafifçe dürttü. Kokteyl alanına geldiklerinde kulakları keyifle dolduran yaylı enstrümanların çıkardığı müzikal sesle Heaven daha da keyiflenmişti. Onlara doğru yaklaşan iki beyefendiyi gördüğünde Adrian'ın koluna daha da sıkı tutundu.

Adamların varlığı ile gerilip tetikte bir pozisyona geçen Adrian daha önce hiç ondan duymadığı öldürücü bir tonla konuştu:

"Siz ikinizi buraya kim davet etti?"

Gelen adamlardan sarışın olanı onlara iyice yaklaşıp yiyecekmiş gibi Heaven'ı baştan aşağı süzerken Adrian'ın sorusunu yanıtlamadan konuştu.

"Merhaba Adrian dostum. Görüyorum ki yanında gene harika bir hanımefendi var. Bizden saklamayı düşünmüyorsun herhalde bu genç hanımı."

Kelimelerini bitirir bitirmez de eğilerek Heaven'ın eline küçük bir öpücük bıraktı.

"Ben Samuel ve bu da arkadaşım Josh," diyerek sarışın olan adamı işaret eden diğer adam da yarı eğilerek Heaven'ın sağ eline küçük bir öpücük kondurdu. "Küçük hanım ismini bize bahşetmeyecek mi yoksa?" diyerek birbirlerinin sözlerini tamamlayan iki adam, sorgulayan gözlerle rahatsız edecek kadar dik bakışlarını Heaven'ın vücudunda hiç çekinmeden gezdirdiler. Heaven kendisini süzen bu adamların karşısında yanında Adrian olmasına rağmen fazlasıyla gerilmişti. Adamların sanki onu soyar gibi bakan gözlerinin rahatsızlığı dışında yaydıkları güvensiz hava ve aşırı samimi konuşma tarzları onu korkutmuştu. Bu adamlarda çözemediği ters birşeyler olsa da yanındaki Adrian'ın gerildiğini hissetmek onu daha çok etkilemişti. Adrian çatılan kaşları ve kasılan çenesi ile tam konuşacakken arkalarından gelen ses Heaven'ı daha da şaşırttı.

"Küçükhanımın ne ismi ne de başka birşeyi her ikinizi de, hastalıklı zevklerinizi de ilgilendirmez."

Sıkılı dişlerin arasından öldürücü bir bıçak keskinliğinde çıkan bu ses, Alexander'dan başkasına ait değildi.

"Alexander dostum, merhaba demeyecek misin? Uzun zaman geçti son görüşmemizden bu yana." Konuşan gevşek ses Samuel denen arkadaşına göre daha iriyarı olan adama aitti.

"Merhaba demek için bir neden göremiyorum, ayrıca ben senin dostun değilim!" Alexander her kelimeyi sesinin tonunu bir gram bile değiştirmeden söylese de, son kelimeleri daha bir vurgulu çıkmış ve sanki asılı kalmıştı.

Sessizliği aynı öldürücü gerginlikteki Adrian bozdu. "Derhal defolun buradan. Aksi halde inanın sizi arka tarafa almak bana büyük bir zevk verir."

"Bu herifler içeri nasıl girdi?" Alexander'ın Adrian'a doğru yankılanan sesini Adrian'ınki takip etti.

"Bilmiyorum ama derhal öğreneceğimden emin olabilirsin."

Adrian ile Alexander, aralarında gergin mimikleri altında buz gibi ses tonları ile konuşurken Heaven'ı aralarına almış ve sanki üzerinde bir gökdelen gibi yükselerek vücutlarının kapsama alanına sanki hapsetmişlerdi.

Heaven kendini kerberoslar[1] tarafından korunuyormuş gibi hissetmişti. Bu duygu ona güven verirken az önceki gerginliği silinmiş, yerini her iki adamı da alarma geçiren şeye karşı bir meraka bırakmıştı.

Bu sırada yanlarına yaklaşan Sally, karşılarındaki adamlara gülerek yaklaşmış ve kocaman bir kucaklama ile her ikisine de sarılmıştı.

"Ah merhaba kuzen Samuel. Demek bu iki yakışıklı adamla tanışıyorsun. Sana da merhaba Josh hayatım."

1 Kerberos: Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği ölülerin bulunduğu yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek

Sally, Josh denen adamı da dudaklarını değdirmeden öperken bir yandan Adrian ve Alexander'ın daha da gerildiğini fark etmeden konuşmaya devam etti.

"Madem siz beyler tanışıyorsunuz ben esas sizi Heaven ile tanıştırmak istiyorum. Bu Heaven. Alexander'ın 'özel yardımcısı' ve bilin bakalım... sizi duyar ama konuşamaz."

Sally 'özel yardımcı' derken bir gözünü hafif kırparak sanki birşeyler ima etmek istemişti ve bu Heaven'ın kendisini fazlasıyla ucuz hissetmesine sebep olmuştu. Heaven bu vurguya o kadar çok üzülmüştü ki kadının üzerine basarak söylediği son sözlerini ve Alexander'ın kadının kolunu koparacak gibi kavrayarak Heaven'dan uzağa doğru hırsla çektiğini neden sonra fark edebilmişti.

"Sözlerin için derhal Heaven'dan özür diliyorsun seni sürtük ve bir daha kesinlikle Heaven ile bir arada bulunmayacaksın. Aksi halde sonuçlarına katlanırsın." Alexander'ın kısık ama öldürücü sesi, duyabilen herkesi olduğu yerde taşa çevirebilecek etkideydi.

"Ben ne dedim ki, hey bırak kolumu, morartıyorsun!" Sally korkmuşsa da bunu belli etmemeye çalışarak Alexander'ın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Alexander, Sally'nin kulağma doğru daha da eğilerek, "Umurumda mı sanıyorsun! Şimdi o narin boynunu kırmadan derhal özür dile," dedi.

"Tamam, tamam özür dilerim. Oldu mu? Bırak lütfen şimdi kolumu."

Sally bu defa korkusunu saklayamamıştı, ama gözlerinde Heaven'a karşı derin nefret, neredeyse elle tutulur boyuttaydı.

"Hey, hey bırak kızı. Ona böyle davranamazsın." Bu konuşan canına susamış olan Samuel olmalıydı.

"Kime nasıl davranacağımı sen mi öğreteceksin? Hadi gel de öğret bakalım."

Az evvel dayılanmaya çalışan Samuel, Alexander'ın öldürücü bakışları altında bir adım geri attı.

Alexander Sally'i bu iki adama doğru iterek ifadesinden hiçbir şey kaybetmeden "Bu ikisine çıkış kapısını göster ve bu ön kapı olmasın. Aksi halde o kapıdan sen de çıkarsın," dedi.

Cevap beklemeden Heaven'ı da yanında sürükleyerek ilerleyen Alexander, onları sessiz bir itaat ile takip eden Adrian'ı küçük bir işaretle daha yakına çağırdı.

"Bu ikisini Heaven'ın yanında görecek olursan bana haber vermeyi bile beklemeden gebert."

"Mutlulukla."

Heaven her iki adamın da daha önce hiç şahit olmadığı soğuk ve karanlık yüzlerini büyük bir farkındalık ve dehşetle izlese de, kendisini aynı zamanda büyük bir rahatlama güven içerisinde hissetmekten de alıkoyamadı. Bu adamlar tehlikeliydi ve az önce buna neredeyse kendi gözleriyle şahit olmuştu. Hele öfkelerini kusarken görse, muhtemelen üç sene uyku uyuyamazdı. Bu adamlardan korkup geri çekilmekle ona verdikleri huzur ve güven duygusuna sığınmak arasında kalırken, Alexander'ın konuşması ile kendini toparladı.

"Bu gece Heaven'ı yanımızdan ayırmıyoruz. Ne olur ne olmaz. Sally denen sürtüğe güvenmediğim gibi o iki ibne herife de güvenmiyorum."

"Neden o kaltağı hâlâ yanında tutuyorsun."

"Birinci neden, işinde iyi. İkincisi ise beni ilgilendirir."

Heaven ikisi arasında bir ilişki olup olmadığını artık daha da çok merak ediyordu. Muhtemelen sevgili olmasalar da, daha önce yatmışlardı. Bunu Sally'nin bakışlarından okumamak mümkün değildi. İçini saran derin kıskançlık hissi onu rahatsız etse de, bir türlü kurtulamayacağını biliyordu. Bu yüzden düşünmemeye çalıştı.

"Hadi imzaya gidelim. Yeterince oyalandık." Adrian'ın ikazı ile yönlerini değiştirerek Heaven'ı da bera-

berlerinde sürükleyip imza için ayrılmış özel toplantı odasına girdiler.

Girdikleri toplantı odası resmi bir şekilde döşenmiş, ama aynı zamanda da her rahatlık düşünülmüştü. Sağ tarafta bir oturma grubu ve geniş ekranlı bir televizyon yer alırken sol tarafta da uzunca bir toplantı masası ve arkasında bar sayılabilecek bir ikram masası vardı. Masada oturan ciddi görünüşlü bir adam, yardımcısı gibi kâğıtları düzenlemeye çalışan diğerine hafif bir uyarı vererek yerine oturmasını işaret etti. Alexander ve Adrian masaya doğru keskin ve kendinden emin adımlarla ilerlerken Heaven da onların adımlarına ayak uydurmak zorunda kalıyordu. Masada oturan adam yüzünün sol tarafını hafif omuzuna doğru aşağı eğmiş, gergin yüz kaslarını hiç kıpırdatmadan onların gelişini izliyordu. Alexander ile Adrian masaya geldiklerinde hiç el sıkışmadan yerlerine yöneldiler. Alexander genç adamın tam karşına gelecek şekilde, uzun masanın diğer başına otururken Adrian, Heaven'ın koluna hafifçe dokunarak yanına çekti ve masayı ortalayacak şekilde sağ tarafa oturmalarını sağladı.

Ortadaki gerginlik elle tutulabilecek kadar netti. Heaven, Alexander ile Adrian'ın arasına oturmuş olsa da Adrian'dan boşta kalan noktalarda karşılarındaki adamı net bir biçimde görebiliyordu. Adam gençti ve oldukça yakışıklı sayılabilecek yüz hatları vardı. Uzun boylu ve yapılı olduğu her halinden belli olsa da, gözlerindeki hüzün ve nefret dolu bakışlar değdiği yeri yakabilecek kadar kuvvetliydi. Adam başını kaldırıp sessizliği bozduğunda Heaven, içi hüzünle dolarak tek bir noktaya bakabiliyordu: Genç adamın yüzünün sağ yanına.

"Bir an önce şu imzaları atalım."

"Sana da merhaba Valerian." Alexander avını kıstırmış köpekbalığı gibi kendinden emin daireler çiziyordu neredeyse.

"Seninle aşk yaşayacak halim yok Romanov. Şimdi bir an önce şu uğursuz işi bitirelim." Adrian da Valerian'ın yanındaki adam da gergin bir şekilde konuşmaları izliyorlardı.

Marcus Valerian iri cüssesi ve etrafa yaydığı kendinden emin tavırları ile odanın bulunduğu köşesini adeta dolduruyordu. Az sonra aile yadigârı topraklarını ve işini bir avcıya yem edecek olmasına rağmen çelik gibi iradesinden ve gururundan hiçbir şey kaybetmediği ortadaydı. Yüzünün sağ yanında, şakağından ağzının biraz yanında, çenesinin köşeli kemiğine kadar uzanan yıldırıma benzeyen derin yara izi, odaya ilk girdiklerinde onda çekingen tavırlar sergilemesine neden olsa da iş ile ilgilenmeye başladıklarında o çekingenlikten eser kalmamıştı. Genç adam Heaven'ın olduğu tarafa hiç bakmamış, kendinden emin tavrıyla gözlerini direkt karşısındaki rakibine dikerek hareketlerini bir saniye bile kaçırmamıştı.

"Biliyor musun Marcus? Bu zamana kadar holdingime kattığım şirket sahipleri arasında en çok sana saygı duyuyorum."

"Konuşkanlığın üzerinde herhalde Alexander Romanov, ama benim sana harcayacak vaktim yok."

Marcus Valerian imzaladığı kâğıtları Alexander'a ulaştırması için yanındaki adama uzattı. Adam Alexander'a doğru kâğıtları götürürken Alexander, içinde onu rahatsız edenin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Genelde bu tip işlemlerde hiç konuşmaz ve hiç acımazdı. Oysa şimdi karşısındaki bu genç adama bir şans verilmiş olmasını diliyor, vicdanını rahatlatmak için konuşmak istiyordu. Onun bir vicdanı yoktu ki? Yoksa var mıydı? Yanında onu irdeleyen gözlerle süzen ve karşısındaki yaralı adama hayranlıkla bakan Heaven, yaptığı işte tereddüt etmesine sebep oluyordu. Bir an, kısa bir an içindeki yaralı çocuk, hayranlığın sahibi olmak, be-

nim de yaralarım var diye bağırmak istedi. Kâğıtlar ona ulaştığında Alexander, eline alıp evirip çevirdi.

"Ne bekliyorsun Romanov? Bu metni senin avukatların hazırladı ve artık bütün protokoller imzalandı. Şimdi sabah olmadan imzalayacak mısın yoksa sabaha kadar burada benim suratımı görmekten zevk mi alacaksın?"

Alexander gözlerini eğilmeyen dik duruşunu takdir eden bakışlarla Marcus'u izleyen Heaven'a çevirdi. Adı gibi emindi ki bütün bu olan biteni onaylamıyor ve yaptığı ticari hareketi erdemli bulmuyordu.

Alexander ani bir kararla elinde tuttuğu sözleşme kâğıtlarını tek bir el hareketiyle yırttı. Masadaki derin sessizlik, yerini şaşkınlık bakışlarına bırakırken çelikten iradeli üç erkeğin de tek bir kası bile seğirmiyordu. Bir tek Alexander'a kâğıtları getiren adam bir karış açık kalan ağzından dökülen şaşkınlık nidasına engel olamamıştı.

"Şimdi nasıl bir oyun oynuyoruz Romanov."

"Fikir değiştirdim. Senin borçların ya da işlerinle uğraşmak istemiyorum. Sen er geç bu bataktan çıkabilecek bir adamsın Marcus. Sağlam projelerin var. Bu şartlar altında kendim uğraşmak yerine senin uğraşmanı seyretmeyi tercih edeceğim. Şirketine para yatırmaya karar verdim. Sana ortak oluyorum. Sen kazanırsan ben de kazanacağım ve şirketi kârlı hale getirmek için ben uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Bunu neden kabul edeyim? Amacın ne Alexander? Bir defa olsun dürüst davran."

"Amacım para kazanmak ve karar verdim ki bunun için şirketlerinin diğer iş yükünü üstlenmeme gerek yok."

"Benim şirketlerim üzerinden kazanacağın paraya da ihtiyacın yok. Neden kendi paranı riske atarak tutup tutmayacağı belirsiz projelere para yatırasın ki?"

"Çünkü canım öyle istiyor!"

Alexander artık gerginliğini saklayamıyordu.

"Peki bir başkasına satmayacağıma nasıl bu kadar eminsin? Ben neden uğraşmak isteyeyim?"

Alexander sinsi ve kendinden emin gülümsemesini takınarak gerginliğini bastırdı.

"Eminim Marcus Valerian, inan bana eminim. Sen aile yadigârlarına arkasını dönecek bir adam değilsin. Benden farklı olarak bir vicdan taşıyorsun."

Alexander'ın son sözlerini masada oturan kadına bakarak söylemesi Marcus'un gözünden kaçmadı. İçeri girdiğinden beri sessizliğini koruyan genç kadının kim olduğunu merak etmişti. Alexander girdiklerinden beri kaçamak da olsa bu kadına bakmaktan alamıyordu. Bildiği ve anlatılan Alexander hiçbir kadını yanında taşımaz ve değer vermezdi. Oysa içeri girerken kadına karşı takındığı korumacı tavrı nerede görse tanırdı. İnsanlarla konuşmadan davranışlarını gözlemleyecek çok zamanı olmuştu ve adı gibi emindi ki Alexander fikrini az önce bu kadına attığı kaçamak bakışlarda değiştirmişti. Alexander Romanov, yanında vampir kadınlar taşırdı ve acımasızdı. Oysa bugün bu odadaki Alexander Romanov farklıydı. Adını koyamadığı bir şekilde farklıydı.

Marcus masada oturan kadını belli etmeden bir kez daha süzdü. Bu kadın çok genç ve hüzünlü duruyordu. Az önce Alexander'ın kararıyla mutlulukla ışıldayan gözlerinde ona bakarken acıma değil, anlayış vardı. Mutluluğun ve anlayışın altında yatan ise başka birşeydi. Bu küçük kadın her kimse, birçok ifade barındıran gözlerinin en derindeki hâkim hüzündü. Kimileri yaralarını yüzünde taşırken kimileri de ruhunda taşırdı.

Odadan çıkarlarken Adrian düşünüyordu. Alexander'ın daha önce böyle bir erdem sergilediği hiç görülmemişti. Sayfaları yırtmadan önce bakışlarının Heaven'a takıldığı da gözünden kaçmamıştı. Bir kadın bir erkeği bu kadar değiştirebilir miydi? Alexander için bile

mümkün olabilecek olanın kendisi için hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olması içini burktu. En nihayetinde o bir piçti ve ödemesi gereken günahlar vardı.

Alexander ve Marcus, şirket ortaklıkları için yeni bir protokol hazırlamak konusunda anlaştıklarında duyuruyu erteleddiler.

"Duyuruyu bugün yapmayacak olsak da lütfen yeni ortağım olarak gecede bir süre kal ve etraftakilere görün Marcus."

"Ben böyle tantanalardan pek haz etmem."

Alexander donuk bir kahkahayla konuştu. "Arada sen bile insan içine karışmalısın. Keyfine bak ve yeni ortaklığımız hakkında oluşabilecek şaibeleri önle. Eğer bu gece erken gidersen insanlar zaten zor durumda olduğu duyulmaya başlayan Valerian Şirketler Grubu hakkında daha çok konuşacak ve borsa değerleri düşecek. Sıfıra para yatırmak istemem ve sen de işini zorlaştırmak istemezsin dostum." Alexander son kelimeyi üzerine basarak söylerken çoktan birlikte balo salonuna girmişler ve etrafı mesafeli bakışları ile süzmeye başlamışlardı. Marcus'un kalabalığın arasındaki sıkıntılı bakışlarını fark eden Adrian, her zamanki neşeli maskesini takınarak elini Marcus'un sırtına hafifçe vurarak konuştu.

"Ah her şey imajdan ibaret dostum. Bundan sonra sen de dikkat edeceksindir."

"Madem öyle beyler, öncelikle yanınızdaki güzel hanımla tanışarak başlayalım. Markaja almış olduğunuza göre küçük hanım önemli biri olmalı," diyerek Marcus hızlı bir dönüşle Heaven'a elini uzattı.

"Ben Marcus Valerian. Sanırım bu beylerin bizi resmen tanıştırmaya niyeti yok."

Alexander sıkıntılı tavrını saklamaya çalışırken Heaven'ı arkasına çekip Marcus'un yüzüne çakmamak için kendini zor tuttu. Alexander yerine Adrian söze atlaya-

rak Marcus'un elini kibar bir gülümseme ile sıkmakta olan Heaven yerine konuşmaya başladı.

"Ah sevgili dostum. Bu güzel hanım Heaven Mirdland ve kendisi bizim bizzat korumamız altındadır. Sizi duyabilir, ama konuşamaz."

Adrian'ın kendisi adına konuşmasına ve Alexander'ın da yanında gerilmesine sinirlenen Heaven, hızlıca çantasından küçük not defterini çıkararak aceleyle birşeyler yazıp Adrian ve Alexander'ın ortasın,a ikisinin de okuyabileceği şekilde uzattı.

"Ben kendi adıma bunca sene nasıl idare ettiysem edebilirim ve kimsenin de korumasına ihtiyacım yok!" Ardından kısa bir süre düşünüp kağıda ekledi. "Özelliklede bu kendini beğenmiş adamın."

Bunu derken gözleriyle Alexander'a oh olsun dercesine bakıyordu. Her ne kadar içerideki performansında onu takdir etmiş olsa da Sally uyuzunu da arabaya almış olmasını nedense hazmedemiyordu. Hele akşamki davranışından sonra gerçekten o kadından nefret etmişti. Tam o sırada güzel yavaş bir müzik çalmaya başladığında Heaven, kızgınlığını bastırmanın en iyi yolunun dans etmek olduğunu düşündü. Biraz farklı şeyler düşünmek ve Alexander'ın ezici varlığından uzakta durmak, aklını toplayabilmesi için en iyisiydi.

Marcus'a bakarak elini uzattı ve genç adam elini tuttuğunda, ardında bıraktığı Alexander'ın sinirli ve Adrian'ınsa şaşkın bakışlarını umursamadan, onu dans pistine doğru kalabalığın içine sürükledi.

"Bayan Mirdland beni dans pistine sürüklüyorsunuz."

Heaven gülümseyerek ona bakıp başını salladı.

"A ama ben dans edemem."

Heaven kaşlarını çatarak başını sıkıntıyla sallayıp durdu ve derin bir nefes verip elindeki kâğıda yazarak Marcus'a uzattı.

"Siz erkeklerin dansla alıp veremediği nedir Tanrı aşkına? Hadi gel lütfen beni bu mermerden yontulmuş adamların insafına bırakma."

"İyi de ben gerçekten hiç dans etmedim. Okul balolarında pek de tercih edilen bir tip sayılmazdım." Marcus bunu derken yüzüne gülümseyen bir ifade takınmaya çalışsa da o kocaman heybetli adam sanki ufalmış ve küçücük bir çocuk oluvermişti.

"Sen bana bırak. Dans ederken gözlerimi kapatırım ve müziğin ruhumdan geçerek bedenimi istediği gibi şekillendirmesine izin veririm. Sen de böyle yap. Bırak müzik seni şekillendirsin."

"Peki bakalım ufaklık. Denemekten ne zarar gelir ki? Alt tarafı şirket dedikoduları yerine Marcus Valerian'ın muhteşem dans figürleri konuşulur."

Heaven usulca kıkırdayarak kolundan sürüklediği Marcus'u dans pistine çıkardı ve gözlerini kapatarak kendini çalmakta olan parçanın insanın içine dolan melodisinin eşsiz ruhuna teslim etti.

Marcus da her ne kadar Heaven gibi gözlerini kapatmak istese de bir kişinin etraftaki insanların ayaklarına basmamak için gözlerini açık tutması gerektiğini düşündü. Beceriksiz adımlarla Heaven'a eşlik etmeye çalışırken genç kadının çocuksu neşesine hayran kaldı. Gülümseyerek Heaven'ın, Alexander Romanov ve Adrian'ın her zaman yanlarında boy gösterdikleri kadınlar gibi olmadığına kanaat getirdi. O kendi hikâyesi olan ve nedenini bilmediği bir şekilde bu iki erkek tarafından, hatta özellikle ona boynunu kırıp öldürmek ister gibi bakmakta olan Alexander tarafından korunuyordu. Alexander Romanov'un bir kadını kullanıp çoğu zaman da rezil ederek atmaktan başka birşey yapması inanılacak gibi değildi. Özellikle de bir çıkarı yoksa.

Marcus kollarında dans eden çocuk kadına bir kere daha baktıktan sonra, düşüncelerinden uzaklaşmak için

bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Böyle ortamları sevmezdi. Herkes yüzüne bakar ve ona acırdı. "Yüzündeki yara izi olmasa yakışıklı sayılırsın Marcus." Yıllar içerisinde bu cümleyi ne çok defa duymuştu. *Yakışıklı sayılmak!* İnsanların ruhlarının çirkinliği yanında onun yüzünün çirkinliği ne kadar da çok önemseniyordu. Ona bakan gözlerde acıma ve tiksinme arası gidip gelen duyguları görmektense herkesten uzak yaşamak en kolayıydı. Şimdi bile etraflarında kibar kılıfları içerisindeki bu insanlar kolları arasında tuttuğu bu güzel kadının yanına yakışmadığını düşünen bakışlarını onun yüzündeki izde hiç çekinmeden dolaştırabiliyorlardı. Zaman içerisinde kenarda otururken insanların ifadelerini okumayı öğrenmişti. İnsanların çoğunluğu sığ duygularıyla yalan döngülerinde devinirken o hep izlemişti. Etraftaki bakışlar onu sıkmaya başladığında yüzündeki izi saklamak istercesine başını her zaman yaptığı gibi omuzuna doğru eğerek döndürdü ve Heaven'ın kulağma sesini duyurabileceği kadar kısık bir sesle konuştu.

"Sanırım benim gibi bir acemi için bu kadarı yeterli küçük hanım."

Heaven gülümseyen gözlerini açarak usta hareketlerle Marcus'u pisten dışarı sürükledi ve hafif eğilerek minnet dolu teşekkürlerini ona sundu. Bu dans ona gerçekten çok iyi gelmişti. Gözleri Alexander'ı aradığında barda yanındaki oldukça yaşlı bir adam ve olanca güzelliğiyle bir kuğu gibi süzülen delici menekşe gözlü kadın ile neşeli ama mesafeli tavrıyla konuşmakta olduğunu gördü.

Marcus, Heaven'ı Alexander'ın yanına bırakarak bir an önce bu boğucu ve üstüne gelen ortamdan kurtulmak için aceleci hareketlerle ilerlerken Alexander'ın yanındaki kadını görmesiyle fırtınaya yakalanmış gibi titredi. Hayatında bildiği hiçbir boya ile elde edilemeyecek kadar sarışın ve güzel kadın kusursuzluğun tanımı

yapılmışçasına karşısında yükselirken ilgisiz bakışları etrafı süzüyordu. Marcus istem dışı olarak yüzünün yaralı yanını daha da saklayarak Heaven'a hiç oraya yaklaşmadan veda edecekken bir anda Alexander'ın onları fark edip yanındakilere birşeyler söyleyerek hep birlikte ona doğru yürümeye başlamalarıyla, içinden lanetler okuyarak, olduğu yerde çakılı kalmasına sebep oldu.

Heaven, Alexander'ın yanındaki kadının güzelliği karşısında oldukça etkilenmiş ve Alexander'ın bakışlarında kadına karşı ufak da olsa bir ilgi aramıştı. Oysa Alexander her zamanki gibi oldukça mesafeli ve soğuktu. Gözlerine ulaşmayan gülümsemesi dudaklarında sabit dururken, başını çevirmesiyle onunla buluşan gözlerinde parlayan şey daha önce hiç görmediği bir duyguydu. Heaven nedenini bilmeksizin o kadını kıskanmış olduğunu fark etti. Oysa Alexander'ı kıskanmaya hiç hakkı yoktu ki.

Alexander sanki Heaven'ı bulmak için her an nereye bakması gerektiğini biliyor gibiydi. Bakmasa bile koca bir balo salonunda onun durduğu noktanın tüm enerjisini üzerinde hissediyordu. Marcus'un onunla dans ediyor olmasma sinir olmuş olsa da, Marcus düzgün biriydi. En nihayetinde ona koca aramıyor muydu? Tek sorun sallantıda bir şirketi olmasıydı. Hem biraz fazla iri değil miydi? 'Kesinlikle Heaven'ın yanına yakışmaz,' diye düşünürken kendi kendine neler saçmaladığını sormadan edemedi. Bu sırada dikkatini toplamaya çalışarak karşısmdaki yaşlı zampara Arthur Kensing ile konuşmaya çalışıyor, bakışlarını dikerek Heaven'ın her hareketini seyretmekten kendisini alıkoymaya uğraşıyordu.

Arthur Kensing, hem Kensing Holding'in sahibi hem de eski zamparalardan olma özelliğiyle bilinirdi. Gece hayatıyla cemiyet hayatının önde gelen isimlerinden olan Kensing, genç karısıyla evlendiğinden beri evinden

dışarı çıkmıyor, artık etrafta gezip tozmuyordu. Böylesine hoş ve genç bir kadını elde tutmak için yaşlı kurdun paradan hariç çok daha fazla efor sarf etmesi gerektiği herkesçe konuşuluyordu. Genç kadının da ona deli gibi âşık olduğunun ve gözünün başka kimseyi görmediğinin bahsi de çok geçiyordu. Ancak Alexander bu tip kadınların neye âşık olduklarını bilecek kadar çok kadın görmüştü. Kensing'le evlendiğinde on sekiz yaşında olan Josephine, beş senelik evliliklerinde herkese tepeden bakan soğuk ve mesafeli tavrını hiç bozmamış ve Alexander pek inanmasa da adamı aldatmamıştı.

Alexander en nihayetinde onara doğru gelen Heaven ve Marcus'u gördüğünde daha fazla dayanamayarak Kensing'i yeni ortağıyla tanıştırma bahanesiyle onların yanına sürükledi.

"Marcus Valerian, seni Kensing Holding'in sahibi Arthur Kensing ve karısı Josephine ile tanıştırmak istiyorum. Dostum Marcus da sana bahsettiğim gibi yeni ortağım. İş yükünü o çekecek olsa Valerian Şirketler Grubuna yeni eklediği üzüm bazlı kozmetik ürünler firmasına ortak oluyorum. Artık Valerian Şaraplarından başka şeylerle de ismimizi duyuracağız."

Yaşlı adam bir eliyle karısının belini kavrarken diğer elini de Marcus'a uzatarak tokalaştı. Arthur'un elini sıkan Marcus, Josephine'i de kibar bir baş selamıyla selamlarken yüzünün yara izi taşımayan yanını ona dönecek şekilde istem dışı konumlandı.

Genç adamın çabasını fark eden Heaven, genç kadının en azından evli olmasına nedensizce sevinirken Marcus'un çekingen tavrına ise üzülmüştü. O sırada sırayla kendisine uzanan ellerle tokalaşırken Arthur'un ona hitap eden sesi ile irkildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Marcus. Bu güzel hanım da eşin sanırım." Yaşlı adam son sözlerini inanmaz bir tonla vurgulayarak söylemişti.

"Yanlışınız var Bay Kensing. Genç hanım maalesef eşim değil."

Bu sözler arasında dayanamayarak araya giren Alexander, "Genç hanım benim özel asistanım olur," diyerek Heaven'ı kendisine doğru çekiştirdi.

Bu sırada Marcus, Josephine'e bakmamaya çalışıyordu. Onun acıyan bakışları ile karşılaşmak istememişti.

"Ah hatamı mazur görün genç bayan."

Alexander tam onun yerine konuşacakken Heaven eliyle susturdu ve çantasından çıkardığı küçük defterine yazarak Arthur'a uzattı.

"Gözlerim gözlük olmadan eskisi kadar iyi okumuyor. Josephine senden rica etsem okur musun?"

Josephine küçük defterde yazanları Arthur'un duyabileceği bir sesle okudu.

"Hiç önemli değil Bay Kensing. Sizinle tanışmaktan memnun oldum. Bir sene boyunca Alexander Romanov'un yardımcısıyım."

Bu yeni bilgi ile Marcus şaşırsa da Arthur'un şaşkınlığı daha büyüktü.

"Sen sağır mısın? Ve de üstelik Alexander dostum, sen ne zamandan beri bir hanım yardımcıya ihtiyaç duyar oldun?" Arthur'un sesi son sorusunda kinayeli çıksa da yaşının getirdiği özgüven ve üstünlüğü koruyordu.

Heaven gene kimsenin onun adına konuşmasına izin vermeyerek defterine yazıp uzattı.

"Ben sağır değilim. Sadece konuşamıyorum. Ama sizi çok net duyabiliyorum Bay Kensing üstelik son sorunuzdaki kinayeyi de anlayabilecek kadar da net."

Bu kelimeler ağzından dökülürken Josephine, soğuk tavrını daha fazla koruyamayarak kibarca kıkırdadı.

Josephine'in kıkırdamasıyla Marcus'un içini saran ürperti, onun sinirlenmesine neden oldu. Ne zamandan beri para için babası yaşında adamlarla birlikte olan kadınlar ilgi alanına girer olmuştu ki? Bu kişiliksiz ka-

dınlar para için herkesin altına yatmaktan çekinmezdi. Üstüne üstlük bu soğuk nevale kadın, gereksiz derecede güzeldi. Ne zamandan beri iki güzel göze aldanır olmuştu? Bu kadın kendisiyle alay eden zihniyetin tipik bir temsilcisi olmak dışında neydi? Para avcısı!

"İzniniz olursa ben de ayrılmak üzereydim. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyerek ifadesiz ve sert yüzünü takınmaya çalıştı.

"Erken kaçıyorsunuz Valerian." Bu sözler Arthur'un ağızından dökülseydi Marcus şaşırmayabilirdi belki, ama bu sözlerin sahibi insanın ruhuna işleyen güzellikteki gözlerin de sahibi olan Josephine'di.

"Maalesef sabah erkenden idare etmem gereken bir üzüm bağım ve kurmam gereken bir şirket ortaklığım var. Uygulamaya geçmem gereken projeleri saymıyorum." Marcus aksi tonda sarf ettiği bu kelimeleri Josephine'in gözlerine bakarak söyledi. Genç kadın ise şaşırtarak, onun yüzündeki ize acıyarak bakmak yerine gözlerinin tam içine, göz bebeklerindeki ışıltı patlamalarıyla bakıyordu.

Genç kadın soğuk tavrını hiç bozmasa da gözlerinden geçen anlık kırgınlığı saklayamadı.

"Öyleyse haklısınız Valerian. Bir an önce yol alsanız iyi edersiniz. Zira ben de daha fazla para kaybetmek istemem. Sevgili Arthur, geçen sene satışa sunulan hisse senetlerinizden az sayılmayacak bir meblağ topladı benim için ve ben de son zamanlardaki hızlı düşüşünüzü takip etmek durumunda kaldım. Hisselerimin artık emin ellerde olduğunu bilmek güzel olsa da, insan iyice emin olmak istiyor haliyle."

Genç kadının iğneleyici ifadesi ve vurgulaması Marcus'un daha da gerilmesine sebep oldu.

"O halde size tavsiyem, ilk yükselişte hisse senetlerinizi devretmeniz yönünde olacaktır. Zira sizin gibi bir

hanım bu tarz işlerle gerilip yüzüne bir kırışık daha eklememeli."

"O halde şanslıyım ki henüz daha kırışık ekleyecek yaşa gelmedim ve üstelik Arthur beni kırışık ekletmeyecek kadar mutlu ediyor."

Alexander da en az Heaven kadar şaşkınlıkla bu ikili arasındaki sürtüşmeli diyaloğu izliyordu.

"Tamam hayatım, sanırım Marcus'un işleri fazlasıyla yoğun. Hem Alexander'ın ortaklığıyla hisse senetlerinin değeri fazlasıyla artacaktır, senin de gerilmene gerek yok. Benim minik kuşum ne zamandan beri böyle erkek meselelerini takip eder olmuş acaba?" Arthur araya girerek ortamı yumuşatmaya çalışsa da, son sözleri sanki Josephine'in daha da gerilmesine sebep olmuştu. "Hem Alexander ortak olduğuna göre bir bildiği vardır kuşum. Hemen yarın ilk iş sana biraz daha bu hisselerden alacağım. Yüzümü kara çıkarma Alex," diyerek Josephine'in gerginliğini görmezden geldi.

Marcus kasılan çenesini daha da sıkarak Heaven ve Alexander'dan izin istedi ve Arthur'a da iyi akşamlar dileyip oradan ayrıldı. Josephine ile ise hiçbir temas kurmadı.

"Haydi dostum Alex, hanımefendileri yalnız bırakalım da biraz iş konuşalım."

Alexander istemeye istemeye Heaven'ın yanından ayrılırken göz ucuyla, kızlara doğru yanında biri uzun ve zayıf, biri de kısa ve şişman iki adamla yürüyen Adrian'ı gördü. Adrian Alexander'a muzip bir gülümseme yollayarak kaş göz işaretleri ile adamları ve Heaven'ı işaret ediyordu. Ah bu adamı kesin öldürecekti! Bunun kaçarı kalmamıştı. Bunca senedir kardeş yerine koyduğu ve hayatta tek güvendiği adam, yanına eş adayı diye hayatında tanıdığı en zevzek iki zengin züppeyi alıp Heaven'ın yanma doğru ilerliyordu. Üstelik bunu o tam

da Arthur ile iş konuşmak üzere ayrılırken yapıyordu. Kesin bu anı kollamıştı şerefsiz piç. Bu iki sapık züppe Heaven'ı mutlu etmekten ne anlardı? O gerizekâlı adiye o kulübünden kimseyi kızın yanına dahi yaklaştırmamasını söylememiş miydi? Hatırlamıyordu lanet olsun.

Arthur birşeyler söylüyordu, ama Alexander duymuyordu bile. Bara geldiklerinde Arthur tam bar sandalyesine oturacakken Alexander onu tutarak yön değiştirdi ve Heaven'ı görebilecek şekilde kendisi oturdu. Bu gerizekâlı Adrian düzgün aday kısmının neresini anlamamıştı. İsimlerini hatırlamadığı bu iki zevzek, Alexander'ın da bir süre denediği ve Adrian'ın nedense halen denemeye devam ettiği Zevk Kulübü'nün müdavimleriydi. Bu kulüp üyeleri aralarına sadece zengin iş adamı erkekleri alır ve orada yaşananlar orada sır kalırdı. Çeşitli, sonu seksle biten maskeli partiler düzenlerler ve her türlü rezilliğin yaşanmasına göz yumarlardı. Alexander'ı pek sarmasa da Adrian'ın halen üye olduğunu biliyordu. Bu iki gerzeği de iki sene evvelki bir partide tanımıştı. Zengin, baba parası yiyen iki zararsız mahlûktular. O gecenin sabahında jakuzinin içinde sızmış uyuklarken boğulmasınlar diye onları çıkartmıştı. Herkesin uğursuz bir sabahı olduğu gibi Adrian'ın da onu kurtardığı günün sabahı en uğursuzu değilse işte o sabahı uğursuzdu. Nedenini hiçbir zaman anlatmasa da o gecenin sabahında Adrian yıkılmıştı. Deli gibi birşeyler arıyordu, ama ne olduğunu söylemiyordu. O da daha fazla üstelememiş, oluruna bırakmıştı.

Düşüncelerini bir kenara bırakarak Arthur'a odaklanmaya çalıştı. Bir an önce bu konuşmayı bitirerek Heaven'ın yanına gitmeliydi. Adrian'ı gebertme işini daha sonra halledecekti.

Josephine ile sıcak bir sohbete giren Heaven, yaşı kendisine yakın genç kadının hiç de göründüğü kadar soğuk biri olmadığını düşündü. Gerçekten neşeli ve sı-

cakkanlıydı, ama bu yönünü insanlardan saklıyordu. Yanlarına iki adamın eşliğinde yaklaşan Adrian, Heaven'a sırıtarak Josephine'i süzdü.

"Merhaba ufaklık. Beni genç hanımla tanıştırmayacak mısın?"

Josephine kaskatı kesilirken mesafeli ve soğuk haline geri dönmüştü. Az evvel Heaven ile konuşurkenki halinden eser kalmamıştı. Bu haliyle olduğundan çok daha yaşlı duruyordu.

Heaven, Josephine'in gerilmesinden rahatsız olarak küçük defterine Adrian'ı ikaz edercesine "Josephine Kensing, Bay Arthur Kensing'in eşi Adrian," yazdı.

"O yaşlı sığırın meşhur karısı sensin demek."

"Lütfen sözlerinize dikkat edin bayım. Aksi halde sizi uyarmaktan daha fazlasını yapmak zorunda kalacağım."

"Ben yaşlı sığır derken hakaret etmiyordum hanımefendi. Arthur'un sektördeki lakabı 'sığır'. Bugünlere gelmeden önce sığır ticareti yaparak başladığı için ve eminim ona böyle seslendiğimi duyduğunda mutlu olur. Çünkü bu lakabı takan kendisidir. Siz ne kadar ilgili bir eşsiniz böyle, ama tavsiyem; önce kocanızın en önemli lakabını öğrenmeniz."

Adrian genç kadına aslında haksız yere yükleniyordu. Arthur'a bu şekilde seslenilmesinin sebebi Zevk Kulübü'nde geçirdiği yıllardı ve adam bu kadınla evlendiğinden beri kulübe hiç uğramamıştı. Eh karısının da bu lakabı bilmemesi çok normaldi, ama Adrian gene de para uğruna bedenini dedesi yaşında bir adama sunup da etrafta hanımefendiymiş gibi dolaşarak herkese tepeden bakan bir kadına saygı duymak istememişti.

Josephine, Heaven'a dönerek gergin bir şekilde konuştu.

"Ben ayrılsam sanırım iyi olacak. Seninle konuşmak gerçekten büyük bir keyifti. Burada ne zaman sıkılırsan

ya da yalnız hissedersen beni arayabilirsin," diyerek Heaven'ın minik defterine uzanıp telefon numarasını yazdı ve geri verirken kulağına sadece onun duyabileceği şekilde "İnan çoğu zaman ben de yalnız hissediyorum," dedi. Heaven'ın birşey demesine fırsat vermeden arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Ah! Yaptığını beğendin mi seni kalbine beton dökülmüş ukala. Kızı üzdün."

Heaven'ın telaşlı yazısı kayarken, bakışları giden genç kadının arkasından adeta seslenmek için çırpınıyordu.

"Emin ol Heaven, öyleleri yüzsüzdür, üzülmezler."

"Sen... sen gerçekten de kalp yerine beton kalıbı taşıyorsun! O öyle biri değil!"

Adrian etrafına bakındı ve gördüklerinden memnun bir ifadeyle sırıtarak "Boş ver onu da, bak seni kimlerle tanıştıracağım" dedi. Bu sözleri söylerken gözleri başka bir noktaya bakıyordu.

"Bunlar sevgili arkadaşlarım Gabe ve Nick." Laurel'le Hardy'nin güncel versiyonları gibi duran ikili sırıtarak Heaven ile tokalaştılar.

"Merhaba Heaven, Adrian bize senden bahsetti. Burada bir sene kalacakmışsın. Bu beyler seni yeterince sakınıyorlar, ama oldu ki bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Hey beyler, anlaşmamızı unutmayın."

"Tamam dostum, ama sen bize kızın bu kadar güzel olacağından bahsetmemiştin."

Adrian sert bir şekilde boğazını temizlerken Heaven "Neler oluyor!" diye yazarak Adrian'a uzattı.

"Hiç canım, sadece senle ikimiz biraz eğleneceğiz. Sen takma kafana ve gülümse."

Heaven ne olduğunu anlamaya çalışırken karşısında aptal espriler yaparak gülen bu iki adamın hallerine gülmeden edemedi. Her iki adam da zararsız sayılırdı. Aptal espriler yapıp gülerlerken içlerinden biri elini He-

aven'ın koluna atar atmaz bir kol, her iki adamı da yakalarından kavrayıverdi.

Alexander kaskatı bedeni ve buz gibi bakışlarıyla adamları ayrı ayrı köşelere savururken Adrian'a da öfke kusuyordu.

Alexander "Seninle sonra hesaplaşacağız," diyerek sıkılı dişlerinin arasından Adrian'a tısladı. Ardından da önce Gabe'in sonra da onu kurtarmaya çalışan Nick'in gözlerine birer yumruk atarak yere devirdikten sonra çakan flaşlara aldırmadan Heaven'ı kolundan tutarak sürüklemeye başladı.

Alexander'ın gücüne direnemeyerek neredeyse ayakları yerden kesilecek gibi sürüklenen Heaven, onları zehirli bakışlarla izleyen Sally ile göz göze gelse de o gözlerin derinlerindeki anlamı çözecek kadar uzun vakti olmadı.

Dışarı çıktıklarında bir taksi çağıran Alexander, Heaven'ın kolunu bırakmayarak sıkmaya devam ediyordu. Genç kız acıyan kolunu çekiştirdiğinde, Alexander kolunu sıkmakta olduğunu fark ederek tutuşunu hafifletti. Tek eliyle defterini çıkarmaya çalışan Heaven kolunu çekiştirerek Alexander'ın elinden kurtuldu.

"Sen manyak mısın? Ne cüretle beni insan içinde sürüklersin?"

"Sen o adamların kim, daha doğrusu ne halt olduklarını biliyor musun?"

"Sana ne? Ne haltlarsa sana ne? Senin korumana ihtiyacım yok benim."

"Aptal! Gördük senin ihtiyacın olmayan halini. Ben olmasaydım az daha o doktor bozuntusundan koruyabilecektin sanki kendini! Gerçi belki de sende istemişsindir ha? İstedin mi söylesene? Konuşsana!" Alexander tekrar Heaven'ın kolundan tutmuş tepesinde bir gökdelen gibi yükselerek tüm öfkesini kusuyordu. Oysa Heaven onu bu kadar öfkelendirecek ne yaptığını bilemiyor,

bir yandan da acıyan kolunu elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Susuyorsun değil mi? Susmak daha kolay tabii! Yoksa söyleyebilecek birşeyin olmadığı için mi susuyorsun? Söylesene! Böyle insanları kandırmak daha mı kolay? İnsanların ruhlarına işleyip dilediğince zehirleyebilmek daha kolay değil mi?"

Alexander kademe kademe çığırından çıkarken Heaven korkuyordu. Gelen taksinin sesi ile bakışlarını Heaven'dan uzaklaştıran Alexander, sertleşen erkekliğine lanetler okuyarak esas kızdığının hâkim olamadığı bedeni olduğunu bilerek, onu taksiye binmesi için itikledi.

Bu son hareketle birlikte tek başına Alexander ile araca binmek istemeyen Heaven, tüm cesaretini toplayarak hızla döndü ve bir eliyle eteğini yukarı çekerek var gücüyle, dizini eteği izin verdiği ölçüde Alexander'ın iki bacağının arasına geçirdi.

Acı ile iki büklüm yere çöken Alexander, sıkılı dişlerinin arasından küfürler savuruyordu. Heaven ise bir an bile beklemeden koşarak Alexander'dan uzaklaşmaya başladı.

Alexander acı ile kıvranırken kendinden koşarak uzaklaşan Heaven'ı tutabilmek için hamle yapsa da yetişemedi. Arkasından çılgınlar gibi ismini seslenirken yanına koşarak gelen Adrian neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Lanet olsun, bana tren gibi bakıp durma. Koş! Koş yakala onu!"

"Neler oluyor Alex?"

"Sana koş Heaven'ı yakala, diyorum. Salak salak bakma, koş."

"Aman Tanrım, lanet olsun! Sen ne yaptın?" Adrian durumu idrak eder etmez Heaven'ın ardından koşmaya başlasa da, kız, bir ara sokaktan dönerek gözden kaybol-

du. Bir süre daha Heaven'ı arayan Adrian onu bulamayarak Alexander'ın yanına döndü.

"Nerede o?"

"Bulamadım. Tazı gibi koşuyor. Sen kızı elinden kaçırana kadar aklın neredeydi?"

"O sırada alt takımlarımla ilgileniyordum maalesef. Senin yüzünden! Kahretsin! Nereye gider o! Kahretsin! Senin aklında ne vardı!" Alexander sıkıntı ve çaresizlikle ellerini saçlarına geçirip başını geri attı.

"Tabii bütün kameraların önünde adamları tartaklayıp kızı kolundan sürüyerek ben çıkardım ya! Kim bilir neler de demişsindir?" Adrian da sıkıntı ile etrafında dönerek çevreye bakındı.

"Güvenlikler nerede? Kameramanlara ne oldu?"

"Güvenliğe onları dağıtmalarını söyledim. Geri kalan bir iki tanesini de Heaven'ı aramaya yolladım."

"Burada dikilip durmayalım. Senin eve gidelim. Belki oraya dönmüştür."

"Gidelim. Gidecek başka neresi var ki? Mecburen eve gitmiştir. Onu bir bulalım, o heriflerin hesabını daha sonra senden soracağım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Xander

Ara sokaklarda dolanırken gecenin geç saatinde ıssızlaşan sokakların ürpertisine, etraftaki serseri genç grupların ve evsizlerin tacizkâr bakışları katıldığında Heaven kaybolduğundan emin oldu. Lüks ve şık sokakların yerini ucuz görüntülü sıvaları dökülmüş binalar ve idrar kokan kaldırımlar almıştı. Yerlere saçılmış çöp konteynerlarından yayılan ekşi koku genzini yakarken üşüdüğünü hissetti. Üşümesinin sebebi havanın soğukluğundan çok, nereye gittiğini bilmeksizin yürümenin getirdiği gerginlik ve etraftakilerin yarattığı korkuydu. Uğursuz günlerin uğursuz gecelere doğduğu bu sokaklarda, lüks bir gece elbisesiyle dolaşıyor olmak cesaret işi olsa da Heaven'ın o anda cesaretle uzaktan yakından ilişkisi yoktu. Dahası kaybolduğunu bile söyleyemiyordu. Çünkü kaybolmak için önce gideceği bir yer olması gerekirdi. Oysa Heaven o eve dönmek istemediğinden emindi. Her şey başladığı gibi bitmişti. Alexander onu suçlarken kendi acizliğinden tiksinmiş, bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüştü. Bütün o sözleri ona söylemeye hakkı yoktu. Bedeni onun yerine karar verip Alexander'a tekmeyi basarak koşmaya başladığında aklındaki tek gerçek kaçma isteğiydi. Kaçmak istemişti her şeyden. Pahalı görüntüleri altında onu süzen insan-

lardan, lüks ama ruhsuz mekânlardan... Bu gecenin ona kazandırdığı en iyi şey Marcus ve Josephine'di. Onları daha sonra görmek için arayabilirdi, ama şimdi kaçması gerekiyordu.

Geceyi bu sokaklarda geçiremeyeceğini düşünürken yanından havlayarak geçen iki köpekten karanlık bir kuytuya sığınarak kaçmaya çalıştı. Tam o sırada yüksek sesli konuşmaları ve avam kahkahaları ile neredeyse çıplak sayılabilecek iki kadın yürüyerek ilerledi. Buradan bir an önce çıkmalıydı. Nereye gittiğini bilmeden koşarken bir dolu sokaktan sapmış ve kendisini birden bu batağın içerisinde bulmuştu. Şehir, yaşadığı kasabadan çok daha büyük bir ormandı ve o ormanda kaybolmuştu.

Kendisine sakin olmayı telkin ederek derin bir nefes aldığı sırada ileriden el şakaları yapıp küfürler savurarak gelen bir erkek grubunu fark etti. Heaven karanlıkta kalan çöp konteynerının arkasına saklanarak grubun önünden geçmesini bekledi. Gelenlerin kimisinin üzerinde beyaz bir atlet ve deri ceket varken kimisi de sadece atlet giymiş ve tamamı dövmeli vücutlarını sergilemişlerdi. Hepsinde aynı siyah renk bandanalar çeşitli yerlerine bağlanmıştı. Bir tanesinin elinde parlayan birşey gördüğünde korkudan iyice sindi. Bu bir bıçağa benziyordu. Ceketlilerden biri diğeri tarafından savrulduğunda iğrenç kahkahaların eşliğinde yere düşünce bir hışım fırladı ve belinden çektiği tabancayı onu yere savuranın başına dayadı. Bir anda her yer sessizleşti.

Heaven buradan nasıl kurtulacağını düşünürken aklına çantasındaki cep telefon geldi. Birkaç kere çalmış, birkaç defa da mesaj sesi gelmiş ama o hiç bakmamıştı. Sessizliği bozmamaya çalışarak çantasından telefonu çıkardı ve sindiği konteynerın ardından Daniel'e mesaj attı.

"Nerede olduğumu bilmiyorum. Kayboldum ve kor-

kuyorum. Burada adamlar var. Lütfen bana yardım et. Beni gelip alır mısın?" diye yazarak bulunduğu yerden yarım yamalak okuduğu sokak adını en sona iliştirdi.

Ardından gelen arama ve mesajlara baktığında, çoğunun Alexander'dan bir kısmının da Adrian'dan olduğunu gördü. Hepsinde de aynı şey yazıyordu:

'Heaven neredesin?' ya da 'Heaven çabuk cevap ver.' Bu adam mesaj atarken bile tehditkâr ve dominanttı. Bu Heaven'ın bir an gülümsemesine neden olsa da ilerideki sesler bağrışmaya dönüşünce gülümsemesi yüzünde yerini telaş ve çaresizliğe bıraktı. Bir iki saniye sonra telefonuna gelen mesaj sesi sokakta inledi.

Heaven buz gibi donmuştu. Telefonun sesini kısmamış olduğuna inanamıyordu. İlerideki adamlar gelen ses ile irkilerek gürültülü hallerine geri dönüp etraflarına bakınmaya başladılar. Heaven tecavüze uğramış cesedini bulduklarında Alexander'ın ne yapacağını kendine sormadan edemedi. Kendi aptallığı yüzünden tecavüze uğrayarak ölemezdi. Adamlar arkalarını döndüğü anda hızlı ve çevik bir hareketle sessizce kendisini lağım gibi kokan çöp konteynerının içine telaşla attı ve çöp poşetlerini olabildiğince sessiz bir şekilde üzerine çekti. Tam o sırada telefonu çantasıyla birlikte konteynerın yanında yerde bıraktığını fark etti. Kendine lanetler okuyor, bir yandan da onu burada bulmamaları için Tanrıya dua ediyordu. Kaçtığı Alexander'a şimdi burada ne çok ihtiyacı vardı. O olsaydı doktoru ve bu geceki adamları devirdiği gibi bunları da devirirdi. Ama bu adamlar silahlı ve tehlikeliydi. Ya Alexander'a birşey yaparlarsa? Bu düşünce tüylerini diken diken etti. İçinde bir yan ona bir şey olsa nedensizce dayanamayacağını biliyordu. Daniel inşallah bu adamlar gittikten sonra gelirdi. Yoksa onu da bekleyen bir kız kardeşi ve bir bebek vardı. O olmasa onların da hali mahvolurdu ve buna sebep olduğunu bilmek ölümden beter gelirdi.

Tabii eğer buradan sağ çıkmayı başarabilirse. Kahretsin ki düşüncesizce yaptığı bir hareket ona ve başkalarına nelere mal olacaktı? Heaven gözlerinden düşmeye çalışan yaşlara engel olarak etrafını saran ekşi ve keskin kokuyu duymamaya çalıştı. Tam bu sırada dibinde yere eğilip unuttuğu telefonu ve çantayı alan adamı işitti.

"Sorun yok kardeşim. Burada iş tutan fahişelerden biri çantasını düşürmüş. Artık adama nasıl muamele çekiyorsa." Adamın bu iğrenç konuşması üzerine hepsi gülmeye başladılar. Diğerleri de bu iğrenç espriye daha da iğrençlerini katarak devam etti. Ancak içlerinden bir tanesi konuşmaya başladığında Heaven nefes bile almaya korktu.

"Bu fahişe kimmiş bakalım. Rehberiyle mesajlarına bak da bu telefonu alacak kadar para kazanacak meziyettekinin tadına bir de biz bakalım."

Daniel, Heaven'dan gelen mesajı alır almaz ona bulduğu ilk güvenli yere sığınıp telefonunu sessize almasını söyleyen mesajı yolladığı gibi Alexander'ı aradı. Heaven genelevlerin ve çetelerin uyuşturucu satıcılarıyla sahiplendikleri bir mahallede ne arıyordu?

"Efendim az önce Bayan Mirdland'dan bir mesaj aldım ve acil yola çıktım. Eğer yanında değilseniz bilmenizi isteyeceğinizi düşündüm."

"Kahretsin, neredeymiş? Hemen geliyorum oraya."

Daniel soğukkanlılıkla mahallenin ismini söylediğinde Alexander'ın başından aşağı kaynar sular döküldü sanki. Heaven orada ne yapardı gecenin bu saatinde! Bu kızda hiç mi akıl yoktu. Bir an önce ona ulaşması gerekiyordu. Adrian ile eve geldiklerinde Heaven'ı bulamayınca öfkeyle bu geceyi dışarıda geçirsin de akıllansın demişti, ama diğer yandan da güvenlik ekibine onu

aratmaya başlamıştı. Balık haline kadar adam yollamış ama pezevenklerle çetelerin ağ kurduğu mahalleye bakmak aklına gelmemişti.

"Adrian yürü. Kahretsin, kahretsin! Koruyamadım, Kahretsin!" Alexander hızlı hızlı nefes alıyor, bir yandan da silahını beline takıp Adrian'a da bir tane uzatıyordu. Adrian hiç tereddüt etmeden silahı alırken Heaven'ın nerede olduğunu soruyordu. Alexander Daniel'ın anlattıklarını tekrar ederken çoktan arabaya binmiş son sürat Heaven'a doğru gidiyordu.

Heaven'ın sadece Alexander, Daniel ve Adrian'ın kayıtlı olduğu telefonunu karıştıran adam diğerlerine seslendi.

"Ne biçim orospu bu? Sadece üç erkek telefonu kayıtlı."

"Pezevenkleridir kardeşim. Mal dağıtıyorsa."

"Çaldır bakalım birini. Kaç para istiyorlarmış? Söz, iyi davranırız." Son konuşan adamın arkasından kahkahalar sokağı inletti.

Heaven bulunduğu yere iyice sinmiş, adamların konumlarını tespit etmeye çalışıyordu. Daha önce karanlıkta en az altı tanesini gördüğüne emindi. Ama sokağı aydınlatan ışıklardan çoğu çalışmadığı için emin de değildi. Bu sırada yakınında durduğunu varsaydığı adam gene konuşmaya başladı.

"Alo. Alexander sen misin?"

...

"Senin fahişe nerede söyle bakalım."

...

"S*tir! Esas ben senin ağzına ... Bulucaz lan o orospuyu. O zaman sermayen bir daha para edecek mi gör bakalım."

Alexander telefonu çaldığında gelen aramanın Heaven'a verdiği numaradan olduğunu görünce hiç bekletmeden açmıştı. Karşısındaki puştun fahişe diye Heaven'dan bahsettiğini anlaması saniyelerini bile almamış ve ağzına gelen küfürü saymıştı. Çaresizlik kalbini sıkıyor, bütün kanın beynine hücum etmesine sebep oluyordu. Heaven neredeydi? Bu heriflerde telefonu olduğuna göre yakınlarında bir yerde olmalıydı minik papatya ve o burada ona yetişememenin korkusuyla kavruluyordu.

"Tamam Alexander. Yetişeceğiz ve onu burnu bile kanamadan alacağız. Lanet olsun, bu kadar sinirlenmek zorunda mıydın? Ne yaptın da kıza böyle kaçırdın?"

"Zarar veriyorum. Ben ona zarar veriyorum. Kahretsin. Benim yüzümden! Başına birşey gelirse benim yüzümden. Ben dokunduğum her şeyi mahvediyorum!"

"Kahretsin tamam. Tamam sakinleş dostum. Sen Alexander'sın. Büyük Alexander ve senin elinden hiçbir şey kurtulmaz. Bak beraberiz. Birlikteyiz ve o piçleri de bulup geberteceğiz. Şimdi Heaven'ı düşün ve sakin ol. Sen beni mahvetmedin. Onu da bulacağız."

Alexander, Adrian'ın sözleriyle derin bir nefes aldı ve gözlerini bir an kapatıp açarak gaza daha da kökledi. Artık direksiyonda oturan adam eski soğuk, acımasız ve ruhsuz Alexander Romanov'du. Büyük Alexander. Çatallaşan yolda sola dönerken arabanın farlarını kapatıp frene basarak ilerideki kavgaya uzak bir köşeye park etti.

Daniel dar sokaklardan geçerek avucunun içi gibi bildiği bu uğursuz yerde Heaven'ın mesaj attığı soka-

ğı arayan gözlerle taradığında ilerideki kalabalığı fark etti. Keskin gözleri, içlerinden birinin biriyle kavga eder gibi konuşmasını ve savurduğu küfürleri duyduğunda elinde sallanan süslü kadın çantasını gördü. Bu bir gece çatasıydı ve içinden Heaven'a ait olmaması için dua etti. Önündeki altı adam telefon konuşmasını bitirenin arkasından etrafa dağılarak birşey aramaya başladılar. İçlerinden biri çöp konteynerına bir tekme savurdu. Ardından içinden bir kadın çığlığı yükseldiğinde adamlar şaşırarak hep birlikte konteynera yöneldiler. Bu sırada arabadan inen Daniel farları çoktan kapatmış ve koltuğun altındaki beyzbol sopasını eline almıştı. Yavaş yavaş karanlığa saklanarak gruba doğru ilerlerken konteynerın içinden saçlarından tutularak sürüklenen kadını gördü. Adamlar önünden çekildiğinde bu kadının kim olduğunu anlaması ile beyninden vurulmuşa döndü. 'Bir an önce onu kurtarmalıyım,' diye düşünerek haklayacakları arasında ilk sıraya Heaven'a şu anda vuran adamı yazarak beynine kazıdı. Bir taraftan da Alexander'ın yetişmesi için dua etti, yoksa altı adamı birden devirmesi pek mümkün gözükmüyordu.

İçinde bulunduğu konteynera gelen tekme darbesi ile yerinden sıçrayan Heaven, istem dışı ağızından kaçan çığlık ile ölüm fermanını imzaladığını anladı. İki saniye içinde saçlarından dışarı sürükleniyordu.

"Bak bak bak çöpe ne atmışlar..." Adamlardan biri yüzüne iyice yaklaşıp pis kokan nefesini kulağına üflüyordu.

"Bakalım pezevengine küçük bir ders verebilecek miyiz?" dedi ve Heaven'ın suratına bir tane tokat patlattı. Tokatla savrulan Heaven ağızına dolan kan tadıyla yere

düşecekken başka bir tanesinin kolları onu sımsıkı sararak kulağına eğildi ve uğursuz sesiyle fısıldadı.

"Önce biraz eğlenelim ama di mi?"

Heaven sımsıkı yumduğu gözlerinden süzülen yaşlara engel olamıyor, çığlıklar atmak ve Alexander'a seslenmek istiyordu. Alexander'ın onu bulması mucize olurdu ve bulduğunda da çok geç olacaktı. Kim bilir cesedini deminden beri saklandığı bu çöp konteynerına mı atarlardı? Cesedini bulan olur muydu yoksa orada çürüyüp gider miydi? Korkuyordu ve şu anda Alexander'ın yanında olabilmek için neler vermezdi. Alexander onu istemese bile bir tek onun yanında kendini güvende hissediyordu. Kim bilir burada ne acılar içinde ölecekti ve belki de şu anda Alexander, Sally denen o kadınla eğleniyordu.

Tam o sırada savaş narasına benzer bir çığlıkla gözlerini açtığında yere kanlar içinde yıkılan bir adam gördü. Adam az önce ona tokat atan adamdı ve kafasından kanlar akıyordu. Bakışlarını yerdeki kan birikintisinden uzaklaştırdığında adamları tek tek döven Daniel'ı gördü. Daniel var gücüyle adamlarla dövüşüyordu. Tam o sırada başında bir silahın namlusunun soğukluğunu hissetti. Başına silahı dayayan adam bağırarak konuştu.

"Burada fahişenle birlikte gebermeye geldiğine göre senin için çok kıymetli herhalde. Yoksa müşterilerden vakit buldukça seni mi memnun ediyor?"

Bu sözlerle ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Kaşı patlamış Daniel, bir silaha bir de Heaven'a bakıyordu. Heaven yutkunamıyordu bile. Korkmuş gözlerle Daniel'a bakıyor bir taraftan da içinden Jasmine ve küçük Adriano'dan özür diliyordu. Onların bu hayatta yapayalnız kalmalarına sebep olacağı için kendisini affetmelerini diledi.

Daniel yutkunmuş, korkuyla kendine bakan Hea-

ven'ın umutlarının sönüşünü izliyordu. Heaven'a silah doğrultan adam tekrar konuştu.

"Dizlerinin üzerine çök." Daniel tereddüt ettiğinde elindeki silahı ona doğrultup tekrar bağırdı. "Çök dedim!"

Tam o sırada bir silah patladı ve her yer bir birine girdi. Heaven yerde sürünerek kavganın ortasından kaçmaya çalışırken ortada uçuşan yumruk tekme ve savuşturulan bıçak darbeleri arasında Alexander ve Adrian'ı gördü. Daniel da onlara katılmış, altı adamı acımasızca dövüyorlardı.

Alexander uzaktaki kavgayı gördüğünde Heaven'ı tek bakışta seçebildi. Karşısında dizlerinin üzerine çökertilmeye çalışan Daniel'ı gördüğünde bütün sinirleri çelik halatlarla gerildi. Heaven'ın acı çekmekte olduğunu bilmek onu deli ediyordu. Dahası Daniel'a bakan gözlerindeki korkuyu buradan bile anlayabiliyordu. Adam Daniel'a silahını doğrulttuğunda adamlara doğru bütün kasları belirginleşmiş bir şekilde ilerlerken, belindeki tabancayı çıkararak adama doğrulttu ve hiç tereddüt etmeden tetiğe bastı. Elinden vurduğu adamla birlikte onlara yönelen altı adama acımasız bir gülümseme ile bakarak Hades'in hayat bulmuş hali gibi cehennemin alevleriyle yontulmuş bedeni üzerlerine parladı.

Heaven, Alexander'ı en soğuk anlarında bile böyle görmemişti. Alexander şu anda acımasız bir makine gibiydi. Önüme kim çıkarsa deviriyor ve birşeylerin hıncını çıkarırcasına sanki öldürmek ister gibi vuruyordu. Etrafa yayılan kan kokusu sokağın pis kokusunu bastırı-

yordu ve Adrian'ın da elleri kan içerisindeydi. Gözünün altında yanağının üzerinde küçük bir çizgiden kan sızan Adrian silah çekmek üzere olan adama belindeki tabancayı ustaca çekerek ateşledi. Sağ omuzundan vurulan adam acı ile yere çökerken Adrian bir iki saniye içerisinde adamın elindeki silahı almış Daniel'a uzatmıştı. Bu adamlar bu işte kesinlikle acemi değillerdi ve bütün hareketleri doğalmış gibi bedenlerinden dökülüyordu. Alexander ise bir savaş tanrısı gibi adamların tepesinde yükselirken bedeninden akan güç ve irade Pagan savaşçılar gibi ruhunu sarıyordu.

Heaven fazla oyalanmadan Daniel'ın az evvel düşürdüğü beyzbol sopasını alarak Adrian'a arkadan saldırmaya çalışan bir adamın sırtına geçirdi. Kaslı ve kollarının tamamı dövmeli adam bu vuruştan fazla etkilenmese de ona neyin çarptığına bakmak için arkasını döndüğünde Heaven ikinci darbeyi de indirerek onu yere serdi. Bu sırada adamın cebinden düşen telefonun kendi telefonu olduğunu görünce zafer kazanmışçasına eğilip yerden aldı. Tam doğrulacağı sırada biri saçlarına sertçe yapışarak onu sürüklemeye başladı. Heaven'ın saçlarını gözlerinden yaş getirtecek kadar sert çeken adam bir eliyle de kolunu kavramış nefret dolu sözleriyle onu sürüklüyordu.

"Seni adi orospu. Başımıza açtığın derdi ödeteceğim sana. Bu gece seni avazın çıktığı kadar bağırtarak geberticem ve bu sırada ben zevkle içine boşalıyor olucam."

Heaven çığlık atmaya çalışıyor, ama sesini duyuramıyordu. Kullanılmamaktan donuklaşmış sesi sadece ince ve tiz bir çığlık olarak çıkıyor, ama hengâmenin olanca gürültüsünde kayboluyordu. Kavga eden kalabalıktan uzaklaşırken çaresizlik içerisinde son bir çabayla dudaklarını kıpırdattı.

"XANDER!"

Alexander duyduğu beceriksizce çıkan kadın sesi ile

kaskatı kesilerek sesin geldiği yöne döndü. Heaven'ı nefret dolu bir adamın ellerinde sürüklenirken gördüğü saniyede birden kulakları uğuldamaya ve görüntüler gözünde tek tek kaybolmaya başladı. O bir salise içerisinde gözünün önünde sadece ona umut ve korku dolu gözleri ile bakarak dudaklarını kıpırdatan Heaven vardı. Papatya çaresizce sürüklenirken bir tek onun adını seslenmişti. XANDER.

Her şeyiyle eşsiz olan bu çocuk kadın ona hiç kimsenin hitap etmediği bir şekilde hitap ederek ona güvenmişti. Alexander devleşerek Heaven'ın sürüklendiği yöne doğru koşmaya başladı. Boynunda gerilen kasları ile atan damarları belirginleşen Alexander, çölde su için savaşan Bedeviler kadar vahşi çığlıkları ile papatyasını toprağından koparmaya çalışan adama saldırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpan Alexander, gerçek korkuyu ilk defa tadıyordu. Heaven'a birşey olacak korkusu tüm bedenini ele geçirmişken var gücü ile savurduğu adam, belinden çektiği tabancayı ona doğru ateşledi. Kurşun derisini yararken Alexander hiçbir acıyı hissetmiyordu. O *hissiz*di ve hissizliğine rağmen hissettiği tek acı Heaven'ı kaybedebilecek olma ihtimalinin yarattığı acıydı. Beyaz gömleğine süzülen kana aldırmadan adamı gırtlağından yakalayıp havaya kaldırdı ve boştaki eliyle adamın silah tutan elini bükerek silahı düşürttü. Alexander sıkılı dişlerinin arasından çıkan hırıltılarla adamın gırtlağını sıkarken adamın gözkapakları bir iki defa çırpındı ve oksijensizlikten ölümden önceki son durağa doğru ilerlerken Alexander koluna dokunan titrek bir elle irkildi.

"Xander..."

Bir fısıltı kadar sessiz çıkan beceriksiz sesin sahibine baktığında dehşetle açılmış gözleriyle ona ürkekçe dokunan Heaven'ı gördü. Bir anda yaşadığı ana geri dönen Alexander avucunun içerisindeki çırpınışın solmasına

yakın, savurarak adamı baygın bir şekilde yere fırlattı. Heaven'a sarılıp sarılmamak konusunda tereddüt ederken yapmak istediği tek şey onu göğsünden içeri gömerek orada saklı tutmak ve korumaktı. Kendisinden bile koruyamazken nasıl yapacaktı? Ona en büyük zararı veren kendisiyken.

Düşünceleri ağlayarak boynuna atılan Heaven tarafından bölündü. Heaven hıçkırıkları arasında ardı ardına bozuk bir sesle ile fısıldıyordu:

"Xander, Xander, Xander."

"Özür dilerim meleğim. Özür dilerim papatyam. Benim suçum. Koruyamadım seni. Ben zarar verdim sana. Benim suçum. Özür dilerim."

Alexander derin derin Heaven'ın kokusunu içine çekerken birden kahkahalarla gülmeye başladı.

Çatık kaşları ile sorgulayarak bakan Heaven'a boğuk kahkahaları arasında konuşmayı başardı. "Lağım gibi kokuyorsun."

Çatık kaşlarını daha da zorlayan Heaven dayanamayarak gülmeye başladı. O sırada geri kalan adamları da layıkıyla haklayan Adrian ve Daniel onlara doğru yürümeye başladı.

Heaven gülerken gözüne takılan kırmızılıkla bir anda çığlık atıverdi. Alexander kanıyordu. Acele ile gömleğine saldırdığında Alexander onu teskin etmeye çalıştı.

"Önemli birşey değil. Küçük bir sıyrık. Telaşlanma."

Gözleri tekrar yaşlarla dolan Heaven, az önceki silah sesini unuttuğu için kendine kızıyordu. Öyle çok korkmuş ve öyle çok Alexander'ın kollarında olmak istemişti ki...

"Hey çocuklar iyi misiniz? Bizim adamları çağırdım burayı temizleyecekler birazdan." Adrian son sözlerini Alexander'a söylerken gözleri de gömlekteki kandaydı.

"Yaralısınız efendim. Hastaneye gidelim." Daniel Alexander'ın kolunun omuz kısmını işaret etti.

"Önemli bir şey yok Daniel. Bizim doktorun adresini Adrian versin. Evde diker. Şimdi polisle uğraşamam."

Heaven somurtarak adamlara baktı.

"Senin aklın neredeydi küçük cadı? Tanrı aşkına madem kaçmaya karar verdin, biraz olsun aklını kullanamaz mıydın? Lanet olsun, korkudan ölüyordum az daha. Sana birşey olsa bu herif daha da çekilmez olurdu. Zaten zapt edemiyoruz artık kafese koyardık." Bunu sözleri söylerken Adrian, Heaven için duyduğu endişeyi ilk defa dışa vuruyordu. İşin ilginç yanı Alexander haklı olduğunu düşündü. Heaven'a birşey olsaydı dünyayı yakardı. Acı da olsa bu gece bunu iyice anlamıştı. Hissetmeyen duyguları bir tek Heaven için var oluyordu ve olmayan kalbi bir tek onun varlığıyla atıyordu. Bu gece Heaven onun hiç var olmadığına inandığı vicdanı olmuştu. Onun yanındayken bambaşka biri oluyordu. Heaven onun hem yıkımı hem de doğuşu olmuştu bir gecede. Ancak bütün bunlar ona zarar vermesine engel olamıyordu.

"Xander..." Heaven gene beceriksizce söylediği isimle bakışlarını etrafa yöneltti. Öyle güzel Xander diyordu ki Alexander, Heaven'ın iki dudağının arasında ruhunu teslim edecekmiş gibi hissetti. Bu kelimeyi sadece ondan duymak istiyordu. Ona hep böyle baksın hep böyle hitabetsin istedi. Kulaklarına dolan sesi hiç silinmesin istedi. Sertleşen erkekliğiyle hızlanan kalbi duracak gibi çarparken içinden avazı çıktığınca bağırıyordu 'BENİM!'

Kontrolünün son kırıntılarını toplamaya çalışırken onu sırtına atmamak için kendini frenledi.

"Gidelim Papatya, hadi evimize gidelim."

Adrian ve Danile şok olmuştu. Daniel, Heaven'ın az önce konuşmuş olduğunu hayal ettiğini zannederken Adrian hangi birine şaşıracağına emin olamadı. Heaven'ın Alexander'ın ismini hiç kimsenin söylemediği gibi söylemesine mi? Yoksa Alexander'ın Heaven'ı gö-

türmek istediği yere mi? Alexander az önce *evimiz* mi demişti?

"Sen, sen konuştun!" Daniel şaşkınlıkla kekeliyordu.

Heaven gülerek başını salladı.

"Ve sen Xander dedin?" Adrian yarım bir gülümseme ile Heaven'ı süzüyordu.

"Tamam uzatma. Evet konuştu ve bir tek benim adımı söylüyor. Artık evinize gidin. Adrian seni Daniel bıraksın."

"Hey, yan evinde oturuyorum. Ne yani, beni Daniel ile mi yollayacaksın? Hem daha Heaven'ın Adrian demesine şahit olacağım," diyerek Heaven'ı kollarına aldı ve sıkı sıkı sardı.

"Tanrımmmm bu ne koku böyle! Hangi parfümü kullanıyorsan kazıklamışlar seni." Adrian, Heaven'ı kendinden uzağa iterken öğürme numarası yaptı.

Heaven gözlerini devirirken Daniel gülüyordu.

"Saklanmak için konteyner seçmen akıllıca olmuş. En azından ben yetişene kadar idare etmişsin."

Heaven etrafa bakınarak yerde duran çantasını buldu ve küçük defterini çıkardı.

"Bir an hiç gelmeyeceksiniz zannettim. Daha sonra da gelmenizi istediğim için kendimden utandım. Bu adamların size zarar vereceğinden emindim ve korktum. Size birşey olmasından korktum."

Üç erkek de gülerken sadece Alexander kokuya katlanabilecek kadar cesurdu ve Heaven'ı kolunun altına alarak arabaya doğru yönlendirdi. Heaven o sırada aklına birşey gelmiş gibi koşarken sırtından elbisesinin önüne attığı kolyesinin zincirinden tutarak çekip dışarı çıkardı ve şaşkınlıkla ona bakan adamlara sırıttı. Alexander'dan belki de ona kalacak tek hatırayı bütün o hengâmeden kurtarmıştı.

"Tanrım, yarın bu arabayı satmak zorunda kalaca-

ğım. Bu koku işledikten sonra alıcı bulabilir miyim bilemiyorum. Çöp tenekesinde miydim dedin?"

Heaven sırıtarak başını salladığında kendi kokusundan kendisi bile tiksinmişti.

"Bir hastalık bulaşmadıysa iyidir."

"Hey! Artık gerçekten beni Daniel bıraksın. Bu kokuyla gelebileceğimi sanmıyorum."

"Senin hesabın daha bitmedi dostum. Karar verdim de, ceza olarak bizim arabada geliyorsun."

"Yapma Alex. Hadi ama..." Adrian gülümseyerek cezasına katlandı.

Eve vardıklarında doktor çoktan gelmişti. Dikkatle dikiş attıktan sonra birkaç gün su ile temas ettirmemesini söyleyip bir sprey bırakarak duşa gireceği zaman sıkmasını söyleyip Heaven'ı kontrolden geçirdi.

"Genç hanımın birkaç morluğu dışında önemli bir şeyi yok. Lütfen bizi bayıltmadan bir duşa girsin ve dezenfekte olsun."

Alexander Heaven'ı odasına yolladıktan sonra doktorla bir şeyler konuşarak onu da yolladı ve kendi odasına, duşa yöneldi. Koluna su değdirmemeye dikkat ederek duşunu alırken doktorun sözleri kulaklarındaydı. "Önce susmasına neden olan şey ortaya çıkmalı. Anne babasının ölümünden daha derin olmalı. Daha sonra da konuşmaya alışması için biraz terapi almalı. Bu süreçte onu kesinlikle teşvik edecek ve yanında duracak insanlara ihtiyacı olacak. Konuşması altı yaşında bıraktığı gibi olacaktır. Duyduklarını sese çevirmesi biraz zaman alır, ama dalga geçmez teşvik ederseniz çok kolay atlatır."

Acaba Heaven'ı buna ikna edebilir miydi? Konuşup konuşmaması onun için önemli değildi. O her haliyle mükemmeldi, ama onu konuşturabilirse onun bağışla-

yıcılığını bir nebze olsun hak etmiş olurdu. Sabah olduğunda ilk iş bir merkezle görüşmek olacaktı. Duştan çıktıktan sonra aşağı odaya inerek Heaven'ın her zamanki gibi yarım açık kapısından içeri süzüldüğünde vücunda sarılı havlu ile ıslak saçları yastığına yayılmış Heaven'ı uyurken buldu. Kolları morluklar içerisindeydi ve yanağının çenesine yakın yeri ağzının kenarına doğru kaarmıştı.

Zavallı papatya kim bilir ne kadar korkmuştu. Ona vuran eli tekrar tekrar kırmak istiyordu. O altı adamı bu şehirden silecekti. Uzanıp Heaven'ın yanağına dokunduğunda bütün vücudunu saran titremeye engel olamadı. Her şey istem dışı gelişiyordu ve kontrol edememek onu öldürse de Heaven'ı izlerken içine dolan özlemleri göz ardı etmek artık zorlaşmıştı. Ona bir koca bulmadan önce konuşmasını sağlamalıydı. Bu gece kıza söylediği sözler affedilir gibi değildi ve buna rağmen küçük papatyası onun adını söylemişti. Onca sene sonra söylediği ilk şey onun adı olmuştu. Hem de her şeyi gibi kendine has bir tarzla. Gülümseyerek Heaven'ın üzerini örttü ve ona sarılma arzusu ile bir an bile düşünmeden yanına kıvrılıp örtünün altından tek bir havlunun örttüğü çıplak bedenine sarılarak düşündü. Bu kız acımasızca ruhunun derinliklerine işleyip varolmayan bir Alexander'dan bir Xander çıkarırken o gittiğinde ne yapacaktı? Hayatı tekrar o cehennem çukurundaki haline döndüğünde nasıl yaşayacaktı? Hayatını şu bir ayda bile böyle doldururken bir senenin sonunda ardında bırakacağı enkazın adı artık Xander olacaktı. Çenesini Heaven'ın başına dayarken kokusunu hiç unutmamak üzere ciğerlerine doldurdu. Cehennemde yanan ruhu Heaven'ın varlığıyla yanarken bu yangına gönüllü olduğuna karar verdi. Bilgisayar monitöründen güvenlik kameralarının görüntülerinden kaçak izlediği Heaven'ın sadece var oluşuna bile razıydı. İçinden tekrar etti "Düşünme!"

dedi ve tekrar etti. Sonra gözlerini o güne kadar uyuduğu en rahat uykuya yumdu.

Aynı saatlerde Adrian, aldığı duşun ardından sızlayan eklemlerini gererek bilgisayarını açıp bir sonraki günün manşetlerine bakmak istedi. Otomatik açılan haber sayfasında günün manşeti ile dondu. Alexander'ın Heaven'ın kolundan tutmuş sürüklerkenki fotoğrafının altında koca puntolarla şu yazıyordu:

"Kıskançlık krizine giren kadınların gözdesi iş adamı Alexander Romanov metresini kolundan sürükleyerek götürdü."

Haberin devamında adamları yumruklarkenki görüntüleri ve Heaven hakkında bir iki asılsız haber yer alıyordu. İşte şimdi hapı yutmuştu. Geniş sırıtması yüzüne yayılırken Alexander'ın ne yapacağını düşünerek keyifle gerindi ve boş yatağının soğukluğuna kendini bıraktı. Sanki uyuyabilecekmiş gibi gözlerini yumup her gece yaptığı gibi yatakta dönmemek için kendini zorlayarak yarı uyanık uykusuna kendini teslim etti...

www.webcanavari.net / embish

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabah Baskını
www.webcanavari.net / embish

Heaven kâbusunda uzun zamandır görmediği bir yerdeydi. Uçak kazasında düştükleri alanda anne babasının başında büyümüş hali ile oturmuş çığlıklarla bağırıyor, ama sesini kimseye duyuramıyordu. Anne babası sanki o bağırdıkça ondan uzaklaşıyor ve geri dönüşü olmayan bir yola sapıyorlardı. Heaven gitmemeleri için seslense de onlara duyuramıyor ve uzattığı ellerinden karanlığın derinliklerine doğru kayıp gitmelerini izliyordu. Gene yüzlerini tam olarak görememişti. Öyle çok özlemişti ki onları. Tam kendisi de peşlerinden karanlığa gidecekken bir elin onu çektiğini hissetti. Onu çeken el ile mücadele ederken anne babasının puslu silüetlerinin el ele karanlıkta kayboluşunu bir kez daha izledi. Kâbusunda bile olsa çaresizliğine sinirlendi...

Anne ve babasının kırık dökük çocukluk hayallerinden silinip gitmelerine tanıklık etmiş ve hatırlayamadığı her anı için kendisine işkence çektirmişti. Unuttukça kendini cezalandırmış suskunluğuna suskunluk eklemişti. Neden unutuyordu ki? Niçin hatırlayamıyordu yüzlerini? Annesinin kokusu hâlâ burnundayken, babasının güvenli kollarının onu sarmalama hissinin bıraktığı boşluk hâlâ tazeyken, neden? Çırpınmak çabalamak ve erişip sis perdesini kaldırmak istedi. Oysa onu tutan

eller... Gözlerini derin derin soluyarak açtığında sarıp sarmalandığını hissetti. Bir an nerede uyuduğunu algılayamasa da, onu saran kolların sahibinin güçlü bedenini tüm vücudunda hissetmesi çok da zaman almadı.

"Tamam Papatyam, geçti, sorun yok. Buradasın. Bir kâbus gördün. Ben sana bir şey olmasına izin vermem."

Alexander gece olanları gördüğünü düşünüyor olmalıydı. Heaven onu sarmalayan kolların arasına iyice sokularak başını Alexander'ın göğüsüne dayadı ve kendini bir anlığına bu kolların huzurlu varlığına bıraktı.

Alexander, Heaven'ın biçimsiz kurumuş saçlarını okşarken bir yandan da onun düzene giren nefesinin eşsiz ritmini dinliyordu. Her alıp verdiği nefes, sanki kendi bedenine doluyor gibiydi. Böyle bir farkındalık, olmaması gereken birşeyken oluyordu ve buna mani olamıyordu. Peki olmak istiyor muydu?

Heaven onu saran kollara sımsıkı yapışmışken birden bedenine değen Alexander'ın sıcak varlığıyla çıplak olduğunu fark etti. Dün gece banyodan sonra havluya sarınıp yatağa uzanmış olduğunu hatırladığında halen kendi yatağında olduğunu ve Alexander ile sarmaş dolaş yattıklarını anlaması onu renkten renge sürükledi. Bir dakika, Alexander gece burada mı yatmıştı? Bütün gece onun yanında böyle bir havluyla mı yatmıştı? Aslında fark etti ki havlu da çoktan üzerinden uçmuştu. Bununla birlikte kıpkırmızı kesilirken bedenini üzerilerindeki örtüyle örtmeye çalışarak Alexander'dan uzaklaşmaya uğraştı. Alexander'ı ittikçe onun daha da güçlü sarılışına şahit oluyor, utancından yerin dibine geçiyordu.

"Noldu küçük hanım? Bir sorun mu var?"

Heaven başını sallarken Alexander sinsi sinsi sırıtıyordu.

"O halde neden kıpkırmızısın ve benden uzaklaşmaya çalışıyorsun?"

Heaven gözlerini dikerek Alexander'ın gözlerinin içine odaklandı. Onun gözleriyle buluştuğundaysa bütün çabaları bir anda uçup gitti. Bakışlarını başka yöne çeviremiyor, onun sahipleniciliğine elinde olmadan teslim oluyordu. Alexander, sertleşmiş bedeniyle, bir çırpıda Heaven'ın üzerine çıkarak boylu boyunca uzandı. Üzerinde halen dün gece eve geldiğinde duştan sonra giydikleri olmasına rağmen Heaven'ın tüm varlığını hissedebiliyordu. Bedeni ona daha yakın olabilmek için, ten tene kalabilmek için adeta çığlık atarken o iradesinin son zerrelerini kullanarak bakışlarını Heaven'ın gözlerinden ayırmıyordu. Kendini Heaven'ın dayanılmaz varlığına bastırırken aşağı doğru inen başı Heaven'ın dudaklarıyla dudaklarını kavuşturduğunda ilk defa bir kadınla tüm gece seksten farklı bir şey yaptığını düşündü. Uyumuştu. Yıllarca peşini bırakmayan uykusuzluğu ve kâbusları bu gece ona hiç uğramamış, bir bebek gibi kollarındaki çocuk kadınla uyumuştu. Onun bedeninin dayanılmaz varlığı en büyük kâbuslarını bile kovalamış, üzerine peri tozu serpmişcesine uyumasını sağlamıştı. Heaven'ı öpen dudaklarında bir teşekkür ve minnet vardı. Kâbuslarını kovalayan kadını bir tapınma edasıyla öpüyorken anladı ki, bu kadına saatlerce, günlerce tapınabilirdi. Yavaş yavaş tutkusunu arttıran dudaklarına derin derin kokusunu içine çeken hücreleri eşlik ediyor, bu anı beyninde en derinlere kazıyordu. Kaçınılmaz gerçekleşirken Alexander, Heaven'ın gözlerinin içine bakarak dudaklarını bir saniye ayırdı ve yalvardı.

"Bir kere daha söyle..."

Heaven *neyi* dercesine kaşlarını hafif kaldırıp bükerek baktığında tekrar etti.

"Adımı bir kere daha söyle, ama senin dediğin gibi... Bir kere daha söyle."

Yalnızca bu kadına ait bir ayinin parçasıymışçasına adını onun ağzından duymak istedi. Alarma geçmiş be-

deni tüm dikkatiyle Heaven'dan gelecek kelimeyi beklerken elleri yaramazca dikkat dağıtarak, avuçları için yaratılmış göğüslerinin uçlarıyla dalga geçercesine oynuyor, Heaven'ı, daha önce hiç tatmadığı tatlı bir baskıyla, esir alıyordu.

Heaven dudaklarını kıpırdatarak çıkmayan sesiyle söylemeye çalıştı:

"Xander..."

Bu adamı mutlu etmek istemesine rağmen o cezalıydı. Unutmasının bedelini ödemeliydi.

"Duyamadım Heaven... Daha yüksek sesle..." Alexander'ın arsız nefesi boğuk fısıltısıyla tenini yalarken ısrarcı öpücükleri göğüslerine doğru kayarak durmadan tekrar ediyordu.

"Daha yüksek sesle Heaven..." Heaven'ın içi gıcıklanırken tenine işleyen bu fısıltıya karşı direnci yıkılıyor, etrafındaki her şey silinirken geriye sadece Alexander kalıyordu.

"Daha yüksek sesle meleğim...! Hadi söyle!" Tenine varla yok arası değip geçen nefes, dil darbeleri ve dişlerinin acımayan dokunuşlarıyla genç kadının baştan aşağı ürpermesini sağlarken, uyuşmuş dili sanki ağzının içerisinde dönmüyordu. Soluk almaya çabalarken karnına doğru kayan dudaklar tenine fısıldıyordu.

"Hadi papatyam... söyle! Senin ağazmdan duyur yine bana adımı..."

Heaven daha da mahrem yerlerine doğru inen dudakları uyluklarında hissettiğinde kapanan gözlerinin ardında, yaşanan hiçbir şeye engel olamayacağını, hatta olmayacağını biliyordu. Sanki bütün ömrünü bu anı için yaşamıştı. Usta parmaklar bacaklarının arkasını tüy gibi dokunuşlarla fethederken kadınlığının derinliklerine gömülen Alexander, daha önce hiç tanımadığı zevklere onu boğarak kendini unutturuyordu. Kaybolan çevresiyle birlikte korkuları da silinmişti. Yer, zaman

ve mekân algısı kalmazken geriye sadece ikisi kalmıştı. İkisi ve birbirine karışan tenleri vardı. Alexander'ın dudaklarından bir lal gibi dökülerek Heaven'ın ruhunu kaplayan sözleri vardı:

"Papatyam söyle..."

Heaven, kadınlığı bir nabız gibi atarken Alexander'ın günaha davet eden bir şeytan gibi ruhunu ele geçirişine izin verdi. Alexander'ın dudakları genç kadını özgür bırakırcasına kadınlığının incisini fethederken Heaven'ın aralanmış dudaklarında inlemeyle karışık yükselen ses, sanki cennetin yedinci katından dökülüyordu:

"XANDER..."

Tam o sırada yıkılacakmış gibi çalman kapı ile her ikisi de irkilerek kendilerine geldi.

Kapı öyle hızlı yumruklanıp zile öyle çok basılıyordu ki, Alexander anın bölünmesiin siniri ile yataktan fırlarken bir yandan da önemli bir şey olması için kapıdakinin dua etmesi gerektiğini mırıldandı. Heaven ise endişe ile üzerine geçirdiği sabahlık ile Alexander'ın peşinden ilerlerken kuşağını bağlamaya çalıştı.

Alexander kapıyı açtığında spor kıyafetleri ile kapıda dikilen Adrian her zamanki sırıtışı ile onu itip içeri girdi ve baştan aşağı Heaven'ı süzerken gözleri çıplak ayaklarında takıldığında neşeli sesiyle konuşmaya başladı:

"Günaydın millet. Ne o birşeyleri mi böldüm yoksa?"

Heaven kıpkırmızı olurken Alexander sinirle homurdandı.

"Zevzeklik etme de ne işin var burada sabahın bu kör saatinde, onu söyle."

"Kör saatt mi? Hiç sanmıyorum. Saat çoktan altıyı geçiyor bile ve bu saat pek çok şey yapmak için gayet uygun."

Alexander gözlerini dışarı fırlatarak Adrian'a kesmesini ima etse de Adrian gevrek gülümsemesi ile mutfağa doğru ilerleyip zaman ayarlı kahve makinasının çoktan

hazır ettiği kahveyi üç bardağa kendi evindeymiş gibi doldurarak peşinden gelen Alexander ve Heaven'ın eline tutuşturdu.

"Heaven aslında senin için gelmiştim. Hani bana koşu sözün vardı? Tamam bir aydır Alexander'ın sabote ettiği çalışmalarımızdan vakit ayıramasam da artık patatese dönmeden koşmaya başlamalıyız."

Heaven hevesle gülümserken Alexander aralarına girerek çıkıştı.

"Ne koşusuymuş bu seninle? Benim niye haberim yok!"

"Heaven egzerize alışık. Ben de ona bana eşlik etmesini teklif etmiştim koşularımda. Hem sen koşmazsın ki dostum. Sen başka spor alanlarında takılmayı tercih edersin." Adrian'ın sesi neşe dolu ve yüz mimikleri Heaven'ı güldürecek kadar kıvraktı.

Heaven kıkırdarken Alexander sıkıntılı konuşmasına devam etti. "O halde Heaven da gayet o sporları yapabilir!"

Alexander sıkıntısını dağıtmak için kahvesini yudumlarken Adrian'ın sözleri üzerinde kocaman bir şok dalgası yarattı.

"Hiç sanmıyorum aşk böceği. Bütün manşetlerde boy boy sürüklenen fotoğraflarının altında Heaven'ın, en kibar deyimle, senin metresin olduğu yazarken ona daha fazla zarar verecek bir davranış sergileyeceğini hiç sanmıyorum. Tabii hâlâ onun evlilik konusunda bir şansı olsun istiyorsan."

Alexander ağızındaki kahveyi burnundan püskürtürken Heaven'ın dehşetle açılmış gözleri ile karşı karşıya kaldı. Bir an ölmeyi ve bu ızdıraplı mücadeleden kurtulmayı istese de Tanrının onu cezalandırma yolundan kaçışının olmadığının farkındaydı. Bu ızdırap ne zaman dinecekti? Neredeyse kiliseye gidip günah çıkarıp bir

rahip olmayı dileyecek kadar bıkmıştı! Şimdi ise ondan hadım bir rahip olması bekleniyordu!

"Sen ne dedin sen? Tanrım ne... Nasıl... Ah Tanrım!"

"Dün patlayan flaşların önünde iki adamı devirip kızı sürüklerken dilinin dolandığını hiç sanmıyorum. Gayet aklın yerinde gibi duruyordun."

"Ah seni geberticem. Yemin ederim geberticem Adrian! Bunun olacağını biliyordun! En başından biliyordun! O haberlerin çıkmasını engelleyebilirdin!"

"Tanrım oh çok sevindim Alexander beni Zeus falan sanıyorsun galiba." Adrian hâlâ sinir bozucu bir şekilde sırıtıyordu.

"Hadi ama! Düşüp kalktığın o boya küpü kadınlardan birinden bile rica etsen senin için yapardı."

"Birincisi ben bir süredir cinsel perhizdeyim, diye düşünebilirsin. İkincisi Heaven'ın cemiyette dikkat çekip ilgi odağı olması için senin planlayarak yaptığını zannetmiştim. Sonuçta Büyük Alexander'ı bile yoldan çıkarmayı başaran bir kadın kim bilir diğer erkekler için ne kadar cazip olur değil mi? En nihayetinde sevgili Heaven'ımızı bir an evvel, beklemeden gelin edip her iki taraf için kârlı anlaşmanı hızlandırılmış bir biçimde olumlu sonlandırmak istemiyor muydun?"

Alexander'ın elindeki kahve kupası çatırtıyla kırılıp parçaları etrafa saçılırken Alexander elinden süzülen kanları umursamıyordu bile. Hissetmiyordu. Hiçbir acıyı şu anda hissetmiyordu. Hissettiği tek şey, Heaven'ı kucaklayarak ıssız bir yere kapatmak isteğiydi ve ne yazık ki bunu yapamayacak olması onu deli ediyordu. Kendisi hiç orada değilmiş gibi üzerindeki iğrenç planlarını konuşan iki erkeği kırılmış ve üzgün gözlerle izleyen Heaven'a aldırmadı. Sert adımlarla ilerleyerek Adrian'ın önünde dikildi ve kanamayan eliyle yakasına yapışarak öldürücü soğukluktaki sesiyle konuştu.

"Kes sesini elimden bir kaza çıkmadan! Madem öyle, o halde bu pisliği temizleme lütfu sana ait. Bir an önce bu çıkmazdan bizi çıkaracak ve Heaven'ın peşine takılacak, kendini çapkın zanneden züppeleri ben öldürmeden ayıklayıp ona bir koca bulacaksın! Herkes istediğini aldığında seninle hesaplaşacağız."

Alexander iri adamın karşısında daha da irileşmiş bir dağ gibi yükselirken, Adrian bir o kadar soğuk ve kararlı bakışlarını Alexander'ın gözlerinin içerisine dikerek aynı soğuklukta cevap verdi.

"Seninle istediğin her zaman hesaplaşırım ABİCİM. Sen benim tek ailemsin ve sana veremeyeceğim hesabım yok! Tabii herkes istediğini aldığında... Şimdi izin verirsen dışarıda pusu kurmuş bekleyen paparazzi ordusunun dikkatini dağıtalım ve Heaven ile koşuya çıkalım. Seninle aynı evde yaşadığını fotoğrafladıklarında zaten kıyamet kopacak. Gerekirse bir basın toplantısı düzenleriz ve Heaven'ın senin üçüncü, ne biliyim beşinci kuşaktan falan kuzenin olduğunu, kardeş gibi büyüdüğünüzü falan söyleriz. Bu da bize eş seçimi konusunda avantaj sağlar."

Adrian son sözlerini söylerken her zamanki gülümsemesini takınarak kırgın bir şekilde ikiliyi tüm dikkati ile dinleyen Heaven'a bir göz kırptı ve Alexander'ın yakasındaki elini yok sayarak buzdolabına doğru ilerledi.

"Hadi bakalım prenses, giyinme zamanı. Biraz şov yapalım. Sende şu bardakları parçalamayı bıraksan iyi edersin dostum. Serileri bozuyorsun. Git de eline pansuman falan yap."

Olan her şey ruhunda yankılanırken Heaven, Alexander'ın olduğu yere çakılmış dimdik omuzlarından yere sabitlenmiş bakışlarıyla bakarak bir heykeli andıran duruşunu izledi Demek şov zamanıydı ve her şey şov içindi. Demek üzerinde, ismini söylemesi için onu ayartan bu şeytan aslında bir an önce ondan kurtulup çiftliği

almak için şov yapıyordu. Pekâlâ, öyle olsun. Heaven bu oyunu oynayacaktı, ama bir şartla: Kendi kuralları geçerliydi ve Heaven içi kan ağlasa da acımasız olacaktı. Burası acımasız bir dünyaydı. Yere damlayan kan damlalarına bakarken içi sızlasa da kan akıtması gerekiyorsa akıtacağına karar verdi. Sırtını dikleştirerek başını havaya kaldırdı, derin bir nefes alıp saçlarını sırtında sallayarak eliyle Adrian'a iki dakika işareti yapıp kendi odasına salınarak yürüdü. Yürürken arkasından acıyla bakan Alexander'ın gözlerinden haberdar değildi...

www.webcanavari.net / embish

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sebepler, Sonuçlar ve Kararlar

Mutfakta Adrian'ın yanında ortalığı toparlayıp elinden akan kanı temizleyen Alexander'ın, Heaven'ın odadan çıkarak Adrian'a hadi diye işaret etmesiyle gözleri yuvalarından fırladı. Heaven uzun ve pürüzsüz bacaklarının tamamını ortada bırakan mini bir şort üzerine karnını açıkta bırakan spor bir atlet giymiş, at kuyruğu yaptığı saçlarını savurarak küçük koşu adımları ile, gülümseyip Adrian'ı çağırıyordu.

"Tanrı aşkına nereye gittiğini sanıyorsun sen böyle?"

Heaven kaşlarını çatarak Alexander'a bakıp ona aldırış etmeden kapıya yöneldi. Adrian gülümseyerek Heaven'ın temposuna ayak uydurdu ve şaşkınlıkla bakmakta olan Alexander'ın yanağından bir makas alıp Heaven'ın peşinden ilerlerken halinden memnun bir şekilde seslendi.

"Merak etme dostum, vaktinde iş başı yaparız."

Anın paniğiyle Adrian'ın davranışını bile umursamayan Alexander, kızgınlıkla haykırıyordu.

"Tanrı aşkına Adrian. Dur. Onu bu kılıkta götüremezsin! Dur diyorum sana!"

Adrian tam kapıdan çıkarken arkasına dönüp Alexander'a bir hatırlatmada bulundu.

"Ağaçların arasına pusulanmış paparazzilere bir görüntü daha vermek istemezsin herhalde dostum. Ofiste görüşürüz."

Adrian kapıdan çıkar çıkmaz ardından kapatarak Alexander'ın tek bir kelime daha etmesini engelleyip Heaven'ın yanına doğru ilerledi. Heaven artık gülümsemiyor, hatta Adrian'ın yüzüne bile bakmıyordu. Birlikte yavaş tempoda bahçe kapısına doğru ilerlerlerken Heaven'ı yavaşlatıp "Şu anda bana güvenmediğini biliyorum, ama konuşmamız gerek. Şimdi yüzüne o gülümsemeni takın ve dışarıdaki fotoğrafçılara iyi pozlar ver. Az sonra gideceğimiz yerde konuşacağız," dedi.

Heaven ifadesini bozmadan önüne döndü ve bahçe kapısından çıkarken güzel bir gülümseme ile etrafa hoş bir görüntü çizmeye başladı. Ne kadar ironikti. Dışından güzel bir gülümseme ile etrafa caka satarken içinde kırık kalbinin yasını tutuyordu. Hayal gibi başlayan sabahının kâbus gibi sonlanmasıyla kırılan kalbinin parçalarını toplamaya bile vakti olmamıştı. Yanındaki bu adamdan bile koşarak kaçmak isterken onunla koşuyor olması ironikti. Oyunu oynama kararı almıştı, ama ne yapacağını bile bilmiyordu. Sahi ne yapacaktı? Bu adamların elinde bir oyuncak gibi birilerine kakalanmaya izin vermeyeceğini biliyordu, ama nasıl? Bir planı olmalıydı, oysa o bir plan yapamayacak kadar tecrübesiz ve bu gibi şeylerden uzaktı. Üzerinde onu rahatsız eden kıyafetlerle tüm bakışlar üzerindeymiş gibi hissetmesine rağmen, sabah Alexander'ın da canını yakmak istediği için Adrian'ın yolladığı eşyalardan bulduğu bu parçacıkları giyerken daha kararlıydı oysa. Ne kadar da aptal olduğunu düşündü. Onu başka erkeklerle evlendirmek isteyen bir adamın cam giydiği şeylerden neden yansındı ki? Neden umursasındı onu? Ağlayacak gibi olmasına rağmen gözyaşlarını tutu ve gülümsemesini daha da derinleştirdi. Titreyen alt dudağını dişlerinin arasına

almamak için mücadele verirken önündeki hiçbir şeyi görmüyordu. Nereye gittiklerini bile bilmiyordu. Sadece koşuyor ve yanındaki bu adam onu nereye sürüklerse oraya doğru akıyordu. Oysa ne kadar da güvenmişti Adrian'a. Son bir ayda onu rahatlatan iyi bir dost olmuş, Alexander onu görmezden gelirken tüm kargaşaya rağmen onu elinden geldiğince yalnız bırakmamaya çalışmıştı. Şimdi ise umursamaz bir hain olduğunu görüyordu. Buna inanmak istemese de ilk dediği günkü gibi ona güvenmemiş olması gerekirdi. Oysa o saf bir taşralıydı ve buraya geldiğinden beri bir omur edinmediği kadar dost edindiğini zannetmişti. Kandırılmasının bu kadar kolay oluşuna lanet ederken Adrian'ın durduğunu fark etti.

Heaven etrafına bakındığında küçük bir gölün başında açık bir park alanında duruyorlardı. Adrian onu tam bir seyyar büfenin önünde durdurmuş, gözlerinin içine bakıyordu. Yaşlarla parıldayan gözlerine aldatıcı sevecenlikteki bakışlarıyla bakarken sessizliği bozdu.

"Önce bir şeyler yemeliyiz. Aç karnına beynimiz iyi çalışmaz." Adrian duruma hâkimmiş gibi konuşarak genç kadını yönlendiriyordu. "Şimdi sana bütün şehrin en muhteşem sosislisini yedireceğim."

Heaven sabah sabah sosisli yemek istemediğini belli eder şekilde ağızını büküp başını salladı.

"Hey, önce bir tat ve ardından sabah sabah yenip yenmeyeceğine karar ver."

Adrian önüne dönerek seyyar tezâahtaki adamla konuşmaya başladı.

"Selam Bill nasılsın?"

"Selam Adrian. Uzun zamandır yoktun. Seni merak etmeye başlamıştım."

"İşler güçler her zamanki gibi. Senin ufaklıklar nasıl?"

Orta yaşlara doğru hafif kırlaşmış saçları ile sempatik bir görüntü sergileyen Bill, ufaklıkları düşününce yüzünde içten bir ifadeyle Adrian'ın gözlerine bakarak konuştu.

"Ah her zamanki gibi sana âşıklar ve her gün seni soruyorlar."

"Söyle onlara büyüdüklerinde onlara evlenmek için hiçbir kıza bakmıyorum."

Bill içten bir kahkaha atarak Adrian'a bir sosisli uzattı.

"Ah Adrian sen hiç değişmeyeceksin. Bir gün evlenip çocukların olacak, ama bak benim gibi geç kalma hayatının aşkı için. Hem bu yanındaki genç hanım da kim bakalım?"

"O mu? O Heaven ve senin sosisli sandvicinin tadına hiç bakmamış. Ve en önemlisi o kategori dışı."

Kategori dışı mı? Tanrı aşkına Heaven neden hâlâ burada duruyordu ki? Daha ne kadar aşağılanabilirdi? Arkasını dönüp gidecekken, bileğinden yakalayan elle o elin sahibine doğru dönmek zorunda kaldı.

Adrian Heaven'ın gitmek üzere olduğunu anlayarak hemen koluna yapışmıştı. Konuşmadan gitmesine izin veremezdi. Bunu ona borçluydu. Pek çok günah işlemiş olabilirdi, ama buna Heaven gibi bir kızın masum kalbini paramparça etmek dahil olmayacaktı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun küçük hanım. Şimdi uslu uslu sandvicini ye ve etrafa gülümse. Sana söyleyeceklerimi dinleyeceksin."

Heaven, Adrian'ı ilk defa bu kadar ciddi görüyordu. Mutfakta Alexander'ın suçlamalarına karşılık verirkenki hali hariç tabii. Heaven bunları düşünürken Adrian yüzündeki hayati tehlike taşıyan ifadeyi silerek şirin bir gülümseme takındı ve kendi eliyle Heaven'ın ağzına doğru bir sosisliyi itekledi.

Heaven başını kaçırmak istese de daha fazla direne-

meyerek bir ısırık aldı ve hayatında böyle lezzetli birşey yemediğine karar verdi. Bu muhteşemdi.

Beğenisini Bill'e belli ederken adam gülümsüyordu.

"Kusura bakma Bill. Heaven şimdilik pek fazla konuşamıyor. Daha doğrusu tek kelimeden başka birşey söyleyemiyor, ama en kısa sürede bu durum değişecek. İşte o zaman eminim minnetlerini sunacaktır."

"Gerçekten mi? Çok üzüldüm Heaven. En kısa zamanda düzelecek olması şahane birşey ama. Her zaman beklerim."

"Haydi bakalım Bill. Görüşürüz. Bundan sonar daha sık uğramaya çalışırım."

Bunları söylerken Adrian bir çırpıda beş tane sosisliyi midesine indirmişti bile. Tezgâha geniş cepli şortundan çıkardığı kabarık bir zarf bıraktıktan sonar Heaven'ı da yanında sürükleyerek bir banka oturdu. Cebinden oturmadan bir de kâğıt kalem çıkarıp Heaven'ın eline verdi.

"Şimdilik buna ihtiyacın olacak. Ama en kısa zamanda bu konuşma işini halledeceğiz."

"Tezgaha ne bıraktın? Uyuşturucu falan mı?"

Heaven'ın yazdıklarını okuyan Adrian kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmekten gözlerinden yaşlar gelirken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu.

"Tanrım sen ne çok film seyrediyorsun böyle. Hayır canım. O zarfta para vardı. Her ay düzenli olarak Bill'in ikizleri için belli bir para ödüyorum, ama bundan kimseye bahsetmek yok. Bill küçük bir esnaftı ve iflas etti. Bir restoranı vardı ama işleri iyi gitmedi. İflastan sonar bir daha pek toparlayamadı, ama o sırada şu anki karısıyla tanıştı. İkizleri oldu ve şimdi on yaşlarındalar. Bill bu seyyar tezgâh işiyle evini geçindiren, dürüst bir adam, ama iki küçük hanıma pek de yeterli olmuyor. Ben de onların vaftiz babasıyım. Bill bir piçi ikizlerine vaftiz babası yapacak kadar iyi niyetli bir adamdır. Ona birçok defa tekrar restoran açması için yardım etmeyi

teklif ettim, ama kabul etmedi. Normalde böyle birşeyi kabullenmeyecek kadar gururlu bir adamdır, ama karşılığında dünyanın en şahane sosislilerini yiyorum hem de istediğim kadar. Onlar için bir üniversite fonu bile oluşturdum. Belki bir gün günahkâr ruhumu onlar kurtarır." Son sözünde Adrian gülümseyip göz kırpmıştı.

Heaven yanındaki adamın nasıl biri olduğunu anlayamadı. Bir an nefret ederken öbür an sevgiyle kucaklamak istiyordu. Bu kadar erdemli davranan biri nasıl olur da onun kalbinin böyle kırılmasına yardımcı olurdu.

"Gelelim vakit geçirmeden konuşmamıza." Heaven dikkat kesilerek gözlerini Adrian'ın yüzüne dikip dinlemeye başladı.

"Sana başta da demiştim. Bana bile güvenme. Benim önceliğim her zaman için Alexander olacaktır diye." Heaven gözlerini kaçırarak önünde uzanan göle dönerken Adrian konuşmaya devam etti.

"Ben bir piçim. Mecazi anlamda değil. Gerçek anlamda. Babam kim bilmiyorum ve annem de ben on üç yaşımdayken öldü. O ölmeden önce de durumum çok farklı sayılmazdı. Ben sokaklarda büyüdüm. Kaldırımlarda, şu üzerinde oturduğun banklarda yattım. Aç uyuduğum, günlerce birşey yemediğim çok zaman geçti ve çoğu zaman karnımı şu az önce arkanda gördüğün adam doyurdu. Çok soğuk gecelerde dükkânında yatırdı. Hayatım Alexander ile karşılaşana kadar serseri bir mayın gibiydi ve onunla karşılaşmasaydım hangi sokak kavgasında geberip giderdim Tanrı bilir. Bunları sana kendimi acındırmak için anlatmıyorum." Adrian durdu ve derin bir nefes çekti. Anlattıklarının zorluğu yüzünde seğiren kastan belli oluyordu. O günleri hatırlamak mı, yoksa ona anlatması mı daha zordu, bunu düşündü Heaven.

"Adrian hayatıma girene kadar benim bir soyadım bile yoktu. Benim soyadım ne biliyor musun?" Heaven

başını olumsuz anlamda iki yöne salladı ve gölün derinliklerine bakışlarını sabitleyen Adrian'ın konuşmasını bekledi. Gerçekten de bugüne kadar burada tanıştığı her zengin adamı ona soyadıyla tanıştırmışlardı. Oysa ofiste bile Adrian'ın soyadı kullanılmıyordu.

"Benim soyadım Romanov." Heaven duyduğu karşısında çok şaşırdı.

"Yoksa siz? Yani Alexander'ın babası? Senin annenle?" Adrian Heaven'ın aceleyle yazmaya çalıştıklarını bir yandan okurken kahkahalarla güldü.

"Alexander'ın babası Alexander 1 bile laboratuvarda zorla yaparken beni de annemden peydahlaması oldukça ilginç olurdu herhalde. Hem merak etme öyle birşey olsa annem sessiz kalacak tiplerden değildi." Annesini hatırladığında bakışları ifade değiştiren Adrian Heaven'dan gözlerini kaçırarak tekrar gölde sabitledi. "Soyadımı Alexander'ın ölümden döndüğü geceden sonra aldım." Adrian yutkundu. "O bana gerçek bir kardeş oldu ve hayatımda ilk defa biri benim için karşılığı olmayan birşey yapıp soyadını verdi. Benim için anlamının ne kadar büyük olduğunu bilemezsin. Benim bütün bağlılığım o günden beri onadır. Ben sahip olduğum şeylerden daha da fazlasını borçluyum ona."

Heaven duyduğu şeyleri akıl süzgecinden geçirmeye çalıştı. Alexander'ın ölümden döndüğü gece ne olmuştu ki? Ancak hepsinden önemlisi, bütün bunları Adrian ona neden anlatıyordu?

"Bütün bunların benimle alakası nedir?"

Adrian, Heaven'ın sorusunu okuduktan sonar derin bir iç çekti. Artık her zamanki gülümseyen Adrian yoktu Heaven'ın karşısında. O yerini daha ciddi, daha düşünceli bir adama bırakmıştı. Bu Adrian gülümsemiyor, kaşlarını çatarak aralarında derin bir çizgi oluşturuyordu. Mesafeli sayılmasa bile insanı tedirgin eden bir çizgisi vardı. Tehlikeli durmuyor, ama sanki her an teh-

likenin ta kendisi olacakmış gibi hissettiriyordu. Adrian tekrar konuşmaya başladığında Heaven daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Biliyorum burada birilerine güvenmek istiyorsun. Bütün bunlar senin için çok fazla ve sen daha değişen hayatına alışmadan hepsi üst üste geliyor." Heaven çiftliği ve burayı düşünerek başını aşağı düşürdü ve gözlerini yumdu.

"Ve tabii biliyorum, şu anda kendini kullanılmış ve kırılmış hissediyorsun." Adrian bu sözleri söylediğinde Heaven acıyla başını çevirerek hafifçe yüzünü saklayacak şekilde sol omuzuna doğru eğdi.

"Bana güvenme, çünkü ben her zaman önce Alexander'ı düşünürüm demiştim. Öyle de yaptım. Alexander zaman içerisinde fazlasıyla kırıldı ve kendini herkese kapattı. Olmadığı biri olduğuna inanıyor. Ama son zamanlarda iyi değildi. İyice çığırından çıkmış ve yıkılmak için mücadele veren duvarları ile sınır nöbetleri geçiriyordu. O duvarlarının içinde kendi yalnızlığını yaşıyor ve ben ona yardım edemiyorum." Adrian'ın sesi artık acı dolu ve çaresizdi. Alexander'ı gerçekten sevdiği belli oluyordu. Böyle bir bağlılık Heaven için takdir ve saygı gerektirirdi. Ancak aynı bağlılık bilmediği bir sebepten onu harcıyordu.

"O senin küçük dünyanda bildiğin türden bir erkek değil Heaven. O farklı ve istediğinde fazlasıyla acımasız. O kadınları kullanıp atar ve sadece zevk için başka erkeklerin karılarıyla yatar. Kimseyi yatağına almaz ve devamlı bir ilişki kurmaz. Bir defa yatıp hevesini aldığı kadına çıkarı yoksa bir daha bakmaz. Cici kızlarla da asla birlikte olmaz, çünkü cici kızların varlığına inanmaz." Heaven duyduklarıyla acıyan kalbini bastırmaya çalışarak dehşetle açılan gözleriyle Adrian'a bakıyordu. Nereye varmak istiyordu bu adam? Alexander gibi iyi birini böyle kötüleyerek ne yapmak istiyordu.

"Hayır! O iyi biri ve sen yalan söylüyorsun!"

"Küçük hanım keşke yalan söylesem. Ama bütün bunları bilmelisin. Bilmeli ve onu öyle kabul etmelisin. Bizim bugüne kadar yaptığımız esas işin ne olduğunu çok net anlamışsındır. Yok ediyoruz. Firmaları, aile bağlarını ve daha birçok şeyi, sırf kâr amacı güderek çıkmaza sokuyoruz. O istese seni yakar, yıkar ve yok eder. Ama bir sebepten istemiyor. Seni kendinden bile korumak istiyor. Sana kıyamıyor ve onu tanıdığımdan bu yana hayatında ilk defa kendini frenliyor. Bahaneler uyduruyor, kendine telkinlerde bulunuyor ama her koşulda senden uzak duramıyor. Sırf senin varlığınla bile çalışma stilini değiştiriyor. O sana âşık Heaven, ama bunu bilmiyor."

"Tanrım bu mümkün olamaz. Geçtiğimiz ay boyunca ofiste yüzüme bile bakmadı. Eve bile uğramadı. Bana nasıl âşık olabilir. Hem dedemin çiftliği için hiçbir yükümlülüğü yokken hak etmediğimiz bir anlaşma önerdi. Satın aldıktan sonra bile dedemin orayı kullanmasına izin verdi. Senin dediğin gibi biri olsa çiftliği çoktan almış beni de orada bırakmıştı."

"Çiftlikle alıp veremediği nedir bilmiyorum, ama her şey o çiftlikle başladı. Hiç kârlı bir yatırım olmamasına rağmen oraya kafayı taktı ve şimdi anlıyorum ki aslında orayı kurtarmak istedi. Bunu da kendince yöntemlerle yapacaktı, ama orda seni buldu. Seni anlaşma olmasa bile orada bırakmazdı Heaven. Bu sadece bir bahane. O gün sabah onu ben gördüm ve ne gördüğümü çok iyi bilecek kadar tecrübem var." Adrian artık yeniden yüzüne eski gülümsemesini takınarak konuşmaya devam ediyordu.

"Deden sadece ona bir bahane vermiş. Ama inan bana deden bahaneyi vermese bile o bir şey yaratırdı. Ona nasıl bir büyü yaptın bilmiyorum, ama pek çok erkeği mahveden ve evliliğin hazin kollarına sürükleyenle

aynısı olduğuna eminim." Adrian artık çok daha bariz gülümsüyor ve Heaven'a alaycı bakışlar atıyordu.

"Tanrı aşkına adam. Anlamıyor musun? Sana yüzüme bile bakmıyor diyorum, sense kalkmış âşık diyorsun. Bu mümkün değil. Onun gibi bir erkek benim gibi taşralı, tecrübesiz ve yaşça ondan çok daha küçük bir kıza bakmaz."

Adrian imalı bir şekilde tek kaşını kaldırarak Heaven'ı baştan aşağı süzdü.

"Emin misin güzelim? Çünkü ben sana baktığımda her yaştan erkeği etkileyebilecek bir genç kadın görüyorum." Heaven birden utanarak kıpkırmızı olup bakışlarını Adrian'dan kaçırarak gölde yüzmeye başlayan ördeklere çevirdi. Seremoni halinde göle giren ördekler hep birlikte ahenkle gölün orta kısımlarına doğru ilerlemeye başladılar. Ortalarına aldıkları yavrularını itina ile çevrelerken bir yandan da birbirlerine kur yaparmışçasına sesleniyorlardı. Heaven onların ahenginde kendi utancını bastırmaya çalıştı. Alexander gibi bir erkeğin ona âşık olması mümkün değildi.

"Üstelik küçük hanım, son bir aydır ofiste ve evde senin yüzüne bile bakmadığından ne kadar da eminsin öyle. Eminim sen odadayken başını bilgisayarından kaldırmadığını düşünüyorsundur."

Heaven dayanamayarak hüzünle itiraf edercesine başını salladı.

"İşte sen de tam olarak o bilgisayardasın hanımfendi. Binanın her yanı kameralarla kaplı ve eminim senin geçtiğin her koridoru özenle takip ediyordur. Dahası o ofisin içinde gizli kamera döşenmemiş bir çekmece bile yoktur ve sadece Alexander'ın bilgisayarından ve telefonundan o kameralara erişim sağlanabilir."

Heaven bunu duyduğunda baştan ayak parmaklarına kadar kızardı. Kalbi deli gibi atıyor ve bir daha Alexander'ın yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu,

çünkü birkaç defa oda boşken tamamen soyunup üzerini değişmiş, bir iki defa da nasılsa kimse yok diye! Tanrım! Alexander'ın masasına oturup onun sandalyesine sinen kokuyu derin derin soluyarak kendine hâkim olamamış ve... Ah inanamıyordu. Gerçekten nasıl bakacaktı bir daha Alexander'ın yüzüne?

"Noldu Heaven? Kalbin duracakmış gibi bakıyorsun. Hem daha evdeki kameralardan bile bahsetmedim."

Heaven kalbine inecek olmasına rağmen gülümsemeye çalışıp eliyle sıcak işareti yaparken Adrian'sa hâlâ sinirliydi.

"Hadi kalkalım artık, yoksa Alexander beni doğrayacak sonunda. Ha unutmadan küçük hanım. Bu konuştuklarımız aramızda kalacak ve bugün konuşma terapistinle tanışacaksın. Senin için çok özenle arayıp taradım ona göre, itiraz istemiyorum. Bu sorun her ne ise aşılacak ve konuşacaksın."

Adrian öyle buyurgan ve kararlıydı ki, Heaven korksa bile hayır diyemedi. Tam kalkarlarken Heaven'ın aklına birşey daha geldi.

"Peki neden şimdi sana güveneceğim?"

"Bana güvenmeyeceksin, ama benimle iş birliği yapacaksın, çünkü ben Alexander'ın çıkarlarını gözetirim ve onun çıkarı sensin. O gözetmeyeceğine göre ben gözeteceğim ve bu senin de işine gelecek, çünkü her halinden belli ki sen de ona âşıksın."

Heaven ısrarla başını sallayıp itiraz etmek istese de yapamadı. Alexander'a âşıktı, hem de ilk gördüğü andan beri. Onu kırıp inciten ne varsa nefret etmiş, onu mutlu etmek istemişti. Ona âşıktı. Aralarında kaç yaş olursa olsun onu seviyordu ve Alexander onun için erişilmezdi. Oysa şimdi Adrian ona erişebileceğini söylüyordu. Madem bir umut vardı, o halde Heaven sonuçları ne olursa olsun uzatılan bu eli tutacak ve bu oyunda sonunda yansa bile oynayacaktı. İtiraz etmek için kalkan

başı istemsizce yukarı aşağı sallanarak Adrian'ı onayladı. Âşıktı ve kalbi yanıyordu. Hiçbir cehennem kalbindeki ateşe eş olamazdı...

"O halde anlaştık arkadaşım. Hadi şimdi kaldır patates poponu da koş bakalım. Alexander'ı biraz daha kışkırtmamız gerek."

Heaven istemese de yüzünde yayılan buruk gülümsemeye engel olamadı. Bir ihtimal bile varsa o ihtimale tutunacaktı.

Üzerlerini değişip ofise vardıklarında Daniel onları kapıda bekliyordu.

"Heaven, Bay Romanov gelir gelmez ofise çıkmanı emretti ve bir de bundan böyle sabah koşularından sonra dahi olsa ofise benimle gelecekmişsin." Heaven hemen yukarı ofislere doğru ilerlerken Daniel'ın gözleri Adrian ile buluştu. "Özür dilerim Adrian, ama Bay Romanov'un emri böyle. Heaven'ı gereğinden fazla sizinle baş başa bırakmamamı söyledi üzerine basa basa."

Adrian geniş bir kahkaha atarak elini Daniel'ın omuzuna attı.

"Desene çok eğleneceğiz dostum."

"Bakın ne yaptığınızı bilmiyorum, ama her ne yapıyorsanız sonunda zarar gören Heaven olacak ve o zaman hesabını ben soracağım."

"Seni Heaven konusunda bu kadar hassas görmek oldukça güzel, ama onu bu kadar düşünmeni gerektiren nedir dostum?"

Adrian bir anda öldürücü bakışlarına bürünerek ciddileşmiş ve son kelimesinin üzerine basarak söylemişti.

"Heaven'a âşık olup olmadığımı soruyorsanız, ona âşık değilim. Hem o Bay Romanov'a âşık ve bunu görmemek için kör olmak gerek. Oysa bu aşk ona göre de-

ğil. O bir kuşa âşık olan bir balık ve kuşun dünyası bir balığa göre değil. Tıpkı kardeşim gibi olacak sonu. Acıyın ona."

Adrian Daniel'ın sözleriyle irkilse de onun iyi niyetini takdirle karşıladı.

"Senin dediğin gibi o Alexander'a âşık ve ben ona hayallerini vermenin bir yolunu buldum sanırım. Ama denemeden bilemeyiz."

"Denediğimizde yanacak olsa da mı?"

"Alexander da ona âşık olsa da mı?" Bu söz üzerine Daniel donmuş, bir iki saniye konuşamamıştı. "Hem biz hep yanında olacağız ve ona destek olacağız."

"Alexander âşık olmaz. O kalpsiz." Daniel bu sözlerini söylerken içinde acaba ışığının yanmasına da engel olamadı.

"Yanılıyorsun dostum. Onun bir kalbi var ve çok derinlere gömülmüş. Sadece Heaven'ın inip çıkarabileceği bir kalbi var. Daha geçen gece çok rahat yiyip geçeceği bir şirkete sırf Heaven'ın varlığıyla ortak oldu. Bilmem anlatabildim mi?"

Bu sözleri Daniel'ı gerçekten şaşırtmıştı. Alexander Romanov bir şirketi yutmak yerine ona yatırım mı yapmıştı! Bu ancak cehennem soğursa olurdu ki sabah gazetelerdeki manşetlere göre cehennem soğuyordu.

"Birincisi bana artık sizli bizli konuşmayı bırak ve ikincisi bu işte bizimle misin?"

Daniel bir iki saniye düşünüp ona uzanan eli sıktı.

"Gene de söylüyorum bu işin sonunda Heaven zarar görürse hesabını ben sorarım, çünkü bu defa suçluyu biliyor olacağım."

Adrian, Daniel'ın ne demek istediğini tam olarak anlamasa da Heaven konusunda ona yardımcı olacak birinin daha olmasından memnun oldu. Daniel'ı ilk işe başladığı günden beri güvenilir bulmuştu ve şimdi de bu kurdukları yakınlık onu memnun etmişti. Belki ona

o gece kaybettiği şeyi araması konusunda da güvenebilirdi.

Heaven odaya girdiğinde bomboştu. Şaşırarak geçip masasına oturdu ve bilgisayarını açtı. Bir iki saniye geçmemişti ki ekranında bir mesaj ışığı yanıp sönmeye başladı. Yanıp sönen uygulama ışığına bastığında bir cep telefonundan atılan mesaj ile karşı karşıya kaldı.

"Neden geciktin? Üzerindekinin göğsü fazla açık."

Heaven şaşkınlıkla etrafa bakarken Adrian'ın kameralar ile ilgili anlattıklarını hatırladı ve bununla birlikte aklına gelen şeyle tekrar kıpkırmızı kızardı. Sonra kendini avutmaya çalışarak Alexander'ın devamlı onu izlemeyecek olduğunu düşünmeye çalışırken bir mesaj daha geldi.

"Benim sorularıma cevap ver. Ve bu defa da kendine dokunacaksan baştan söyleyeyim, ben müsait bir yerde değilim."

Tanrı aşkına, bu adam onu izlemiş miydi? Heaven daha da kızararak başını kollarının arasına alıp masaya iki kere vurdu. Rezil olmuştu. Gerçi bu ona ilk yakalanışı değildi, ama gene de bu defa farklı hissediyordu. Derken bir mesaj daha geldi.

"Hâlâ üst düğmeni iliklemedin! Düşündüm de... ilikleme, ben oraya geliyorum. Sanırım ismimi senden duymayı özledim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kıskançlık

Heaven heyecan içerisinde ne yapacağını bilmeden beklemeye başladı. Ayakları sanki oturduğu masaya mıhlanmıştı. Onu alıp başka bir yere taşımaya takatleri yokmuş gibi sandalyesinin ayaklarına dolanmış bacakları, adeta isyan ediyorlardı. Kalbi katilini bekleyen kurban gibi teklemeden, ama hızlı çarparken nefesi boğazında tıkanmış, dilinin kurumasına sebep oluyordu. Kuruyan dudaklarını küçük pembe diliyle yalayarak tüm dikkatiyle kapıya bakarken kapı aniden açıldı. Kapının açılması ile refleksle ayağa fırlayan Heaven, yanında çok yakışıklı sarışın bir genç adamla dikilen Adrian ile göz göze geldi.

"Ne o tatlım? Birini mi bekliyordun?"

Heaven pembeleşerek başını sallayıp soran gözlerle Adrian'ın yanındaki adama baktı.

"Tanıştırayım, bu Ben. Senin yeni konuşma terapistin. Aslen sağır ve dilsizlere eğitim veriyor, ama işinde oldukça başarılı. Pek çok açıdan sana yardımcı olabilecek biri. Psikoloji eğitimleri vesaire almış. Falan filan... İşte tanışın, kaynaşın ve sen konuşmaya başla artık tatlım. Her gün en az iki saat çalışacaksınız. Daha uzun da olabilir. O belirleyecek. İşyeri ya da ev fark etmez. Benden izinlisin." Adrian göz kırptı ve kapıdan dışarı çıkar-

ken seslendi. "Hadi şimdi tanışıp başlayın." Sesindeki kıkırdayan tını öyle belirgindi ki, Heaven bunu Alexander'a kasten yaptığına yemin edebilirdi.

Ben, çok tatlı bir terapistti. Her şeyden önce sıcakkanlı ve zorlayıcı olmayan, ama insana hissettirmeden yaklaşan biriydi. İlk tanışma faslından sonra kapıdan uzakta, oturma grubunun olduğu alandaki geniş koltuğa yan yana oturdular ve konuşmaya başladılar. Ben önce kendinden bahsetmeyi teklif ettiğinde Heaven biraz rahatlayarak başını salladı.

"Ben sağır ve dilsiz bir anne-babanın çocuğuyum. Yedi yaşıma kadar beni de öyle zannetmişler. Kimsenin aklına beni kontrolden geçirtmek gelmemiş. Daha sonra okula başladığımda anlamışlar ki ben duyuyorum. Ondan sonra da sürecim tekrar sil baştan başladı. Tabii bu uzun ve yorucu bir süreç oldu. Sıfırdan yedi yaşında konuşmayı öğrenmek ve kendi sesini tanımak korkutucuydu. Alıştığım ve bildiğim her şeyden uzak gelmişti bana."

Bu sözler Heaven için çok tanıdıktı. Defalarca kendi sesini duymaya çalışmış, ama yabancılamıştı. Korkularını yenememiş ve anne babasının nasıl göründüğünü unuttuğu için kendini suçlamaktan vazgeçememişti. Onlarla ölemediği için bile kendini suçlamıştı. Korkmuştu. Geride kalan olmak onu korkutmuştu.

Heaven tam da bunları düşünürken Ben'in ellerini şefkatle kavradığını fark etti ve irkilerek bakışlarına ona çevirdi.

"Sen neden sustun Heaven? Sen duyabiliyorsun, ama konuşmak istemiyorsun. Neden? Evet birşeyler anlattılar, ama ben senden dinlemek istiyorum."

Tam bu sırada kapı aniden açıldı ve içeri Alexander girdi. Alexander'ın gözleri Heaven'ın ellerini bulduğunda elinde tuttuğu telefonunu cebine sokarak hızla ilerledi ve tam önlerinde dikildi. Gözleri ellerinden bir milim

bile ayrılmamışken sert bir sesle "Sen de kimsin?" diye sordu.

Ben yavaş hareketlerle ayağa kalkarak elini tokalaşmak amacıyla Alexander'a uzattı.

"Ben Ben. Adrian tarafından Heaven için konuşma terapisti olarak tutuldum. Bundan sonra her gün, günde en az iki saat, farklı mekân ve ortamlarda çalışmalar yapacağız."

Alexander alıcı gözüyle adamı süzdükten sonra elini havada bırakarak masasına yöneldi.

"Burada benim olduğum saatlerde çalışırsınız. Ve Heaven o düğmeyi kapat."

Heaven ağzı açık bir şekilde Alexander'ın davranışını izlerken Ben'in sözleriyle yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Hiç sanmıyorum Bay Romanov. Adrian sizden bahsetmişti ve böyle söyleyebileceğinizi belirtmişti. Biz Heaven nerede nasıl rahat ederse öyle çalışacağız. Eminim siz de onun konuşmasını istiyorsunuz."

Heaven ayağa kalkarken elini düğmelerine götürdü ve ona bakmakta olan Alexander'ın gözlerinin içine bakarak kapatmasını istediği düğmenin tam altında ki düğmeyi açarak yakasını genişletti. Hemen ardından Ben'in elini kavradı ve başıyla dışarıyı işaret ederken Alexander'a göğsünün üzerine kaldırdığı eliyle küçük bir bye bye yapıp kapıya doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun! Sana söylüyorum! İş saatinde nereye? Hey dur diyorum!"

Heaven ise çoktan arkasına bakmadan elinden tutup sürüklediği Ben ile odadan çıkmıştı.

Alexander okkalı bir küfür sallayarak bir tekme savurdu ve masanın bacağına gelen ayağının çıkardığı tok ses ile yerinde sekmesi bir oldu.

"Lanet olsun! Lanet olsun sana be kadın!" Tek ayağının üzerinde sekerken bir yandan da ceketinin savrulan

kanatları masasının üzerindeki kâğıtları yerlere savurdu.

Heaven bir anlık bir fevrilikle yaptığı hamleden pişman olsa da, artık yapabileceği birşey yoktu.

"Nereye gitmek istersin Heaven?"

Ben'in sıcak sesi Heaven'ı kendine getirdiğinde çoktan binanın dışına çıkmış olduklarını fark etti. Aklı Alexander da kalsa da bu savaşta kazanan taraf olmak için bazı fedakârlıklar yapması gerektiğini biliyordu.

Eliyle karşıdaki kahve dükkânını işaret ettiğinde Ben gülümseyerek başını salladı ve oraya doğru ilerlediler.

"Karınca yuvasında dolanan bir fil gibi etrafı devirmeyi bırak da sana ne oldu onu söyle."

Adrian Heaven'ın hemen ardından Alexander'ın odasına daldığında gördüğü manzaradan gayet hoşnuttu. Etraf darmadağınık olmuş olsa da Alexander'ın yaşlı kadınlar gibi söylenmesi onu güldürmüştü.

"Seni lanet pislik. O bi boka yaramaz terapist bozuntusunu da nereden buldun? O şarlatanı Heaven'ın yanına sokmakla sen ne halt yediğini sanıyorsun?"

"Demek derdin buydu. Ne oldu? Neden geriliyorsun ki? Sen de Heaven konuşsun istemiyor musun? Yoksa sadece senin adını sayıklayıp dursun mu istiyorsun?"

Adrian sesini incelterek Heaven'ın taklidini yapıp Alexander'la dalga geçti.

"Xander... Böyle diyordu dimi küçük prenses. Eminim umurunda değildir."

"Ben senin an..." Alexander tam okkalı bir küfür Adrian'a savuracakken kendini frenledi ve sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirip deli danalar gibi volta atmaya başladı. "Soruma cevap vermedin. Nereden buldun o terapist bozuntusu herifi?"

"O şebek dediğin, sayılı konuşma terapistlerden biri ve emin ol Heaven doğru ellerde. Hem sen bir an evvel Heaven'a uygun bir aday bulmak istemiyor muydun? Konuştuğunda şansı artacaktır."

Alexander, Adrian'ı gırtlaklamak istese de tek kelime etmeden soğuk duruşuna geri döndü ve masasına otururak Adrian'a odadan çıkmasını söylerken tek birşey düşünüyordu: Heaven'ın tüm düğmelerini diktirecekti. Evet düğmeli birşey giymemeliydi Heaven. Hem nereye gitmişti ki?

Aradan iki saat geçtiğinde odanın kapısının çalınması ile irkilen Alexander, kapıdaki içeri girmeyince Heaven olmadığını anladı. Heaven ve Adrian haricinde kimse o izin vermedikçe içeri giremezdi. Hem Heaven olsa, kendi kartı ile kapıyı kilitli bile olsa açardı. Buna canı sıkılsa da düşünmemeye çalıştı. Hem neden canı sıkılıyordu ki?

Kapıyı otomatiğe basarak açtığında içeri girenin Sally olduğunu görünce daha da sıkıldı.

"Ne var? Ne istiyorsun?"

"İstediğin belgeler hazır. Sonunda dosyayı tamamladım. Tüm raporlar içinde. Söylesene neden o yangın kayıtlarını bu kadar çok istedin?"

"Seni ilgilendirmez. Sen işine bak. Amcan eksiksiz tüm tutanakları ve kayıtları verdi, değil mi?"

"Evet, her şey tamam dedim ya. Buraya girdiğimden beri her gün bana bu raporları toplattın. Neyin peşindesin?"

"Seni ilgilendirmez dedim. Binaya gelen ilkyardım ekibindeki herkesin ifadesini içeren dosya da burada mı?"

"Evet, tüm dosyaları istediğin gibi birleştirdim. Neyi

arıyoruz? Hem bu yanmış binayı da çok önceden almışsın."

Alexander hışımla yerinden fırladı ve Sally'nin kolunu kavradığı gibi ateş saçan gözleriyle kadının gözlerinin içine bakarak her bir kelimeyi kısılı dişlerinin arasından vurgulayarak tısladı.

"Sana çok soru soruyorsun dedim. Seni ilgilendirmez! Sen işine bak. Amcanla yaptığımız anlaşmanın süresi iki ay sonra dolduğunda hâlâ bir işin olsun istiyorsan çeneni kapalı tut ve soru sorma!"

Sally korkmuştu. Alexander'ın öfkesine birkaç defa şahit olsa da onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Alexander büyük bir balıktı ve amcası onu yakalarsa ikisinin de rahat edeceğini söylemişti. Evet Alexander büyük bir balıktı ve onu kendisine istiyordu. Hemen kıvrak bir hareketle yılışık bir gülümseme takınarak bedenini Alexander'ın bedenine yasladı.

"Tamam canım, kızma hemen. Ben sana yardım etmek için buradayım ve bu gerginliğini atmana yardım edebilirim. Hadi ama, geldiğimden beri gözlerin üzerimde, biliyorum." Bu her zaman işe yarardı.

Alexander başını eğerek Sally'nin kulağına yaklaştı ve iç gıcıklayıcı nefesini boynuna doğru verirken ağzından çıkan sözler sadece kadının duyabileceği bir kısıklıktaydı.

"Ancak cehenneme kırmızı kar düştüğünde."

Alexander kendini geri çekmeye fırsat bulamadan odanın kapısı açıldı ve yüzünde kocaman bir gülümseme ile içeri giren Heaven, gözleri karşısındaki manzara ile buluştuğunda olduğu yerde donakaldı. Gülümsemesi yavaş yavaş solarken gözlerini kaplayan hüzün yüz metreden bile okunabilecek cinstendi. Dudaklarından tek bir fısıltı döküldü.

"Xander..."

Varla yok arası çıkan sesi sanki bir tek Alexander'ın

duyabildiği bir dua gibiydi. Kalbi dağlanırken dudaklarından kaçmak için çırpınan hıçkırığına hâkim olmaya çalışarak bir kere daha konuşmak zorunda olmadığı için Tanrı'ya teşekkür etti. Konuşsa sesindeki ağlamaya engel olamazdı. Dolu dolu olan gözleri gördüklerini inkâr etmek istese de Adrian'ın yanıldığını düşündü. Alexander, bu dünyada kalan son kadın bile olsa ona âşık olmazdı. Elini kaldırarak böldüğü için özür dilediğini ifade etmeye çalışırken önüne düşen başını kaldırmadan bir çırpıda odadan çıktı.

Alexander gördüklerini yanlış anlayan Heaven'ın ardından lanet okuyarak Sally'i de beraberinde sürükleyerek odadan dışarı çıktı ve Heaven'ın ardından koşmaya yeltendi.

"Dur Alex. Dursana. Hadi ama! Bir yeniyetme taşra dilberinin ardından koşup benim gibi bir kadını red mi edeceksin? O sana istediğini veremez bile."

Alexander yırtıcı bir hayvanı andıran bakışları ile Sally'nin karşısında devleşerek üzerine yürüdü ve yüzleri arasında bir parmak mesafe kalana kadar eğilip kükredi.

"Sakın! Sakın bir daha... onun adını o pis! ağızına alayım... deme! Onun! yakınında bile görmeyeceğim seni! Beni duydun mu? Son iki ayın boyunca, burada olduğunu bile unutacağım. İki ay dolduğunda, tasını tarağını toplayıp defol."

Etraftaki insanlar şaşkınlıkla Sally'nin kovuluşunu izlediler. Sally herkese Alexander ile bir ilişki yaşadığı imajını çizerken şimdi rezil olmuştu. Bütün bunlar o küçük sürtük yüzündendi ve Alexander'ı elinden kaçırmasına sebep olmuştu. Orta sınıf bir aileden gelmenin ne demek olduğunu biliyordu ve bunu aşacak fırsatı yakalamışken... Tam o paraya yaklaşmışken o kaltak buna mani olmuştu. Amcası bu fırsat için neler yapmıştı oysa. O da güzel kıyafetler giymek, parasının hesabını yapmadan mücevherler ve lüks şeyler almak istiyordu. Bir

mağazadan girdiğinde herkes karşısında dizilsin, magazin gazetelerinde boy boy fotoğrafları çıksın istiyordu. Onun neyi eksikti? Alexander büyük balıktı ve o bu fırsatı tam yakaladım derken... Bunu o küçük fahişeye ödetecekti. Her ne pahasına olursa olsun ödetecekti.

Hırsla arkasını dönerek hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken Alexander ise Heaven'ın nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Aklına gelen fikirle hızla Adrian'ın odasına daldı.

"Heaven nerede?"

"Ne demek nerede? Odana baksana. Son gördüğümde bugünkü terapiyi tamamlamış, sana doğru geliyordu. Sana söyleyecekleri varmış."

"Kahretsin. Lanet olsun! Öldürücem o kadını!"

"Heaven'ı mı? Kız sana ne yaptı! Delirdin mi sen?"

"Saçmalama, tabii ki Sally'i"

"Sally mi?"

"Boş ver şimdi onu. Nereye gitmiş olabilir? Tanrım. Bu kız benim sonum olacak!" Alexander sıkıntıyla saçlarından ellerini geçirip içindeki tüm nefesi dışına verirken soluksuz kaldığını hissetti. Panik atak mı geçiriyordu? Yok canım daha neler? Kalbi deli gibi atsa da ve ölecekmiş gibi hissetse de Alexander Romanov kontrolünü bir küçük kız yüzünden kaybetmezdi. Kimi kandırıyordu! Bal gibi de kaybediyordu işte ve inkâr etmek neyi çözecekti? Onu son bulamayışında bin türlü belaya bulaşmıştı. Ya... ya şimdi? Düşünmek bile istemiyordu.

"Onu bulmalıyım! Tanrım bela muknatısı gibi kız. Her an kendini öldürtebilir. Her şey olabilir. Lanet olası Ben mi nedir ona mı gitti? Kim o piç? Bul bana! Kim var başka? Kimi bilir ki bu kız?! Son seferinde kendini öldürtüyordu! Tanrım!" Alexander aşağı yukarı volta atarak emirler yağdırırken bir kez daha sıkıntıyla saçlarını çekiştirdiğinde Adrian gülümsedi. İçi zaferle dolsa da Heaven'ın nerede olduğunu bilmemekten rahatsız oldu.

Ne olmuştu ki Heaven tüm neşesi ile Alexander'ın yanına giderken ortadan kaybolmuştu? Bunu düşünmekle vakit harcamadan Alexander'a belli etmeden Daniel'a mesaj attı.

Daniel gelen mesajı okuduğunda endişeye kapıldı. Heaven'ı kayıp mı etmişlerdi? Hemen binanın etrafında dolaşırken Heaven'ın nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Bir anda aklına gelen fikirle binanın içine dalarak asansörle en üst katı tuşladı ve iner inmez merdivenlere yönelip çatı terasına çıktı. Tahmin ettiği gibi Heaven yere çökmüş dizlerine kollarını sararak küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Cep telefonuyla Adrian'a mesaj atarak Heaven'ın yanında olduğunu bildirdi ve gidip usulca hiç konuşmadan Heaven'ın yanına oturarak kolunu omuzlarına atıp kendine çekti.

Heaven sessizce ağlarken omuzlarına dolanan kol ile korkarak irkilip başını kaldırdığında gelenin Daniel olduğunu görünce rahatladı. Rahatlaması yeni bir ağlama dalgasına sebep olsa da Daniel bunu hiç umursuyor gibi değildi. Sadece sessizce kollarını ona dolayıp ağlaması dinene kadar yanında sustu. Heaven'ın her hıçkırığı ile kalbi dağlansa da Daniel kız kardeşinin sessiz hıçkırıklarında yaptığı gibi gözlerini yumdu ve sadece onu kollarına sararak sımsıkı göğsüne bastırdı. Heaven'ın hıçkırıkları hafiflediğinde konuşmaya başladı.

"Ne oldu küçük kardeşim? Alexander çılgın gibi seni arıyor ve Adrian onu zor tutuyormuş."

Heaven cep telefonunu çıkararak not ekranını açarak yazmaya başladı.

"Önemi bir şey yok. Ben sadece sanmıştım ki... Bilmiyorum. Aklım çok karışık. Sadece her şey neden daha kolay değil? Her şey neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Ben yetişemiyorum. Beni mi arıyormuş gerçekten?"

"Deli kız, beni arayacak hali yok ya! Neden kaçtın sen bakalım?"

Heaven başını önüne eğdi ve anlatıp anlatmama konusunda emin olamadı. Sonra anlatmaya karar verdi.

"Odaya girdiğimde Alexander ve Sally çok yakındılar. Sally neredeyse sarılmış gibiydi ve Alexander onun boynuna eğilmişti."

"Bu mu? Bu yüzden mi kaçtın?"

Heaven utanarak başını salladı.

"Ah Tanrım! Her ne olmuş bilmiyorum ama eminim bir açıklaması vardır. Alexander'ı savunacak değilim, çünkü ne olduğunu iyi biliyorum. Ama Sally ile... Bilemem tabii, Alexander ve kuralları. Herkes bilir, kesinlikle ofisten birileri ile yatmaz ve hiçbir şartla ofiste işi pişirmez. İtiraf etmeliyim ki belirli standarları var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Adam işine âşık ve bu ciddiyeti bozacak hiçbir şeye meyletmez. Bak ne diyeceğim, buraya geldiğinden beri doğru düzgün eğlendiğini sanmıyorum. Ben ayda bir kere kız kardeşimi dışarı çıkarmaya çalışırım. Birlikte Country gecesi düzenleyen, şehrin bizim tarafındaki barlardan birine gider sabaha kadar eğleniriz. Ufaklığı da bir arkadaşımın anneannesine bırakırız o gecelik. Bu akşam gene gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Uzun zamandır eğlenmeyen Heaven, hevesle kabul ederken kuruyan gözyaşlarını elinin tersiyle silip gülümseyerek Daniel'a baktı. Daniel gerçekten çok iyi biriydi. Bütün güzellikleri hak edecek kadar ince düşünüyordu.

"O zaman seni akşam dokuzda alırız. Fazla birşey yeme. Seni bizim mahallenin en güzel burgercisine götürürüm. Hadi bakalım ufaklık, şimdi ortalığı toplama zamanı."

Heaven akşamı beklemeden Adrian'a haber vererek kimseyle karşılaşmadan ofisten çıkıp eve gitmişti. Hazırlanmadan önce bir süre oturup Alexander ile Sally'i düşünmüş ve gördüklerini tekrar tahlil etmişti. Daniel'in dedikleri doğruysa gördüklerinin bir anlamı olmalıydı. Alexander Sally ile düşündüğü anlamda bir yakınlık kurmadıysa ne gibi bir yakınlık içinde olabilirdi ki? Bunun içinden, Alexander ile konuşmadan çıkamayacağını düşünerek beyninde gerilere itti ve hazırlanmaya başladı.

Alexander, Heaven'ın iyi olduğunu ve bulunduğunu Adrian'dan öğrendiğinde derin bir soluk alıp rahatlamıştı, ancak Heaven ile karşılaşamadan gittiğini öğrenince de içini gene bir sıkıntı kapladı. Peşi sıra gitmek istese de yapılacak işeri vardı. Sally'nin getirdiği dosyayı da incelemeliydi. Saatlerce odasına kapandıktan sonra vaktin nasıl geçtiğini anlamadan Adrian'ın odaya girmesi ile gömüldüğü dosyadan başını kaldırdı.

"Ne o dostum. Yeni bir iş üzerinde miyiz?"

"Otur Adrian, seninle konuşmamız gerek."

Alexander'ın otoriter sesiyle Adrian neşeli halinden sıyrılıp tüm soğukkanlı ciddiyeti ile dik duruşunu bozmadan her zamanki yerine oturdu.

"Sorun ne?"

Alexander elindeki dosyaları Adrian'ın önüne doğru uzattı. Dizlerinin üzerine hafifçe eğilerek tek eliyle dosyaları kavrayan Adrian tekrar koltuğuna yaslanırken bir yandan da kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Bunlar *o gece*nin raporları." Alexander sessizce başını salladı.

"Hem de ilk, orijinal, değiştirilmemiş olan raporlar."

"Evet."

"Bunca yıl sonra bunlara nasıl ulaştın?"

"Sally'nin amcası o zamanki yangın komisyonundaydı. Küçük bir anlaşma karşılığında tutulan ilk tutanak ve belgeleri benim için topladılar."

"Nasıl bir anlaşmaymış bu böyle?"

"Adamın kanıt ve belgeleri toplayacağı bir sene boyunca Sally yanımda çalışacak ve ikimizin arasındaki iletişimi sağlayacaktı. Gerizekâlı herif Sally'nin beni tavlayabileceğine falan inanıyordu sanırım. Şimdi sürenin dolmasına iki ay kaldı ve belgelerin neredeyse tamamı elimde."

"Eksik olan ne?"

"Cenaze kayıtları!"

Birbirlerinin simasında geçmişin derin karanlığına sürüklenirlerken aralarına dolan derin sessizlik Alexander'ın telefonuna gelen bir mesaj sesiyle bölüdü. Alexander gelen mesaja baktığında okkalı bir küfür savurdu.

"Gene ne var Alexander?"

"Heaven. Ne olabilir?" Bu sırada Adrian'ın genişleyen sesli gülümsemesine aldırmadan stresle ayağa kalkıp ellerini son zamanlarda pek çok defa yaptığı gibi saçlarından geçirdi. Bu kız onda değişik huylar yaratıyordu. Daha önce sıkıntısını asla dışarıya belli edecek hareketleri yoktu.

"Bu gece hanımefendi dışarı çıkacakmış. Hemde arkadaşlarıyla! Tanrım ne arkadaşı! Burada kiminle arkadaş ki? Ben neden bilmiyorum! Hem gece gece ne dışarısı böyle? Bin türlü belanın olduğu sokaklarda ne işi var?"

"Alexander sen iyi misin? Tam bir kız babası gibi konuşmaya başladın dostum. Heaven'ı bu kadar benimsediğini bilmiyordum. Hem ne o öyle yaşını başını almış adam konuşmaları." Adrian konuştukça sanki birileri Alexander'ın damarlarına basıyor, Hollanda halk dansları yapıyordu. O hiç de yaşlı değildi ve Heaven da kızı

olacak yaşta değildi bir kere. Hem istese Heaven'dan bile gençleri elinde oyuncak olurdu! Neler saçmalıyordu böyle!

"Saçmalamayı kes Adrian. Ben haklıyım. Nereye gider, kimle gider? Yürü gidiyoruz!"

"Esas sen saçmalama Alex. Heaven özgür bir genç kız ve son baktığımda ona koca arıyorduk. Herkese kendini sevdirecek kadar neşeli ve yardunsever. Hem ne var bunda bu kadar hoplayacak? Sen kaç geceni onunla geçirdin de şimdi kız sıkılıp dışarıları keşfetmeye çıkıyor diye sinirleniyorsun? O genç ve eğlenmek istiyor."

"Gösteririm ben eğlenmeyi. Yürü diyorum kalk."

"Sen git Alex. Benim işim var. Daha sonra katılırım size. Kızın gözünü korkutma. İçimden bir ses bugünün kabahati her neyse daha affettirmediğini söylüyor."

"Ben kabahatli değildim."

"Tabii hep öylesindir zaten." Adrian sinsi sinsi sırıtırken keyifle Alexander'ın şalterlerinin atışını seyrediyordu.

Alexander'ın *o gece* gibi bir konuyu bir kenara atarak Heaven'ın peşinden koşmaya gidişi Adrian'ın gözünden kaçmadı.

Alexander eve vardığında Heaven üzerini ikinci bir deri gibi saran kot pantalonunun altına giydiği kovboy çizmeleri ve üzerindeki taba rengi askılı bluzü ile kapıdan çıkıyordu.

"Bu kılıkta nereye gittiğini sanıyorsun sen böyle?"

Heaven merhaba bile demeden üzerine saldırırcasına atlayan Alexander'a deli görmüş gibi bakıyordu. Cebinden telefonunu çıkararak hızlı parmak hareketleri ile yazmaya başladı.

"Senden izin almam gerektiğini bilmiyordum *abicim*."

Alexander derin bir nefes alıp yutkunarak içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştı. Adrian ne demişti? Kızın gözünü korkutma. "Peki öyle olsun bakalım," dedi içinden.

"Benden elbette izin alman gerekmez, ama bu halde başına her belayı açarsın. Sonra söylemedi deme."

"Sorun yok. Danny benimle. Hem Danny'nin arkadaşları da bizimle olacak. Kalabalığız ve sorun olacağını sanmıyorum."

"Kim bu lanet olasıca Danny?"

Heaven kaşlarını çatınca Alexander az önce sesinin tonunu yükselterek konuşmaya başladığını fark etti. O sırada kapının önünden yükselen sesle ikisi de o yöne döndü.

"Hadi Heaven hazırsan vakit kaybetmeyelim."

Kapıda dikilen Daniel'a geliyorum işareti verdikten sonra manidar bakışlarla Alexander'ı süzerek yazdı.

"Sana da gel derdim, ama dans etmek sana göre değil. Görüşürüz. Bende anahtar var."

Hızlı hızlı ilerlerken koluna yapışan el ile gerisin geri çekildi.

"Ben de geliyorum."

Heaven kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırırken Alexander, Daniel'a seslendi.

"Benide bekle Danny! Üzerimi değişip ben de sizinle geliyorum."

Daniel duyduklarıyla şaşırarak kekeledi.

"Eminmisiniz Bay Romanov? Gideceğimiz yerler pek size göre sayılmaz."

"Ne demekmiş o? Neden bana göre sayılmazmış?"

"Siz daha pahalı mekânlarda takılırsınız Bay Romanov. Bu tip yerlerin pek sizin klasınıza uyacağını sanmıyorum."

"Birincisi bu gece birlikte eğleneceğimize göre Bay Romanov değil Alexander ya da Alex. İkincisi nelerin benim klasıma göre olduğunu bilsen, eminim küçük dilini yutarsın. Bekle, üzerimi değişiyorum."

Ardan bir on beş dakika geçmişti ki Alexander üzerinde bir kot pantalon ve beyaz bir tişörtle indiğinde Heaven, bu adamın bu haliyle bile ne kadar göz kamaştırıcı olabildiğine inanamıyordu. Sade ve basit hali bile insanı baştan çıkarmaya yeterken bütün gün o takım elbiselerinin içinde, burnunun dibinde olmak Heaven için bir işkence gibiydi. Hele o bez parçalarının altında yatanları biliyor olmak ve onlara daha önce dokunmuş olduğunu bilmek... Neler de düşünüyordu böyle? Kızaran yüzünü kimsenin görmememiş olduğunu umarak yanındaki erkeklerle Daniel'ın arabasına doğru ilerledi. Arabada bekleyen genç kadını gördüklerinde Daniel öne atılarak tanıştırdı.

"Bu kız kardeşim Jasmine ve Jasmine bunlarda Bay... Alexander ve Heaven."

Jasmine arabadan inerek Alexander ile tokalaşıp Heaven ile kucaklaştı. İki kadın öyle doğal arkadaş olmuşlardı ki Alexander bile onların birbirlerine olan doğal uyumundan etkilenmişti. İkisi de benzer taşra köklerinden geliyor, geçirdikleri ortak çiftlik hayatlarını paylaşıp gülüyorlardı.

Şehrin daha orta sınıf mahallerinde bir hamburgercide, yedikleri en güzel burgeri yediklerinde Alexander uzun zamandır bu kadar eğlenmediğini düşündü. Hatta hiç eğlenmiş miydi? Soğuk bakışlar ve çıkarcı konuşmalardan uzak, şakalaşıp çiftlik anılarını paylaşan insanları izlerken yanlarına gelip katılan çiftler şamatanın büyümesini sağlıyorlardı. Her biri Daniel'ın dostlarıydı. *Dost* kelimesi Alexander'ın içinde bir sızı yarattı. Çoğu aile olmuş bu insanlar dosttu ve hiç bir beklentileri olmaksızın birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı. Çocukları ve

maddi sıkıntıları arasında birbirlerine sımsıkı sarılıp bir aile olmuşlardı. Kadınlar kocalarının ya da sevgililerinin gözlerinin içine Alexander'ın hiç görmediği bir aşkla bakarken adamlar o güne kadar gördüğü en zengin erkeklerdi. Alexander istem dışı yapılan esprilere güler ken buldu kendini. Bir aile olmak... Heaven ile bir aile olmak. Bunu Heaven'a yapamazdı. O bir aile olamazdı. Ellerindeki kan kuruyup taşlaşmışken Heaven'ınki gibi temiz bir kalbi hak edemezdi.

Herkesle birlikte ilerleyerek bir sokak ötedeki Country Club'a girdi. Heaven huzurlu bir neşeyle koluna girmiş yanında yürüyor ve her salınışında açık bıraktığı saçlarından bir tutam, kolunun çıplak tenine değerek ruhunu yakıyordu. Bu kadın onun olsaydı...

İçeri girdiklerinde çalan müziğin hoş tınısı, önlerine konan kocaman, ağzına kadar dolu bira bardakları ile Alexander'ı çocukluğuna, çiftlikteki panayır gecesine götürdü. Herkes hararetle panayıra hazırlanırken o bir kenarda oturup hiç ses çıkarmadan kızgın gözlerle çevreyi inceliyordu. Oraya geldiği ilk haftalardı. Bay Mirdland yanına yaklaşmış, neden hazırlanmadığını sormuştu. Hiç dinmeyen öfkesiyle Mirdland'a defolmasını, panayırların çocuklar ve sulugözlü kadınlar için olduğunu söylemişti. Bay Mirdland ise şefkatle yanına oturup elini dizine vurarak "Doğru evlat. Panayırlar çocuklar içindir ve her erkeğin ruhunda bir çocuk yatar," demişti.

Alexander o gece kimseye gözükmeden panayır alanına gelerek yapılan kıvrak dansları izlemiş, samanlıkların arkasında gördüğü o ihtişamlı kovboyların ritmik dans hareketlerini taklit etmişti. Hayatındaki en eğlenceli geceydi.

Masaya gelen bir adamın Heaven'ı dansa kaldırması ile irkilerek daldığı hayallerden sıyrıldı. Çatık kaşlarla dans etmek üzere adamın elini kavrayan Heaven'ın eli-

ne aldırmadan boştaki kolunu kavrayarak onu durdurdu.

"Hanımfendi benimle."

"Ama benimle dans etmek istiyor."

Yerinden doğrulup ayağa kalkarak adamın tepesinde bir kule gibi dikilen Alexander, şişirdiği göğüs kasları ile atak pozisyonuna geçerken dişlerinin arasından tısladı.

"Ama benimle dans edecek."

Son hamlesiyle Heaven'ı kendine çekerken avcı bir yırtıcının bakışlarıyla adamı sindirdi.

"Tamam dostum, sorun yok." Araya giren Daniel tarafları birbirinden uzaklaştırırken Heaven kaşlarını kaldırmış Alexander'a bakarak bir eliyle dans pistini işaret ediyordu.

Çok güzel, şimdi dans etmek zorunda kalacaktı. Sıkıntıyla iç çekip Heaven'ı belinden kavrayarak dans pistine doğru ilerledi.

"Gel bakalım başımın belası, gel."

Heaven, Alexander'ın gerçekten de dans edeceğini hiç ummamıştı. Çalan yavaş ve romantik parçada Heaven, alev alev yanan bedenini Alexander'dan uzak tutmaya çalışarak dans etmeye başladı. Müziğin ritmiyle ağır hareketlerle dans ederlerken Heaven, bütün bedenini büyük bir ustalıkla Alexander'ın yönetmekte olduğunu fark etti. Ağır hareketler, tüm yavaşlığıyla müziğin ritminden bedenine akarken bir süre sonra vücudunu Alexander'dan uzak tutmanın mümkün olmadığını anladı. Ona dokunmak ne kadar bağımlılık yaratıcıysa bedeninin ritmine kapılmak da bir o kadar güzeldi.

Usta hareketlerle Heaven'ı döndürerek kollarının arasına hapseden Alexander, kulaklarını dolduran melodinin bedenine akışıyla kollarının arasında tuttuğu kadının farkına varıyordu. Yaptıkları dans, dans olmaktan çıkmış adeta ruhlarının sevişmesiydi. Birbirlerinin gözlerinden bakışları bir an olsun ayırmazken müziğin

son ritimleri ile öne eğilen başı Heaven'ın boynu ile kulağı arasına düştüğünde Alexander derinlerinden gelen inlemeye hâkim olmadı. Derin inlemesi kulağındaki tatlı melodiye karışırken duyduğu tek kelime gene "Xander..." oldu.

Tatlı Heaven'ı gene o çocuksu aksanıyla ismini sayıklamıştı. Alexander rüya gibi gelen anlardan etraftaki insanların alkışları ile uyandı. Çevrelerine baktıklarında herkesin etraflarında bir halka oluşturmuş, onları alkışladıklarını gördüler. Heaven kıpkırmızı olmuş utanırken, Alexander sıkıntılı bir iç çekişle Heaven'ı kolunun altına alarak pistten uzaklaştırmaya çalıştı.

O sırada başlayan hareketli bir müzikle tüm erkek ve kadınlar pisti doldurdu. Henüz pistten inemeyen Aexader ve Heaven kalabalığın ortasında, yan yana dizilmiş, müziğin ahengine eşlik ederek topuklarını vura vura dans eden insanların arasında kaldılar. Heaven hemen dansta yerini bularak neşeyle hareketleri tekrarlamaya başladı. Alexander sıkıntıyla iç çekerek tam yerine gidecekti ki, Heaven'ın yanına yaklaşmaya çalışan az önceki adamı görerek dans pistinde çakılı kaldı. İnsanlar ona çarpmaya başladıklarında el mahkûm çocukluk yıllarında kimseye göstermeden aynanın karşısında pekiştirdiği o geceden kalma hareketleri tekrarlamak zorunda kaldı. Bir süre sonraysa büyük grupla birlikte coşku içerisinde o da dans ediyordu.

Adrian Daniel'dan aldığı adrese geldiğinde gözlerine inanamadı. Alexander, Heaven ile birlikte kalabalık grubun arasında kovboy dansı yapıyordu. Alexander'ın bir baş daha çıkarmış olduğunu görse bu kadar şaşırmazdı. Yanına gelen Daniel'a şaşkınlıkla "Bu pistteki gerçekten Alexander mı? Yoksa ben az önce kafama düşen bir şeyin etkisinde miyim?" diye sordu.

"Bu şu anda gördüğün ve az önce pistin ortasında dans şovu yapan gerçekten Alexander ve kesinlikle ba-

şına düşen birşey yok. Sanırım aşk konusunda haksızlık etmişim. Şu yarma Heaven'a yanaşmasın diye saatlerdir dans ediyor. Artık Alexander'a aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum."

Adrian kocaman bir kahkaha atarken aşk denen meretin bir erkeği ne hallere düşürebildiğini görüp bir kere daha kendi başına hiç gelemeyeceği için aslında şanslı sayılabileceğini düşündü.

"Gel sen de bize katıl."

Adrian, Daniel'ın teklifiyle masalarına şöyle bir baktığında herkesin mutlu aile tabloları çizdiğini görerek derin bir iç çekti.

"Sağ ol dostum. Ben böyle iyiyim. Barda biraz takılır Alexander'ın durumuna göre giderim. Seni azgın boğa ile baş başa bırakmamak için geldim. Malum, söz konusu Heaven olunca adamımın ne yapacağı pek belli olmuyor."

"Keyfin bilir. Gelmek istersen ilerideki masadayız."

Daniel masaya doğru ilerleyip oturduğunda Adrian gözlerini birbirine sevgiye bakan çiftlerden alamadı. Hepsi küçük ve el değmemiş dünyalarında mutlu görünüyorlardı. Tam o sırada upuzun, siyah saçları fark etti. Hafif balık eti kalçaların üzerinde salınan siyah saçlar bembeyaz tenle zıtlık oluştururken Adrian'a doğru döndüğünde bir an tanıdık bir sima görür gibi oldu. O sırada aralarına giren insanlardan görüş alanını temizlemeye çalışırken kızın eğilmiş samimi bir şekilde Daniel'ın kulağına birşeyler fısıldadığını ve Daniel'ın kahkahalarla güldüğünü gördü. Daniel'ın başı kızın yüzünün önemli bir kısmını örtse de Adrian'ın içindeki tanıdık his ayaklanmış tepiniyordu. O olamazdı değil mi? Daniel'ın yanındaki kız o olamazdı!

Daniel, kızın yanaklarına ellerini koyup alnını öpmesiyle Adrian o olamayacağını düşündü. Daniel'ın sevgilisinin ruhundaki azap olma ihtimali ne kadardı ki?

Bütün bunları düşünmeye fırsat bulamadan tam arkasındaki bar tezgâhına uçarak çakılan bir adamın acı feryadı ile tetikte pozisyona geçerek arkasını döndü. Adrian savaş baltalarını çıkarmış bir savaşçı gibi saldırı pozisyonunda, arkasını döndüğünde tezgâhtan güç alarak doğrulan adamın az evvel Daniel'ın gösterdiği, Alexander'ın dans etmesine sebep olan adam olduğunu gördü. 'Adamın burnundan oluk gibi boşalan kana bakılırsa Alexander'ın sabrı buraya kadarmış,' diye düşündü.

Bir anda içerisi savaş alanına dönerken Daniel hem hararetli kavganın ortasında onlara saldıran adamları öldüresiye döven Alexander ve Adrian'a yardım ediyor, hem de bir yandan kızları güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu.

Kız kardeşini bardan ayrılan arkadaşları ile yollarken gitmeyi reddeden Heaven'ı güvenli bulduğu bir masa altına yerleştirip kavgaya dahil oldu.

Heaven masanın altından Alexander'ı takip etmeye çalışırken attığı her yumrukla zafer çıplıkları atmayı isteyip ona teğet geçen her darbe ile de ölümüne korkuyordu. Alexander'ın saçının telinin zarar görmesine dayanamazdı. O pislik adam daha da çok içip gelip Alexander'ın yanında onu elle taciz etme cüretini gösterdiğinde Alexander bir anda gözlerinin önünde şekil değiştirerek ölümcül bir silaha dönüşmüş ve onun kadar olmasada azımsanamayacak irilikteki adamı havada bir bez parçasıymışçasına uçurmuştu.

Heaven, Alexander'ı takip etmeye çalışırken arkasından yaklaşan adamı fark etmemişti. Bir anda saçlarından tutularak çekilen Heaven açıyla haykırdı.

"Xander!"

Alexander bu sesi her ne halde olursa olsun işitirdi. Bu papatyasının sesiydi. Kafasını çevirip de onu bir adamın ellerinde sürüklenirken gördüğünde kan pom-

palayan kalbi bir an tekledi ve o tekleme ile biriken kan bir anda tüm bedeninde patlayarak büyük bir yanma ile tüm vücudunu kavurdu. Alexander kendisine çarpan yumruğu önemsemeden hedefe kilitlenerek koşar adımlarla Heaven'ın yanında biterek, tüm gücüyle kızı kavrayan adama bi yumruk indirdi ve kafasını masaya vurdu.

Heaven koşarak Alexander'ın boynuna sarıldığında kolları hiç kopmayacakmışçasma kızın bedenini sardı. Kulağına eğilerek fısıldadı.

"Hadi evimize gidelim."

Heaven, Alexander'ın erkeksi kokusunu içine doldurarak derin bir nefes aldı ve Alexander'ın boynuna doğru cevap verdi.

"Gidelim."

Alexander takside yanında kollarının arasına sokularak başını göğsüne yaslamış uyuklayan genç kadının temiz kokusunu içine çekerek şehrin ışıklarına daldı. Adrian ve Daniel'ı kavgadan çektikten sonra onları bırakarak Heaven ile taksiye binip eve dönüyorlardı. Taksiye biner binmez Heaven kollarına sokularak başını göğsüne dayayıp uyumaya başlamıştı.

Alexander, Heaven'ın omuzuna doladığı eliyle saçlarını okşarken diğer eliyle de kucağına düşmüş minik elin parmakları arasında, parmak uçlarını dolaştırıyordu. Bu noktaya nasıl gelmişti? Korkulan Alexander olmaktan güvenilen Alexander olmak ve bundan rahatsız olmak yerine hoşnut olmak...

Bir gün gelecek ve bu küçük papatya hayatından çekip gidecekti. O zaman varlığına bu kadar alıştığı kadını özlemeden nasıl dayanacaktı? Hayatında neye sahip olmuştu ki? Para? Oysa Heaven hiçbir paranın satın ala-

mayacağı bir alışkanlıktı ve hangi para onu yanında tutmaya yeterdi ki? Hayatında ona verebileceği neyi vardı? HİÇ! Hayatında Heaven'ı yanında tutmayı sağlayabileceği hiçbir şeyi yoktu. Onun gerçek yüzünü gördüğünde ve güvenebileceği bir başkasını bulduğunda arkasına bile bakmadan kaçardı. Haklıydı da. Ona ne verebilirdi ki? O ne satın alınacak bir kadındı ne de baskılanacak. Titrek özgüveniyle ona kafa tutabilen, düğmesini açıp ona el sallayabilecek kadar dik kafalı bir masumdu. Aklına gelen görüntülerle Alexander karanlığa doğru gülümsedi.

Karanlık... Ruhu da gece kadar karanlık bir adam, bir papatya kadar beyaz bir kadına ne sunabilirdi? Kollarının arasında sardığı aldatıcı mutluluk hayatında hiç tatmadığı bir huzuru ona yaşatırken ondan nasıl vazgeçecekti? Kaybedeceğini bile bile yanmak... İçinde artık inkâr edemediği ve söz geçiremediği duyguları hissetmek... Alexander yüz bin defa daha *hissetmiyorum* dese de bastıramayacağını bildiği duyguları, başını geri yaslayarak serbest bıraktı. Heaven ile aldığı her nefeste kalbini doldurmalarına izin verdiği hislerin ağırlığı ile ezileceğini sanırken buruk bir mutluluk doldu içine. Geçici de olsa mutluluk güzel bir şeydi. Para haricinde elinden alınmayan hiçbir şey yokken bu yakıcı mutluluğu bir kere daha yaşamanın korkusu içini doldurdu. Bu defa hissettiği, seneler evvel çiftlikte bulduğundan çok daha farklıydı. Bu seferki daha yoğun daha aldatıcı... Şartlar daha farklı olsaydı ve o daha farklı bir erkek olabilseydi Heaven'ın gitmesine izin verir miydi? Hiç sanmıyordu. Sahip olduğu her şeyi kaybetme pahasına ona sarılırdı. Bugün bardaki adamlar gibi gözlerinin içine tutunur, onu isteyene kadar sevdiği kadını bırakmazdı. Sevdiği kadın... Alexander daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştı. Sevmek... Bunu daha fazla inkâr etmenin ne anlamı vardı? O inkâr ettikçe duygular alay edercesine

üzerine hücum ederken Alexander mantıklı bir adamdı ve Heaven'ı seviyordu. Bunu daha fazla inkâr etmek ona hiçbir çıkar sağlamazken kabul etmek ateşe dönen pervaneler gibi onu yakıyordu.

Saçlarında dolaştırdığı eliyle genç kadının başını bir kere daha kendine doğru bastırırken boynunu hafifçe ona doğru eğip saçlarının taze bahar kokusunu derin derin içine çekti ve küçük bir öpücük kondurdu. Bu kadını seviyordu. Kendinden koruması gerektiğini bilecek kadar, onu ilk gördüğü andan beri seviyordu. Sevgi kelimesinin ne olduğunu bilmeyen yüreği, bu kadının onda yarattığı acemi dokunuşlarla onu seviyordu. Bunu kabul etmek, etmemekle eş derecede yüreğini dağlasa da onu seviyordu.

'Demek ki bu hayatta Alexander Romanov'un bile canını yakabilecek şeyler varmış,' diye düşünürken taksinin durduğunu fark etti. Eve gelmişlerdi. Ev... Evleri... *Evimiz* demişti iki kere. İçine hiçbir varlığı sokup sindirtmezken şimdi her yeri kollarındaki kadınla dolan ev... Bir daha asla aynı olmayacak olan ev. Heaven gittiğinde kendisini anılarla kapayacağı yer.

Yanına geldiğinden beri şu son bir kaç ayda içeriyi doldurmayı başaran kadını, taksiye para verdikten sonra, kucakladı. Heaven'ın her köşesini, fark etmediğini zannettiği, fotoğraflarla süslediği salondan geçerek Heaven'm odasına gidecekken son anda odanın kapısında karar değiştirip merdivenlere yöneldi. Papatya bu eve geldiğinden beri her yere kendi imzasını atarak burayı bir eve dönüştürmüştü. Her gece onu sıcak yemeğin beklediği ve onu beklerken koltukta uyuyakalan bir kadının varlığını her yana saçtığı bir eve. Uğramadığı tek yer ilk gün söylediği gibi üst kattı. 'Neye faydası var ki?' diye düşündü Alexander kendi yatak odasına doğru kucağındaki Heaven ile merdivenleri tırmanırken. O gittikten sonra onun yattığı yataktan kalkmayacak olduk-

tan, onun çarşaflara bıraktığı kokusunu koklamadığı bir an bile geçirmeyecek olduktan sonra... Neyi koruyordu ki yüreğini koruyamadıktan sonra? Öğrendiği birşey varsa o da bir kalbi vardı ve o kalp bunca zamandır meğer Heaven'ın kalbinde atmıştı.

Heaven daha da çok boynuna sarılarak, Alexander'ın kollarında, odasına doğru ilerlerken huzur içinde uyuyordu. Yol boyunca saçlarında dolaşan parmaklara eşlik eden dudakları kalbinin en derinlerine gömerken, hayatının ait olduğu kollarda olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı. Alexander'ı sevdiğini zannetmişti, ama oysa ona tapıyordu. Bu gece Daniel ondan gitmesini istediğinde her ne pahasına olursa olsun orada Alexander'ın yanında kalmak istemişti. Kalbi ona savrulan her yumrukta deli gibi çarparken bildiği bir tek şey vardı: Onsuz yaşayamazdı. Alexander onu yanında istemese bile onu seviyordu ve biliyordu ki Alexander onu gönderdiğinde geriye kalbinden bir enkaz kalacak ve sadece anılarına tutunacaktı. Onun kollarında geçirebildiği bu sayılı dakikaları doya doya yaşamak isteyerek, uykunun ağır kollarına, güven içerisinde, gözlerini kapatırken korktuğu her şey ondan uzaktı. Kazadan beri hissetmediği güven, bir tek Alexander'ın yanında onu buluyor ve tüm hücrelerini kaplıyordu. Onu bugün kavradığı gibi bir kerecik daha kavrasa ölmeye hazırdı. Ruhu ve kalbi ölecekti. Bir sene bitip de Alexander'dan ayrıldığı gün artık ölü bir Heaven olacaktı, ama gene de onun için yanmaya değerdi. Alexander'ın ateşinde kuru bir dal olmaya razıydı. Bir kerecik aşkla, tutkuyla dudaklarından dökülen ismini duymak için her ateşte yanmaya razıydı. Eve geldiği ilk gün ona anlamsızca boş gelen salonu bulabildiği tüm fotoğraflarla donatmış, mutfaktaki buzdolabının üzerine süslü mıknatıslar yerleştirmişti. Burada kaldığı süreyi anılarında bir ev

olarak hatırlamak istiyordu. Evi... Alexander'ın dediği gibi *'evimiz'*.

Alexander'ın hiç yemeyeceğini bildiği yemekleri pişirirken, belki bir gün yer umuduyla bekleyip her gece koltukta uyuya kaldığında tek bir umudu vardı Alexander'ın onu yatağına taşımak için kollarıyla sarmalaması. Her sabah yatağında uyandığında yüzündeki gülümseme işte bu yüzdendi. Ta ki mutfağa kahvaltı hazırlamaya gidip de bir önceki gece yaptığı yemekleri çöpte bulana kadar. Gene de yılmadan, gideceği güne kadar devam edecekti. Buradan gittiğinde sahip olacağı tek şey anıları olacaktı. Ömrünün sonuna kadar sahip olacağı ve bu defa unutmayacağı anılarını süsleyen, Alexander'ın köşeli çenesi ve insanın ruhuna işleyen gözleri ile erkeksi yüzü olacaktı.

Alexander odasının kapısında durduktan sonra açıp içeri girmek yerine merdivenlere yönelerek yukarı çıkmaya başladığında, Heaven'ın huzurlu uykusu aralandı. Nereye gitmekte olduğunu anlayamamışken Alexander'ın sert adımları bir odanın önünde durduğunda, ona daha da çok sarılarak sokuldu. Aralanmak istemeyen gözkapakları merakla uyanmaya çalışan bilincine isyan ederken, burnuna dolan Alexander kokusu ile huzuru yakalayan ruhu nereye geldiğini biliyordu. Bu eve geldiğinden beri ilk defa yukarı kata çıkmıştı ve şu anda Alexander'ın yatak odasının kapısının önündeydiler. Kırpışarak aralanan gözleri, koyu renk duvarların süslediği, sade, sahibinin kişiliği gibi sert odayı seçmeye çalıştı. Bir duvardan giyinme odasına doğru açılan kapıdan geride kalan yerler boştu. İlk geldiğinde alt katların olduğu gibi bomboş duvarlarda boylu boyunca uzanan aynaların yansımasından odanın ortasını kaplayan, kocaman yatağı fark etti. Aynada dikilen siluetten Alexander'ın bundan sonra ne yapacağını kestiremezken büyük odayı dolduran koltuk takımın üzerinde Alexan-

der'ın eve geldiğinde üzerinde olan takım elbisenin dağınık bir şekilde atılmış olduğunu fark etti. Muhtemelen iç çamaşırlarının ve parfümlerin olduğunu düşündüğü komodinin üstünde yükselen devasa ayna, duvardaki aynalarla zıtlık oluşturarak, odanın her köşesine detaylı bir hakimiyet kazandırıyordu. Camları örten kalın perdeler odanın tüm ciddiyetine uyum sağlarken, yatağın sahibi kadar erkeksi bir ağırlık yaymıştı ortama.

Heaven, başını yasladığı göğüsten istemsizce doğrulurken loş ışığın aydınlattığı karanlıkta Alexander'ın gözleri ile buluştu. Kendi sorgulayan bakışlarının aksine Alexander ne istediğini gayet iyi biliyormuşçasına ona bakıyordu. Ağır ağır eğilen başı, dudakları Heaven'ın dudaklarının tam karşısına geldiğinde durdu. Heaven bir saniye bile gözlerini kırpamazken nefes almadığının farkında bile değildi.

"Nefesini al papatyam. Anlaşma umurumda değil. Bu gece, benimsin."

Heaven almayı unuttuğu nefesi derin derin içine doldururken duyduğu sözlerin şokunu üzerinden atamamıştı. Tanıştığı günden beri hayalini kurduğu, merak ettiği ve beklediği teklif, şimdi bir emir gibi karşısında duruyordu. Oysa yapabildiği tek şey, ona bu kadar hazırken korkmaktı.

Korkuyordu. Alexander'den değil, ama içindeki yok olma hissinden korkuyordu. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından ve onu tamamen kaybetmekten korkuyordu. Sahip olduğu tek şey umuduyken, umudunu da yitirmekten korkuyordu.

Dudakları Alexander'ın dudakları ile birleşirken sessizce fısıldadı. "Korkuyorum."

Alexander Heaven'ın bir kelime daha söylediğinin bilincinde, şaşkınlığını geri plana atarken söylenen kelimenin ağırlığıyla sarsıldı. Onu daha sıkı kavrarken bir

kereliğine bile olsa başka bir adam olmaya, hiç sahibi olamayacağı bir anı yaşamaya karar verdi.

"Korkma papatyam. Ben varım."

Dudakları Heaven'ın dudaklarını hapsederken bilmediği, onun korktuğu şeyin zaten varlığının bırakacağı boşluk olacağıydı.

Heaven gözleri kapanırken aklında devamlı bir cümleyi tekrar ediyordu: 'Sahip olacağım tek şey anılarım.' Son bir kez daha tekrarladıktan sonra kendisini Alexander'ın yakıcı dudaklarının esaretine bıraktı. Alexander ruhunda varolan ateşle Heaven'ın dudaklarını öperken onu yavaşça yatağının ortasına indirdi. Kırılacak bir kristal cam gibi itina ederek yatağa, kızın üzerine eğilirken bakışlarını avını kollayan bir panter gibi bir an olsun üzerinden ayırmadı. Bedeni Heaven'ın bedenini kaplarken kadının küçüklüğü onu korkuttu ve ağırlığını tek kolunun üzerine doğru yüklemesine sebep oldu. Serbest kalan diğer eli Heaven'ın pürüzsüz kıvrımlarında dolaşırken bir taraftan da üzerindeki kumaş parçalarının altına girmek için zorluyordu.

Heaven ruhunu ve bedenini Alexander'a teslim ettiğinde, artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkındaydı. Ya hep ya hiçin olduğu bu noktada o her şeyini riske atmayı göze aldı. Sahip olabileceği tek beden Alexander'ın bedeniyken bir tek gecelik bir şansı bile varsa onu kullanması gerektiğini düşünüp aklındaki soruları zihninden kovdu. Ne şimdi ne de sonra bir başkasının bedenine sızmasına izin veremezdi. Kararlı dudaklarına eşlik eden korkak elleri, giderek hızlanarak, ateşlenen öpüşmelerine uyum sağlayıp kıyafetlerin altından Alexander'ın teniyle buluştu.

Alexander tenine değen minik ellerle adeta dağlanırken bir çırpıda üzerindekilerden kurtuldu. Çaresizce dokunmaya çalışan minik eller bedeninde iz bırakırken Heaven'ın kapalı gözlerine birer öpücük kondurarak

"Aç gözlerini papatyam. İyi bak. Az sonra dönüşü olmayan bir yola gireceksin ve bundan emin olmanı istiyorum. Emin değilsen şimdi söyle, yoksa..." derken Alexander'ın sözlerini tamamlamasına izin vermeden Heaven'ın dudakları dudaklarını mühürleyerek son noktayı koydu. Sesi tutkuyla boğuklaşmış ve kalınlaşmış, Heaven'ın teninde tutkunun karşılığını aradığında artık tenleri birlikte yanıyordu.

Heaven hangi arada üzerindekilerden kurtulduklarını bilmese de utanmıyordu. Bu yaptığı ona nefes almak kadar doğal gelirken âşık olduğu tek erkeğin karşısında yeni açan bir çiçek gibi açılmaktan utanmamıştı. Alexander gözleriyle dudaklarıyla geçtiği her noktada bıraktığı izi takip ederken, Heaven ıslanarak kayganlaşan kadınlığının çığlıklarını taklit edercesine inledi. Heaven'ın ağzından dökülen her inleme, Alexander'ın teninde titrerken gördüğü her şeyi beynine kazımaya çalışıyordu. Bu hayatta yaşayacağı son gece buysa, buradan zihninde tek birşey ile ayrılacaktı. Bir daha hiçbir kadına dokunamayacak olmanın bilinciyle Heaven'ın teninde hayat bulurken, onu az sonra aralarında yaşanacak bütünleşme için olabildiğince hazırlamaya çalışıyordu. Bütün bu yaşananlardan en az kendisi kadar onun da zevk almasını istiyor ve kendi bedeni ile ona adeta yeniden tapınıyordu. Parmakları teninden aşağı kayarken yeni tomurcuklanmış bir çay filizi kadar taze gözüken göğüslerine inen dudakları genç kadının sırtının kıvrılarak yataktan yükselmesini sağladı. Dişlerinin arasında sıkıştırdığı göğüs uçları kabararak belirginleşirken, kadınlığı durmak bilmeyen bir nabız gibi atıyor ve daha fazlası için yalvarmasına sebep oluyordu. Kalçalarında dolaşan parmaklarına eşlik eden dudakları, göğüslerini gençlik pınarından kana kana içiyormuşçasına sömürürken yaramaz dokunuşları tüy kadar hafif okşamalarla kadınlığına doğru ilerledi.

Yumşaklık ve sertliğin tezatlarının bedeninde farklı duyguları aynı anda yaşatması, Heaven için çok yeni ve dayanamayacağı kadar erotikti. Tüm dokunuşların karşılığını tecrübesizce vermeye çabalarken, Alexander'ın tenine değen sert ve kalınlaşmış erkekliği, bütün bilincini bedeninden sökerek alıyordu.

Alexander'ın hiçbir kadına dokunmaktan bu kadar zevk almamış olan erkekliği, şaha kalkmış azgın bir at gibi çırpınırken istediği tek şey Heaven'ın zevk almasıydı. Kanın neredeyse erkekliğinde pompalandığını hissetse de Heaven'a almaya layık olduğu zevki tattırmaya yemin etti.

Alexander her bir hücresiyle Heaven'ı talan ederken, dokunuşları altında titreyerek açılan bacakları onu mahremine buyur ediyordu. Alexander bir an bile tereddüt etmeden sıcak nefesiyle kavradığı kadınlığını hiç acımadan sömürdü. Heaven zevk inlemeleri ile kasılırken nabız gibi atan incisi, tüm güzelliğiyle Alexander'ın gözlerinin önünde duruyordu. Alexander sıcak nefesini usulca üflerken Heaven'ın sırtı yataktan gerilmiş bir yay gibi yükseldi ve elleriyle itmek için kavradığı başı, istem dışı daha da kendine bastırdı. Alexander, ellerinin de yardımıyla son hamlesini yaptığında genç kadın, bilmediği bir uçurumdan aşağı yuvarlanırcasına sarsılmaya başladı. Alexander sımsıkı tuttuğu bedenin tüm kontrolünü ele geçirmişken bir süre daha sadece ona ait olan mabette oyalanarak, arsız bir sırıtma eşliğinde indiği yoldan yukarı çıktı. Dudakları Heaven'ın boğuk inlemeleri ile aralanan dudaklarının arasında yerini aldığında, hâlâ titreyerek kasılan kadınlığını işgal etmek üzere, olanca heybeti ile sırasını bekleyen erkekliğini tam Heaven'ın mabedinin kapısında durdurdu.

"Emin misin bebeğim? Pişman olacağın birşey..."

Alexander'ın boğuk ikazı Heaven'ın boynuna sardığı kollarıyla onu kendine çekerek yataktan kaldırdığı kal-

çalarını beceriksizce ona sürtüp dudaklarına yapışması ile son buldu.

Artık Alexander için geri dönüş yoktu. Sert bir hamleyle tek seferde, az önceki boşalmanın sersemliğini yaşayan kadınlığını işgal ettiğinde kulaklarında çınlayan boğuk ve acı inleme ile kalbi dağlandı.

Alexander hiç kıpırdamadan beklerken bir yandan da saçlarını okşadığı Heaven'ın kulağına özürlerini fısıldıyordu.

"Özür dilerim meleğim... Özür dilerim papatyam... Biraz dayan... Özür dilerim canım... Keşke yanan benim canım olsaydı!"

Heaven'ın gözünden süzülerek kulağına doğru akan tek damla yaşı dudakları ile silen Alexander kendinden nefret etti. Heaven'ın canını yaktığını bilmek, içinde tarifi mümkün olmayan bir öfke ve dayanılmaz bir ruh acısı oluşturuyordu. Sanki ruhundaki şeytan kanlı parmaklarını ciğerlerine geçirmiş sıkıyordu.

Bir iki saniye içerisinde Heaven'ın yüzünü kavrayan ellerini hissettiğinde gözlerini yummuş olduğunu fark etti. Gözlerini açtığında göreceği suçlayıcı bakışlardan korksa da yaptığıyla yüzleşebilmek için açtı. Karşısında ona gülümseyerek bakan gözleri gördüğünde şaşkınlığını saklayamadı.

"Tanrım! İyi misin bir tanem?"

Heaven mutlulukla dolu gözlerinin ağırlaşan gözkapaklarını hafifçe kapatarak alt dudağında dilini dolaştırıp Alexander'ın dudaklarına daha da tutkuyla asıldığında Alexander'a doğru yükselen kalçaları onun demir gibi sert bedeni ile bir bütün oldu. Alexander inanamıyordu. Suçlayan bakışların yerine bulduğu yeni tutkuya var gücüyle sarılarak bütün iradesini kullanıp Heaven'a tapındı.

Bedenlerinin en ilkel ritmik dansı dahasına izin vere-

meyecek şekilde bütünleşmelerini sağlarken Alexander hırıltıyla Heaven'ın kulağına mırıldandı.

"Hadi bebeğim, bu defa benim için ruhunu serbest bırak."

Bu sözleri ile aralarına giren parmakları Heaven'ın kadınlığının incisi ile bir kez daha buluştuğunda Heaven'ın ağızından inleme ile karışın tek bir söz döküldü.

"Aşkım..."

Her ikisi de zevkin doruklarına aynı anda ulaşırken Alexander duyduğu hayalin gerçekliğini sorgulayamayacak kadar mutluydu. Kalan bütün gücüyle, Heaven'ı kollarının arasına hapsederek uykunun derin sularına çekilirken, Alexander; bir geceliğine kimliğine büründüğü bu adamı çok sevmişti. 'Benim,' diye düşündü. 'Sadece benim...'

Ertesi sabah uyandığında Heaven, Alexander'ın yokluğunun yarattığı boşlukla sarsıldı. İçine dolan korkuyla sızlayan bacak arasına aldırmadan yataktan kalkarak, çıplaklığını örtmek için Alexander'ın dün koltuğa bıraktığı gömleğini giyip evin içinde Alexander'ı aradıysa da bulabildiği tek şey buzdolabına iliştirilmiş bir nottu.

"Bugün Cumartesi ve sen izinlisin küçük hanım. Akşama kadar dinlen. Benim halledecek işlerim var. Akşama erken gelirim. Yemeğe beni bekle."

Heaven okuduklarına inanamayarak notu göğsüne bastırdı ve sevinçle etrafında dönerek akşama Alexander'ın en sevdiği yiyecekleri hazırlamadan önce duş almak için odasının yolunu tuttu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Benim Kadınım

Alexander, yanmış binanın karşısında gözlerini bile kırpmadan lüks aracına yaslanmış, gelip geçenlerin bakışlarına aldırmadan düşünüyordu. Hayatını, hislerini, hayallerini ve umutlarını. Hiç umudu olmuş muydu? Hiç hayal kurmuş muydu? Hatırlamıyordu. Belki o çiftlikten ayrılmamayı ummuştu, ama kaderini o yaşta bile bilebilecek kadar gerçekçiydi. Gene de insan, içine düşen umut filizine nasıl engel olabilir ki? Hiç hayal kurmamıştı. Gerçekleşmeyeceğini bildiği şeyleri hayal ederek insan neden içini acıtırdı? Oysa şimdi içini saran umut ve beynini kavrayan hayaller ona geçit vermiyordu. Ne zaman böyle bir adama dönüştüğünü bilemese de içindekilerle artık mücadele edemeyecek kadar güçsüzdü. Hissetmişti ve canı acıyacaktı.

Bir zamanlar belki demişti. Belki bu yaşadığı kısır döngüden çıkabileceğini ve bir aile olabileceğini düşünmüş ve evlenmişti. Bir tek babası onu bu hayatta mutlu görmek isterken ona bu mutluluğu verebileceğini sanmıştı. Oysa hepsi bu binada son bulmuştu. Bu bina geri kalan hayatının son bulduğu ve başladığı yerdi. Adrian, onu bulmak için tüm o alevlerin arasına dalmasaydı. Belki de cansız bedeninin diğer bedenlerle birlikte çıkacağı yerdi.

Her şey aldığı mesajla başlamıştı. Karısına güvenmiyordu, ama onu aldatmaya cesaret edebileceğini tahmin etmemişti. Bir iş adamı olarak yaptığı en büyük hataydı. Bir kadına arkasını dönmek. Bunu bir defa yapmıştı. Bir defa daha asla yapmayacaktı. Karısının kaçırıldığını söyleyen mesajda fidye için verilen adrese gittiğinde bunun bir tuzak olduğunu anlaması çok zamanını almamıştı. Kim olsa bir boruya kelepçelendiğinde ve gözünün önünde âşığıyla sevişen karısını gördüğünde anlardı elbet. Anlaşılan keşfedemediği bir sebepten işler onlar için de iyi gitmemiş ve bir anda büyük bir patlamayla çıkan yangında her ikisi de yanarak can vermişti.

Alexander'ın bileğindeki yanık izi sızlarken, aslında fiziken sızlamadığını iyi biliyordu. O gece ne olmuştu? O ikisi neden ava giderken avlanmıştı? Eline ulaşan ilk raporlar kaza diyordu. "Eskiyen elektrik tesisatı," demişlerdi. Oysa Alexander kaza olmadığına neredeyse emindi ve haklı çıkmıştı. Sally'nin getirdiği raporlara göre, eline ilk ulaşan veriler üzerinde oynanmıştı.

O binada yanan bir tek bedeni değil, aynı zamanda ruhu olmuştu. Cehennemi artık yüzeye çıkmış, ona yardım istemek için elini uzatan karısına arkasını dönmüştü. İntikam istemişti. Oysa sevmediği bir kadından neyin intikamını almıştı? O bir katil sayılırdı. Arkasını dönmüş ve Adrian ile çıkarken sıkıştığı yerde yanmasına izin vermişti. Kendine uzanan eli görmezden gelmişti. Belki kurtarma şansı hiç yoktu, ama gene de denememişti. Adrian onu kurtarmak için söktüğü borunun tuttuğu kiriş üzerine yıkılınca Alexander onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atarak içeri dalan bu genç yabancıyı seçmiş, kendini aldatan kadına arkasını dönüp çığlıklarına kulaklarını tıkayarak gitmişti. Kâbuslarında engin denizlerdeki sirenlerin bağırışlarını hatırlatan çığlıklar hâlâ yankılansa da bugün olsa gene Adrian'ı tercih ederdi. Onun için patlamalarla yayılan

alevlerin arasına atılan genç adam, sadece içeri girip çıkanları izleyen karşı kaldırımdaki bir evsizdi. Hiçbir şeyi olmayan bir adam sebepsiz yere onu kurtarmaya atılırken, asla arkasını dönemezdi.

Zaman zaman kendine "Adrian olmasa ve o kadını kurtarmak için bir şansım olsa gene dönüp gider miydim?" diye sorsa da cevabı duymaktan kendi bile korkuyordu.

Tam önünden geçen bir arabadan yükselen yüksek ses ve şen genç kahkahalar irkilerek daldığı yaşanmışlıklardan çıkmasını sağladı. Saate baktığında çoktan akşam altıyı gösterdiğini fark etti. Heaven onu bekliyordu ve nedense bunu bilmek içine huzurla karışık bir korku dolduruyordu. Evde onu bekleyen bir kadın vardı. Onun kadını... Üstelik bu defa o uyuyakalana kadar kameralardan izlemek zorunda kalmayacağı ve yaptığı yemekleri fark ettirmeden yemek için çaba harcamayacağı bir kadın. Heaven. Onun rüzgârıyla savrulan, ama köklerinden kopmayan papatyası.

Heaven saate baktığında çoktan altıyı bulmuş olduğunu fark etti. İlk defa bu kadar heyecanlıydı. Kendini çok farklı hissediyordu. Korkularından arınmış ve aşk dolu. Sevdiği adamın geleceğini bilen ve ona hazırlanan bir âşık gibi... Buraya geldiğinden beri belki de onuncu defadır hazırladığı menünün son kontrollerini yaptı ve pür dikkat kurduğu masaya son bir defa daha baktı. Et sote, üzerinde peynir eritilmiş mantar, patates püresi ve haşlanmış mısırdan oluşan yemek tabaklarını gördüğünde Alexander'ın yüzünü görmek, gözlerinin içine bakmak istiyordu. Geçen onca seferinde yemekleri her defasında çöpte bulmuş olmak pek umut verici olmasa da yılmamıştı. Son hazırlıklarını tamamlayıp üzerine çe-

kidüzen vermek için odasına gittiğinde hafif kırmızımsı parlatıcısını dudaklarına sürerken kapının açılma sesiyle heyecandan kalbi duracak gibi çarptı. Sabahtan beri yerinde duramazken bu defa hiçbir aksilik olsun istemiyordu. Adrian'a haber vermiş, Daniel ile mesajlaşarak konuşmuştu. Hatta Daniel'ın kardeşi Jasmine kısa bir süre için yanına uğrayıp onunla dertleşmişti bile. Bütün bunlara rağmen zaman çok yavaş akmıştı bu defa. Hevesle odadan çıktığında, tam karşısında merdivenlerden yukarı çıkmak üzere olan Alexander ile göz göze geldi.

Adımını atmak üzere olan Alexander, Heaven'ı odasından çıkarken görünce kaşlarını çattı.

"Sen neden o odadasın?"

Heaven Alexander'a yaklaşarak cep telefonuna yazdı.

"Odam orası. Eşyalarım orada. Ben de üzerimi düzeltiyordum. Hoş geldin."

Güzel bir gülümseme ile güneşin yüzeyde parlaması gibi Alexander'a baktığında onun halen kaşlarını çatmakta olduğunu fark etti.

"Bundan sonra yukarı benim odama taşınacaksın. Tüm eşyalarını taşı. Dolapta sana bir yer açarız. Burada kaldığın sürece benim yatağımda uyuyacaksın."

"Tabii ki hayır. Benim odam aşağıda ve ben senin odana yerleşemem."

"O halde ben aşağı gelirim, ama o odanın her ikimizi de uzun süreli taşıyabileceğini sanmıyorum."

Alexander bunu söylediğinde gülüyordu. Heaven'dan başka hangi kadın olsa dün gece yaşananları bir fırsat bilir ve kendini Alexander'ın odasına kapatırdı. Oysa Haeaven onunla bunu yapmamak için mücadele veriyordu.

Elini kaldırıp Heaven'ın yüzünü kavrayarak derin bakan gölerini gözlerinin derininden hiç ayırmadan başını eğerek dudaklarına küçük dokunuşlarla hakimiyet kurarak fısıldadı.

"Anlaştık mı küçük kadınım? Bundan sonra benim odamı paylaşacağız. Bundan kaçışın yok! Tıpkı benden olmadığı gibi." Heaven bir pus diyarındaymış gibi kelimelerin uğuldadığı kulaklarına inanamayarak başı ile onayladı.

Alexander onu odasında, yanında mı istemişti az önce? Heaven içine dolan mutlulukla Alexander'ın boynuna dolanırken Alexander tek hamlede genç kadını kucaklayıp bacaklarını beline dolayarak deli gibi öpmeye başadı. Merdivenleri üçer beşer tırmanırlarken bir yandan da üzerilerindeki kıyafetlerden tek tek kurtuluyorlardı. Odadan içeri girdiklerinde Alexander kapının pervazına dayadığı Heaven'a boğuk nefesiyle "Sen benimsin," diye fısıldadı.

"Seninim..."

Ve dudakları tekrar buluşurken onlar için artık dünya yerinde yoktu.

Heaven bildiği en tutkulu sevişmenin ardından yorgunlukla Alexander'ın kolları arasında uzanırken midesinin guruldaması ile utancından kıpkırmızı oldu.

Alexander neşeli bir kahkaha attıktan sonra Heaven'ı daha çok kendine çekerek kucaklayıp "Birilerinin karnı acıkmış galiba," dedi.

Heaven utançla kızararak dudaklarını kıpırdattı ve ağzından beceriksiz bir 'evet' çıkarttı.

Heaven kendini zorlayarak Alexander ile dialog kurmaya, karşılıklı konuşmaya çalışıyordu. Ben, kendisini Alexander'ın yanında güvende hissettiği için hep ona konuştuğunu söylemişti. Alexander gözlerine baktığında ne suçluluk hissi ne de korku kalıyordu içinde. Hele kollarının arasına aldığında tüm dünyaya kafa tutabilecek kadar sağlam hissediyordu.

"Sen iyiden iyiye konuşmaya başladın papatyam. Şu Ben denen herif oldukça marifetli galiba."

Heaven ağızını oynatarak çıkan sesleri anlamlandırmaya çalıştı. Her ne kadar kendi sesi kendisine tuhaf gelse de Alexander için bunu yapmalıydı.

"Ben dedi ki..."

Çok uzun cümleler kuramasa da kelimeler için kendini zorluyordu. Alexander durumdan memnun bir şekilde baş ucundan aldığı kâğıt kalemi ona uzattı.

"Ne diyormuş bakalım şu Ben Hazretleri." Yüzü sıkıntılı gözükse de sesi keyifli çıkıyordu.

"Kendimi en çok güvende hissettiğim zaman o hissi yaşadığım yerde kelimeler geliyormuş... Senin kolların gibi."

Bu sözler üzerine içi erkeksi bir egoyala dolan Alexander, kabaran göğsü ile yatakta doğruldu.

"Hadi gidip yiyelim. Kurt gibi açım ve eminim menüde en sevdiğim şeyler var. Üstelik gün geçtikçe daha da ustalaşıyorsun bu menüde."

Heaven yazmak için hamle yaptığında Alexander ondan önce davranarak kâğıdı çekti.

"Madem benim yanımda daha güvende hissettiğin için kollarımda kelimeler o güzel dudaklarından dökülüyor, o halde benim yanımda, kollarımda çabalayacaksın konuşmak için," dedi ve Heaven'ın dudağının tam kenarından iç gıcıklayıcı bir hafiflikle öptü. Onu öpmeye, sarıp sarmalamaya doyamıyordu. Bedeni ona adeta bir ilahe gibi tapınıyordu.

"Sen ... dah...a .... önce.... ki.... l...eee... rii.... y..y..y.... eeed...d..diiinn ... m...mm....mmmiii?"

"Elbette yedim. O menüyü kaçıdığım nerede görülmüş!"

Heaven ağızı kulaklarına inanamayarak Alexander'a şok yemiş güvercin gibi bakıyordu.

Yemeklerini eşsiz bir huzurla karşılıklı gülüşerek

yarı çıplak bedenlerine aldırış etmeden kucak kucağa yerlerken Alexander hayatında ilk defa mutluydu. Heaven süpriz elmalı turtayı çıkarmak için kucağından kalktığında Alexander salman kalçalarına bakarak bir kere daha sertleştiğini hissetti. Bu kadınla ne kadar sevişirse sevişsin ona doyamıyor, onu isteyip arzulamaktan vazgeçemiyordu. Onunla olmak öyle kolaydı ki...

Alexander elmalı turtayı gördüğünde gözleri büyüdü.

"İnanamıyorum sana. Sen bütün gün dinlenmek yerine bunları mı yaptın?" Alexander'ın şaşkınlık dolu gözlerine gülümseyen dudakları eşik ediyordu. İlk defa onun için birileri özenerek yemek hazırlıyordu. Onun için...

"S...s...sen...in ... içç.iin aşkım."

Bir önceki gece birleşmenin tutkusuyla Heaven'ın dudaklarından dökülen kelime tekrar ama bu defa daha bilinçli olarak ağızından dökülüvermişti. AŞKIM...

Alexander bu kelimeyi belki milyon defa duymuştu başka başka kadınların ağızından. Oysa hiçbiri bu kadar değerli ve bu kadar anlam ifade eder gibi gelmemişti. Heaven'ın söylediği her şeye bir karşılık vermek istese de, sadece dudaklarına dudaklarını dokundurup hafif öpücüğünü tutkulu bir ilahiye çevirerek karşılık verdi.

Alexander'ın ona seni seviyorum demeyeceğini bilse de içi hafifçe sızlayan Heaven aldığı öpücükle daha bir özlem duyarak kollarından sıyrılmaya çalıştı.

"T..t...taabak..."

"Gerek yok küçük kadınım, ben o turtayı yerken inan bana tabağa gerek yok..."

Bu sözlerin üzerine Heaven sadece gözlerini kapatarak, kendisini ağır hareketlerle her bir noktasına dudakları ve elleriyle tapınıp masanın üzerine uzatan Pagan Tanrısı Alexander'ın tecrübeli ellerine teslim etti.

Heaven Pazartesi günü sabah erkenden kalktığında iki gündür üzerine hissettiği ağırlığı bu defa yadırgamamıştı. Alexander neredeyse bütün bedeniyle Heaven'ı yatağa hapsederken uykusunda bile bir milim uzaklaşmasına izin vermiyordu. Bütün hafta sonunu evde geçirmişti Alexander. Ondan önceki hafta sonları gibi evden erkenden çıkarak gece sabaha kavuşurken gelmek yerine, bir an bile Heaven'ın yanından ayrılmamış, sanki yarın varolmayacaklarmış gibi onu sarmalamıştı. Heaven mutluydu. Bu anların bitmesini hiç istemese de gidilmesi gereken bir iş vardı ve Alexander işiyle mutlu olan bir adamdı. Hafif kıpırdanırken Alexander gözlerini açtı.

"Günaydın cennetim."

Alexander parmaklarını Heaven'ın dudaklarında gezdirirken gözlerinin içi gülümsüyordu. Heaven günaydın demek istese de dudaklarına dokunan parmakların sertliğindeki yumuşaklık adeta onu bir uyuşturucu gibi uyuştururken sadece gülümsedi.

"Bugün birlikte işe gideceğiz. Daniel'ın seni almasına gerek yok."

Heaven başını sallarken içinden sevinç naraları atıyordu. Alexander'ın içinde doldurduğu boşluğu tekrar açıp daha da büyütmesinden korkan yanı onu uyarmaya çalışsa da, Heaven saklanmış ruhunun derinliklerinde şu an için her şeyi feda etmeye hazırdı.

"Kah-val-tı?"

"Hımmm... hiç de fena fikir değil ama ofiste bir dolu iş var. İstersen yoldan bir şeyler alalım ve birlikte ofiste yiyelim. Nasıl? Dayanabilir misin ofise kadar?"

Heaven açlıkla guruldamak üzere olan midesine rağmen gülümseyerek başını salladı. Bütün gece sevişen

bedeni yorgunluk yerine patlamaya hazır bir enerji ile doluydu ve bu karnını çok acıktırmıştı. Mutlu olduğu zamanlarda acıkırdı ve şimdi mutluydu.

Giyinmek için ayağa kalktıklarında Heaven tüm ihtişamıyla çıplak bedeninden utanmadan ilerleyen Alexander'a çekingen gözlerle baktı. Tüm bir hafta sonunu ve Alexander'ın ona yaptıklarını düşünecek olursa, halen onun önünde çıplak dolaşmaktan çekiniyor oluşu komikti, ama elinde değildi.

"Gel buraya Heaven. Duşa birlikte girelim."

Heaven utanarak başını salladı. Kızardığını biliyordu, ama elinde değildi. Saklamak için yüzünü yere eğdiğinde çenesine dokunarak başını kaldıran ellere direnemedi. Alexander'ın hangi ara ne hızla yanına geldiğini bilemese de şaşırmadı. Bütün benliği Alexander'ın dokunuşuyla ona teslim oluyor ve şuuru onunkiyle bütünleşip tek bir nefes haline geliyordu. Utanç yok oluyordu.

"Utanıyor musun? Utanma. Sen benim kadınımsın. Sen benimsin. Benim papatyam. Benden utanma."

Alexander yarısını kendisine mırıldandığı kelimelerle büyülenmiş gibi Heaven'ın gözlerinin derinlerine bakarken, onun çıplak bedenini kendi bedeniyle sarıp sarmalayarak hapsetmek istiyordu. Duşa girerlerken onun tecrübesiz bünyesi için fazla olacağını bilmese gene sevişirdi. Yıllardır sevişmenin doyuramadığı bedeni şimdi Heaven ile sevişmeye doyamıyordu. Dokunduğunda tiksindiği bedenlerin yerine dokunduğunda bütünleştiği bir beden vardı. Belki onun temiz bedenini kirletiyordu kendi kirli bedeniyle, ama ona ihtiyacı vardı. Yıllardır ilk defa nefes alıyordu. Ciğerlerine bir oksijen gibi Heaven dolarken ruhu ilk defa var oluyordu. Bunun bir adı var mı bilmiyor, ama yanıyordu. Bilmediği bir ateş onu yakarken duyduğu acıdan haz alıyordu.

Hissetmediği ne varsa üzerine yığılırken tek bir şey onu perişan ediyordu: Korku. Korkuyordu. Heaven'ı

kaybetmekten, onsuz kalmaktan korkuyordu. Tenine dokunurken onu hak etmediğini bile bile onu gönderemeyeceğini biliyordu. Bunun adı bencillikse bencildi. Onu hak etmeyen benliği onsuz nefes alamazken onu gönderemezdi. O yanındayken de ona bakmadan, ona dokunmadan yaşayamazdı. Heaven'ı sömürdüğünü bilen bilinci "Bunu telafi etmek için ne yapacaksın?" diye sordu. Cevap: Her şeyi. Bu bencilliğini telafi edecekti. Varlığının her damlasıyla her gün tapındığı bu kadına karşı yaptığı haksızlığı telafi edecekti. Kendi ruhuyla kirlettiği ruhuna bir diyet olarak onun için her şeyi yapacak, onu her anında koruyup önünde eğilinen bir kadın yapacaktı. O Alexander Romanov'un kadınıydı ve Alexander'ın önünde eğildikleri gibi onunda önünde eğilip ondan da korkacaklardı. O Heaven, Alexander Romanov'un Heaven'ıydı ve herkes bunu böyle bilecekti. Ona alabildiği her şeyi ama her şeyi alacak ve onu layık olduğu gibi bir lükse boğacaktı.

Heaven, bir masum kır çiçeği. Aidiyetinin tek sahibi karşısında dururken içinde kaybolduğu bedeninin tüm gücüyle sarsılıyor, onu yıkamak için bedeninde dolaşan ellerin varlığıyla bilinmeyene teslim oluyordu. Her günahın bedelini çekmeye, her yokluğun acısını doldurmaya ve her varoluşun ümidini yaşamaya teslim oluyordu. Alexander'ın tutkusunda yanarken suyun serinlettiği bedeni, tam bir teslimiyetle açıldığında ne hissettiği ağrılar ne zaman ne de bir başka varoluş vardı. Sadece o an. Sadece Alexander. Benim diyemeyeceği ama ellerinde tuttuğu, düşürmekten korktuğu ve bir gün ruhuyla birlikte teslim etmek zorunda kalacağı... Sadece o an vardı. *Benim* dediği o an.

Holdingin asansörünün Alexander'ın ofisinin bulun-

duğu kata açılan kapılarından çıkarlarken Alexander, Heaven'ın narin elini iri avucuyla kavradı. Ofise doğru ilerlerlerken odalarından dışarılara doğru ilerleyen bütün bakışlar da onları takip ediyordu. Geçtiklerin her odanın önüne meraklı bir bakış çıkarken Heaven başını indirmemek için kendini zorlasa da yanaklarına doğru hücum eden kana mani olamıyordu. Az önce Alexander Romanov asansörden inerken kavradığı elini, bir eski Londra âşığının sevdiği kadının elini koluna koyuşu edasıyla, koluna hapsetmiş ve diğer eliyle de kavrayarak sabitlemişti. Başka bir kadının gururla kıvırtarak yürüyeceği pozisyonda Heaven yerin dibine geçmek istiyordu. Şu saniyeden sonra bu anı bütün holdingde duymayan kalmayacaktı. Zaten zar zor kendine yer edinen benliği bundan sonra hiç kimsenin yüzüne bakamazdı. İnsanlar ondan çekinecek, ona yaklaşırken mesafeli olacaklardı. Alexander'ın gücünün etkisiyle belki de onu fırsatçı bir sekreter olarak değerlendirseler bile, yüzüne karşı bunu söylemeye cesaret edemeyeceklerdi. O kadar önemli miydi Alexander'ın gözünde? Uğrunda iyi çalışanlarını bile dize getirecek kadar önemli? Dedikodular yapıldığında kimin arkasında duracaktı?

Heaven endişeleri arasında durduklarını fark etmedi bile. Etrafına bakındığında ofis katının tam ortasındaki büyük boş alanda durduklarını fark etti. Alexander işaret vererek herkesi etraflarına toplanmaya çağırdı. İnsanlar merakla onlara yaklaşırken gür ve tok bir sesle konuşmaya başladı.

"Bayan Heaven Mirdland benim çok eski bir dostumun torunudur ve kendisi Mirdland At Çiftliğinin tek sahibidir. Bu tanıştırmayı yoğun iş tempomuz nedeniyle biraz gecikmeli yapıyorum, ancak bu mühim değil. Herkes bilsin ki kendisi aynı zamanda benim nişanlım olur ve onun hakkında yapılacak en küçük bir dedikodu ya da hakaret içerdiğini düşüneceğim söz, bana söy-

lenmiş demektir. Bunu yapan cezasını misliyle çeker. Heaven'ın sözleri en az benim sözlerim kadar emirdir. Onun emirlerine riayet etmek istemeyen karşısında beni bulur. Onu sorgulayanı beni sorgulamış varsayarım. Şimdi bu durumu kabul etmek istemeyen varsa bugün içerisinde muhasebe departmanına giderek gerekli tazminatını talep etsin. Aksi halde hiç acımamın olmayacağına emin olabilirsiniz."

Etrafı saran derin sessizlik, nişan kelimesinin ardından çıkan uğultuyu bir bıçak gibi keserken Heaven daha ne kadar kızarabileceğini düşünüyordu. Nişanlı mı? Az önce neler duymuştu? Bir elinde çörek kutusu tutarken Alexander'ın kolunda az önce duyduklarını uğuldayan kulaklarıyla algılamaya çalışıyordu.

"Madem öyle, bu konunun anlaşıldığını varsayıyorum," dedi ve aynı sertlikle Heaven'ı da kolunda sürükleyerek ofislerine yöneldiğinde gerilerinde derin bir sessizlik bıraktılar.

Odaya girdiklerinde Heaven sabitlenmiş gibi Alexander'a bakıyordu.

"Ni-şan-lı?"

"Evet. Nişanlım. Seni dedikodulardan koruyabilmemin tek yolu bu. Zaten bir kere manşetlere taşındık. Bir defa daha bu saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum."

Heaven ilerleyerek masadaki kâğıtlardan birine düşünceli bir şekilde "Peki nişanlın olduğum duyulduğunda?"

"Eee ne olmuş duyulduğunda? Bundan rahatsız mı olursun bakalım?"

Alexander tek kaşını kaldırarak sorduğu sorunun yanıtını büyük bir dikkatle bekliyordu.

"Hayır ama dedem? Ona ne diyeceğiz? Hem çiftliğin de tek sahibi olduğumu söyledin. Bu doğru değil."

"Dedeni en kısa zamanda ziyaret ederiz. Diğer taraftan çiftliğin sana ait olduğu doğru. Dedene bir söz ver-

dim. Yanımda kaldığın süre boyunca sana elimi sürecek olursam çiftlik tüm borçları kapatılmış olarak senin olacaktı. Çiftlik senindir meleğim. Ben bunu bile bile seninle oldum ve pişman değilim."

Heaven inanamayan gözlerle ona bakıyordu. Bu adam onu ne sanıyordu? Çiftlik için, para için onunla olacak, böyle bir şeyi kabul edip hiç emek harcamadan hak etmediği birşeye sahip olacak biri mi? İçinden sinirlense de gözlerinde hayal kırıklığı ve isyan vardı.

"Hayır! Ölsem de almam o çiftliği! Sen beni ne sanıyorsun? Ben hak etmediğim birşeyi alır mıyım? Onca borcu seninle yatmam karşılığı mı sileceksin? Tabii ben bir fahişeyim ya!"

Alexander okuduklarına inanamıyordu. Heaven ne kadar da yanlış değerlendirmişti. Bir anda sinirlenen Alexander, Heaven'ın kollarına yapışarak bağırmaya başladı.

"Ben sana ne diyorsam o! O çiftlik sana ait. Ben bir söz verdim ve sözümün tüm şartları geçerlidir! Sakın ama sakın bir daha kendini fahişe olarak adlandırma! Duyuyor musun beni? O çiftlik senin olacak dedim ve öyle olacak!"

Heaven ilk defa Alexander'ın direkt kendisine yönlendirilmiş öfkesi ile karşı karşıyaydı. Ne yapacağını bilemese de geri adım atmayacaktı. Böyle bir kazanç istemiyordu. Alexander'ın sıktığı kolları acırken yüzünü buruşturdu.

"A-cı-yor..."

Alexander papatyasının sesi ile kendine geldiğinde kollarını acımasızca sıkmakta olduğunu gördü.

"Özür dilerim Papatyam... Özür dilerim... Canını acıtmak istemedim..."

Telaşla onu kollarına çekmeye çabalarken bir yandan da kulağına fısıldayan dudakları Heaven'ın tenini okşayarak küçük öpücükler bırakıyordu. Alexander'ın

dudaklarının değdiği yerler alev alarak yanarken Heaven, tüm kızgınlığına rağmen onu sarmalamak istiyordu. Ruhunun aşkla çektiği acı, Alexander'ın ellerinden bedeninin çektiği yarında sıfır kalırdı. Ruhunu esir alan duyguların karşılıksız olduğunu bilmek onu ezerken, sadece şu anı yaşama isteği içini kaplıyor ve isyan edemiyordu.

Dudakları birbiriyle buluşmuş tenleri yılların özlemiyle birbirinde yanmayı arzularken bir anda kapı açıldı.

"Ooo n'aber kumrular? Sizi de bir hafta sonu baş başa bırakmaya gelmedi. Hemen de işleri karıştırmışsınız."

İçeri yüzündeki büyük gülümsemesi ile sorgusuz sualsiz dalan Adrian Heaven'ın Alexander'ın kollarında utanarak kızarmasına aldırmadan üstelemeye devam etti.

"Sizi bir hafta sonu bıraktım ve Pazartesi nişanlı buluyorum. Alınırım ama, hem de bensiz mi nişanlandınız, aşk olsun."

"Zevzeklik edeceğine nişanlımı ve beni tebrik et kas yığını."

"Ha yani ciddisiniz."

"Ne o, ciddi olmasam sen mi nişanlanacaksın eceline susayıp?"

"Fena fikir değil, ama ben en son bıraktığımda süreci hızlandırarak Heaven'a koca arıyorduk."

"Bulduk işte, tamam mı? Şimdi git ve tüm gazetelerde duyulduğuna emin ol."

"Peki öyle olsun bakalım kumrular. Artık balayına beni de çağırırsınız."

Gülümseyen Adrian, Heaven'a göz kırparak cevabı beklemeden odadan çıktı. Alexander kendini nasıl bir oyuna bulaştırıyordu bilemiyordu, ama bildiği bir şey varsa planlarının gereğinden fazla iyi işliyor oluşuydu.

Heaven, Adrian ile aralarında geçen konuşmayı bü-

yük bir şaşkınlık ve sükûnet ile izledi. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu?

"S-e-n cid-di mi-s-in?"

"Nişan mı? Evet ciddiyim. Sen benim kadınımsın ve herkes sana bunu bilerek yaklaşmalı."

Alexander ne demişti? Heaven'ın kulakları uğulduyor söyleneni anlayamıyordu mutluluktan. *Benim kadınım!* İnanamıyordu. Nişanlılıkları geçici bile olsa Alexander onu bu güzel sözlerle ödüllendirmişti. İstese de ona kızamıyordu. Az önceki konuyu daha sonraya ertelemeye karar verdi. Bu anı bozmayacak ve toplayabildiği kadar anı toplayacaktı. Daha sonra elinde kalacakolan bu anıları olursa, bir ömrü onlarla geçirecekti.

"Bir kahvaltımıza oturamadık papatyam. Hadi gel bakalım. Sert bir kahve yapalım."

Alexander, Heaven'ı kollarının arasından ayırmadan mutfak tarafına doğru ilerledi. Adrian'ı da günün bu saatinde ağırladıktan sonra, hele de bu haberle uzun bir sure gelen olmaz diye düşünerek Heaven'la eğlenceli bir kahvaltı ederken bir yandan da Marcus ile kurdukları yeni ortaklığın lansman dosyalarını inceliyorlardı.

"Bir an önce organizasyonun tamamlanarak bu işin duyurulmasını istiyorum. Bu işle sen ilgilen. Sally üzerinde çalışıyordu. Ondan seni bilgilendirmesini isteyeceğim. Bundan sonra bana değil sana rapor verecek ve gerekli noktaları bana sen aktarırsın zaten papatyam."

"T-a-mm-a-m."

Heaven yavaş konuştuğu ve aksanı hâlâ altı yaşında bir çocuk gibi olduğu için konuşmaya utansa da şu ana kadar Alexander'dan hiçbir olumsuz tepki almamış ve sabırla kelimeleri tamamlayışını izlemesine hayran kalıp daha da çok konuşmak istemişti. Şu anda da öyle hissediyordu. Güvendiği adamın onu küçümsemeyeceğini bilerek daha çok kelime sarf etmek istese de ağzından çıkabilenler kısıtlıydı. 'Bir an önce Ben ile daha çok ça-

hşmalıyım,' diye düşündü. Tam o sırada kapı tıklatıldı ve Alexander'ın giriş onayı vermesi ile Ben kapıdan içeri emin adımlarla ilerledi.

"Günaydın Heaven. Çalışma saatimiz geldi..."

Alexander, Heaven'ı bu herifle baş başa bırakmak istemese bile onun için faydalı olduğunu bilerek bir çıkış yolunun olmadığını biliyordu.

"Günaydın Ben. Bugün çalışmak için bu ofisi kullanın. Ben buralarda olacağım.

Ben isteksizce razı geldi.

"Pekâlâ öyle olsun bu seferlik. Hem zaten bu gün sohbet seansımız yerine ses çalışmaları yapacağız."

Heaven ile birlikte onun masasına yerleştiklerinde Alexander kendi masasından sıkıntı ve kıskanç bakışlarla, gözlerini bir an bile ayırmadan onları izliyordu.

Ses çalışmalarına başladıklarında Ben birtakım vurguları ifade edebilmek için elini Heaven'ın göğüs kafesine yerleştirdiğinde Alexander daha fazla dayanamayarak kızgın ve yüksek sesiyle kükredi.

"Çek o kahrolasıca elini benim nişanlımın üzerinden!"

"Nişanlın mı? Siz nişanlandınız mı?" Ben havaya kaldırdığı kaşlarıyla ilginç bir durum saptamışçasına soran bakışlarını Heaven'a döndürdü.

"E-evet. Bu s-a-bah du-yur-du."

"Çok ilginç. Senin adına sevindim Haven. Umarım ne yaptığını biliyorsundur ve mutlu olursun."

"T-te-şekkür e-de-rim."

Ne demekti şimdi bu ne yaptığını biliyorsundur? Alexander bu herife gıcık oluyordu. Kızın kafasına neler sokuyordu böyle? Bunları yanlız bırakamazdı. Tüm sabah toplantılarını iptal ederek çalışma sonuna kadar yanlarında kalmayı garantilediyse de, Sally'nin getireceği lansman dosyalarını bir an önce almalıydı. Hem bundan sonraki değişiklikle ilgili olarak da onu bizzat

kendi haberdar etmek istiyordu her ihtimale karşı. Bunun üzerine Sally'i dosyaları alarak gelmesi için odaya çağırdı.

Sally sabahtan beri ofiste dönen çalkantıya bir türlü inanamamıştı. Küçük taşra faresi onun Alexander'ı ile nişanlanmış olamazdı. Bu mümkün değildi! Bir an önce gidip kendi gözleriyle görmeliydi. Alexander'dan gelmesi için çağrı geldiğinde hiç vakit kaybetmeden dosyaları alarak Alexander'ın odasının yolunu tuttu. O küçük fareye kadın kimmiş gösterecekti. Gömleğinin dekoltesini biraz daha aşağı çekerek siyah sutyenini açığa çıkardı ve zaten kısacık olan eteğini daha da çekiştirerek bacaklarının görsel bir şölen sunmasını sağladı. Alexander'ın odasına girdiğinde bir adamla birlikte masasında oturan Heaven'a hiç bakmadan büyük bir gülümsemeyle Alexander'ın masasına yöneldi. Yürürken sallanan kalçalarını daha da vurgulayarak masanın ucuna yerleştiğinde, arkasından ona bakan öldürücü bakışları görmesi mümkün değildi.

Heaven, Sally'nin kısacık eteği ve sutyenini açıkta bırakan göğüs dekoltesiyle içeri girip o yokmuş gibi davranarak Alexander'ın masasma yerleşip bir de uzuvlarını onun ağzına sokmasından son derece rahatsız olmuştu. İçinden saçlarına yapışarak sürükleye sürükleye onu odadan atmak gelse de, elinden sadece sabırla onları izlemek geliyordu. Ben de Heaven'ın gerildiğini fark ederek hiç sesini çıkarmadan olan biteni izliyordu.

Sally son derece şuh bir sesle konuşarak Alexander'a dosyaları uzatma bahanesi ile sağını solunu ona değdirirken Heaven bir ara ayaklanacak gibi oldu. Ben bir eliyle ona mani olurken bir taraftan da mırıldanarak onu sakinleştirici sözler söylüyordu.

"Bundan sonra Sally, bütün raporları Heaven'a sunacaksın ve gereken bir durum varsa o bana aktaracak. Bir de o benim nişanlım ve bana karşı işleyen tüm kurallar onun içinde geçerli. O *benim*."

Alexander bunları söylerken Sally bir adım bile geri atmamış, ama bakışları ve sesinin tonlaması ile onun bir adım gerilemesine sebep olmuştu. Bir yandan Heaven'a diktiği gözleri Ben'in kurduğu samimiyeti tenkit ederken bir yandan da yeni durumun Sally'nin davranışları üzerindeki etkisini inceliyordu. Sally'den mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyor ve yaptığı anlaşma gereği geride kalan süreyi onunla en az muhatap olacağı şekilde geçirmeyi planlıyordu. Heaven'a karşı olan küçümseyici bakışları ve tavrını da herkese örnek olması açısından yıkmak istiyordu. Bu yüzden onu Heaven'a hesap veren bir pozisyonda bırakmayı uygun görmüş, nişan duyurusuyla da ona karşı olabilecek bir saygısızlığı engelleyebileceğini öngörmüştü. Sally gibi bir kadının bile onun önünde eğildiğini gören herkes, ayağını ona göre denk alacaktı.

"Ne? Nasıl yani? Siz nişanlandınız mı? Ne zaman?"

Sally inanamayan bakışlarla Alexander'a bakarken bir yandan da içinde kabaran nefret ve hıncı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Şu an patlama zamanı değildi. Çok iyi düşünmeliydi. Bu küçük tarla faresi onun sahip olması gereken her şeyi tek tek ele geçirirken sessiz kalmayacaktı.

"Bu seni ilgilendirmez. Sen sadece yapman gerekeni bil yeter. Amcana da söyle, gönderdiği raporları daha iyi inceledikten sonra onunla konuşacağım bir iki nokta var."

"P-peki." Sally zorlukla yutkunurken tepesine doğru hücum eden kan tüm benliğini titretiyordu. Alexander onun olmalıydı. O geçen bunca zamanda ona ve onun zenginliğine sahip olmak için her şeyi yapmışken, bu

kızın iki günde gelip onun olması gereken tahta kurulmasını anlamıyordu. Ne yalanlarla Alexander'ı kandırdıysa bunun intikamını mutlaka alacaktı!

"İşin bittiyse şimdilik çıkabilirsin."

Alexander bir yandan Heaven'ın gözlerine gözlerini dikmiş bakarken diğer yandan Sally'e kapıyı işaret etti. Sally kapıya doğru yürüyüp çıkarken Heaven'ı nefret dolu gözlerle süzdüve bir kere daha kendine yemin etti. Bu küçük fare onun hakkı olanı aldığına pişman olacaktı.

Sally'nin çıkışı ardından Heaven gözlerini bir an için Ben'e kaydırdı. Olan biteni büyük bir memnuniyetle izleyen adama büyük bir teşekkür tebessümü ile bakarak konuştu.

"Bu g-ünlük bu kad-dar y-yet-er."

"Tabii canım, bence de. Hem senin yapacak bir dolu işin vardır şimdi."

Ben son sözleriyle toplanırken hafif eğdiği bakışlarının altından ona hızlıca göz kırptı. Heaven, Ben'in imaları ile baştan tırnağa kızarırken aralarında geçen mevzunun ne olduğunu işitemeyen Alexander ister istemez içine dolan tehlikeli sıcaklıkla mücadele ediyordu. Ben'in çıkıyor olduğunu anladığında derin bir iç çekti. Az daha oyalansa onu zevkle, kendi elleri ile dışarı atacaktı.

Ben odadan çıkar çıkmaz Heaven, Alexander'ın masasına doğru ilerledi. Tam yüz yüze geldiklerinde bedenleri arasmda bir adımlık bir mesafede durdu. Masumca soran gözlerini ona dikerek içindeki heyecanı bastıramadan büyük bir çabayla konuştu.

"Ne-den?"

"Ne neden?" Alexander'ın tek kaşı havaya kalkmış-

ken dik bakışları Heaven'ı adete çırılçıplak soyuyordu. Önünde kavuşturduğu kolları bir milim bile oynamazken Heaven ona doğru çekildiği hissine mani olamıyordu. Heyecan ve korku... Heaven'ın içinde çalkalanan her şeyin özetiydi.

"N-eden bü-tün bun-lar-ı y-a-p-ıyor-sun? Bir gü-n b-en-i bı-ra-ka-cak-san n-ed-en?"

Heaven var gücüyle cümlesini tamamlamaya çalışırken ağzından çıkacakmış gibi atan kalbi, etraf yok olurken, sadece Alexander'ın gözlerinde gördüklerini geri verebiliyordu. Alexander'ın gözlerinde gördüğü kendi kaderiyken emin olmak istese de olamıyordu. Oradaki birşeyler onun emin olmasına engel oluyor, avaz avaz tedirginliği ve isyanı bağırıyordu. Heaven emin olamasa da Alexander'ın onu kendince sevdiğini biliyordu. Bu sevginin aşka ve güvene yetip yetmeyeceğini bilemese de, bir sene bittiğinde onsuz kalmasına sebep olup olmayacağını bilemese de, o gözlerde gördüğüyle bir ömür yetinebilirdi. Bir şartla; Alexander da isterse.

Alexander sessizce iç çekip zihnini odaklamaya çalışarak ellerini kaldırdı ve Heaven'ın yüzünü avuçlarının arasına hapsetti. Derin gözlerindeki umut arayışına bakarak düşündü. Neyin umuduydu Heaven'ın aradığı? Ona veremeyeceklerinin mi? Ona hiçbir zaman temiz ve masum bir adam olarak gidemeyecekti. Her zaman ellerinde tuttuğu acabalarının adamı olacak ve hiçbir kadına defalarca yemin ettiği gibi arkasını dönemeyecekti. Ona bir aile veremezdi. Sevgiyi bilmeyen bir adam nasıl sevgi verirdi? Bir çocuk için sahip olunabilecek en berbat baba olurdu. Peki koca? Heaven sevilmeyi ve değer görmeyi hak ediyordu, oysa onun Heaven'a verebileceği korkulacak biri olabilmekten başka ne olurdu? Bencilce, duygularını zapt edemeden istediğini alan bir adam olarak onu da almıştı. Şimdi ise ona borçluydu. Kalbini sıkıştıran his dudaklarından dökülmek isterken

ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Neden? Ne büyük bir soruydu. Cevaplamayı isteyip tüm cevaplarının yetersiz kalacağı kadar büyük ve altından kalkamadığı bir soru. *Neden?*

Birçok şey diyebilirdi belki de. Bencillikten derdi, minnet duygusundan derdi, açlıktan derdi, meraktan bile diyebilirdi, ama bütün bunlar ve daha niceleri Heaven'ın beklediği cevap olur muydu? Heaven gibi bir kız ne duymak isterdi? Ona onu bırakmak istemediğini ama bir sebebi olmadığını söylese? Onu bırakma fikrine daha hazır değildi. Onu sömürüyor, belki de kullanıyordu ama hayatında ilk defa uyuyordu. Hayatında ilk defa yemek yiyordu. Hayatında ilk defa gülüyordu. İlk defa nefes alıyor, sevişiyor ve tat alıyordu. Bütün bunları yaparken ilk defa hissediyordu. Evet, bencillikti yaptığı, ama daha bunlardan vazgeçmeye hazır değildi ve bunu düşünmek bile istemiyordu. Heaven onun hobisiydi. Evet, olsa olsa böyle açıklayabilirdi. Masum, küçük bir hobi ve sahip olduğu en değerli uğraş. Gerisini düşünmek bile istemiyordu.

Heaven'ın soran gözleriyle karşı karşıya olduğunu fark ettiğinde vermesi gereken bir cevap olduğunu farketti.

"Neden? Bilmiyorum. Sen sanki benim hobim gibisin... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama bir yanım senden vazgeçmeye hazır değil. Bencillik bu, biliyorum ve bunu hak etmeyen tek insan sensin, bunu da biliyorum. Ama ben buyum. Ben bencilim. Ben istediğini yapan ve canının istediğine sahip olan pisliğin tekiyim. Ben senin gibi birine layık olmasam da vazgeçemiyorum. Uzak duramıyorum."

Alexander'ın gözleri artık daha uzaklara dalsa da Heaven duyduklarını algılamaya çalışırken genç adamın sesindeki umutsuzluğu nerede olsa anlardı. Alexander sevgiye inanmamaktansa ona layık olmadığına inanı-

yordu. Onun incinmiş çocuk kalbini kucaklamak istedi gözleri dolarken. Tüm sevgisini ona akıtıp bütün yaralarını kapatmak, kalbini kendi kalbiyle kucaklamak istedi. Alexander'ın hiç beklemediği bir hareketle ellerinden sıyrılıp bütün bedenini ona bastırarak kollarını bedeninde sarmalarken, başını yasladığı göğse Heaven'ın iki damla gözyaşı döküldü. Alexander'ı seviyordu, hem de tüm kalbiyle ve onun bütün kusurlarıyla. Dünyanın en kötü adamı bile olsa, acımasız bir yok edici bile olsa, kimseyi sevemeyecek bir kalbi bile olsa onu seviyordu.

"Seni seviyorum Xander."

Alexander kollarında ona var gücüyle sarılarak gözlerinden akan inci taneleri ile gömleğini ıslatan küçük kadına hayranlık ve tarif edemediği, adım bile bilmediği hislerle baktı. Hissetmemesi gereken şeyleri hisseden yaramaz kalbi, onun ağızından dökülen üç kelime ile sarsılarak coştu. Buna mutlu olmaması gerekirken yüzüne yayılan anlamsız gülümsemeye engel olamayıp başını Heaven'ın saçları arasına gömerek onu içine hapsetmek istercesine sarmaladı.

"Ben senle ne yapacağım? Senden vazgeçemem, hazır değilim. Yapamam."

Heaven'ın saçlarının kendine has, naneyle karışık kokusunu derin derin içine çekerken, Alexander, kesik kesik dökülen sözlerle belirsizliğe yelken açan kalbini özgür bıraktı.

Vazgeçmeyeceğim, vazgeçmeyeceğim, vazgeçmeyeceğim...

Heaven son iki ayın nasıl geçtiğini anlamadı bile. Her günü Alexander ile dopdoluydu. Ofiste, evde, sokakta, davetlerde... Alexander her yerde hayatını doldururken bir yandan da onları görüntüleyen kameralara mutlu ni-

şanlı fotoğrafları veriyorlardı. El ele görüntülenmedikleri bir tek kare yoktu ve her yerde henüz göremedikleri nişan yüzüğü konuşuluyordu. Alexander çıkan haberlere rağmen bu konu hakkında hiçbir şey dememişti. Oysa her detayın üzerinden Adrian ile defalarca gitmişler ve hiçbir noktada boşluk bırakmamışlardı.

Adrian ile yaptıkları sabah koşularına çoğu zaman Alexander da katılıyordu. Alexander bir sabah gittikleri parkta sürpriz bir şekilde karşılarına çıkıp onlara eşlik ederek sosisli tezgâhının neredeyse yarısından fazlasını yediklerinden beri, hemen hemen her sabah üçü birlikte koşuyorlar ve birbirlerine takılmadan bir an bile duramıyorlardı. Heaven daha çok Alexander ve Adrian arasında geçen atışmaları dinleyerek kahkahalarla gülmeyi tercih etse de Adrian bir punduna getirip Heaven'ı da şakalaşmalarının içine çekmeyi çok güzel başarıyordu.

Adrian sanki biraz donuklaşmıştı. Alexander ile aralarında konuşmaya daldıklarında uzun uzun uzaklara dalıyor ve yüreğinin yalnızlığını hissediyordu. Adrian bir gün bile gülen maskesini düşürüp böyle bir şeyi itiraf etmese bile Heaven farkındaydı. Uzun seneler susmanın bir getirisi olarak iyi bir gözlemciydi ve farkındaydı ki Adrian yalnızdı. Alexander aralarındaki bağdan ona bahsetmiş ve Alexander'ın onu büyük bir yangından nasıl cesurca kurtardığını anlatmıştı. Adrian yürekli ve acılarını içine gömüp bir maske ardına gizleyebilen biriydi. Daha önce Adrian'ın da ona anlattıklarıyla birleştirdiğinde kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam görüyordu karşısında. Uğrunda yaşadığı tek insan Alexander, kendi yalnızlığını kalabalığa gömüp saklamış bir erkekti. Heaven ona çıkmazında yardım edebileceği en ufak bir şey olsa, hiç düşünmeden yapabileceğini hissetti. Adrian insana ister istemez kendini sevdiriyordu.

Geçen iki ay boyunca Sally, Alexander'ın direktifleri

doğrultusunda raporlarını düzenli olarak düşmancıl bakışları altında Heaven'a sundu. Bir an bile ters bir tepki vermeden son derece kontrollü bir düşmanlıkla davranmasına rağmen Heaven son derece tedirgindi. Alexander'a ondan hoşlanmadığını söylediğinde adam önce gerilip ona ters bir şey söyleyip söylemediğini sorgulamış, onu ters bir durum olmadığına ikna ettiğinde ise neyse ki Sally'nin onlarla çalışma süresinin sona erdiğini öğrenmişti. Lansmandan sonraki gün itibari ile Sally'nin holdingle bir ilişiği kalmayacaktı. Nedenini sorduğunda anlaşmalarının o şekilde olduğunu söylemişti Alexander. Heaven fazla sorgulama ihtiyacı duymasa da bu şekilde olmasına sevinmişti. O kadınla muhatap olmak onu tedirgin etse de Alexander'ın etrafında da daha fazla dolanmasını istemiyordu nedense. Tedirgin edici ve iğneleyici bakışları onu bir şekilde korkutmaya yetiyordu.

Ben ile yaptıkları eğersizlere, buldukları her vakitte, her gün devam etmişlerdi. Heaven dilinin küçük bir çocuk notalarıyla konuşması henüz değişememiş olsa da, çok daha seri bir şekilde konuşuyordu. Adrian ve Daniel de farkındaydı ki Alexander yanlarında olduğunda çok daha fazla konuşma isteğiyle dolup, çok daha doğru sesler çıkararak konuşabiliyordu. Bununla her ikisi de ayrı ayrı dalga geçseler de Heaven umursamıyordu. Alexander yanındayken içinde kendini suçlayan ve annesine-babasına ulaşmak isteyen taraf yok oluyordu. Bir gün Alexander'a onları unuttuğu için kendini suçladığını ve cezalandırdığını anlatmıştı. O gün Alexander ona hiçbir şey söylemeden onlara ait ne kadar resim varsa toplatıp bir odada kronolojik sırada bir geçit gibi sergilemişti. O gün her resim için birlikte Heaven'ın da dahil olduğu hikâyeler uydurarak deliler gibi gülmüşlerdi. Kimi zaman da Heaven yaslandığı omuzunda ağlarken

Alexander onu avutarak rahatlaması için elinden geleni yapmıştı.

Bu iki ay içerisinde Daniel'in kız kardeşi hiç sahip olamadığı ablası gibi olmuştu. Jasmine'in hüzünlü gözlerinden Heaven'a akan sıcaklık ruhunu kaplarken Adriano'nun varlığı, içinde uzun zamandır var olmayan aile hissini uyandırmıştı. Adriano çok tatlı bir çocuktu. Her an gülerek dolaşan, çok az mızmızlanan ve annesine çok düşkün bir çocuktu Adriano. Jasmine, Adriano'nun babası hakkında hiç konuşmasa da Heaven bir iki defa Jasmine'in ağlayarak ona masal gibi bir babayı mırıldandığına şahit olmuştu. Jasmine bu konuda hiç konuşmadığı için o da hiç sormamıştı. Daniel gibi, bir gün hazır olduğunda kendisinin anlatacağına kanaat getirmişti.

Jasmine, Heaven'ı bir kardeş gibi sarmalarken onun bütün endişelerini de beraberinde göğüslemişti. Birbirleriyle haberleşmeden gün geçirmez olmuşlardı. Alexander da çoğu zaman geç biten işlerinden ayrıldığında onu almak için Daniel'le geldiğinde Adriano ile vakit geçirmeden ayrılamaz olmuştu. Heaven uzaktan onları seyrederken bir gün Alexander'ın da bir çocuğu olsa, nasıl bir baba olacağını düşünmeden duramamıştı. Büyük bir sevecenlikle Adriano ile oynayan Alexander, adeta kendini unutuyor ve tüm benliğini ona veriyordu. Hiç sıkılmadan saatlerce küçük çocuğu havalara atıp tutsa da Adriano uykusu geldiğinde annesinden başkasını gözü görmüyordu. Her gece annesiyle yatağa giden küçük çocuk, ona sarılmadan ve onun melodik sesinin tınısıyla fısıldamalarını dinlemeden uyumuyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kabulleniş

İki ay büyük bir hızla akmışken Heaven aşkla dolu olduğu anlarda bile Alexander'ı kaybetme korkusundan kurtulamamıştı. Alexander oldukça sahiplenici bir âşık olmasına rağmen kalıcı herhangi birşeyden bahsetmediği gibi, bir senelik sürenin bitiminden sonrası hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Heaven razıydı. Bu şekilde devam ettikleri sürece sonsuza kadar hiçbir talepte bulunmadan onun yanında kalmaya razıydı, sadece bir tek kere Alexander'ın ateşli dudaklarından onu sevdiğini söylediğini duysa...

Alexander her zamanki gibi lüks arabasına yaslanmış, yanmış binayı kollarını göğsünde kavuşturarak izliyordu. Geçen neredeyse hemen hemen üç ayı aşkın zaman içerisinde bu binada yanan ne kadar hissi varsa hepsini ve daha fazlasını Heaven'da bulmuştu. Düşünceli bakışları yangınla patlamış camlara takılırken kabinin olmadığını zannettiği yerde derin bir sızı hissetti. Vakit daralıyordu ve Heaven her gün, sanki o gün son günleriymiş gibi onu kucaklıyordu. Heaven'ın kollarında içindeki yaralar iyileşirken her gün "Bugün son," diyordu kendi kendine. Oysa Heaven bir uyuşturucu gibi tüm benliğini kaplarken sadece kendini kandırdığını biliyordu. Ondan vazgeçemeyecekti. Ona hiçbir şey

söylememesine rağmen Heaven büyük bir kabullenişle onu tenine kabul ediyordu. Sormuyor, sorgulamıyor, sadece sessizce onu kabul ediyordu. Her gün, her yerde Alexander onu ne kadar zorlarsa zorlasın kırılmıyor, sebat ediyor ve onu kucaklıyordu. Ben ile çalışmaya başladıklarında oluşan anlamsız kıskançlık krizlerine ya da kendini onsuzluğa alıştırmaya çalışırkenki sebepsiz soğuk ve donuk davranışlarına, en önemlisi de onu bırakması gerekeceği bir anın geldiğini düşünüp hayal ettiğindeki öfke krizlerine... Her şeye direniyor ve anlayışla kollarını açıp kucaklayarak karşılık veriyordu. Bütün ruhuna işlemiş, bencilce her yanını sarmıştı. Alexander bir yıl bile dolsa ondan vazgeçemeyeceğini biliyor, artık kabulleniyordu. Yaşlı Mirdland papatyanın her fırtınada eğrilip doğrulacağını, ama köklerini saldığı topraktan kopmayacak bir kır çiçeği olduğunu söylediğinde ona inanmamıştı. Oysa şimdi görüyordu ki sadece Heaven onun fırtınasına karşı durup onunla birlikte eğrilip doğrularak onun akışında, esip gürleyişinde şekillenerek ayakta durabilirdi. Heaven onun ruhunda şekilleniyor, onun içinin eksik kalan her yerini dolduruyordu. Dahası onun ruhunun tamamını ele geçirip onu sert bir fırtınadan tatlı bir sonbahar rüzgârına çeviriyordu.

Daniel'ın yeğenini kucağına aldığında Heaven'dan bir çocuğu olsa nasıl olacağını hayal etmişti. Onunla da böyle oynar, babasının onunla yapamadığı ne varsa yapar mıydı? Heaven'ın karnında ona ait olan birşeyin büyümesi fikri içini sımsıcak sararken layık olmamaktan korkmuştu. O gece büyük bir tutkuyla Heaven'ı severken daha sonrasında sahip olmayacağı meziyetleri ona hissettirdiği için öfkelenmiş, ama gene Heaven'ın sessiz kabullenişi ile dinmişti. Seviyordu... Kelimenin içerdiği manaların çok daha derini, çok daha fazlası ile seviyordu Heaven'ı. Olmadığını zannettiği kalbinin yerinen çıkacakmış gibi çarpmasını hissedecek kadar, geceleri

uykusu kaçıp sabahlara kadar onu uykusunda izleyecek kadar seviyordu. Elini kalbinin tam üzerine koyup kendi kalp atışlarını onunkilerle düzenleyecek, nefes alış verişlerini onun ritmine uyduracak kadar seviyordu... Söylemeye korkuyordu, ama seviyordu. Biliyordu Heaven her sevişmelerinden sonra ağızından çıkacak o tek kelimeyi bekliyordu, ama söyleyemiyordu. Korkuyordu. Söylerse annesinin kötü kahkahasını duyarak her şeyin bir rüya olduğunu haykırmasından bir çocuk gibi korkuyor ve söyleyemiyordu. 'Seni seviyorum,' derse her şeyin ellerinden bir uçurtma gibi uçup gitmesinden korkuyor ve o kelimeler her diline gelişte yutkunuyordu. Sessizce ve derinden seviyordu Heaven'ı.

Çalan telefonla Alexander irkildi. Telefonunu eline aldığında arayanın Adrian olduğunu görerek bu adamın nasıl her zaman bir şekilde böyle anlarda araya girebildiğine hayret etti.

"Alo? Ne var Adrian?"

"Neredesin dostum? Marcus geldi. Çoktan her şeyin üzerinden geçtik, ama bir küçük sorun var."

"Neymiş sorun? Ben olmadan ortadan kaldıramayacağın ne gibi bir sorun olabilir ki?"

"Sanırım küçük bir ortağımız daha var."

"Nasıl yani?"

"Josephine Kensing. O geceden beri küçük hanım hararetli bir şekilde piyasadaki Valerian hisselerini toplamış."

"Nasıl olur, bu legal mi? Tek elde toplanamazlar."

"Son derece legal yapılmış. Arthur el attığı hangi işi yarım yamalak yapar ki? Adam resmen büyük bir ciddiyetle Josephine'i size ortak yapmış."

"Lanet olası ihtiyar. Bunu şaka mı sanıyor bu herif! Ne zamandan beri metres kılıklı bir kadını kendi işime ortak yaptım ben! Adi piç. Nasıl bir espri anlayışı var bu herifin?"

"Sonuç bu. Ne yapalım?"

"Derhal toplantıya çağır. Arthur'u tabii. En kısa sürede o hisselerin devrini alacağız."

"Tamam, hemen haber yolluyorum. Bu akşamüzeri için bir toplantı düzenleyelim. Yarın lansman var ve bizim sürpriz bir ortakla lansman yapmamız hiç de hoş olmaz."

"Lanet olsun. Bu boktan işe girerken aklım neredeydi acaba!"

Adrian gevrek gevrek sırıtarak cevap verdi. "Söylerdim, ama Heaven'ın bundan hoşlanacağını sanmıyorum!"

"Adrian inan bana ben de hoşlanmıyorum."

"Sen boş ver onu da sabahtan beri neredesin?"

"Binanın ordayım. Düşünüyordum."

"Klasik desene. Onu boş ver de, esas benim seninle o konuda konuşacaklarım var ama yüz yüze. O dosyaların üzerinden tekrar geçtim ve sanırım birşeyler buldum."

"Ne buldun?"

"Şimdi konuşamam. Yüz yüze konuşuruz ama şu kadarını söyleyeyim; Sally'e ve amcası mıdır nedir o herife güvenme. Hadi şimdi kapatıp şu toplantıyı hazırlıyorum. Sen de fazla ortadan yok olma da gel artık. Heaven seni aramaya başladı bile. İstersen Ben'e haber vereyim de dersi uzatsın ha, ne dersin."

Adrian'ın son sözlerinin ardından derin ve neşeli kahkahası Alexander'ın hırsla telefonu kapatıp arabasına atlamasına yetmişti bile. "Lanet olsun!" dedi hafif yüksek bir sesle. Bugün Ben'in çalışma saatini akşam zannediyordu. Piç herif her delikten çıkıyordu. İstemiyordu işte. Heaven ile gülüşüp konuşmalarını, sesleri gösterirken ona dokunmasını, birlikte alışverişe çıkmalarını...

Nasıl bir herifti şu Ben! İnsan hiç, bir kadınla kozmetik alışverişi yapar mıydı? Lanet olasıca herif kaç saat o

kozmetik mağazasında Heaven'ın suratına o tuhaf boyalardan sürmesini seyredip ona bir de renk önermişti. Kimdi ki o piç de ona gidecek rengi biliyordu? İtiraf etmeliydi ki iyi de bilmişti, ama lanet olsun onca saat kendini göstermeden onları takip etmek için akla karayı seçmişti. Sırf o herif yüzünden kendini bir kadın iç çamaşırı mağazasında, elinde marjinal bir sutyenle, aptal mağaza görevlisi adamın pis sırıtışlarına maruz bulmuştu. Geri zekâlı bir de kendisine aldığını zannedip ona asılmış, o da sırf durumu kurtarmak için içerideki en pahalı ipek takımı Heaven'a almak zorunda kalmıştı. Ancak ofise döndüğünde bunun karşılığını fazlasıyla görmüştü. O anlar aklına geldiğinde tezgâhtarla cengâverce savaşmasını unutarak yüzüne yayılan gülümsemeye engel olmadı. Adrian'ın oda giriş kartındaki yetkiyi unutmadan kısıtlamalıydı. Adam sürpriz kutudan fırlar gibi her an onları basabilme yetisine sahipti.

Alexander holding binasına vardığında bir buçuk saat içerisinde toplantı odasında buluşulacağının haberini alarak üst kattaki odasına çıktı. Heaven'ı odasında göremeyince meraklansa da iki dakika içerisinde odaya hışımla giren Heaven bütün sinirini alıp götürerek boynuna atıldı.

"Neredeydin bu kadar saattir? Adrian da Daniel da bilmiyordu. Seni çok merak ettim."

"Beni mi merak ettin?" Alexander, Heaven'ı kucaklamış sarılırken inanamayan bir ses tonuyla sordu.

"Evet, elbette merak ettim. Sen, biz Ben ile çalışırken pek ortadan kaybolmazdın. Ben de merak edip ders biter bitmez seni aramaya başladım. Ben olmasa çoktan yollara düşmüştüm."

"Hım... demek Ben geri zekâlısı mani oldu."

"Ya öyle deme, o çok ince çok kibar biri. Senin bulunmak istesen bulunacağını söyledi. İnan seni senden iyi tahlil ediyor."

"Yaa ne demezsin. O da bir bilse ben de onu ondan iyi anlıyorum. O olsam yeridir."

"Saçmalama Xander. Nedir bu adama garezin anlamıyorum. Hem sadece merak etmedim seni."

"Peki ya ne için aradın?" Alexander tek kaşını kaldırarak merakla sordu.

"Özledim."

"Özledin mi? Daha sabah beraber geldik işe." Alexander mutlu bir şekilde serzenişte bulunurken duymak istediği cevaplar Heaven'ın dudaklarından dökülüyordu.

"Sen belli ki özlemezsin, beni ama ben seni bir an bile görmesem özlüyorum. Sanki ruhum daralıyor... cennetinden kovulmuş bir cennet kuşu gibi hissediyorum."

Alexander sessizce Heaven'ın gözlerinin içinden derinlere baktı. Heaven sözlerinde ciddiydi ve Alexander da tam olarak bundan korkuyordu. Ona cevap veremekten, dilinin ucuna kadar gelenleri söyleyememekten, onun hislerinin karşılığı olamamaktan. O cennetin ta kendisiydi ve o cennetten anca kendisi kovulurdu.

Hiç konuşmadan kendine aşkla bakan gözlerin etrafından parmaklarını dolaştırdı. Her hattını ezberlemek istercesine gözlerini yumup sadece elleriyle dokunmak istese de cennete bakmaktan kendini alamadı. Vazgeçemezdi. O ona ait olandı ve onun olarak kalacaktı. Şu lansman işini halleder halletmez bir hal çaresi bulacaktı. Onu kimseyle, hiçbir erkekle paylaşamazdı. Dudakları Heaven'ın dudaklarını bulurken rüyalarında bile göremeyeceği sıcaklıkla sarmalandı. Heaven sorgusuz sualsiz onu kabul ederken bir buçuk saat sonraki toplantı umurunda bile değildi. Bütün benliği zonklarken kollarının arasında aşkla titreyen Heaven'dan başkası yoktu onun için. Dudakları Heaven'ın dudaklarından ayrılıp

boynuna doğru kayarken elleri hiç vakit kaybetmeden eteğinin içine sıkışan gömleği bir çırpıda çıkarıverdi. Heaven kendini tam bir teslimiyetle Alexander'ın maharetli ellerine bırakırken kendi elleri de Alexander'ın kaslı kollarında gezinip gömleğinin tek tek açılan düğmelerinden içeri sızarak karnından aşağılara doğru yol alıyordu.

Alexander'ın ona tattırdığı her ne varsa aynılarını ona tattırmak istese de bilgi dağarcığı kasabada gözetlediklerinden öteye gidemeyen bir taşra kızı olarak ne yapıp ellerine nereye koyacağını hâlâ bilemiyordu. Vazgeçilmez olmak istiyordu Alexander için. Onun hayatında nasıl vazgeçilmezse, hayatta hiç tatmadıklarını nasıl tattırıyorsa, o da aynılarını ona yaşatmak, aşkıyla onu büyülemek, onun aşkına, kalbine sahip olmak istiyordu. Gitgide bir bilinmezliğin içinde ona teslim olmak zorlaşırken ruhu her an onun için var olduğunu haykırıyordu. Sadece Alexander'ın ellerinde şekil alabileceğini bilerek onsuz yaşayamazdı. Tek bir söz bekliyordu koşulsuz şartsız boyun eğişine. Alexander bir tek kerecik 'seni seviyorum' dese Heaven hiç tereddüt etmeden ölüme bile kucak açardı onun uğruna. Bir tek kere yeterdi Heaven'a. Alexander'ın dudaklarından duymak için o iki kelimeyi ömrünü verir ve bir ömür beklerdi. Yeter ki ondan uzaklaşmasın, kimi zaman soğuk bir betona dönüşerek uzaklaştığı gibi... O anlarda ruhunu derin bir panik dalgası kaplarken sessizce gözyaşlarını içine akıtırdı. Alexander onu kavradığında tıpkı şu anki gibi dünyalar onun olur, o dünya olurdu. Şimdi onun için vazgeçilmez olmak istiyordu. Bütün benliği ve bütün kalbiyle onu severken onu kaybedemezdi. Dudakları Alexander'ın boynuna doğru ilerlerken elleri pantolonunun kemerini cesurca çözdü. Aşağı doğru kayan fermuarla Alexander'ın derin bir nefes alışını mutlulukla karşılayıp tatlı dudaklarını meraklı hareketlerle vücu-

dundan aşağı doğru kaydırıp dokunduğu her noktanın verdiği tepkileri zihninin derinliklerine kaydetti.

Alexander büyük bir heyecanla Heaven'ın hareketlerini izliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken Heaven'ın tecrübesiz, ama cesur hareketlerle onu baştan çıkarışı, sanki dahası mümkünmüş gibi onu büyülüyor, zaman ve mekân kavramını yok ediyordu. Dağılan benliğinin her karesi, bir meleğin kanatlarının dokunuşu gibi bedenini yalayıp geçen Heaven'ın nefesinde can buluyordu. Heaven iyice aşağılara ulaştığında derin bir solukla nefesini tuttu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama yapmak istiyorum."

Tek bir kelimeye daha izin vermeden Heaven uzun zamandır merak ettiği şeyi yaparak Alexander'ın ona zevk verdiği gibi ona zevk vermeye başladı. Alexander dağılan ruhuna hâkim olmazken gırtlağından yükselen derin kükremelere de engel olamıyordu. Bedeni de ruhu gibi çözülüp dağılırken zorlukla araladığı gözlerinin önünde beliren Heaven'ın görüntüsü onu bambaşka bir boyuta taşıdığında, artık daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Kapanan gözleriyle geriye düşen başı sarsılan bedenine eşlik ederken daha fazla direnemeyen bacakları bükülerek yere yığıldı. Gırtlağından çıkan insan üstü inlemeler eşliğinde Heaven'ı kollarına alarak geriye kalan son gücüyle sarmaladı. Heaven başını göğsüne, tam kalbinin üzerine gömdüğünde anladı ki minik papatyası utanıyordu. Soluk soluğa nefesini düzenlemeye çalışırken yerde kucak kucağa hallerine inanılmaz gözlerle baktı. Heaven ile hiçbir kuralı kalmamıştı.

"Utanıyor musun papatyam?"

Heaven sessizce başını sallayarak daha da fazla Alexander'a gömüldü. Alexander ise kendini biraz geri çekerek bir eliyle Heaven'ın çenesini kavrayıp gözlerinin içine bakacak şekilde yüzünü kaldırdı.

"Utanma. Benden sakın utanma. O küçük tatlı ağzın da, bana dipsiz bir okyanus gibi bakan gözlerin de her şeyin gibi bana ait. Ruhunu istiyorum senin. Sen benimsin."

Heaven 'sen de benimsin' demek istese de korktu. Onun vahşi bir kuş gibi ellerinin arasından kaçmasından korkarak sessizce gözlerini yumdu ve boğazına kadar gelen yumruyu yutkundu. Gözlerini tekrar açtığında kristal parlaklığında bakan gözlerinde Aleander'ın beklenti içinde ki gözlerini buldu.

"Seni seviyorum Xander."

Tekrar gözlerini yumarak duyamayacaklarını beklemekten korkup başını tekrar Alexander'ın göğsüne gömdü.

Sesizliği aniden açılan kapı bozduğunda her ikisi de telaşla önce ayağa kalkmaya çalışsa da Alexander son anda, kıyafetlerinin durumunu fark edip, Heaven'ı tekrar göğsüne çekerek geri oturttu. Gelen her zamanki gibi Adrian'dı.

"Ups, sanırım yanlış zamanlama!"

"Defol Adrian!"

"Siz kumrular burada üreme mevsimini geçirirken toplantı odasında kocaman bir bomba oturuyor."

"Adrian defol dedim. Birazdan oradayım."

"Tamam, ama bunu görmen gerek gerçekten bu defa..." Adrian gülerek lafı uzatırken Alexander yakınlardaki bir sehpadan eline geçirdiği küllüğü fırlatarak bağırdı.

"Sana defol dedim lanet olası piç kurusu!"

Adrian ona doğru uçan küllükten son anda kurtularak kahkahalarla kapıyı kapadı.

"Bu adamın değil odaya giriş iznini tüm holdinge giriş iznini iptal edeceğim. Kendime ortak ettiğim güne..."

Heaven gülümseyerek parmağını Alexander'm dudaklarına koydu.

"Şşşt, sakin ol Xander. O senin için kendi hayatını hiçe saydı. Unuttun mu yoksa? Hadi şimdi toparlanalım. Nedir sorun lansmanla ilgili?"

Her ikisi de toparlanmaya başladığı sırada Alexander durumu özetledi.

"Josephine sürtüğü Arthur'a her nasılsa yeni ortaklığa dair borsadaki Valerian hisselerini toplatmış. Normalde yasal değil, ama yaşlı kurt her haltı bildiği gibi bunu da yasal kılıfa uydurarak yapmış. Arthur gibi bir adam nasıl oluyor da Josephine gibi bir sürtüğün tuzağına düşebiliyor anlamıyorum."

"Xander neden bu kadar önyargılısın? Josephine ile konuştuğumda hiçte..."

"Ah benim saf papatyam. Sen herkesi kendin gibi görüyorsun. İnan bana o kadın bir sürtük."

"Xander konuşmama izin verecek misin?"

"Hadi papatyam geç kaldık. O kadını kafana dert etme sen. Arthur ile aramızda biz hallederiz. Hem sen akşam yemeğinde acaba o meşhur turtandan yapabilir misin? Dahası seninle yarım kalan bir meselemiz var şu an itibariyle."

Alexander kurnazca hamlelerle Heaven'a yanaşarak dudaklarını kısa bir süreliğine hapsedip ayrıldı. Heaven sersemlemiş gözlerle ona bakarken Alexander yarım bir sırıtışla, "Düşündüm de Daniel seni eve götürsün ve sen de o turtayı bu akşama yetiştir. Hem ben de erken geleyim. Yarın için hazırlanmamız gerek," dedi.

Alexander çapkınca göz kırparak Heaven'ın cevabını beklemeden kapıdan çıktı. Marcus Valerian ile Heaven'ı o geceki danslarından sonra fazla muhatap etmek istememenin yanı sıra, Arthur ile aralarında geçecek çetin çekişmeye onun şahit olmasını istemiyordu. Yaşlı kurt mutlaka direnecekti ve Alexander gerekirse sert oynamaya kararlıydı.

Heaven kapıdan çıkıp giden Alexander'ın ardından

şaşkınlıkla bakakaldı. Ustaca manevralarla ondan sıyrılıp iki aydır hiç yapmadığı bir şekilde toplantıya onsuz giden Alexander'ın bunu neden yaptığını düşünmeden edemedi. Heaven'ı çocuk mu sanıyordu? Hem Marcus Valerian'a bir merhaba bile dememişti henüz.

Alexander toplantı odasına girdiğinde iki erkeğin arasında, oval masanın kapıya arkası dönük sandalyesine buzdan bir kraliçe gibi oturan kadını görüp küçük çaplı bir şok yaşadı. Bir kadın mı? Arthur bu işin ne kadar çirkinleşebileceğini bile bile bir kadın mı yollamıştı? Hem de buzlar kraliçesi Josephine'i? İlerleyerek masanın tam karşısına geçtiğinde kadının delici bakışlarının altında tam karşı sandalyeye oturdu. Sessizliği Adrian bozdu.

"Hepimiz toplandığımıza göre başlayabiliriz sanırım."

Alexander sol tarafında oturan Marcus Valerian'dan küçük bir baş selamı ile izin alarak direkt konuşmaya başladı.

"Bayan Kensing, lafı uzatmayacağım. Sizde bize ait olan birşey var ve ne kadar istiyorsunuz?"

Alexander'ın kendinden emin ve sert tavrı karşısında buzlar kraliçesi bir adım bile gerilemeyen bir yüz ifadesiyle delici bakışlarını önce masadaki diğer erkekler üzerinde dolaştırdı ve daha sonra vücudunu masaya doğru hafifçe eğerek aynı delicilikteki bakışlarla Alexander'a cevap vererek konuştu.

"Sanırım bir yanlış anlaşılma var Bay Romanov. Benim satılık hiçbir şeyim yok."

"Bundan bu kadar emin misiniz Kensing?"

Alexander'ın ukala ve imalı tavrı genç kadını sinir etse de yüz ifadesini hiç değiştirmemeyi başardı. Art-

hur hasta yatağında yatarken onun yerine buraya gelmek zorunda kalmak onu yeterince korkutsa da bunu başarmak zorundaydı. Hayatında birşeylerin idaresini artık eline alma zamanı gelmişti ve bu en zoru da olsa, başaracaktı.

"Ne ima etmeye çalıştığınızın farkında olsam da Romanov, size kesin bir dille az önce sanırım ifade edemedim. Şimdi beni iyi dinleyin." Genç kadın ayağa kalktı ve masaya hafifçe eğilerek tekrar diğer iki erkeği ve daha sonra da Alexander Romanov'u süzerek "Benim ne size, ne de yanınızdaki bu iki yaverinize, ne de bir başkasına satacak herhangi bir şeyim yok. Lansmanda görüşürüz beyler," dedi.

Son sözünden sonra genç kadın karşılık beklemeden hızlı ve sert adımlarla arkasına bakmadan çıktı. Josephine odadan çıktıktan sonra biri her an onu durdurabilecekmiş gibi hiç hız kesmeden kendini holding binasının dışına kadar sürükledi ve bir arka sokağa park etmeyi tercih ettiği ufak, iyi bakımlı eski arabasına binerek kapılarını kilitleyip derin bir iç çekerek nefes aldı. Artık omuzları çökmüştü. Dik duruşu yerini korkak bir kız çocuğunun duruşuna bırakırken geriye yasladığı başı yorgunluktan ve gerginlikten tepiyordu. Sağ eliyle boynunu ovuştururken sol eliyle temiz hava alabilmek için camı açmaya çalıştı. Camın otomatik açma düğmesi her zamanki gibi tutukluk yaparken Josephine ısrarla basmaya çalışarak kaşlarını çatıp başını doğrulttu. İşte tam o sırada camının önünde onu seyreden Marcus Valerian ile göz göze geldi ve aşağı doğru kayan cama küçük bir lanet okudu.

"Çantanız Bayan Kensing. Çantanızı unuttunuz."

Marcus Valerian, Josephin'e doğru küçük bir portföy çanta uzatıyordu. Lanet olası şeyi yanına aldığını bile hatırlamazken ona herkes gibi küçümseyerek bakan bu adama yakalanmış olmanın getirdiği sinirle çekerek al-

mak üzere elini çantaya uzasa da çanta gelmedi. Marcus diğer yandan çantayı sabit bir şekilde tutmaya devam ediyordu.

"Önce bana neden bu hisseleri bu kadar istediğinizi söyleyeceksiniz." Marcus'un, anlamlandıramadığı bakışlarla arabasını ve onu süzerken, sorduğu bu soru Josephine'i duraksattı. Neden? Birisi ona neden diye soruyordu. Oysa onun verebileceği bir kitaplık cevap varken o susmayı seçecekti. Tekrar eski buzlar kraliçesine dönüşürken yutkundu ve derin bir nefes aldı.

"Düşündüm de Bay Valerian, çanta sizde kalsın. Belki bir gün ihtiyacınız olur."

Bu sözler ağzından dökülürken bir taraftan da arabasını çalıştırıp teklememesi için dua ederek gaza bastı ve oradan ayrıldı. Çantası Marcus Valerian'da kalmıştı. Torpido gözünü kontrol ederek telefonunu orada bırakmış olduğuna sevinen Josephine hızlı aramadan evi ararken karşısına çıkan kadın sesinin rahatlığı içine geçici de olsa su serpti.

"Merhaba Bayan Gigi, Arthur nasıl?"

"Siz gittiğinizden beri aynı hanımefendi. Uyuyor. Arada bir kere uyanıp sizi sordu. Birazdan geleceğinizi belirttim."

"Tamam Bayan Gigi. Yardımınız için teşekkür ederim. Ben de yoldayım, birazdan orada olurum. Siz de hazırlanabilirsiniz. Ben gelir gelmez çıkın isterseniz. Yarın akşam da hastaneden izin alabilecek misiniz?"

"Elbette hanımefendi. Yarın akşam da söz verdiğim gibi nöbetimi bir başka arkadaşla değişeceğim. Bay Kensing iyi bir insandı. Onun bu durumunun duyulmasını istememenizi anlıyorum."

"Teşekkürler Bayan Gigi. Ben bir iki dakikaya oradayım."

Telefonu kapatan Josephine omuzlarındaki bu yükü daha ne kadar taşıyabileceğini bilemiyordu. Arthur'un

rahatsızlığını herkesten saklayarak ona kucak açan bu adamı yüzüstü bırakmamaya yemin etmişti, ama onun tedaviyi her reddedişi içinde bir korkunun daha da büyümesini sağlıyordu: Yalnızlık korkusu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kayıp

Loş odanın içinde çaresizce hasta yatağının başında oturmuş bekleyen genç kadın duyduğu ses ile daldığı düşüncelerden irkildi.

"Sen misin Jose?"

"Benim Arthur. Buradayım."

"Elimi tut. Korkuyorum."

"Buradayım Arthur, yanındayım bak. Korkma. Doktor bugün daha iyi olduğunu söyledi. Tedaviyi kabul etsen..."

"Ah Jose tedaviyi kabul etsem kaç saat daha fazla yaşayacağım? Bütün o hengâme... hiçbirini istemiyorum. Ben yaşayacağım kadarını yaşadım. Hem de doya doya. Şimdi sana eziyet olmaktan başka birşey yapmıyorum."

"Öyle deme Arthur. Sen önemlisin. Sen olmasaydın ben ne yapardım? Sana bir hayat borçluyum."

"Hayır kızım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sen benim yoldaşım oldun. Bu genç yaşında benimle birlikte eve kapandın. Sana sunduğum hiçbir şeyi kabul etmiyorsun. Ben ölüyorum Josephine. Benden sonra sana sunulanı kabul etmelisin."

Josephine gözlerinden akan yaşları durduramıyordu.

"Sakın böyle konuşma. Sen daha ölmüyorsun, ölemezsin. Beni tek başıma bırakamazsın. Senin paranı ya

da başka birşeyi istemiyorum. Yanmda geçirdiğim yıllar en huzur dolu zamanlarımdı. Lütfen, lütfen ölme."

Arthur elini kaldırıp şefkatle Josephine'in ağlarken göğsüne kapaklanan başına dokundu. Onun da gözlerinden iki damla yaş indi, ama bunu Josephine'e belli etmedi. Onu daha fazla üzmek istemiyordu. Josephine onun için çok büyük fedakârlıklarda bulunmuş, bu yaşlı adamı kim ne derse desin yüzüstü bırakmamıştı.

"Dediğimi yaptın mı?"

"Evet yaptım. Seni göremeyince şok oldular. Alexander dediğin gibi üzerime gelmeye hazırdı ama konuşmalarına izin vermeden çıktım. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Yok birşey. Önemli olduğunu sanmıyorum. Bu hisseleri almak zorunda değildim. Neden bunları seçtin? O adamlar beni çok tedirgin ediyor."

"Alexander kâr etmeyeceği işi yapmaz. Kimseyle de ortaklık kurmaz. Valerian ile ortak oluyorsa bir bildiği var demektir. Bu durumda kısa zamanda bu hisseler patlayacaktır. Senin de birikimlerin kısa zamanda diğer hisselerden elde edeceğin kârdan daha çok kazanacaktır. Daha az paraya daha çok kâr edeceksin. Bunca zamandır dişinden tırnağından biriktirdiğin parayı garantiye almayı hak ediyorsun Jose."

"Üzerine eklediğin son parayı kabul etmemeliydim. Böylece ortak statüsüne çıktım ve artık beni sadece küçümsemiyor, benden nefret de ediyorlar. "

"Jose, Jose, Jose bir daha bunu duymayayım. O parayı da, o ev dediğin küçük kovuğu da hak ettin sen. O para senin payın. Bir nevi emeklilik ikramiyen. Bu konuda anlaşmıştık. Sadece erken verdim diyelim. Bu iş kârlı olacak. Senden nefret etmeleri birşey değiştirmez. Avukatlarım kanalıyla gizli hissedar olarak kalacağını bildirelim. Bugün lansmana katıl. Davetiye önceden gelmişti. Ama ön plana çıkma. Toplantılara gidersin. Sana

öğrettiklerimi unutma küçük iş kadını. Ya da sana bırakacağım mirası kabul et ve geri çekil."

"Hayır! Bunu asla yapmam. Ben seninle bunun için evlenmedim."

"O halde elimden gelen bu hayatım. Bildiğim ne varsa öğrettim sana. Artık top sende."

"Arthur. Bana bir babadan daha yakın oldun. Acımı paylaştın ve en önemlisi annem bile düşünmezken geleceğimi düşünüp planlıyorsun. Ben sensiz naparım?"

Josephine ikinci bir ağlama dalgası ile yaşlı adamın boynuna sarılarak uzun uzun iç çekti. Arthur gittiğinde ne yapacaktı? On sekiz yaşından beri gece gündüz her anını paylaşıp kitaplar okuduğu, fikirlerini tartıştığı, sahip olamadığı baba şefkatiyle onu kucaklayan bu adam gittiğinde hayatı gene bomboş ve ıssız olacaktı. Kimsesiz... Josephine onun hıçkırıkları arasında yorgunluğa yenik düşerek gözlerini uykuya teslim eden adamın yanından kalkarken alnına içten bir öpücük kondurdu ve lansmana hazırlanmak üzere kapıdan dışarı çıktı.

Heaven yataktaki derin ve huzurlu uykusundan bir anda bir boşluğa düşerek uyandı. Kamaşan gözlerini ovuşturarak etrafına bakınmaya çalışırken Alexander'ın onu sarmalamıyor olduğunu fark etti. Geceleri uyurken Heaven bir yerlere kaçacakmış gibi sarmalayan adamın varlığına öyle alışmıştı ki, artık onun varlığı olmadan uykuya dalamıyordu bile. Etrafta göz gezdirirken saate takılan bakışları ne kadar geç olduğunu fark ettiğinde panikle yataktan fırlayarak Alexander'ın bir not bırakarak çoktan gitmiş olduğunu idrak etti. Baş ucuna bırakılmış notu eline aldığında Alexander'ın yazısı üzerinde şefkatle parmaklarını gezdirip okumaya başladı.

'Papatyam öyle güzel ve derin uyuyordun ki kaldırmaya

kıyamadım. Bugün akşam için hazırlan ve dinlen. Son zamanlarda biraz fazla seni yordum sanırım. Ben de erken gelirim.'

Kısa notun üzerinde elini gezdirirken Heaven düşüncelere daldı. Son zamanlarda biraz yorgun hissediyordu. Uyku onu tatlı kollarına çekerken Alexander'ın kollarında olmak içinde kelebekler uçuştursa da son günlerin yoğunluğundan olsa gerek hiç beklemeden uykuya dalabiliyordu. Lansman için çok yoğun çalışmışlar, ortaklık için gerekli düzenlemeleri de hiç kimseye emanet etmeyerek bizzat Alexander ile birlikte yapmışlardı. Bütün bunlar alışık olmayan bünyesini fazlasıyla yormuştu. Her gün temiz havada dolaşan bedeni erken yatmaya alışıkken, buraya geldiğinden beri en erken uyuyabildiği saat gece yarısından önce değildi. Alexander onu yanında her yere sürüklerken son zamanlarda Heaven artık yoruluyordu. Alexander'ın tüm bunlara nasıl ayak uydurabildiğine şaşırmıştı doğrusu. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisi tüm o yorgunluğun üstüne yataklarında da devam ediyor, onu zevkle mest ederken aynı zamanda da huzurlu bir uyuşukluğa sürüklüyordu. Heaven yüzüne yayılan gülümseme ile başucundaki küçük sehpaya uzanarak cep telefonunu aldı ve tuşları çevirdi. Bir iki çalışta açılan telefondan kulağına dolan sevecen sesle gülümsemesi daha da büyüdü.

"Alo, papatyam?"

"Xander, bensiz gitmişsin..."

"Evet Heaven. Sabah öyle güzel uyuyordun ki kıyamadım. Hem son zamanlardaki yoğun tempo seni fazlasıyla yormuş olmalı. Ben bile bu aralar seninle bir tatile çıkmayı planlıyorum."

"Ciddi misin? İnanmıyorum birlikte tatile çıkmak, ah çok sevindim."

"Evet papatyam ama maalesef şu ortaklık işlerini yoluna koymadan bunu yapamayız. O yüzden ertelemek zorundayım bir süre daha. Ama birlikte dedeni ziyarete

gidebiliriz önümüzdeki hafta sonu. Hem onunla konuşacaklarım da var."

Heaven bu teklifle yerinden fırladı. Sevinçle açılan gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Ah inanmıyorum... Sen ciddisin... Dedemi nasıl da özledim bilemezsin. Onunla telefonda konuşmak yetmiyor. Buraya gelmeye de ikna edememiştim. Nişan olayı yüzünden hâlâ biraz kırgın galiba, ona daha önceden söylemediğim için. Bilmiyor ki..."

Sesi giderek sessizleşen Heaven 'bilmiyor ki bu bir yalan' demek istese de tamamlayamadı. Yaşadığı yalana kendini öyle kaptırmıştı ki kendisini Alexander ile gerçekten nişanlı hissediyordu.

"Bu konuyu seninle akşam geldiğimde davete gitmeden önce konuşacağız küçük hanım. Seninle de hallet-memiz gereken birtakım şeyler var."

Akşam konuşmak mı? Heaven içini saran korku ve endişe ile mücadele ederken kendisini daha dün geçe o şekilde sarmalayan bir adamın bu gün fikrini değiştiremeyeceğini söyleyerek inandırmaya çalışıyordu.

"Pe-peki. Kaç gibi çıkarız?"

"Ben dört gibi gelirim ve hazırlanmam falan... yedi gibi çıkarız. Daniel kız kardeşi ile katılacak. O yüzden ona bizi almaya gelmemesini söyledim. Bugün onu şirkette güvenlik biriminin başına getiriyorum. Güvenlik Müdürü emekli oluyor. Onun boşalan yerine Daniel'ı koyacağım. Böylesi daha uygun olacak."

"Cidden mi?" Heaven sevinçle az önceki endişelerini unuttu. "Gerçekten çok iyi düşünmüşsün Xander. O çok güvenilir biri."

"Ah papatyam. Senin için herkes güvenilir zaten, ama bu defa doğru karar."

Alexander gülerken bir anda aklına birşey gelmiş gibi ciddileşti.

"Sana bu akşam için bir tuvalet yollatıyorum. Saat üç gibi orada olacak."

"Gerek yoktu ki biz Ben ile çoktan..."

"Ah demek siz Ben ile... O lanet herifin seçtiği hiçbir şeyi giymeyeceksin, anlıyor musun beni!"

Alexander sinirle bağırıyor, hırçın bir şekilde yumruğunu masaya vuruyordu. O herif hayatlarına girdiği günden beri sorundu. Lanet ukalayı dövmek için neredeyse bahane arıyordu. Piç gitmiş bir de Heaven ile elbise denemiş ve bir de içlerinden seçmişti! Hangi ara yapmışlardı ki? Nasıl da gözünden kaçmıştı. Alexander lanet okuyarak masasına sert parmak darbeleri ile vururken sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Aralarındaki bu samimiyete birşey diyemiyor, diyemedikçe de kuduruyordu. Heaven yeterince konuşuyordu ve zaten şiir yarışmasına katılmayacağına göre bu Ben işine en kısa sürede bir son vermeliydi, yoksa bu gidişle bir gün katil olacaktı. Adam Heaven'ı ile birlikte elbise seçerken aklında ne vardı ki! Hem Ben'in onu götürdüğü yer o adi ucuz mağazalardan başka neresi olabilirdi!

"Alexander geçekten. Biz çok dolaştık ve..."

"Tartışma bitmiştir Heaven. Akşamüzerine doğru elbisen gelecek. Şimdi kapatmam gerek. Akşam görüşürüz."

Heaven, Alexander'ın kıskançlığına inanamıyordu. Sinirli sesiyle son söylediği sözler son noktayı koymuş ve elbiseyle ilgili açıklama bile yapmasına izin vermemişti. Oysa Ben ile o elbise için ne kadar dolaşmışlardı. Bu gece için Alexander'a muhteşem görünmek istemiş, Ben ile bakmadıkları mağaza kalmamış, sonunda o elbiseye dünyanın parasını vermişlerdi.

Jasmine de çalışıyor olduğu için onun kıyafetini de Ben ile seçmişlerdi. Jasmine o kıyafetin parasını bir ömür çalışsa ödeyemeyeceğini söylese de Ben'le birlikte ona

hediye etmelerine de izin vermemişti. Onlar da o gece giyip ertesi gün iade etmesi konusunda anlaşmışlardı. Geriye sadece o gece elbisenin başına birşey gelmemesi için muhafaza etmek kalmıştı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Heaven bu gece için gri, önden çapraz geçişleri minik parlayan taşlarla bezenmiş, straplez, yerlere kadar dar uzun inen bir elbise beğenmişti. Bu pek tarzını yansıtmasa da Ben bunun içinde çok seksi göründüğünü söyleyince hiç düşünmeden almıştı. Heaven, Alexander'ın bu tavrına inat her hâlükârda kendi seçtiği elbiseyi giyeceğini düşündü. Onun bu tavrına karşı, özellikle de Ben'e olan tavrına karşı derin bir üzüntü duyuyordu. Ben bu dünyada sahip olduğu bir avuç arkadaştan biriydi ve en kısa zamanda bu konuyla ilgili konuşacaktı. Heaven kararını alarak kahvaltı etmek üzere mutfağa yöneldi. Son zamanlarda sabah kahvaltılarını iple çeker olmuştu. Alexander ile geçen sıcak saatlerin sonucu olsa gerek fazlasıyla acıkıyor, sabahları açlıktan midesi bile gurulduyordu.

Alexander'm ofis kapısı ısrarla yumruklanıyordu. Alexander ise inatla ve gülerek kapıyı açmadan bir süre beklemeyi tercih etti. Kapıdakinin Adrian olduğunu bilmek ona Ben'in kaybettirdiği keyfi misliyle yeniliyordu. Nihayet odasına Adrian'ın giriş kartındaki izini iptal etmişti. Biraz daha sade kahvesinden yudumlayarak kendi kendine güldükten sonra ciddiyetini toplayarak kapıyı açtı.

"Lanet olsun Alex. Kart kapıyı açmıyor."

"Yanlışın var Adrian. Kart *artık* kapıyı açmıyor."

"Bu da ne demek?"

"Şu demek: Artık gerekli gereksiz odama dalıp papatyamı utandıramayacaksın demek."

"Oooo, demek papatyan utanıyor." Adrian'ın yüzüne neşeli bir gülümseme yayılırken sözlerine devam etti. "Neden utanıyor ki?"

"Nedeni niçini seni enterese etmez. Artık ben bu odada tek olmadığıma göre sen de ona göre davranacaksın."

"Bu kız senin bütün tabularını yıkıyor dostum. Sonunda güvenebileceğin birini bulmana seviniyorum."

Güven kelimesini duyunca Alexander'ın bütün neşesi kaçtı. Güvenmek... Heaven'a güveniyor muydu?

"Boş ver sen onu da neden geldin?"

"Ne kadar misafirperversin böyle."

"Aaa bak şimdi, hatırım kalır, geç buyur otur şöyle, kahve, kek ne alırdınız... Deli misin sen be adam, daha yapacak bir dolu iş var. Şu Josephine işi de sinirimi bozuyor. Bırakmadınız ki o gün gösterseydim gününü."

"Marcus ona bırakmamızı istedi konuyu. Daha baştan onu ortak olarak saymazsak olmaz. Marcus bir şekilde halledecektir."

"Gördük nasıl hallettiğini. Elinde kadının çantası ile koşturuyordu dangalak. Sonuç ne? Sıfır! Kadın o gün üçümüzü de ezdi! Düşünebiliyor musun? Bana rest çekti!" Alexander gitgide sinirleniyordu.

"Ah evet, evet... En çok ta orası eğlenceliydi." Adrian çocuksu bir neşe ile Alexander'ın sinirli bakışlarını karşılarken sözlerini sürdürdü.

"Sen şimdi onu boş ver de Marcus'un istediği gibi onu gizli hissedar olarak kabul edecek miyiz? Arthur'un avukatları bu yönde bilgi iletmiş. Bunu yapacak mıyız?"

"Madem Marcus böyle istedi o halde ne yapalım?... Bu işte daha başmdan beri benim adımlarımla oynamıyoruz. Varsın bu da böyle olsun. Sonucu göreceğiz bakalım sonunda."

Adrian mutfağa doğru ilerleyip kendine bir kahve koyarken gözleri etrafta gezindi.

"Heaven nerede?"

"Evde, bu sabah çok derin uyuyordu kaldırmaya kıyamadım. Son zamanlarda biraz fazla yoruldu tabii."

"Sally ile araları ne âlemde?"

"O kadının ne gibi hastalıklı düşünceler beyninden geçiriyor bilemiyorum, ama nihayet lansmandan sonra artık şirketten tamamen gidecek. Süre doldu."

"Aslında sana söylemek istediğim birşey var, ama çok emin değilim."

"Neyle ilgili?"

"Şu meşhur yangınla." Adrian mutfaktan Alexander'ın masasına doğru ilerleyerek tam karşısındaki koltuğa oturdu.

"Neymiş o, çabuk konuş bakalım."

"Bir süredir sana gelen yeni dosyalarla geçmişte tutulanları karşılaştırıyordum. Sally'nin amcası zamanında çok şey değiştirmiş, ama kafamı kurcalayan hep bir şey vardı. O gece senden başka birinin daha o yangından çıktığını gördüğüme eminim." Adrian ellerini saçından geçirerek oturduğu yerde öne eğilipp Alexander'a daha da yaklaştı. Alexander ellerini çenesinin altında parmak uçlarından birleştirmiş, geriye yasladığı bedenini bir milim bile kıpırdatmadan Adrian'ı dinlemeye devam ediyordu. Keskin bakışları önündeki kupada dumanı yükselen zift karası kahveden ileriye bakıyordu.

"Bak, yangın çok profesyonelce başlatılmış ve aslında patlamaların sıralaması tam senin bağlı bulunduğun yeri hedef almış. Hesap edemedikleri şey, benim girişim olmuş. Yangın dışarıdan başlatılmış ve benim kırarak açtığım pencere bütün seyri değiştirmiş. Patlamalar belli bir sıraya göre planlanmış. Şu adamın son raporuna göre başlama noktası belirtilmemiş, ama ilk değiştirilmemiş memur tutanaklarında dışarıdan başlatıldığı geç-

miş. Daha sonra üzerinde durulmamış." Adrian derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Fark ettiğim bir şey daha var. Sıkı dur: Olay yerinde ilk bulgularda Sally'nin amcasının parmak izleri var ve sorumlu itfaiyeci olarak araştırmayı yapan o olduğundan dikkat çekmemiş. Üstelik oraya ilk gelen de o. Daha sonra olayları örtbas eden de o. Sence binayı o kundaklamış olabilir mi?"

Alexander derin düşünceli bakışlarını Adrian'ın gözlerinde sabitleyerek sıkıntılı bir ses tonu ile konuştu.

"Sen sanırım onun kundakladığını düşünüyorsun."

"O adamın senle ne alıp veremediği olabilir bilemiyorum, ama bu işin içinde bir yerlerde parmağı olduğuna eminim. Olayın araştırılması sırasında müfettişliğe terfi etmiş ve ilk araştırma davası da bu olmuş. Her şey adamın önünde dönüyor baksana."

"O zaman neden benden aldıkları karşılığında yetinerek bana bu dosyaları ve açıkları teslim etsin ki?"

"Bilemiyorum... Bir boşluk var evet, ama bir bağlantı var Alex. Eminim. Üstelik o gece o binadan çıkan birini daha gördüm ben eminim! Seni sırtımda taşıyordum. Dumandan gözlerim körelmişti, ama koşan bir karaltıyı fark ettim. İçeriden iki ceset çıktığına göre ve ikimizden başkası da içeride olmadığına göre... Biri daha olmalı Alex. Bu yangın illerinden anlayan biri mutlaka olmalı..."

Alexander bileğindeki yanık izini kaplayan saate bakarak ayağa kalktı.

"Bunlar mümkün, ama bir süre bunu erteleyelim. Şimdi şu lansman ve yeni kurulacak ortaklıkla ilgilenmemiz gerek. O adama zaten güvenmiyordum. Ama onunla o zamanlar tanışmıyordum bile. Benden ne istemiş olabilir ki?"

"Sen değil, ama bir başkası istemiş olabilir. Senin ka... O kadın ve sevgilisi seni yakacaklarını bile bile içeride duracak kadar salak olamazlar. Bu yangını onlar

planlamış olsa oradan en kısa sürede kaçarlardı. Bir başkası var Alex. O yangın artık kesin olarak bir kundak."

Alexander sıkıntıyla içini çekip tek elini kaldırarak saçlarından geçirip arkasını döndü. Diğer elini cebine koyarken derin bir iç çekti. Camdan dışarı bakarak geçmişi ve geleceği düşündü.

"Yoruldum Adrian... Bu yükü artık taşımaktan yoruldum. Sessizce içimi kemiren şeytandan ve cehennemin ateşinde yanmaktan yoruldum." Kısa bir sessizlikten sonra devam etti Alexander. "Gözlerimi kapattığımda bazı geceler kendimi o alevlerin içinde yeniden buluyorum. Gözlerime bakıp kurtarmam için yalvaran o kadını yeniden görüyorum. Ateş tenimi dağlarken hissettiğim acıyı hissediyorum." Son sözlerini söylerken bileğindeki izi diğer eliyle ovalıyordu. "Bir erkek tek başına ne kadar dayanır? Ne kadar ayakta kalabilir? Biliyor musun? Hayatımda ilk defa isteniyorum. Gerçek anlamda ve bütün hatalarıma rağmen isteniyorum. Ne param için ne de bir başka şey için. Bende istenecek ne buluyor o kız bilmiyorum, ama sorgusuz sualsiz ilk defa kabul görüyorum. Bazı geceler sadece sarılıp uyurken düşünüyorum. Bir insanın küçük uyku hırıltıları bile erkeğe mutluluk verir mi? Bana veriyor. Mutluluk diye birşeyi öğreniyorum. Kimi zaman da kaybetme korkusu sarıyor içimi. Sanki bir gün gözlerini açıp bana git diyecekmiş gibime geliyor ve korkuyorum." Alexander derin soluklarını sıklaştırarak titreyen sesine hâkim olmaya çalıştı. "Ne o yangının ortasında ne evden uzaklaştırıldığım çocukluk günlerinde... Ben ilk defa korkuyorum Adrian. İlk defa korkunun acı tadını hissediyorum... Geçmişime yenilmekten korkuyorum."

Adrian ayağa kalkarak ağır adımlarla Alexander'ın yanına yürüyerek yanında durup ellerini ceplerine soktu. Onunla birlikte camdan dışarı koşuşan kalabalığa

derin düşüncelerle bakarken kendinden emin bir sesle mırıldandı.

"Yalnız değilsin dostum. Yalnız değilsin ve inan bana şeytanlarını birlikte yeneceğiz."

Alexander tek kaşını kaldırarak kadim yoldaşına ciddi bir ifadeyle baktı ve aynı emin ses tonuyla sorusunu ona yöneltti.

"Peki senin şeytanların Adrian? Onları ne yapacağız?"

"Benimkileri dert etme sen. Ben onlara alışığım."

"Adrian birşey öğrendiysem, bir erkek bir yerlerde kayboluyor ve ruhunu kurtaracak kadını arıyor."

"Benim ruhumu kurtarabilecek kimse yok dostum. Ben bir piçim unuttun mu? Kilise bile benden uzak durur." Adrian ciddi yüz ifadesini son sözleri ile gülümseyen şakacı maskesine geri döndürdü ve devam etti. "Hadi bakalım senin daha yaptıracak saçların, sürdürülecek ojelerin yok mu? İyice yumuşadın sen dostum. Şimdi Heaven seni azarlamadan tıpış tıpış yol al bakalım. Hem belli mi olur, sen gidene kadar birileri kadınını kapar mapar Tanrı saklasın başıma kalırsın gene."

Alexander önce sinirlenecek gibi olsa da genç adamın konuyu ustaca çevirmesinin altında yatan nedenleri düşünerek vazgeçti.

"Bu seferlik yırttın, ama bir dahakine elimden kurtulamazsın. Hem senin bana anlatmadığın bir gece var. Farkında değilim sanma. O geceden beri daha da dağıldın. Şimdilik susuyorum, ama bu meseleyi yakında çözmemiz gerek. Böyle devam edemezsin."

"Sen beni boş ver. Ben başımın çaresine bakarım. Sen özel okullarda talim terbiye alırken ben sokaklarda kendi başımın çaresine bakıyordum."

Son sözleri hafif bir serzeniş içerse de Adrian hiçbir zaman Alexander'ın onun için yaptıklarını göz ardı edemezdi.

"Sen bu ara kaşınıyorsun galiba, ama şimdi işim var. Eve gitmeden uğramam gereken bir yer var. Böyle giderse bana vermen gereken hesaplar listesi kabarıyor. Unutma intikam soğuk yenen bir yemektir."

Ona sert bakışlarla bakarak homurdanıp kapıya doğru ilerleyen Alexander'a Adrian gülümseyerek seslendi.

"Alex..."

Durduğu noktadan geriye doğru dönmüş ona sabırsızca bakan Alexander'a en ciddi ifadesi ile konuştu.

"Lütfen Heaven'ı üzme. Yaralarının onun ruhunu yok etmesine izin verme. Onu bir harabeye çevirme, onun da yaraları var..."

Alexander'ın yüzünde artık kendinden emin o ifade yoktu. Öyle çok şey değişmişti ki artık neyi hak edip etmediğini ve onu nelerin beklediğini kararlayamıyordu. Emin olduğu tek şey, onu bekleyen gelecekte hak etsin etmesin Heaven olacaktı, ama yaralarını sararken Heaven'ın yaralarına ne yapacağını bilemiyordu.

Heaven saat üç olduğunda çalan kapıyı açarak Alexander'ın gönderdiği paketi teslim aldı. Kendi seçtiği kıyafeti giymeye öyle kararlıydı ki bu paketi açmamak konusunda kendine söz vererek onu salonun ortasına bıraktı. Alexander geldiğinde görerek ona emrivaki yapamayacağını öğrenecekti. Heaven mutfakta deli gibi dolanarak paketi açmamak için mücadele veriyordu. Geçen sefer Alexander'ın seçimi olan kıyafete âşık olmuş ama o kötü olaylar yüzünden paralanmasına da çok üzülmüştü. Kendine bir bardak su doldururken Alexander için en sevdiği kahveyi hazırlamaya karar verdi. Az sonra gelirdi ve onun kabaracağına emin olduğu sinirlerini her zamanki gibi hoş kokulu bu içecek ile yatıştırabileceğini umdu.

Aradan geçen bir saat sonunda Heaven gri elbisesini giymiş Alexander'ı bekliyordu. Akşam saatlerce ayakta kalacak olmasına rağmen Alexander'ın onu görünce vereceği tepkiyi beklerken sakince oturamıyordu. Bir aşağı bir yukarı yürürken kapının açılma tıkırtısı ile irkilerek o yöne doğru yöneldi. Alexander salondan içeri adım atarken Heaven deli gibi çarpan kalbine inat, yarı koşar adımlarla büyük bir gülümseme ile merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Alexander içeri anahtarıyla girdiğinde salonun orta yerinde gönderdiği elbise paketini hiç açılmamış olarak görünce gerildi. Anahtarını paketin yanına bırakırken merdivenlerden gelen tıkırdamalar ile bakışlarının yönünü değiştirerek aşağı doğru bir kuğu gibi süzülen Heaven'ı buldu. Baştan aşağı genç kadını süzerken giderek keskinleşen sinirinin bedenini ele geçirmesine engel olamıyordu. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu böyle? Ona yeterince net ifade etmemiş miydi? Buna rağmen Heaven, Ben denen o herifin seçtiği elbiseyi mi tercih etmişti? Alexander ona gülümseyerek yaklaşan Heaven'ın üzerindeki elbisede gözlerini gezdirdikçe etraf bulanıklaşıyor ve bir öfke bulutu her yanını kaplıyordu. Gerilen sinirleri sanki küçücük bir hamleyi beklermişçesine uğuldayan kulaklarında çınlıyordu.

Heaven, Alexander'ın ona bakarken kararan derin mavi gözlerinden yayılan öfkeyi neredeyse elle tutabileceğini düşündü. Heyecanla çarpan kalbinin yerinde şimdi korku vardı. Artık elbise seçimi hakkında baştaki kadar emin değildi. Alexander'a karşı pek çok cesur girişimde bulunmuş olabilirdi, ama hiçbirinde şu anki kadar büyük bir öfke sezinlememişti. Bunun sebebinin ne olduğunu düşünerek ona yaklaşırken içeriyi dolduran taze erkeksi kokusu alarma geçmiş, hücrelerini bir tehdit gibi sarmalıyordu. Ellerinin titremesini saklamaya çalışırken gülümsemesini sabit tutabilmek için kalan

son cesaret damlalarını da tüketiyordu. Alexander'ın ne kadar ileri gidebileceğini bilmemenin verdiği tedirginlik içini kuşatan korkuyla birleştiğinde stresten hafif bir terleme ile nemlenen teninde bir ürperti dolaştırdı. Her şeyi zihninde itelemeye uğraşarak sesini sakin tutmaya, gerginliği dağıtmaya çalıştı. Ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Hoş geldin Xander. Geç kalmamak için hemen hazırlan istersen."

Heaven havada asılı kalan sesine bir cevap alamayınca Alexander'ın onunla konuşacağını söylediği konuyu hatırlayıp iki elini yanlarında yumruk yaparak her bir kasını çelikten bir öfke yumağına çeviren adamın devleşen cüssesine bakakaldı. İçindeki gerginlik daha da artarken hangi akla hizmet öyle bir konu öncesi Alexander'ı kızdırmayı göze aldığını düşündü. Şimdi Alexander'ın delici gözlerinden taşan ifadeye baktıkça aldığı karardan daha da pişman oluyordu. Bu adama birşey öğretmeyi düşünebilecek bu zamanı bulan aklına lanet okudu içinden.

Alxander, Heaven'ın hiçbir şey yokmuş gibi konuşan sesini duysa da aklında dönen bin bir tane düşünceden ne dediğini algılayamıyordu bile. Sadece tek düşündüğü onun o peşinden ayrılmayan herifin seçtiği elbiseyi giymiş olduğuydu. İçinde yükselen kızgınlığın altında yatan korku ve endişeye düşüncelerini kapadı. Düşünmedi, sormadı, sorgulamadı... Tek bir hamlede ona yaklaşmakta olan Heaven'a ulaşarak, onu kollarının arasında sarmalamak istemesine rağmen, içinden atamadığı korku karışımı öfkeyi ona yöneltti. İki yanında yumruk yaptığı çelik gibi ellerini gümüşi bir grilikle bedenini sarmalayan kumaşın meydana çıkardığı ve parlayan taşların ekstradan vurguladığı ince ve çekici bedene uzattı. Kasılarak atan çenesi kilitlenmiş gibi tek bir ses bile çıkarmazken adeta bağıran gözleri söylemediği her şeyi kusuyordu. Tek bir hamlede dolgun ve dik

göğüslerinin iki yanından kavradığı elbiseyi ani bir hareketle çekerek yırtılma sesi eşliğinde aşağı kadar büyük bir hışımla çekerken gözlerini Heaven'ın gözlerinden hiç ayırmadı.

Küçük çaplı bir şok yaşayan Heaven ne yapacağını bilmezcesine tir tir titrerken kalçalarından aşağı yırtılarak kayan elbiseye ağzı açık bakakaldı. İstem dışı bir korku ve utançla ellerini açıkta kalan göğüslerinin üzerinde kavuştururken Alexander'ın bir sonraki hamlesini büyük bir dehşet içerisinde beklemeye başladı. Bu elbiseyi ne hayallerle almıştı, oysa şimdi korkuyordu... Hem de çok... Gözünden aşağı doğru süzülen bir damla yaşa mani olamayarak başını yavaşça önüne doğru eğdi.

Heaven'ın gözünden süzülen bir damla yaş ile aşağı eğilen başını takip ederek sert bakışlarını üzerindeki kabuktan sıyrılan bedene doğru kaydıran Alexander, genç kadının titremekte olduğunu gördü. Öyle çok titriyordu ki... Ruhunu saran korku ve acının karışımı titreyen bedeninden çığlık atıyordu. Alexander bir an bu acının ve korkunun kaynağının kendisi olduğunu idrak ederek kendine geldi. Yırttığı elbiseye bakarak hâkim olamadığı kıskanç öfkesine küfürler sayıp mutfağa doğru ilerlerken içeri girdiğinden beri ilk defa konuştu.

"Sana yolladığım elbiseyi giy."

Alexander arkasına hiç dönmeden mutfağa doğru gözden kayboldu.

Heaven arkasından bakakaldığı adamın son sözlerini idrak etmeye çalıştı. Dağılan makyajı ve gerilmekten yorgun düşen bedeni büyük bir boşalma ile yere çökerek hıçkırıklara boğuldu. Korku, yerini artık derin bir hüzne bırakmıştı.

Mutfakta tezgâhı yumrularken Alexander içerinden yükselen hıçkırık seslerine lanet okuyordu. Hâkim olamadığı öfkesi ve peşi sıra gelen suçluluk hissi onu sarmalarken içeride ağladığını bildiği küçük kadına

bakmaya utanıyordu. Onu bir başkası ile paylaşma düşüncesinin getirdiği endişe ve kaybetme korkusu içini yiyip bitirirken düştüğü çukurda zamanı geri sarabilmeyi diledi. Tam o sırada çınlayan kahve makinasının sesi ile başını kaldırınca cam hazneye dolan taze kahve ile karşılaştı. Yanında duran kendi kupası içinden küçük bir küfür daha savurmasına sebep oldu. Heaven her akşam işten döndüklerinde içtiği sade kahveyi atlamamıştı. Şu anda mümkün olsa kendini gönüllü olarak aslan kafesine atardı.

İçeri salona geri döndüğünde Alexander salonun boş olduğunu gördü. Merdivenlerden tırmanarak yukarı odasına çıktığında her zamanki gibi aralık kalan kapıdan Heaven'ın boy aynasının önüne geçmiş kendisini süzmekte olduğunu gördü. İki elini de karnının üzerinde birleştirerek hafif yan bir duruşla aynadaki görüntüsüne bakarken ağlamaktan kızarmış gözleri tarif edemediği bir güzellikle parlıyordu. Çoktan makyajını düzeltmiş ve üzerine onun için kendi elleriyle seçtiği elbiseyi giymişti. Bembeyaz uzun elbise içinde, hoş bir kontrastla parlayan sağlıklı teni ve arkasından hafif dalgalar halinde sırt dekoltesine dökülen parlak saçları beyaz tuvaleti daha da vurgulayarak ortaya çıkarıyordu. Omuzlarını hafifçe örten düşük kolları ve göğsünü ortada birleşerek açıkta bırakan dekoltesi ile hem son derece masum duran hem de bütün güzelliği ile Heaven'ı gözler önüne seren elbise, bir gelinlik provası gibi onu sarmalıyordu. Göğsünden aşağı doğru bollaşan kıyafet altında nelerin olduğu hayalini kurdururken Alexander bu masum güzelliğe sahip olmanın gururu ile doluyor, kalbi onu incitmiş olmanın acısı ile sızlıyordu. Bu haliyle tam bir papatyayı anımsatırken Alexander da bu tuvaleti ilk gördüğünde onun Heaven'ı tanımladığını düşünmüş ve onu bu elbise içinde görmeyi hayal etmişti. Şimdi hayali kanlı canlı bir şekilde karşısında dururken

bu elbise içinde ona yapmak istediği konuşmanın artık sırası olmadığını düşündü. Elini cebine atarak gelmeden önce uğradığı yerden aldığı şeyi bir kere daha düşündü. Çıkmalarına az zaman kalmışken bu şekilde geçiştiremeyeceğine karar vererek başını önüne eğip banyoya doğru ilerledi.

Heaven lüks otelin balo salonunun girişine geldiklerinde onları bekleyen Daniel ve Jasmine'e içten bir gülümseme ile selam verdi. Alexander aralarında geçen şeyden sonra yol boyu hiç konuşmamış, sadece gerekli talimatları kendisine vermişti. 'Heaven çıkmamız gerek', 'Heaven geldik', 'Heaven davet boyunca bizlerin yanından ayrılma', 'Heaven Josephine denen o kadınla fazla muhatap olmanı istemiyorum' ve son olarak Daniel ve kız kardeşini görünce ona 'Heaven şimdi Daniel ve kardeşinin yanına git. Ben gerekli düzenlemeler ve konuşma ile ilgileneceğim.'

Kırılan kalbi onarılmamış, beklediği tek bir güzel söz gelmemişti. Oysa elbiseyi gördüğünde en başından kutuyu açmamış olmasına çok pişman olmuştu. Bu elbise onu en iyi anlatan elbise olmanın yanı sıra küçük bir kızın giyip aynanın karşısında elini katlarında dolaştırarak büyüdüğünde giyeceği gelinliğini hayal edeceği kadar harikaydı. O da aynısını yapmıştı. Bu elbisenin içinde kendini gelinlik giymiş gibi hissetmiş, aynanın karşısında Alexander'ın kolunda gelinliğiyle yürümenin nasıl olacağını hayal etmişti... Ona bu elbiseyi alacak kadar iyi tanıyan adam, aynı zamanda kalbini kırabilecek kadar acımasızdı... Bunu Heaven kendi razı olmamış mıydı?

"Heaven canım nasılsın?"

"Ah Jasmine, harika görünüyorsun. Bu elbisenin

sana çok yakışacağına emindim, siyah gerçekten de senin rengin."

"Heaven hayatım elbise gerçekten de inanamayacağım kadar şahane, ama umarım hiçbir şey başına gelmeden bu akşam tamamlanır. Hangi akla hizmet bu fikri kabul ettim, bilemiyorum."

"Elbise şahane olduğu için olmasın. Gerçekten de çok seksi gözüküyorsun."

İki kadın gülüşürlerken yanlarına gelen Daniel ikisine de birer kadeh şarap getirmişti.

"Güzel hanımlar için, buyurun bakalım. İkiniz de gerçekten şahane görünüyorsunuz."

Genç kadınlar gülüşürken Jasmine sevgiyle ağabeyinin beline bir koluyla sarıldı.

"Sen olmasan ben ne yapardım Daniel. Her şey için sağ ol."

"Şışşş o nasıl söz öyle. Tabii biz birbirimize sahip çıkacağız. Aile önemlidir bir tanem. Biz bir aileyiz."

"Heyyy kıskanıyorum ben de. Benim kimsem yok." Heaven dudaklarını şişirirken Daniel ve Jasmine gülüşerek bir ağızdan "Sen de bizim ailemizsin," dediler. Gülüşmeler devam ederken Daniel sözüne devam etti.

"Ancak senin bana sarılmanı tercih etmem. Terfiimi yeni almışken kovulmak istemiyorum."

"Gerçekten aklımdan çıkıvermiş Daniel. Çok tebrik ederim. Çok sevindim."

"İnanmıyorum ne terfiisi? Daniel benim neden haberim yok?" Daniel'e suçlayıcı bakışlarla bakan Jasmine vücudunu geriye çekip çatık kaşları ile onu sorguluyordu.

"Hazırlanmanız bir türlü bitmediği için konuşmaya fırsatımız olmadı hanımefendi. Bugün Alexander Romanov tarafından holdingin güvenlik müdürlüğüne getirildim. Maaşım da artık eski maaşımın tam dört katı. Eski müdürün bile bu kadar para aldığını sanmıyorum

ama..." Sözleri Jasmine'in sevinç çığlıkları ile kesilirken İtalyan kanının getirdiği sıcaklıkla ağabeyini kucaklayan genç kadından kendini kurtaramadı.

Uzak bir köşeden alıcı gözlerle Daniel ve yanındaki kadını süzen adam, içten ve sevgi dolu sarılma sahneleri ile anlamsız bir kıskançlıkla doldu. Artık emindi bu o kadındı. O etrafı harelerle çevrili buz yeşili gözleri nerede görse tanırdı. Zihnine kazınan gözler ona o geceden kalan tek hatıra iken, işlediği günahın ne bedeli ne de boyutunu bilememek onu kahrediyordu. Oysa şimdi tam karşısında duran bu kadın, mutlulukla yeni güvenlik müdürlerinin boynuna sarılırken onun bunca zamandır çektiği ıstırabın hiçbir izini taşımıyordu. Sevgiyle parıldayan gözlere son bir kez daha bakan Adrian, arkasını dönerek sert bir içki alabilmek için oradan uzaklaştı.

Salona giren Josephine kendisini dışlanmış ve yalnız hissediyordu. İçeriye ilerlemeye başladığında ona dönen gözlerden geçen hayranlığın, kim olduğunun fısıldanması ile yerini bıraktığı küçümsemeye alışmıştı artık. Alışamadığı, bütün bunlara göğüs gererken Arthur'un yanında ona sahip çıkan varlığının olmayışıydı. İlerlerken bir anda karşı karşıya geldiği çifti görmezlik edemedi. Onu aşağılayan bakışları ile süzen, zenginliği her noktasından taşmış kadın büzdüğü dudaklarının arasından tıslayarak ona konuştu.

"Bu gece yalnızsın bakıyorum."

Josephine soğuk ve kendinden emin duruşu ile karşısında dimdik dikildiği çiftin gözlerine hiç bakmadan konuşmuştu. Onu yiyecekmiş gibi bakmakta olan adamı zihninde yok sayarken Arthur'un ona öğrettiği bütün zorlu toplantıdaki düşmanı yok sayma taktiklerini uyguluyordu. Etrafla ilgilenen gözleri karşısındakileri yok sayarken vurgulu bir ses tonu ile kadına konuşarak yoluna devam etmeye yeltendi.

"Sana da iyi geceler anne."

"Bana sakın bir daha *anne* deme."

Ardından tıslayan kadının ses tonlaması, ensesinden soğuk bir buz gibi kayarken gözleri ona yakın bir köşeden başının bir tarafını saklamak istermişçesine yana eğen ve kalabalıktan rahatsız oluğu her halinden belli olan adamla buluştu. Geleceğinin bir şekilde bağlı olduğu adam, Marcus Valerian, onu büyük bir dikkatle süzüyor, sanki takındığı bütün soğuk maskelerden içeri bakarak yaralı ruhunu izliyordu. Josephine rahatsız olarak yönünü değiştirdi ve ileride derin bir sohbete dalmış Heaven ve yanındaki hoş hanımı fark etti. Ne kadar yanlarına gitmek istese de tanımadığı kadının ona karşı nasıl davranacağını bilemeyerek tek başına bir köşeye gizlenecekken ona doğru kararlı adımlarla yürüyen Marcus'u fark etmesi ile soluğu Heaven'ın yanında aldı.

"Josephine! Seni görmek ne güzel. Lütfen aramıza katıl. Seni yakın arkadaşım hatta artık ailem sayılan Jasmine ile tanıştırmama izin ver." Josephine büyük bir coşku ve mutlulukla karşılayan Heaven, Jasmine'e dönerek konuşmasını sürdürdü. "Jasmine, bu Josephine. Onu çok seveceksin eminim. Geçen baloda tanışmıştım, ama bana gösterdiği yakınlığı hiç bir zaman unutmayacağım.

"Teveccühün Heaven. Merhaba, ben Josephine Kensing." Bunu söylerken soyadını vurgulayarak söylen ve sonra neredeyse nefesini tutarak Jasmine'den aşağılayan bakışlar bekleyen Josephine onun yerine sıcak bir gülümseme eşliğinde uzanan bir el ile karşılaşınca şaşaladı.

"Tanıştığımıza memnun oldun Josephine. Heaven'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır. Sana Josephine dememde umarım bir sakınca yoktur."

"Ne demek, elbette yok. Hatta lütfen resmiyete hiç girmeyelim." Kekelememek için direnirken son kelime-

leri ile derin bir nefes aldı. Bir yandan da delici bakışları arkasında hissederken konuşmak oldukça zor olmuştu.

Marcus Valerian uzaktan izlediği genç hanımın Heaven ve arkadaşının yanına gittiğini anladığında durup biraz daha izlemeye karar vermişti. Kısa sürede az önceki çiftle konuşan buzlar kraliçesinin yerini sıcak ve içten genç bir kadına bırakışı onda hayretle birlikte istemediği bir hayranlık da uyandırmıştı. Genç kadının küçümseyen bakışları yok sayarken ne kadar da kasıldığını fark etmişti. Şimdi yaşıtı ve onu dışlamayan hanımların yanında ne kadar da rahat ve genç görünüyordu.

Herkes yavaş adımlarla ve kahkahalar eşliğinde kokteyl alanından yemek masalarına doğru ilerlerken hiç kimsenin fark etmediği bir göz, nefret ve hasetle Heaven ve yanındaki iki hanımı süzüyordu. Herkesten geri kalırken kokteyl boyunca beyaz elbisesinin içinde salman sürtüğe bütün nefretini kusacağı anın gelmesini sabırsızlıkla beklerken, cep telefonunu kaldırıp hızlı aramalardaki numarayı tuşladı. Karşı taraftan yükselen erkek sesi kulağını doldurduğunda sinsi bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Yerlerinizi aldınız mı? Herkes yemeğe geçiyor. Birazdan konuşma başlayacak."

"Biz hazırız. Sen bu yapacağından emin misin?"

"Saçmalamayı kesin. Bu sürtük önümüzdeki tek engel. Onu hallettiğimizde artık o zenginlik bizim demektir Samuel."

"Pekâlâ kuzen. Amcam mekânı hazırlıyor. Biz de yerlerimizdeyiz."

"On beş dakika sonra başlıyoruz."

O sırada yanından koşar adımlarla geçerek salona doğru ilerleyen Alexander onu neredeyse görmemişti bile, ya da görmezden gelmişti...

Alexander kokteyl boyunca Heaven'ı uzaktan izlemiş, Josephine geldiğinde tedirgin olmasına rağmen

tekrar neşelendiğini görünce daha fazla onu zorlamak ve affedilmek için küçücük bir şansı varsa onu da kaybetmek istememişti. Daha önce hiç özür dilememişken şimdi bu küçük kadının affı için neredeyse yalvarmak üzereydi. Ama bunu nasıl yapacağını bilemiyor ve geriliyordu. Ya affetmez ve giderse sorusu bütün benliğini sararken aklını az sonra yapacağı konuşmaya vermeye çalışıyor gene de başaramıyordu. Yapılan anonsla konuşma kürsüne çıkmak üzere ilerlerken bütün bunları geceye ertelemeye karar verdi.

Kızlarla aynı masaya oturan Heaven bir an önce gecenin sonlanmasını dilerken hafif ağrıyan başını elleriyle ovuşturmamak için kendini zor tutuyordu. Bir anda omuzuna konan elle irkilirken, Sally'nin ona nefretle bakan yüzüyle karşılaşınca başının zonklaması daha da arttı.

"Birşey mi vardı Sally?"

"Alexander senden salon dışında kalan basın mensubu var mı kontrol etmeni istedi. Varsa onları uygun bir masaya almanı istiyormuş."

Bu sözler üzerine anladığını ifade ederek başını sallayan Heaven, kadının rahatsız edici bakışlarından kaçınarak yerinden kalkıp kızlara beş dakikaya geleceğini söyleyerek salondan dışarı yürüdü. O sırada mikrofondan Alexander'ın sesi duyuluyordu.

Heaven salondan dışarı çıkıp etrafa bakınmaya başlayarak ilerledi. Kimsenin kalmamış olduğuna kanaat getirerek tam odaya dönecekken ağızına kapanan bir bez parçası ile gözleri karardı ve olduğu yere yığıldı.

Heaven gözlerini açmaya çalıştığında sanki üzerinde yedi cüceler dans edermişçesine tepen başı buna izin vermiyor, bulanık görüşü daha da mide bulandırıcı bir

baş ağrısını ona hediye ediyordu. Görüntü bir kaç göz kırpışta hafif netleşmeye başladığında içerideki kesif koku ile birlikte yanan ciğerleri onu yarı yolda bırakarak öksürttü. İçini saran bilinmezliğin korkusu netleşen görüntü ile beliren virane yıkıklığın desteğiyle artıyordu. Heaven kollarından bağlı olduğu direği zorlarken bu şekilde bir yere varamayacağını anladı.

"Demek uyandın küçük sürtük."

Duyduğu erkek sesine doğru kırpışan bakışlarını çevirdiğinde gördüğü yüzü bir yerlerden tanıdığını düşündü. Ancak karanlıkta adamın yüzü tam seçemiyordu.

"Senin gibi bir güzelliğe çok yazık olacak." Adam konuşurken Heaven'a iyice yaklaşmış ve hafif nasırlı ellerini pürüzsüz teninde gezdirmeye başlamıştı.

"Se-se-n ki-kim sin?"

Heaven korkudan kekeliyordu. Herkes onu balo salonunda sanırken onca hengâmenin arasında gece sonlanmadan onu aramak kimsenin aklına gelmezdi.

"Sen ne yapıyorsun burada Josh?" Duyduğu isim Heaven'a yabancı gelmezken bulanık hafızasını zorlamaya çalıştı.

"Heyyy hadi ama Samuel. Birazdan Sally burada olur. O gelene kadar biraz eğlensek ne diyecek ki? Şu fıstığa bir baksana. Böyle bir teni böyle bir kokuyu bir daha ne zaman görürsün, söylesene."

Bütün bunları söylerken Josh denen adam ellerini Heaven'ın teninde gezdiriyor, bir yandan da rahatsız edici nefesini onun boynuna üflüyordu.

Heaven bulanık zihnini zorlarken ona yaklaşan bu adamdan tiksintisini kontrol edemiyordu. Midesine giren korku kramplarla adamın ne demek istediğini anlasa da inanmak istemiyordu.

"Sally anlarsa bizi mahveder."

"Neden ki, o bu kızdan nefret etmiyor mu? Sonunda öldükten sonra ne yaptığımız ne umurunda olacak ki?"

"Doğru diyorsun da..." Samuel denen adam Heaven'a yaklaşırken beraberinde kesif bir kokuyu da getirdi. İçinde bulundukları viranenin kokusuna karışan kokusu Heaven'ın midesini bulandırırken daha fazla dayanamayarak öğürdü. Bunun üzerine sinirlenen Samuel şiddetli bir tokat atarak bağırmaya başladı.

"Demek küçük prenses bizden tiksiniyor. Bakalım adlarımızı bağırırken de böyle öğürebilecek misin?" Tokadın etkisiyle savrulan başı geri düşerken dudağından süzülen kan moraran bileklerinin acısına eklense de Heaven hiçbir acıyı hissedemiyordu. Buradan artık kurtuluşunun olmadığına inanmıştı. Hiç kimse, nerede olduğunu bile bilmediği bu yıkıntıda onu asla bulamazdı. Gözlerinden süzülen yaşlara inat içinden bir ses, eğer ararsa Alexander'ın onu bulacağını fısıldarken Heaven bu geceki tavrından sonra onu arayıp aramayacağını bile bilemiyordu.

Heaven tenine değen dudakların acıtan baskısı ile gözlerini yumarken bağırmak istiyor, yardım çağırmak istiyordu, ama sanki yıllardır diline vurulan kilit tekrar oraya yerleşmiş gibi tek bir ses bile çıkaramıyordu. Tek dileği Alexander'ın onun yok olduğunu fark etmesi idi, ancak tüm gece yüzüne bile bakmayarak onu cezalandıran adamın her şey bitmeden onun yokluğunu fark edeceğine dair umudu gitgide yok oluyordu. Teninde kalan ıslaklıklar kururken Heaven içinden çığlık çığlığa bağırıyordu.... Korku tüm ruhunu ele geçirmişken çırpınmaya çalışan bedeni bileklerini keserek derinlere gömülen ipleri hissetmiyordu bile. Yırtılan elbisesinin çıkardığı ses ve suratına inen iki tokat ile savrulan kafasını vurduğu direk artık ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece çırpınıyordu. Gücü tükene kadar, umudu tükenene kadar çırpınırken yüzünden sel gibi süzülen gözyaşları donuklaşan bakışları ile bir tek şeyi ona haykırıyordu: Bilincini yitirme!

Tam o sırada içeri giren bir kadın sesi adamları azarlarca bağırdı.

"Lanet olasıca erkekler! Şu orospuda ne buluyorsunuz! İki dakika sizi kendi başınıza bırakmaya gelmiyor."

Az önce Heaven'ı iğrenç dokunuşları ile kirletmeye çalışan adam telaşla konuşmaya başladı.

"Sally seni bu kadar erken beklemiyorduk. Ters giden birşey mi var? Hem sen bu kadından nefret etmiyor musun? Nasılsa öldüreceğiz. Sana ne zararı var ki biraz eğlenmemizin? Hem senin intikamın da alınmış olur."

Heaven o sırada bu adamların kimler olduğunu hatırladı. İlk katıldığı davette Alexander ve Adrian'ın yanından neredeyse yaka paça atacağı yılışık adamlardı. Bir tanesi yanlış hatırlamıyorsa Sally'nin kuzeniydi. Artık öldürülecek olması umurunda değildi. Tek dileği Sally denen bu manyağı lidermiş gibi dinleyen bu adamlara o iğrenç şeyleri yapmaları için izin vermemesiydi. Yalvaran gözlerle Sally'e bakarken kadının acımasız bakışları ile karşılaştı. Farklı bir dünyadaymış gibi ona bakan kadın yüzünü buruşturarak damağını şaklattı.

"Pekâlâ, her ne canınız istiyorsa yapın ama elinizi çabuk tutun. Alexander konuşması bittikten sonra bir süre daha bu şırfıntının yokluğunu fark etmez nasılsa basın sorularından. Ben amcamın yanına gidiyorum. Yaptığı düzeneği kontrol edeceğim."

Sally arkasını dönüp hastalıklı bir kahkaha eşliğinde ilerlerken Heaven tenine değen tiksinti verici dokunuşlarla gözlerini yumdu ve bir an önce ölebilmek için dua etmeye başladı. Eğer bunlar başına gelecekse şu dökük binanın altında kalarak bir an önce can vermek istiyordu. Tenini acıtan dokunuşlar mide bulandırıcı kokuların yakınlığına karışırken, Heaven'ın gözünden süzülen yaşlar da donmuş, çaresiz çırpınışlarını tek bir sabit düşünce ile umutsuzluğa bırakmıştı: 'Xander lütfen yetiş...'

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Keşif

4 Saat Önce...

Alexander balo salonuna girdiğinde gözleri ondan önce salona giren Heaven'ı aradı ve hiç vakit kaybetmeden buldu. Papatyası onun için kendi elleri ile seçtiği beyaz elbisenin içinde gerçekten hemen solmaya müsait bir çiçek gibi hassas, ama aynı zamanda dimdik ve güçlü duruyordu. Onun bu kadar çok duruşu bir bedene nasıl sığdırabildiğine hayret etti. Gene sinirlerine hâkim olamayarak onu kırmıştı. İçinden onun yanına koşmak gelse de kendine hâkim olmak zorundaydı. Önceliklerine yer vermeli ve yapması gereken vazifeleri yerine getirmeliydi. Bir kadının hakimiyetine giremezdi. Kontrol her hâlükârda kendinde olmak zorundaydı ve öyle olacak diye düşündü. Bir süredir kaybettiği kontrolünü tekrar geri kazanmazsa Heaven'ı yanında tutması onun için felaket olurdu. Alexander bunları düşünürken içinden yükselen ses "Ne olur? Hayatında bir defa kontrolü elinden bıraksan ne olur!" diye haykırsa da direndi ve Heaven'ın odadaki varlığını hissederek kürsüye doğru yürüdü.

Marcus kürsünün tam yanında duruyor, başını her zamanki gibi yüzündeki yarayı gizlercesine aşağı doğru eğiyordu. Alexander bu konuşmayı yapmasını ondan

istediğinde Marcus küçük bir çocuk gibi ayak diremiş ve o kürsüye çıkmayı reddetmişti.

Alexander etrafına bakınarak Adrian'ı aradı ve göremeyince Heaven'ın masasında oturan Daniel'a işaret ederek yanına çağırdı.

"Beni çağırdın Alex."

"Evet, bana Adrian'ı bulsana. Konuşma başlayacak, ama o ortalarda yok. Nereye kayboldu bu herif."

"Derhal bakıyorum."

"Elini çabuk tut o masaya geri dön. Marcus sen konuşma boyunca yanımdan ayrılma. Yan yana fotoğraf vermemiz uygun olacaktır."

"Ben daha önce de söyledim, fotoğraf falan vermek istemiyorum."

"Daha ilk geceden arada sorun var dedikoduları mı çıksın? Zaten şu kadın meselesi beni tedirgin ediyor. Umarım dediği gibi çenesini kapalı tutar."

"Umarım." Marcus son sözleri ile büyük bir dikkatle Josephine'in oturduğu masaya baktı. Genç kadın yaşıtı kadınların arasında neşe ile gülümserken hiç olmadığı kadar genç ve kırılgan görünüyordu. Sosyetenin dilinde dolaşan ve geçtiği her yere adını iz bırakan buzlar kraliçesinden ya da bir erkeği baştan çıkararak kendine bağlayarak sömürecek o femmefatal kadından eser yoktu. Bu savunmasızlığında gözlerindeki hüzün daha çok belli oluyordu. O sırada onlara yaklaşan sarışın kadın eğilerek Heaven'ın kulağına birşey söylerken Josephine de tanımadığı bir kadının varlığı ile tekrar takındığı o buzlar kraliçesi maskesine geri döndü. Heaven ayağa kalkarak onlara neşeli bir şekilde birşeyler söylediğinde tekrar Heaven'a odaklanan bakışlarında tekrar o canlı sıcaklık ve üzün bir arada belirdi. Marcus kendini böyle dikkat çekici bir kadından geri tutmak istese de bir yanı ona doğru merakla çekiliyordu. Alexander'ın gırtlağını temizlemesi ile irkilerek ona döndü.

"O kadına bulaşmamanı tavsiye ederim dostum. Vampirlerden uzak dur ve işini koru."

"Vampir? İçimden bir ses... Neyse boş ver. Hadi şu işi bitirelim."

Alexander başını onaylarcasına sallayarak kürsüye çıktığında Sally'nin Heaven'ın kulağına söylediklerinden sonra Heaven'ın kalkarak salondan dışarı doğru yürümekte olduğunu gördü. Etrafına bakınarak Daniel ya da Adrian'ı aradıysa da göremedi. Alexander kürsüye çıkarak ışıkların onu aydınlatacak şekilde ayarlanması bekledi. Bu sırada salonda bütün sesler kesilmiş ve gözler ona dönmüştü. Bu bakışlara alışık olsa da Heaven'ın nereye gittiğini merak ederken her biri sanki tenine batıyordu. Bir an önce bu işkenceden kurtulabilmek için konuşmaya başladı.

"Sevgili hanımefendiler ve beyefendiler, öncelikli olarak bu gece buraya hepiniz hoş geldiniz."

Alexander küçük çaplı alkışlar eşliğinde konuşmasını bir iki saniyelik duraksattı. O esnada etrafı tarayan bakışları salondan çıkmakta olan Sally'e takıldı. Heaven'a ne söylemiş olabilirdi ki?

"Bu gece davetimize iştirak ederek geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederiz. Bu gecenin amacını pek çoğunuz biliyorsunuz. Yoksa zaten borsada cebinizi dolduramazdınız."

Salonda küçük bir kahkaha dönerken bir iki saniye daha susan Alexander'ın araştıran gözleri Heaven'ın boş sandalyesine ve oradan da son sözleri üzerine sıkıntılı bakan Josephine'e takıldı. Josephine'in bu kadar sıkılgan olması onu şaşırtırken aklı Heaven'ın nereye gittiğindeydi. Konuşma başlamasına rağmen henüz salona girmemişti. Merak bir kurt gibi içini kemirirken ilerleyen saniyeler uzadı ve küçük mırıldanmalar başladı. Kendine gelerek toparlanan Alexander sözlerini sürdürmeye çalıştı.

"Bu gece burada yeni ortaklığımızı tanıtmak için bulunuyoruz. Heaven Mir..." Alexander dilinden çıkan ismi bir an fark ederek sustu ve yutkunarak devam etti. "Özür dilerim, Marcus Valerian ve ben Valerian Şirketler Grubuna yeni bir iş ortaklığının önünü açmış bulunmaktayız."

Alexander, Heaven'ın halen gelmemiş olmasını düşünerek aklını meşgul ederken sözlerini çok zor toparlıyordu.

"Bu yeni ortaklığımızın ilk meyvesini de üzüm bağlarında yetişen üzümlerden üretilen kozmetiklerde vereceğiz. Bu konuyla ilgili sözü ortağım Marcus Valerian'a bırakırken tekrar aramızda olmanızdan dolayı çok teşekkür ederim. Konuyla ilgili tüm sorularınızı kendisi bizzat yanıtlamaktan zevk duyacaktır," diyerek kürsüden aşağı indi ve Marcus'u şaşkın bakışları ve olumsuz yönde belli etmeden salladığı başı ile kürsüye doğru iterek önce yavaş, daha sonra insanların görüş alanından çıktığında hızlanarak salonun dışına doğru telaşla ilerlemeye başladı. Heaven bu kadar dakikadır ne yapıyordu?

Alexander hızlı adımlarla ilerlerken arkasından ona koşar adımlarla yetişen Jasmine onu durdurdu.

"Alexander neler oluyor? Heaven nerede? Bize beş dakika içerisinde geleceğini söylemişti ama sen de telaşla ayrıldığına göre bir şey mi oldu? Danny de yok."

"Ben de bilmiyorum. Çıkarken size ne dedi? Daniel'ı Adrian'ı bulmaya yollamıştım ama ikisi de ortalıkta yok."

Tam o sırada uzaktan gelen Daniel ve Adrian'ı gördüler.

"Adrian neredesin sen!"

Alexander adeta kükremiş ve herkesin sessizce yerine sinmesine sebep olmuştu. Bir tek kişi hariç! Adrian. Adrian her zamanki gülümseyişinden daha gevşek bir

gülümseme ile gözlerini Jasmine'e dikerek Alexander'ı cevapladı.

"Buralardayım dostum. Ne var yani bensiz bir konuşma yapamıyor musun?" Adrian yaklaştıkça ondan yayılan alkol kokusu varla yok arası pelteleşen dilini açıklıyordu.

"Daniel al şu herifi caddenin karşısındaki Starbucks'a götürüp kahve içir ve hemen buraya getir. Kimse onu buralarda böyle görmesin. Bu arada Heaven'ı ya da Sally'i gördünüz mü?"

"Heaven'ı en son içeride bıraktım, ama Sally'i otelden dışarı çıkarken gördüm."

"Lanet olsun!" diyerek ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçiren Alexander bir kere daha yüzünü önüne eğmiş kızararak sanki birşeylerden kaçınmaya çalışıyormuşçasına arkasına geçen Jasmine'e döndü.

"Size en son ne dedi çıkarken?"

"Dışarıda basından biri kalmış mı kontrol edip beş dakika içinde geleceğini söyledi."

"Bu da nereden çıktı şimdi!" Alexander'ın stresi o kadar yoğundu ki ne genç kadının utangaçlığını ya da bakışlarını kaçırışını, ne de Adrian'ın genç kadına sabitlenen bakışlarını algılayabilecek durumda değildi.

"Hadi siz oyalanmadan gidip gelin ve bu halde basına görünmeyin. Ben de güvenlik kameralarını kontrol ediyorum. Tanrım nereye gider bu kız gene!" Kızgınlıkla iç çeken Alexander Adrian'a dönerek "Sen de çakırkeyif olacak bu zamanı buldun! Birimizin acil Marcus'un yanına dönmesi gerek! Adamı gazetecilerin önüne tavşan gibi bıraktım. Çabuk ayıl ve sorulara yetiş!" dedi.

Bu sözlerin üzerine hiç cevap beklemeden arkasını dönerek ilerleyen Alexander peşinden koşan küçük ayakların tıkırtısını işitti. Jasmine de peşi sıra geliyordu.

"Heyyyy ben de seninle geliyorum! Beni de bekle..."

Hızını yavaşlatmayan Alexander başını geri doğru

eğerek gözlerini devirip kendi kendine "Tanrım beni neden kadınlarla cezalandırıyorsun? Direkt yaksan olmaz mı?" diye söylendi.

Adrian Daniel'in peşinden sürüklenerek karşı caddedeki kahvecinin kapısından içeri girerek servis tezgâhına doğru ilerledi. Yiyeceklerin bulunduğu camekâna yaslanıp Daniel'ın konuşmasını izlerken onun ne kadar şanslı bir herif olduğunu bilip bilmediğini düşündü. O sırada Daniel'in kasanın arkasındaki barista ile cilveleşerek konuşması sinirlerini tepesine çıkarmıştı! Bu herif kendini ne sanıyordu! Bir iki saat önce boynuna sarılan afetten sonra neden başka bir güzele bakma ihtiyacı duyardı ki?

Tezgâha yaklaşan Daniel İtalyan kanının da getirdiği sıcaklıkla onu gülümseyerek karşılayan zayıf, kahverengi gözlü kıza çapkın bir gülümsemeyle konuştu.

"Merhaba küçük hanım."

Genç kız ortalama on sekiz yaşlarında olmalıydı.

"İyi akşamlar beyler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kızın tatlı sesi farklı aksanı ile birleştiğinde ortaya çok değişik bir harman çıkıyordu. Buralardan olmadığı belli olsa da siyah, atkuyruğu yapılmış saçları ve güzel elmacık kemiklerinin çenesi ile oluşturduğu ahenk, nereli olduğunu ele vermiyordu.

"Öncelikle nereli olduğunuzu söyleyerek başlayabilirsiniz."

"Anlayamadım efendim?"

Genç kız şaşırmış duruyor, ama gözlerini diktiği bal rengi gözlerden de bakışlarını kaçırmıyordu. Bu sırada konuşmaya karışan Adrian sinirli bir sesle ikisi arasındaki etkileşimi böldü.

"Gevezeliği bırakalım da beni ayacak en sert kahveyi

alalım Daniel," deyip Daniel'ı ittirerek kasanın önüne geçti. Temiz havanın ve sinirin etkisi ile toparlanmaya başlayan konuşması çakırkeyifliğini artık içerideki kadar ele vermiyordu.

"Genç hanım bana verebileceğiniz en sert kahveyi vermeniz gerekiyor. Bu adam konuşmaya geçebilirse bunu isteyecekti."

"Ah anlıyorum. Derhal size double expresso hazırlıyorum. Altından kalkamayacağı sarhoşluk olduğunu sanmam."

Kızın hafif sırıtışı eşliğinde gelen alaycı cevabı Adrian'ı bir an duraksattı. O da karşılığında o muhteşem gülüşlerinden bahşederek mırıldanırcasına konuştu.

"Siz gerçekten nerelisiniz böyle?" Bu sırada gözlerini kısmış ve kızın yaka kartında yazan ismi okumaya çalışıyordu. Genç kız gülümsemesini daha da arttırarak becerikli hareketlerle kahve makinasının arkasına geçerek kahveyi hazırlamaya başladı ve bir yandan da konuşmaya devam etti.

"Göğüslerime bakmıyorsanız söyleyeyim, ismim Beste."

Adrian ve Daniel heceleyerek ismi tekrar ederken kız konuşmaya devam etti.

"Türkiye'den geliyorum. Dil öğrenmek için buradayım ve yarı zamanlı olarak burada çalışıyorum."

Genç kız hazırladığı double expressoyu Adrian'a uzatırken bir bardağı da Daniel'a uzatarak şaşkın bakışlarının ardından sözlerini sürdürdü.

"Bu da sizin için bayım. Benim ikramım. Bakalım beğenecek misiniz? Benim özel karışımım."

Her iki adam da kahvelerini teşekkür ederek yudumlarken genç kız Daniel'ın yüzünü inceliyordu. Adrian kahvesinden aldığı ilk yudumla yüzünü ekşitirken Alexander'ın bu mereti nasıl her defasında en koyu haliyle içtiğini merak etti. Daniel ise ikramından bir yu-

dum aldıktan sonra yüzünde oluşan geniş gülümseme ile gözlerini lezzeti damağında hissetmek istercesine yumarak yüksek sesle haykırdı.

"Bene, bene, eccellente... Hımmm harika birşey bu? Bunun içine ne kattın?"

Genç kız bir İtalyan'a bile kendi özel harmanı kahveyi beğendirebilmenin verdiği mutlulukla bal rengi gözlerden kendi kahverengi gözlerini ayırmadan, "Kahve çekimleri kendi özel harmanım, ancak içine az miktarda Mevlana şekeri katıyorum. Bu benim kendi şehrime özel birşey. Ben Konyalıyım ve bu bize has bir şeker," dedi. Genç kız tezgâhın altına eğilerek içinde beyaz şekerlerin olduğu bir paketi çıakrıp Daniel'a uzattı. "Beğendiyseniz bu paket sizindir."

Genç hanımın gülümseyerek uzattığı ikramı büyük bir memnuniyetle alırken Daniel'ın da gözlerinin içi gülüyordu. Adrian olanca gerginliğine rağmen Daniel'ı ilk defa bu kadar rahat ve genç görüyordu. Genç adam onların yanında sanki büyük sorumlulukların altında sanki ateşte dövülmüş bir demirin sertliğinde ve direncindeyken ilk defa Adrian'a genç bir delikanlı gibi görünmüştü.

"Muhabbetin bittiyse artık gitmeliyiz," Diyerek kapıya doğru yönelirken Daniel'm genç kızla son konuşmalarına ister istemez kulak misafiri oldu.

"Borcumuz?"

"Bu sefer bendensiniz."

"O halde sana borçluyum. Kahveyi seviyorsan bir dahakine benim de sana bir sürprizim olacak demektir."

"Kahveye bayılırım, ama uzun süre burada kalmayacağım. Sürem doluyor ve ülkeme dönmek zorundayım. En fazla iki ay daha buradayım."

"Sen gitmeden mutlaka uğrayacağım. Hatta vaktin olursa seni İtalyan mahallesindeki bir barista ile tanıştırmak isterim."

"Buna çok sevinirim." Genç kız gülümseyerek elini havaya kaldırıp hoşça kal dercesine salladı.

Dışarı çıktıklarında Daniel'ın yüzündeki genç gülümseme yerini daha olgun ve ciddi bir havaya bıraktı ve Adrian'ın sinirli bakışlarını gözardı ederek geldikleri yere doğru yürümeye başladılar.

Adrian, Daniel'a haykırmak ve öyle şahane bir kadına sahipken neden başka kızlarla cilveleştiğine dair hesap sormak istiyordu. Hatta onu yumruklamak ve onu hak etmediğini haykırmak istiyordu. O kadını çok fazla tanımasa da gözlerinin ruhuna işleyen sıcaklığı ve Daniel'a bakan bakışlarındaki sevgi dolu sevecenliği görmemek mümkün değildi. Bu herif onu hak etmiyordu, ama bunları söylemek ona düşmezdi. Kimdi ki o? Geçmişi günahlar ve cezalarla dolu piçin teki! O kız tam mutluluğu yakalamışken bütün bunlara müdahale etmeye hakkı var mıydı? 'Belki bir gün Daniel da elinde tuttuklarının değerini anlar,' diye iç çekerek bütün düşüncelerini geldikleri yere geri gömdü ve tüm ciddiyetini toplayarak Daniel'ın peşinden otele doğru ilerledi.

"Neden Heaven'ı arıyoruz?"

"Ben de tam olarak bilemiyorum, ama Alexander istediğine göre gene bir halt yemiştir beyefendi." Daniel bunları söylerken kaşları çatılmış ve bir elinde telefonu ile etrafı süzüyordu.

"Onu aradım ama küçük hanım bu defa da telefonunu içeride balo salonunda bırakmış. Şu yanlarındaki kadın... Adı neydi? Josephine, o açtı."

"Pekâlâ bir gidip bakalım Alexander gene ne haltlar karıştırmış."

Adrian ve Daniel içeri girdiklerinde direkt güvenlik birimine doğru ilerlediler. Bütün güvenlik personeli harıl harıl koşturuyor ve durmadan birşeyler aranıyordu. İçeriyi saran panik ve telaşın başında sanki elinde bir kamçı varmışçasına komutlar yağdıran Alexander kudurmuş bir aslana benziyordu.

"Nerede kaldınız sizi lanet olasıca gerizekâlı herifler!"

Jasmine olduğu yere sinmiş, gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Neler olduğunu anlayamayan Adrian ve Daniel gözlerini Jasmine'den ayırmadan Alexander ile konuşmaya başladılar.

"Neler oluyor dostum, nedir sorun? Heaven ile aranızda birşey mi oldu?"

Alexander, Adrian'ın üzerine doğru yürürken Jasmine'in omuzları sarsılarak ağlamaya devam ediyordu.

"Seni lanet piç! Hepsi senin suçun! Tanrım! Ortadan kaybolmasaydın! Ben de Daniel'ı Heaven'ın yanından ayırmak zorunda kalmayacaktım! Lanet olsun."

Ortalığı soğutmaya çalışan Daniel araya girerek soran gözlerle bir yandan Jasmine'e bakıp bir yandan da konuştu.

"Dur bir sakin ol adamım. Nedir durum? Neler olduğunu biriniz tek tek baştan anlatacak mı? Heaven'a ne oldu?"

Jasmine oturduğu yerden doğrulurken Alexander'ın omuzları çökerek başı öne düştü. Dakikalardır tuttuğu direnci sanki artık yıkılıyor gibiydi. Elleri ile başının iki yanını kavrarken bakışları masanın üzerindeki güvenlik monitöründe donmuş görüntüye odaklanmıştı. Daniel ve Adrian,Alexander'ın bakışlarını izleyerek donmuş görüntüyü fark ettiklerinde derin bir sessizlikle buz

kestiler. Heaven otelin otoparkında şuursuz bir şekilde yüzleri maskeli iki adam tarafından siyah bir arabaya bindiriliyordu.

"Masaya oturduğumuzda Sally denen o kadın geldi ve Heaven'a birşeyler söyleyerek gitti. Ardından Heaven beş dakika içerisinde dışarıda kalan basın mensubu olup olmadığına bakarak geleceğini söyleyerek gitti ve bir buçuk saattir ortada yok. Siz gittiğinizden beri kayıtlara bakıyorduk. Heaven kokteyl salonunda her yeri dolaştıktan sonra dışarı bir göz atmaya çıkıyor ve kameranın görmediği bir kör noktaya geçtikten sonra bir daha görüntüye girmiyor." Jasmine kısa bir an sustuktan sonra yutkunarak kısık bir sesle devam etti. "En son bulduğumuz görüntü otoparktan. Ekrandaki görüntü..."

İçeriyi saran derin sessizliği Adrian bozdu.

"Ben balo salonuna gidip Marcus'a haber vereyim. Bu gece tek başına idare etmek zorunda. Basına şimdilik sızdırmayalım. Kimin ne için yaptığı anlaşılmadan ortalık karışmasın. Daniel, sen güvenlik ekibi ile kokteyl anından alarak her şeyi tekrar izle. Bakalım şüpheli birileri ya da birşeyler var mı? Sally nerede bu arada?"

Daniel düşünceli bir şekilde cevapladı.

"En son seni bulduğumda onu otelin dışına çıkarken görmüştüm dediğim gibi."

"Pekâlâ o zaman öncelikle onun hareketlerini izleyin bakalım. O kadına güvenmiyorum."

"Peki. Ben ekibi topluyorum. Jasmine sen de eve git istersen. Sana güvenlikten birini yollayayım."

"Hayır, Heaven bulunana kadar yanınızdan ayrılamam! Sadece ben de bir balo salonuna giderek Josephine'i bulmalıyım."

"Pekâlâ, hepimiz dağılalım bakalım." Adrian'ın başlangıcı duyuran sesi ile hepsi dağılıp hummalı bir çalışmaya girerlerken Jasmine de çekingen adımlarla balo salonuna doğru Adrian'ın yanında yürüyordu.

Adrian yan gözle genç kadına bakarken kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Zihnine bir dolu soru ve ses doluşurken hepsinin cevabını Heaven'ı bulduktan sonraya erteledi. Adımlarını sıklaştırıp Jasmine'in önüne geçerek balo salonundan içeri girdi.

İlerlerken halen kürsüde yeni şirketi ve ürünleri tanıtmakta olan Marcus'u gördü. Marcus tüm o geri planda duran tavırlarına rağmen basının önünde dimdik durmuş, büyük bir hâkimiyet ve konsantrasyonla konuşmasını sürdürüyordu. Yanında duran Josephine, sanki bir yardımcı edasıyla ona küçük sufleler mırıldanıp not kâğıtlarını düzenliyordu. İkisinin hallerini gören Adrian kaşlarını havaya kaldırarak kısık sesle dişlerinin arasından mırıldandı.

"Neler oluyor burada böyle?"

"Efendim? Bana mı birşey dediniz?"

Jasmine hayret ettiğini belirten ifadesiyle Josephine'e bakarken Adrian'ın mırıltısına anlayamamıştı.

"Yok hayır. Sana değil. Şu kadının ne işi var orada."

"Belli ki yardımcı oluyor."

"Onun gibi bir kadına vazife değil."

"Nasıl yani? Ne demek onun gibi bir kadın?"

Jasimine az önceki ağlayan ve gizlenen halinden eser taşımıyordu. Dikleşerek kanındaki kıvılcımları vücudundan Adrian'a doğru yöneltti.

"Onun gibi bir kadın derken onun gibi bir fırsat düşkününü kastettim. Yaşlı kocasını sömürmesi bitti şimdi de başkalarına el atıyor belli ki."

"Beni iyi dinleyin bayım! Üzerinize vazife olmayan şeylere burnunuzu sokarak etrafınızdaki kadınları değersiz ahlak anlayışınıza göre yaftalayacaksanız o çenenizi kapalı tutsanız iyi edersiniz. Vaktinizi böyle boş, yaşlı kadın dedikodularına ayıracağınıza az hareket edin de Heaven'ı bulun derhal!" Jasmine ellerini hızlı hızlı hareket ettirirken yaptığı hararetli konuşmasına

cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu, ancak şu anda ihtiyacı olan tek şey bir an önce Heaven'ın tanıştırdığı şu sıcak kanlı kadına ulaşarak olanları anlatabilmekti. Onu belki bu gece tanımıştı, ama herkesin bir adım gerisinde durmayı tercih ettiği, yüksek duvarları olan bu kadın, son iki saatte ona çok fazla sıcaklık göstermiş, onunla pek çok ortak paydada buluşmuştu. Hem onunla birlikte olursa Daniel da daha fazla gitmesi için ısrar edemezdi.

Adrian ile birlikte kürsüye yaklaşırken ağlamaktan akmış makyajının ne kadar kötü olduğunu düşünüyordu. Josephine onu görür görmez dehşetle gözleri açıldı.

"Aman Tanrım, ne oldu sana? Heaven nerede?"

Jasmine, Josephine'in kulağına yaklaşarak kısık bir sesle konuştu.

"Heaven kaçırıldı. İki adam tarafından bayıltılarak götürülmüş."

Josephine nutku tutulmuş bir vaziyette ağzı açık kaldı. Bu nasıl olur, diye düşünerek küçük bir fısıltıyla "Aman Tanrım... Aman Tanrım... Bu nasıl olur... O... Düşünmek bile istemiyorum," diye fısıldadı. Buz kesen Josephine'in sesi giderek daha da azalıp hiçliğe dönüştü. Boş boş bakan gözleri önce sıkıntıyla onları izleyen Adrian'a, daha sonra da Jasmine'e döndü.

"Bunu neden yapmışlar? Kimsenin bir bilgisi var mı? Tanrım ne yapılacak şimdi? Heaven için ne yapabilirim?"

Bu defa lafa Adrian karıştı ve Jasmine'in konuşmasına izin vermeden sözü devraldı.

"Sizin yapabileceğiniz birşey yok hanımefendi. Tabii derhal evinize dönmek haricinde. Tanrı aşkına Marcus'un yanında kameraların önünde ne arıyorsunuz? Birtakım mevzularda anlaştığımızı sanıyordum." Adrian'ın sert sözleri karşılığında buz kesen Josephine ko-

nuşmak için ağızını açamadan Jasmine ellerini beline dayayarak söze atıldı.

"Sen bir dursana bakalım orada seni koca kendini beğenmiş züppe! Burada bizim arkadaşımız kayıp ve sana kimse Josephine'i benim yanımdan kovma yetkisi vermedi. O benimle ve canı ne kadar isterse o kadar kalır! Siz erkeklerin nedir derdi söylesene! Sen git de kendi personeline emirler yağdır!" Jasmine son sözlerini söylerken gözlerini kısmış küçümseyen bir tavırla Adrian'ı süzüyordu. Adrian, Jasmine'in çıkışına ağzı açık bakarken arkasından yaklaşan Marcus'u fark etmedi.

"Neler oluyor burada? Alexander nerede? Bütün konuşmayı üzerime yıkıp kaçarak basına nasıl bir imaj çizmeye çalıştığını merak ediyorum doğrusu." Marcus sinirli ve gergindi. Josephine imdadına yetişmese her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracaktı ve hiç ummadığı şekilde konuya hâkim olan bu kadın çekinmeden yanında yer almış, basit bir çalışan gibi dikkat çekmemeye çalışarak ona yardımcı olmuştu. Oysa çok rahat ön plana çıkabilir ya da bu durumdan fayda sağlamaya kalkabilirdi. Hızla Josephine'e dönerek sözüne devam etti.

"Bu arada Josephine, göstermiş olduğun anlayış ve yardım için de teşekkür ederim."

Az önce gururu ile oynanan Josephine, istemediği kadar sert ve soğuk bir tonda cevap verdi.

"Önemli birşey değil. Kim olsa yapardı. Sonuçta söz konusu olan benim de hisselerim ve batırmana göz yumamazdım."

Son sözlerini söylerken aslında pişman olmuştu. Marcus bu kadar soğuk sözleri hak edecek birşey söylememişti, ama o dışlanmışlık hissi bedenini sardığında incinmemek için kendini soğuk duruşunun ardına saklamaktan başka bildiği bir yol yoktu. Oysa kızların yanında içine yayılan sıcaklık ve dostane his kendini Marcus'un ne yapacağını bilemeyen acemi bakışlarında can

bulmuş ve seve seve ona yardıma koşmuştu. Dimdik dikkatli duruşunu bozmadan yırtıcı bakışlarla Adrian'a dönerek ona tekrar gerçekleri hatırlattığı için kızgın bir tınıyla konuştu.

"Ben Jasmine ile lobiye çıkıyorum. Bir gelişme olursa bizi de haberdar edersiniz. Ve şunu bilin ki ben özgür bir kadınım. Canım ne kadar isterse istediğim yerde o kadar kalırım. Buna karışmak sizin haddinize düşmez bayım. Ortada kaybolan sizin bir malınız değil benim dostum ve siz benim dostumla ilgili hiçbir konuda bana müdahale yetkisine sahip değilsiniz."

Son sözlerin peşi sıra arkasına hızla dönerek keskin ve vurucu adımlarla salondan dışarı doğru peşinde Jasmine'i de sürükleyerek ilerledi. Jasmine ise buzdan bir prensese dönüşen Josephine'e hayranlıkla bakarken kızgın gözlerini kısa bir an için Adrian da dolaştırarak kadının peşi sıra ilerledi.

Giden kadınların ardından şaşkınlıkla ağzı açık kalan Adrian, Jasmine'in onu küçük bir çocuk gibi azarlayarak kafa tutan tavrına mı, yoksa Josephine'in onlara karşı ikinci defa ipleri eline alan tavrına mı daha çok şaşırdığını bilemedi.

"Neler oluyor burada?"

"Dostum burayı senin idare etmen gerekiyor. Basına şu an duyuramayız, ama birileri Heaven'ı kaçırdı."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Nasıl olur? Kim Heaven gibi bir kızı kaçırır?"

"Alexander ve Daniel şu an ipucu peşindeler. Unutma ki Alexander herkese sana olduğu kadar merhametli değildi. Bir de şüpheli bir durum daha var. Yanımızda çalışan bir kadınla ilgili. Öyle bir şey çıkarsa firma güvenilirliğimiz zedelenebilir. Hem de tam yeni ortaklık üstü bu iyi bir şey olmaz. O yüzden basından kimse duymamalı."

"Öyle olsun. Ama her şeyden beni de haberdar ede-

ceksiniz. Aksi halde bende burayı bırakır ve Heaven'ı aramaya gelirim."

"Anlaşılan sen de onun büyüsüne kapılanlardansın."

"Onunla konuşup dost olmamak mümkün mü?"

"Hadi oyalanmayalım. Ben şimdi seninle birlikte gazetecilerin önünde poz verip Alexander ve Daniel'ın yanlarına gideceğim. Gazetecilerden birşey soran olursa Alexander'ın nişanlısının rahatsızlandığını ve kendisinin de nişanlısı ile birlikte daveti terk etmek zorunda kaldığını söyleriz. Böylece âşık Alexander imajı basında daha da vurgulanmış olur."

Bir buçuk saat önce...

Alexander umudu kaybolmuş bir şekilde aşağı yukarı dolanarak avazı çıktığı kadar güvenlik ekibine bağırıyordu. Adrian onu daha önce hiç böyle görmemişti. Her şey sanki ağır çekimde ilerlerken Alexander'ın daha fazla sabrı kalmamıştı. Sally'nin bir şekilde bu işle bağlantılı olduğu güvenlik kamerası görüntülerinden ve kokteylde sergilediği hareketlerden belli oluyordu, ama onu nereye götürmüş olabileceklerine dair en ufak bir bilgi bile yoktu. Alexander kafese kapatılmış yırtıcı bir hayvan gibi etrafa saldırıyor, arada geçirdiği öfke nöbetlerine eline ne geçirirse yıkıp döküyordu. Adrian daha önceki saatlerde içmiş olduğu içkinin etkisiyle belki de sakin kalmayı başarabilmişti. Soğukkanlı olması gerektiğini ve bir yerlerde bir ipucu varsa bu şekilde bulabileceğini biliyordu. Alexander'ın yaşadığı korkularla gözü hiçbir şeyi görebilecek durumda değildi.

Alexander terk edilme korkusu yaşarken şimdi çok daha farklı bir korku içerisindeydi. Kaybetme korkusu. Heaven'a birşey olursa düşüncesi aklına geldiğinde soluk alamıyor adeta boğazı sıkılıyordu. Gözlerini zorla-

yan yaşları zorlukla geriye bastırırken hıncını etraftaki eşyalardan alıyor, ama gene de sakinleşemiyordu. Güvenlik kamera kayıtlarını defalarca o da bizzat incelemiş ama gözüne en ufak bir ipucu bile takılmamıştı. Kamerada gözüken arabayı arattırmışlar ama plakası sahte çıkmıştı. Adamlar sanki şu an için kuş olup uçmuş, geride koca bir boşluk kalmıştı. Ne isteyeceklerdi? Fidye mi? Ya ona bir zarar verirlerse diye milyonuncu defa düşündü Alexander. Engin maviliklerdeki gözleri kristal parlaklığında parlarken kendini asla affetmeyecekti! Hiç durmadan onu bu akşam üzdüğü için kendine kızıyordu. Onu üzmeseydi yanından bir saniye bile ayrılmazdı. Ondan uzak durmak zorunda kalmazdı. Onsuz bir hayat düşünemiyor, boğuluyor ve içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Masum papatyası incinirse... o adamlar ona el sürerlerse onları kendi elleri ile doğrayacağına milyonuncu defa yemin etti. Minik papatyası böyle bir saldırıyı nasıl karşılardı? Ya o? Umurunda değildi. Hiçbir şey... O sadece papatyasını, cennetten onun cehennemine gelen meleğini istiyordu. Onun her yarasına, her incinmişliğine razıydı. Tek istediği ona ulaşabilmek, onu tekrar kollarına alabilmekti ve o adamları doğduklarına pişman etmek istiyordu. Aklına hiçbir şey gelmedikçe daha çok hiddetlenip bir aşağı bir yukarı yürürken sandalyeleri tekmeliyor, masaları duvarları yumrukluyordu. Az önce hiçbir ipucu bulamadıklarını söyleyen güvenlik elemanını elinden almasalar, az kalsın soğukkanlılıkla boğuyordu.

Daniel çaresizliğin nasıl birşey olduğunu bildiğini sanırdı. Oysa şu anda bu yaşadığı şey tam anlamı ile saf bir çaresizlikti ve o bununla nasıl başedebileceğini bilemiyordu. Yapabileceği hiçbir şey kalmamış, küçük masum taşra kızına yardım edememişti... Heaven'ın yıkımı bir tek Alexander'ın olmayacak, hepsinin vicdanlarında acıkacak bir karadelik olarak hepsinin yıkımı olacaktı.

Odaya çöken sessizlik genç adamların enfes alıp verişleri ile kesiliyordu. Adrian toplandıkları odada oturmuş gibi bir masaya yarı dayanmış, bacaklarını birbirinin üzerine atarak kavuşturduğu kollarının üzerinden çenesine dayadığı sağ elinin parmakları ile alt dudağı ile oynuyordu. Aklında devamlı aynı soru dönüyordu: "Ben Sally olsam nereye götürürdüm?" Bir den sessizliği bozan Adrian'ın sevinç dolu nidası herkesin irkilmesine sebep oldu.

"Tabii ya bunu nasıl da düşünemedim!"

Bütün bakışlar Adrian'a dönerken yürümeyi durduran Alexander işe yarar birşey bulmuş olsan iyi edersin gibisinden Adrian'ı tehditkâr bakışlarla süzdü. Yaslandığı yerden doğrulan Adrian kapıya doğru hareket ederken Alexander'a ve Daniel'a onu takip etmesini işaret ederek adımlarını yavaşlatmadan devam etti.

"Hani sana bugün söyledikleri mi hatırlıyor musun? Sally'nin amcası ile ilgili?"

"Evet ne olmuş ona?"

"Bir düşünsene bu adam daha önce de ölüme sebebiyet veren bir suça karışıp paçayı yırttıysa ve Sally'i de sana yamamak için yanına koyduysa sence Sally'e kim yardım ediyordur?"

Alexander anlamaya başladığını ifade eden baş sallama ile ağır ağır konuşarak Adrian'ı onayladı.

"Tabii amcası ve muhtemelen o iki yılışık gerizekâlı herif."

"Doğru tahmin."

Bu sırada çoktan üç erkek birden bir arabaya binerek sürmeye başladılar. Şoför koltuğuna oturan Alexander, Adrian'a dönerek konuştu.

"Nereye peki? O şerefsizler nereye götürdü?"

"Tabii yanmış binaya. Kim oraya bakar ki? En son aklımıza gelecek yer. Mülkiyeti sende ve o herif o binayı avucunun içi gibi biliyor."

"Mümkün. Daniel sen polisi ara ve güvenlikten birilerini de sana vereceğim adrese yönlendir."

"Polisi aramadan önce emin olalım Alexander." Adrian'ın haklılığı Daniel'ı polisi aramaktan alıkoydu.

Alexander deli gibi kullanarak yanık binanın önüne getirdiğinde dikkat çekmemek için farları kapatarak sokağa girmiş ve binanın biraz uzağına park etmişlerdi. Her biri arabanın etrafından dolanarak binaya doğru ilerlerken Daniel, güvenlikten aldığı silahları Adrian ve Alexander'a vererek onların peşine takıldı.

Binaya yaklaştıklarında içeriden gelen ışık ile Alexander'ın kalbi duracak gibi oldu. İçerisinin evsizlerle dolu olma olasılığı çok yüksek de olsa Alexander içini saran umuda engel olamıyordu. Birden üç erkeğin bedenleri içeriden yükselen çığlık ve seslerle dondu. Alexander bu sesi nerede ve her nasıl duysa tanırdı. Bu konuşmasını ondan esirgemeyen Heaven'ının sesiydi ve o darbe sesleri altında çığlıklarla zor durumdaydı.

www.webcanavari.net / embish

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sözün Bittiği An

Çığlıkları duyan Alexander bir anda buz kesti. Bütün kan vücudundan çekilerek beynine patlayacakmış gibi hücum ederken kulakları uğulduyor, gözleri tek bir noktaya kilitleniyordu. Sesi tanımaması mümkün değildi. Gözleri kararan Alexander içindeki şeytanın bütün vahşet çağrılarını serbest bırakırken Heaven'ın bu çığlığı atmasına sebep olan her ne idiyse bunu yapana misliyle ödeteceğine yemin ederek son sürat yeri titreten adımlarla binanın kırık kapısına yöneldi. Yangından çürümüş binanın bir tek sağlam penceresi kalmamış olmasına rağmen yarısı çerçevesinden fırlamış kapı derme çatma bir şekilde önünde dikiliyordu. Alexander hiç tereddüt etmeden tam elini uzatmış kapıyı açacakken bir el onu durdurdu. Bıçak kadar keskin derin mavi bakışlarıyla onu engelleyen kolun sahibine odaklandı.

"İçeride bir tuzak olabilir." Sözlerin sahibi Daniel'a bir yabancıymış gibi bakarken Daniel'ın aklında Alexander'ın Heaven için duyduğu endişeye dair hiçbir kırıntı kalmadı.

"Sen arka girişi kolla. Adrian sen sağ cam boşluğundan gir. Bana birşey olursa buradan hiçbiriniz Heaven olmadan çıkmayacaksınız. Beni anladınız mı?"

Erkekler başlarını olumlu yönde sallarken Alexander'ın çatık kaşları ardında parlayan gözleri Adrian ile buluştu.

"Tek önceliğin var o da Heaven. Birimizi feda etmen gerekirse o ben olacağım. Duydun mu? Buradan her ne olursa olsun Heaven olmadan çıkmayacaksın." Alexander son sözlerinden sonra bir an bile beklemeden kendisine şaşkınlıkla endişe karışımı bakışlarından okunan Adrian'a bir an bile bakmayıp açık duran sol cam çerçevesine yönelerek iki eliyle kavradı ve kendini yukarı çekip tek hamlede içeri girdi. Adrian gözden kaybolan Alexander'ın ardından hiç düşünmeden kendini sağ camdan içeri attı. Camdan içeri direk ayaklarının üzerine iniş yapan Alexander'ın aksine kanında halen daha alkol dolaşan Adrian küçük bir yuvarlanma yaşasa da Alexander'ın öldürücü bakışları altında kendini toparlayarak ona kapıya doğru uzanan elektrik tellerini sessizce işaret etti. Birileri bu bina ile tekrar oynamıştı ve bir an önce Heaven ile buradan çıkmazlarsa facianın ortasında kalmaları an meselesiydi.

Alexander emin adımlarla seslerin geldiği yöne ilerlerken bir çığlık daha duyuldu ve artık Alexander sessiz adımlarının yerine koşar adımlarla süzülerek sesin geldiği yöne doğru koştu.

Yukarı katta binanın sol kanadmdan gelen seslerin telaşla karışık öldürücü etkisiyle Alexander merdivenleri tırmanırken Adrian da hemen onun peşi sıra geliyordu. Merdivenlerin bitimindeki odadan yükselen seslere bakılırsa Heaven burada tutuluyordu. Adrian'ın etrafı kolaçan etmesine vakit tanımadan Alexander tek bir omuz hamlesi ile odanın elden geçirilerek düzeltilmiş kapısıyla birlikte içeri daldı ve karşısında gördüğü manzara ile dondu. Sally'nin kuzeni olacak adam üzerindeki tüm kıyafetleri yırttığı Heaven'ına elini kaldırmış vuruyordu ve Heaven'ın bağlı bileklerinden sızan kanlar eşliğinde

yükselen çığlıkları Josh'un dudaklarının teninde dolaşması eşliğinde boğularak hıçkırıklara dönüşüyordu.

Şuuru kararan Alexander gördüğü manzara karşısında bir an donakaldı. Geçmişin karanlık anıları bir alev topu gibi ruhunu sarmak için çırpınırken artık daha fazla gerçeklik ve hayal arasında ki çizginin farkında değildi. Görüntüler gözlerinden beynine akarken aklında tek bir düşünce vardı: Zincirlerini kırmak. Papatyasının ona ihtiyacı vardı ve şimdi ona zarar veren her şeyi kendi ateşiyle yok etme zamanıydı. Adamların onu fark etmesi ile kendine gelen Alexander koşar adımlarla ilerlerken etrafında Heaven'dan başka bir görüntü kalmamıştı. Hedefine kitlenmiş bir kartal gibi Samuel'ın ensesine yapışarak onu yere savururken diğer eliyle de uzanarak Josh'u yakaladı. Adamların ağızlarından kelimeler dökülüyordu ama artık duymuyordu Alexander.

Sesler uğultu halinde kulaklarına dolarken gözlerinde bir tek dehşetle açılmış Heaven'ın gözleri vardı. Kendisine doğru savrulan yumrukların vücuduna temaslarını hissetmiyordu bile. Gerilen bedeni bir beton gibi diğer tenlere çarparken kan damarlarındaki akışı durdurmuş sadece bedenine baskı yapıyordu. Bu gece hissetmek yoktu.

Alexander yırtıcı bir hayvan gibi üzerlerine atılarak savurduğu adamların suratlarını dağıtırken çıkan kemik kırılması sesleri etrafta yankılanıyor, Heaven'ın kulaklarına doluyordu. Heaven bağlı olduğu yerden dehşet içerisinde kurtarıcısını izlerken Alexander'ın bedenine gelen her darbede ruhu kanıyordu. Ona siper olmak isterken bedeninin çıplaklığı gözünde silinmiş korkularının yerini tek bir korku almıştı: Ya ona birşey olursa...

Sally'nin sözüne kandığı için kendini aptal gibi hissediyor, ama kalan son umudunun karşısında savaşıyor olduğunu görmekse onu adeta yok ediyordu. Onu kurtarmaya gelmesi için yalvarmasına bir an pişman

olmuştu. Bu adamlar ona zarar verirse... Bir defa daha kaybederse. Onun gittiği yere gidememekten korktu. Seslendiğinde cevap alamayacağı bir suskunluğun Alexander'ın bedenini sarmasından korktu. Sahip olduğu hiçbir şeyi, her şeye çeviren bu adamın dünyasını sese boğan çığlığını bir daha duyamamaktan korktu.

Alexander aldığı bir darbeyle savrulurken Heaven çığlık atma arzusuyla hamle yaparak ona siper olmak istedi ve bir anda boşta kalan ellerinin farkına vardı. Artık bağlı değildi. Ayağa fırlayarak kendini Alexander'ın önüne atmak isterken bir elin onu kavramış olduğunu ve üzerine birşeyler giydirmeye çalıştığını fark etti. Üstünlüğü tekrar ele geçiren Alexander'dan bir an gözlerini ayırarak kendini kavrayan ellere baktığında karşısında tanıdık bir yüz görmenin anlık şaşkınlığını yaşadı. Adrian, Alexander'a yardım etmek yerine onu kavramış, siper ettiği bedeninin ardında üzerinden çıkardığı ceketi giydirmeye çalışıyordu.

Çabaları bir bez bebeği giydirmekten öteye varamayan Adrian şuursuzca yüzüne bakarak saklayamadığı korku ve incinmişliği alenen sergileyen bu masum kadının gözlerinin tek odağının ne olduğunu biliyor, ama dostuna verdiği sözü yerine getirmeden ona yardım edemeyeceğini de unutamıyordu. Heaven ona emanetti. Bu defa sahip çıkması gereken can, can dostunun kalbinin muhafazasına aitti. İçeri girerken gözünden kaçmayan düzenekleri iptal etmek için vakti yokken Heaven'ı daha fazla burada tutamamalıydı. Adrian son bir defa Alexander'a baktıktan sonra niyetini anlayarak var gücüyle ona direnmeye çalışan Heaven'ı kucaklayarak dışarı yöneldi.

Daniel içeri girdiği arka girişten sessizce ilerlerken

daha önce birkaç defa holding binasının etrafında gördüğü adam dikkatini çekti. Sally denen kadınla birşeyler konuştuktan sonra kadının elinde ki boş bidonu bırakıp ilerlemesi ile içinde bulundukları odada yalnız kalan orta yaşlarını geride bırakmış adam, önündeki panolarda birtakım kabloları birbirine bağlayarak geriye çekildi. Daniel adamın elinde tuttuğu kumandayı gördüğünde etrafa yayılan derme çatma patlayıcıları fark etti. Zaten fazlasıyla harap haldeki bina küçük çaplı bir patlama ile olduğu yerde yıkılarak tam bir harabeye dönebilirdi. Adamın ilerleyerek eline aldığı bidonla etrafa birşeyler dökmeye başladığını gördüğünde niyetlerini anladı. Bir an önce adamı düğmeye basmadan etkisiz hale getirmesi gerektiğini düşünerek sessizce karanlığın da yardımını alarak peşine takıldı. Adam alt katı dolanarak etrafa elindeki sıvıdan dökerken belli bir yol izliyordu. Binayı fazlasıyla iyi tanıyor olduğu belliydi. Daniel elindeki silahın emniyetini kontrol ederken adamı bir an bile gözden kaçırmadı. İçerisi tam bir kafese dönmüş en ufak ateşleme ile her yerin bir anda alevler içinde kalması kaçınılmaz olmuştu. Bu yüzden silahının tetiğine basmak için dışarı çıkmasını beklerken adamın bir canım önünde durması ile irkildi. Adam hızlı hareketlerle saatine bakarak yaşından beklenmeyen bir çeviklikle dışarı atlayarak koşmaya başladı. Daniel adamın dışarı atladığı cam boşluğunun önüne gelerek önce etrafa bakınıp ardından saatine bakarak kumandayı tekrar doğrultan adamı hedef alarak kendini camdan dışarı attı ve tetiğe bastı.

Sally merdivenlere döktüğü yanıcı madde ile işini bitirdikten sonra amcasının yanına giderek son durumu kontrol etmiş ve derhal Samuel ile Josh'u alarak bina-

yı terk etmek üzere yukarı katlara yönelmişti. Telaşlı adımları ile basamakları tırmanırken ona doğru gelmekte olan Adrian ve kucağındaki kadın ile yüz yüze kaldı. Sally daha önce pek çok defa yaşadığı histeri karışımı öfke nöbetlerinden birinin içine doğru çekilirken ona ait olanı elinden alan kadını yok etmek ve bu yaptığını ona ödetmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu. Heaven denen bu kadın benim olabilecek her şeyi aldı, diye içinden tekrarlarken bir yandan da üzerine doğru hücum eden Adrian'ı fark etmedi bile. Bileğini saran pençe gibi elin farkına vardığından çoktan Adrian'ın kucağından yere inmiş Heaven'a doğru hamle yapmıştı.

Adrian tuttuğu kolu bükerek acı içinde haykırmasına sebep olduğu kadına sinirle birşeyler söylüyor, ama kadının farkında bile olmadığını anlayamıyordu. Sally'nin aklında bir tek şey vardı o da Heaven'ın yok olması gerektiğiydi. Çocukluğundan beri girdiği uzun transların bir yenisini yaşıyor gibiydi. Hayalindeki Alexander sadece ve sadece kendisine aitti ve bu kadın önlerindeki tek engeldi. Buraya kadar onu almaya gelmiş olmalarını düşünmüyordu bile. Sadece düşmanıyla burun burunaydı. Bu kadının onun şirketle ilişiğini hiç bekletmeden kestiği fikri aklına dolarken Alexander'ı da kendine böyle bağladığına inandırdı kendini. O yok olmalıydı... Gerisi ya da her ne olacağı umurunda değildi.

Son bir hamle ile bükük kolunun acısına aldırmadan diğer eli ile uzanarak Adrian'ın belindeki tabancayı kavrayarak tetiği açık silahı ateşledi. Tam bu sırada Adrian kadını savurarak kendini Heaven'ın önüne attığında kolunu sıyırarak geçen kurşunun sızısını takip eden bir çınlama sesi Heaven'ı kavrayarak kesif kokunun içinden ilerlemeye çalıştı. Adrian'ı sıyıran kurşunun tırabzanlardaki metal aksama çarparak çıkardığı kıvılcım Heaven'ın bütün dünyasının sıcak cehennem alevleri ile sarmalanmasına sebep oldu. Alexander'ı içeride iken

binanın alt katlarına doğru yayılan sıcaklığı terk edemezdi. Onu kavrayarak dışarı çıkarmak için zorlayan Adrian'a direnirken tek yapmak istediği, geri koşarak Alexander ile birlikte gerekiyorsa ruhunu teslim etmekti. Bütün varlığını ona teslim etmişken bu neydi ki? Adrian'ın yalvaran gözlerini takip eden dudaklarının kıpırtısı Heaven'a hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hadi Heaven, lütfen. Buradan çıkmalıyız. Söz veriyorum geri gelip Alexander'ı da alacağım. Ama şimdi seni çıkarmam lazım, söz verdim..."

Heaven için kelimelerin hiç bir manası yoktu. Dirense de kendinden katbekat kuvvetli olan Adrian onu sırtlayarak binanın dışına doğru sürüklüyordu. Ciğerlerini yakan dumanı daha çok içine çekerek ölecekse Alexander ile ölmeyi dilerken başka bir elin onu kavradığını farketti. Artık etrafını saran dumanlar yoktu. Sadece onu sarmalayan uğultu gibi sesler vardı. Onu sarmalayan Daniel'ın güçlü kollarına direnen bedeni avaz avaz bağırmak isteyen gırtlağından daha dirayetliydi. Heaven çırpındıkça daha da sıkı saran kolların arasından Heaven binaya doğru koşan Adrian'ı gördü.

"Tamam Heaven. Lütfen, yalvarırım sakinleş. Lütfen o binaya giremezsin. Bak Adrian şimdi getirecek Alexander'ı."

Heaven o anda kollarında onu sarmalayan Daniel'ın az önce Adrian ile konuştuğunu idrak etti. Ne demişti?

"Buradan, buraya getir Heaven'ı."

"Ambulansa bindirilen kim?"

"Sally'nin amcası. İçeriye patlayıcı düzenek kurmuş."

"Aman Tanrım! Alexander'ı çıkarmalıyım."

"Oraya geri gidemezsin adamım. Her an patlayabilir."

"Umurumda değil, Alexander içeride."

"Kahretsin lanet olasıca! Gidemezsin diyorum."

"Bu adamların hiçbiri o düzenekler kuruluyken içeri girmeyecek!"

"Adrian bu bile bile ölüme gitmek!"

"Sen Heaven'ı sıkı tut."

"Buraya gel! Bina her an patlayabilir."

Heaven bu kelimeleri kabullenmek istemiyordu. Bina patlayamazdı. Alexander içerideyken bina patlayamazdı. Heaven çırpındıkça onu sıkan kolların arasında etrafı saran polis, ambulans ve itfaiyenin hiçbir anlamı yoktu. Ona yaklaşmış sorular soran adamlara boş gözlerle bakarken Adrian henüz binaya giremeden bir patlama sesi ile Heaven'ın bütün dünyası karardı. Bomboş gözlerle alev alev yanarak çökmeye başlayan binaya bakarken daha fazla çırpınmayı bıraktı. Koşuşturan ekipler gözünün önünde yerle bir olan binaya birçok açıdan hortumla su tutarken Heaven'ın yüreğindeki yangını söndürebilecek hiçbir söndürücü yoktu. Sağlık ekipleri hararetli bir şekilde ambulansa bindirilen bir adamla ilgilenerek oradan ayrılırken yeni ekiplerin gelmesini talep eden anons boşlukta yankılandı. Adrian bile dizlerinin üzerine çökmüş ağlarken binanın sağ tarafı halen ayakta ve alev alev yanmaktaydı. Pencerelerden dışarı taşan alevler ikinci bir patlamayı beklerken Adrian'ı tutan polis ekipleri onu geri sürüklemeye çalışıyor, ama güçlü adamı yerinden bir milim bile kıpırdatamıyorlardı.

Birisi "Hayati tehlike içindesiniz beyfendi. Lütfen uzaklaşın," demişti. Ne gibi bir hayati tehlike olabilirdi ki artık? Olması gereken tek tehlike gerçekleşmiş ve Alexander yanan binanın çöken sol yanında içeride kalmıştı.

Heaven geçen zamanı algılayamıyor, sanki bir ömür boyu ıstırap çekiyormuş gibi hissetti. İçinde bir çığ gibi artarak yükselen acı dayanılmaz olduğunda koşarak ölümün kollarına atlayabilecek kadar ıstırap içerisindeydi. Haykırmak isteyen gırtlağından tek bir ses bile

dökülemezken işkence çeken ruhu hiçbir şeyi böylesine tatmamıştı. Ruhu kelimenin tam anlamıyla acının tadını sömürürken kararan gözlerinin bulanık aralığından alevlerin arasından yükselerek ona doğru yaklaşan ölüm meleğini gördü. Kucağında taşıdığı beden Alexander'a ait olamayacak kadar narin ve kırılgan görünüyordu. Gözlerini odaklanmaya zorlayarak gelen şeyin etrafını saran yeni gelen sağlık ekipleri ve görevlileri görüntüden çıkarmaya çalıştı. Alevden gelene sarılan Adrian'ı fark ettiğinde üzerine doğru sürüklenen şeyin Alexander olduğuna bir an emin olamadı.

Daniel alevlerin arasmdan kucağında neredeyse vücudunun tamamı yanmış Sally'i taşıyarak çıkan Alexander'ı gördüğünde gözlerine inanamamıştı. Binanın halen ayakta duran sağ kanadından alevler eşliğinde süzülerek çıkan genç adam sanki ilahlaşmışçasına ilerleyerek üzerlerine, tam olarak Heaven'a doğru geliyordu. Gelen ekiplere kucağmdaki enkazı teslim ederken tek kelime bile etmemişti. Onu kucaklayan Adrian'ı anlık bir kucaklama ile karşılayıp daha sonrasında hedefine kitlenmişçesine üzerlerine doğru gerilen kaslarıyla devleşerek yürümeye devam etmişti. Şimdi tam karşısında duruyor ve kollarının arasında güçlükle ayakta tuttuğu kadına bakıyordu.

Alexander çıkan yangının sersemliğini yaşayan adamları son bir hamle ile savuştururken bütün odayı saran ısıdan bir çıkış yolu bularak harabe binada ilerlemeye başlamıştı. Tek amacı bir an önce Adrian'a emanet ettiği Heaven'ını bulmaktı. Geride bıraktığı adamlar sol kanattaki merdivenlerden inmek için hamle yaparken o da alevlerin daha yoğun gözüktüğü ama daha önce onu bağladıkları sağ kanada doğru yöneldi. Bir önceki yangından onu bağladıkları odada açılmış büyük bir boşluk ve aşağı kata inmeyi kolaylaştıracak bir eğim olduğunu biliyordu. Adrian'ın onu daha önce çıkarırken kullandı-

ğı arka yolu bir an bile unutmamış, her defasında zihninde canlandırmıştı. Odaya girdiğinde yerde çırpınan, bedeninin neredeyse tamamını alevlerin yaladığı Sally'i ilk olarak fark etmişti. Yanık et kokusu her yeri sararken alevler büyük ölçüde odanın diğer kısmını kaplamıştı. 'Kadın muhtemelen buraya sürünerek gelmiş olmalı,' diye düşünen Alexander geçip gitmekle kalmak arasında tereddüt yaşarken kadının yalvaran çığlığı bir anda onu geçmişinden bir anıya taşıdı. Adrian'ın sırtında ilerlerken sıkıştığı yerden haykıran eski karısının ruhu sanki şimdi bu binada dolaşarak onunla *katil* diye alay ediyordu. Bir defa arkasını dönmek zorunda kalmıştı, peki ya şimdi? O sırada duyulan patlama sesi ile Alexander lanet okuyarak sırtındaki çoğunluğu yırtılmış ceketi çıkarıp sarsılan binaya ve kulakları uğuldatan gürlemesine aldırmadan kadını saran alevleri uzaklaştırmıştı. Şuurunu kaybetmek üzere olan kadını kucağına alarak kendini alevlerin arasından bildiği yola doğru savurmuştu. Bir yandan da yüzünü alevlerin sıcak nefesinden korumaya çalışarak günün daha erken saatlerinde dilediği dileği hatırlayıp mırıldanmıştı.

"Tanrım gerçekten enteresan bir espri anlayışın var."

Daniel hiddet ve öfke vücut bulsa ancak karşısında duran bu adamla tasvir edilebileceğini düşünürken Alexander ondan hiç umulmayacak bir şefkatle, "Heaven..." dedi.

Bakışlarının her saniyesinden acı süzülürken patlamış dudağı ve açılmış kaşı ile cehennem kaçkınından hiçbir farkı yoktu.

Heaven gözlerini dikmiş dökülen yaşların bulanıklaştırdığı görüşünü odaklamaya çalışarak duyduğu bu sesin gerçekliğini anlamaya çalışıyordu.

Alexander ona doğru hiçbir hamle yapmaksızın yaş dolu donuk gözlerle ona bakan Heaven'dan bir an gözlerini ayırarak Daniel'a baktı. İçi sızlıyor, meleğini sonsuza dek kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

"O nasıl?"

Sesinin titrediğinin farkındaydı, ama umursamıyordu. Heaven'a dokunmak istiyor, ama dokunursa sanki kurumuş bir çiçek yaprağı gibi un ufak etmekten korkuyordu.

"O konuşmuyor. Bağırmıyor bile..."

Alexander acıyla gözlerini yumarak daha fazla kendine engel olamayıp Heaven'ı kendi kolları arasına çekti. Heaven'la tanıştığından beri belki de milyonuncu defa ağlamak istiyor ama gözlerine hücum eden yaşlara engel olmaya çabalıyordu. Şimdi zayıf olma zamanı değildi. Güçlü olmalıydı. Cennetinin papatyası için, cehennemini aydınlatan meleği için güçlü olmalıydı... Var gücüyle sıkarak Heaven'ı göğsüne bastırırken öptüğü saçlarına gömdüğü yüzünü hiç kaldırmadan duruyordu. İpince, bir kuşun kanadı gibi titrek bir ses duydu.

"Xander... Aşkım... Yaşıyorsun... "

"Senin için papatyam, senin için yaşıyorum meleğim."

Yanmış cesetler binadan çıkarılırken her şey sanki Heaven'ın dışında bir film karesi gibi gerçekleşiyordu. Etrafın soyutluğu bir bir canlanırken Heaven için gerçek olan tek birşey varsa o da kollarında onu sarmalayan Alexander'dı. Heaven yavaş yavaş vücuduna yayılan soğukla birlikte acılarını hissetmeye başladığında küçük bir titreme ile titremeye başladı. Kontrol için gelen ilkyardım ekipleri algılayamadığı şeyler söyleyerek yaklaştıklarında Heaven Alexander'a daha fazla sokularak ona dokunmalarına izin vermedi.

"İstemiyorum."

Heaven'ın sessizce çıkan sesi Alexander'a bir yakarış gibiydi.

"Hanımfendi sizi hastaneye götürmeliyiz. Yaralarınız var ve kontrolden geçmelisiniz."

Israrcı görevlinin yanında dikilen polis memurunun sözleri de Heaven'ın ağrıyan başına bir bıçak gibi sokuldu.

"Hanımefendi ifadenizi de almamız gerekiyor."

Her şey sanki üzerine geliyor, hiçbirini hatırlamak istemediği olaylar zihnine hücum ediyordu.

"İstemiyorum Xander."

Heaven başını kaldırmış yalvaran gözlerle Alexander'ın onu anlamaya çalışarak bakan gözlerine bakıyordu.

Alexander bakışlarını Heaven'dan çekmeden görevlilere "Hanımefendiyi duydunuz. Bir yere kaçmıyoruz memur bey. Yarın avukatımızla gelir ifademizi veririz. Sağlık kontrolünü de özel doktorumuz yapacak," dedi.

"Ama beyefendi..."

Alexander hiddetlenerek sağlık görevlisinin sözlerini yarıda kesti.

"Size ne diyorsam o! Şimdi bizi rahat bırakın."

Alexander'ın çıkışı ile ilk yardım pansumanları yapılmakta olan Adrian'ın yanında bekleyen Daniel koşarak geldi.

"Lütfen anlayışlı olun. Kolay şey atlatmadılar. Şimdi izninizle ben özel doktoru alıp hanımefendinin kontrollerini yaptıracağım. İçiniz rahat olsun."

Daniel sağlık görevlisini ikna ederek memura döndü.

"Siz de lütfen ısrarcı olmayın. Bay Romanov saygın bir iş adamıdır ve burada daha fazla oyalanmamalı. Aksi halde birazdan burası gazeteci dolar ve bu sizin olay mahaliniz için de hiç iyi olmaz öyle değil mi? Yarın uygun bir zamanda ifadelerimizi vermeye geleceğiz.

Hatta ben ve diğer arkadaşım hemen sizinle karakola gelebiliriz."

Bu sözlerin üzerine ikna olan polis memuru biraz da gazetecilerle uğraşmak istemeyerek gitmelerine izin verdi. Daniel doktoru çağırdıktan sonra Alexander ve Heaven'ı evlerine bırakarak Josephine ile yalnız bıraktığı kız kardeşinin yanına dönmeye karar verdi. Onları öylece bırakıp çıktıklarından beri hepsinin iyi olduğunu haber vermenin haricinde hiçbir şey anlatamamıştı ve genç kadınlar meraktan deliye dönmüş vaziyetteydi. Davetlilerden ayrılan Marcus'un onlara destek olmaya çalışması bile pek bir para etmiş olmayacak ki telefonu açtığında Jasmine'in ona haykırışı kulakları paralayacak derecedeydi.

"Hey Daniel."

"Efendim Adrian?"

"Otele mi dönüyorsun?"

"Evet. Jasmine'i alacağım ve o kadın da yanında onunda bırakılması gerekebilir. Marcus yanlarından ayrılmamış. Gittiğimde darağacında sallandıracaklar beni, doğru düzgün haber vermedik diye."

"Şanslısın dostum, Jasmine gibi biri var hayatında."

"O olmasaydı ne yapardım bilmem."

"Bekle de ben de geleyim seninle. Güvenlik kayıtlarını alıca. Bir de basma laf sızmaması için güvenlik ekibiyle otel çalışanlarını ayarlamam lazım. Bu saate kadar idare ettik ama bu saatten sonra iş kontrolden çıkmasın."

"Dinlenseydin biraz. Vuruldun."

"Ölmedim ya. Dinlensem ne yapacağım ki. Belki yolda şansım açılır evde bana bakacak bir kadın bulurum."

Adrian'ın göz kırparak alayla söylediği sözlere iki genç adam gülerek arabaya bindiler ve otele doğru yol aldılar.

"Doktor bey hastaneye gitmemizi gerektiren bir durum var mı?"

"Genel olarak bir sorun görünmüyor. Birkaç yara bere ve morarma dışında ciddi bir şey varmış gibi durmuyor, ama gene de hastaneye gitmiş olsaydınız daha iyi olabilirdi. En azından sabaha kadar kontrol altında tutulurdu. Gerçi en çok hasarı bilekleri almış bağlı oldukları için. Gerekli pansumanı yaptım. Yazdığım ilaçları kullanırsa iz kalacağını sanmıyorum. Vücudunda ve suratında oluşan morluklarla şişlikler var. En çok bacaklarına darbe almış. Kırık ya da çatlak yok. Bir de bahsettiğiniz durum var. O konuda birşey söyleyemeyeceğim. Öyle bir durum varsa yıkanmadan hastanede gerekli işlemler yapılmalı."

"O herifler yanarak geberdi zaten. Daha fazla Heaven'ı üstelemek istemiyorum. İstediği zaman anlatacaktır."

"O halde geceyi dikkat ederek geçirin. Başına aldığı darbeler çok ciddi görünmüyor ama gene de siz sabaha kadar herhangi bir değişikli görürseniz vakit kaybetmeden hastaneye gidin."

"Teşekkür ederim doktor."

Alexander doktoru kapıdan geçirdikten sonra derin bir nefes alarak merdivenlere doğru ilerledi. Heaven'ı canım önünde dışarı seyrederken bulduğunda ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. Ona dokunup dokunmamak konusunda kararsız, öylece onu izledi bir süre. Lafa nereden başlayacağını bilememek onu çok fazla rahatsız etse de bir şekilde bütün acılarını silmek istiyordu. Aklından nelerin geçtiğini bilememek onu neredeyse öldürecekti. Belki de onu artık istemeyecekti. Bütün bunlar onun yüzünden başına gelmemiş miydi? O has-

talıklı kadını yanına almasaydı ya da daha çok önemseyip dikkat etseydi... Gene bir şekilde küçük kadını zarar görmüştü. Olayın şokuyla orada ona sarılmıştı ama ya şimdi onu iter ve istemezse... Onu bırakmaya hazır değildi. Yapamazdı. Doktorun bıraktığı ağrı kesicilerin halen oldukları yerde durduğunu gördüğünde genç kadına yöneldi.

"Heaven? Ağrı kesicileri yutmamışsın..."

Heaven bakışlarını dışarıdan ayırmadan "İstemiyorum," dedi.

"Çok fazla canın yanıyor olmalı. İlaçları almalısın."

"Yansın."

"Saçmalama! O ilaçları içeceksin."

Alexander hiddetlenmiş, ilaçları bir çocuk gibi almayı reddeden Heaven'a sesini yükseltmişti. Loş ışıkta cama yansıyan görüntüsünden Heaven acıyla gözlerini yumduğunu fark edince telaşla ona yaklaşarak elini kaldırdı ve tam ona dokunacakken elini havada yumruk yaparak indirdi.

"Heaven lütfen. Lütfen meleğim bunu yapma. Neden canının yanmasını istiyorsun?"

Yumulu gözlerini açan Heaven camdaki yansımada Alexander'ın gözleri ile buluştu. Titreyen alt dudağı ağlamamak için kendini zorladığını belli ederken bakışları acı doluydu.

"Heaven yapma. Konuş benimle."

Heaven sustukça çaresizliği kapana kısılmış bir hayvan gibi içinde dönüp duran Alexander daha fazla dayanamayarak kolundan tutarak Heaven'ı kendine çevirdi. Heaven'ın bakışları kolunu kavrayan ele kaydığında başını utançla önüne eğerek geri çekilmeye çalıştı.

"Kaçma benden Heaven. Konuş benimle..."

"B-ba-na d-d-do-kun-ma."

Heaven'ın dudaklarından zorlukla dökülen kelimeler Alexander'ın başından aşağı kaynar bir su gibi indi...

Elini çekmek istememesine rağmen genç kadını daha fazla rahatsız etmemek için yavaşça kaydırarak indirdiğinde, duyduğu sözler şok içinde ağızının açılmasına sebep oldu.

"B-ben ki-r-liyim. S-sana layık d-de-ğilim."

Heaven'ın tüm bedeni titrerken dudaklarından dökülen sözlerine eşlik eden gözyaşları ile kapanan gözleri Alexander'ın ağızından süzülen küfrü duymasına engel oldu.

Alexander, Heaven'ın kolundan düşen elinin tersine bütün bedeniyle onu kavrayarak var gücüyle sarıldı. Heaven uzaklaşmak için direndikçe Alexander içini yakan acıyla onu kavradı ve bir dua fısıldar gibi milyonlarca öpücüğünün arasında Heaven'a "Sen benim papatyamsın, meleğim, cennetimsin... Kimse ama hiç kimse seni kirletemez... sen en temiz olansın ve varsa bir kirli o da biziz... esas ben sana layık değilim ama senden vazgeçemem... Sen benimsin..." diye fısıldadı.

Alexander'ın dudaklarından dökülen sözlerle son direnci de yıkılan Heaven hıçkırıklar içinde kendini onun kollarına ve şefkatle karışık tutku dolu öpücüklerine teslim etti. Acıyan teni umurunda bile değildi. Dudakları dudaklarıyla buluştuğunda dudağının kenarından sızan kan Alexander'ın derin bir nefes alarak durmasına sebep oldu. Heaven'ın başını iki elinin arasına alarak alnını alnına dayayıp gözlerini yuman Alexander, derin solumalarının ardından kontrolünü tekrar ele aldı.

"Hadi meleğim, şu hapları iç ve seni yıkayalım."

Alexander, Heaven'a kırılacak bir porselenmiş gibi davranarak kucağına aldı ve banyoya götürerek küvetin içine bırakıp musluğu açtı. Suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra önce Heaven'ın üzerinde görevlilerce verilen kıyafetleri çıkardı ardından da kendi gömleğini çıkararak yere savurup küvetin yanına diz çöktü. Soran gözlerle bakan Heaven'a gülümseyerek "Bu akşam din-

leneceksin küçük hanım. Şimdi seni ben yıkayacağım ve sonra yatıp uyuyacaksın," dedi.

"Peki."

Alexander sessizce Heaven'ın bütün vücudunu sabunlarken her bir morluğun ve şişliğin yerini ezberliyordu. Yanağındaki tokat izine içinden küfrederken bileklerindeki ip kesiklerine lanet okudu sessizce. Nasıl kıymışlardı meleğine... kendisi tenine dokunmaya bile kıyamazken nasıl canını yakabilmişlerdi? Sinirlenen ruh haliyle sertleşen hareketleri Heaven'ın canını acıttığında kendini toparlayarak alnına küçük ve şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Heaven'ın söylediği sözler aklını kurcalasa da detaylarını ona sormaya korkuyor, o anları ona yeniden yaşatmak istemiyordu. O adamların yanarak ölmemiş olmalarını diledi. Onları kendi elleri ile lime lime doğramayı öyle çok istiyordu ki... Bundan sonra Heaven'ı gözünün önünden bile ayırmayacağına emin olduğunu düşündü ve yavaşça sabunu Heaven'ın bacaklarının arasına doğru kaydırdı. Heaven küçük bir şaşkınlık ve refleksle bacaklarını kapatmak istediğinde Alexander hiçbir cevap beklemeden hüzünle mırıldadı.

"Sana ne yaptılar meleğim?"

Kısa bir an aralarına yayılan sessizliği Heaven'ın hayret veren sesi bozdu.

"Beni bağladılar... Sonra ü-üzerimdekileri yırtıp... d-do-kun-dular... Ben çırpındıkça vurdular. D-du-dakları vücudumda dolaştıkça ölmek istedim." Heaven fayanslara bakan sabit bakışlarını kafasına çevirerek Alexander'ın gözlerine yöneltti. "Senin gelmeni istedim. Dua ettim. Beni b-bu-lmanı istedim bencilce..." Heaven sustu ve yutkundu. "S-san-a z-ara-r v-er-s-e..."

"Şıışş tamam papatyam, tamam geçti. Bana zarar veremezler. Sen olduğun sürece kimse bana zarar veremez... Şıışşş ağla ve unut hepsini..."

Heaven ıslak bedeniyle ne kadar süre Alexander'a sarılarak ağladığını bilmiyordu, ama Alexander yetişmeseydi ona yaptıklarının devamında neler yaşayabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Hıçkırıkları ve gözyaşları dindiğinde Alexander geri çekilerek yüzünü kavradı ve alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra gözlerinden başka bir yere hiç bakmak istemediğini düşünerek "Sen benimsin meleğim. Bunu hiç kimse ya da başına gelebilecek hiçbir şey değiştiremez. O hayvanlar sana başka türlü zarar verebilmiş bile olsa bu değişmezdi... Bütün olanlar ya da olabilecekler senin suçun değil ve olamaz," dedi.

Heaven gözlerini hafifçe kapatarak Alexander'ın dudaklarına uzandı ve dudağının kenarındaki acıya aldırmadan küçük bir öpücükle dudaklarını dudaklarına değdirdi. Heaven'ın bu hareketiyle önce şaşıran Alexander çabucak toparlayarak içindeki çağrıya engel olamadı ve kendisinin olanın dudaklarını büyük bir tutkuyla öperek düşlerinin içine aldı. Aralarındaki öpüşme kısa zamanda tutkulu bir sevişmeye dönüşürken Alexander, Heaven'ı incitmekten korkuyordu.

"Yaraların..."

"Umurumda değiller.. Lütfen yalvarırım sil o dokunuşları benden..."

Heaven'ın sözleri bir bıçak gibi yüreğine düşerken bildiği en iyi şeyi yaptı ve pantolonundan kurtulup bütün bedenini küvete kaydırarak Heaven'a tutkuyla sahip oldu.

Heaven gözlerini bir an bile yummak istemiyor, karşısında bedeniyle ona tapınan bu adamı hafızasının her köşesine kazıyarak zihninden silinemeyen görüntülere yer bırakmamak istiyordu. Şefkat ve tutkunun acı ve zevkle karıştığı bedeni Alexander'ın her darbesi ile doruklara tırmanırken içinde yükselen kadının çığlıkları

banyonun fayanslarında yankılanıyordu. Ruhun bedenden ayrılışına şahitlik edercesine Alexander'ın ritmine ayak uydururken küçük dişleri ile kavradığı omzunu minik dil darbeleri ile ödüllendirip saçlarına doladığı biçimli parmaklarıyla başını kendi göğsüne bastırarak dilinin dolaştığı yerlerden kalbinin derinliklerine gömüyordu. Alexander onun her şeyiydi... Dudaklarından dökülen çığlıkları karşılayan Alexander'ın inlemeleri birbirine karışırken tek bir vücutta bütünleşen bedenleri zevkin doruklarına titrediğinde Heaven artık Alexander olmuştu. Tek bir ten... Tek bir koku... Tek bir kalp...

Duvara yaslanmış sırtının gevşemesi ile erkeğinin kavradığı bacaklarının salınmasını takip eden başı Alexander'ın omuzuna düşerken bir cümle sessizce aralarında süzüldü.

"Seni seviyorum Xander..."

Alexander kendine geldikten sonra itinayla Heaven'ın bütün vücudunu ve saçlarını yıkayarak kendi bedenini de temizledi. Tekrar porselen bir bebek tutarmışçasına kendi beline sardığı havlunun eşiyle kadınının tüm bedenini kurulayarak kucağına alıp yatağına taşıdı. Onu kaybetmekten deli gibi korkuyor, içinde derinlere hapsetmek istiyordu. Yükselen korkularını bastıramadıkça onu bir fanusa kapatma arzusu içini dolduruyordu. Yatakta kollarının arasında yatan masum kadına, kendi kadınına bakarken bir kere daha onu o şekilde görmeye dayanamayacağını düşündü. Ona zarar gelmesine, onsuz olmaya dayanamazdı. Papatyam diye sessiz bir inilti çıktı yüreğinden. Bir başkası ile evlendirmeyi nasıl da düşünebilmişti? Ona sahip olmaya kalkacak her erkek düşmanı sayılırdı. Onu kendinden sakınırken başka bir erkeğin gözlerinin içine bakabileceğini düşünmek bile içinde derin bir hiddetin alevlenmesine sebep oldu... Heaven'ı, cennetini kaybedemezdi.

Adrian Daniel ile birlikte otele girdiğinde onu kucaklayan kadına yan gözle bakarak güvenlik elemanları ile ilgilenmeye koyuldu. İki kadında Daniel'ı markaja almışken Marcus, Adrian'ın yanına yaklaştı.

"Onlar nasıllar? Heaven? Sormaya korkuyorum ama iyi mi?"

"İyi olacak umarım. Olayın şoku henüz üzerinde ama Alexander'ı hiç böyle görmemiştim."

"Ben onu daha... piçin... şey.."

"Daha piç kurusu, acımasız hayvanın teki bilirdin değil mi?"

"Evet, aslında öyle ifade etmek istemezdim, ama kelimenin tam anlamıyla öyle."

"Öyleydi... Son zamanlarda yıkılmak üzere çatırdasa da tam olarak acımasız hergelenin tekiydi, ta ki Heaven ile karşılaşana kadar. Şimdi eline uçurtma verilmiş çocuk gibi."

"Uçurtması elinden kaçarsa?"

Adrian düşünceli gözlerle Marcus'a baktı. Yıllardır can yoldaşlığı ettiği adamı o zaman kaybederdi ve bunu söylemeye dili varmıyordu.

"Dua edelim de öyle birşey olmasın."

"Danny sen delirdin mi? Nasıl olur da bize haber vermezsin?"

"Jasmine, Adrian vuruldu ve onun dikişleri falan derken..."

"Aman Allah'ım gerçekten mi? Nasıl olur? Kim vurdu? Nasıl vurdu?"

"Jasmine dur, sakin ol. Tamam birşeyi yok. Kurşun sıyırdı kolunu. Sadece biraz dinlenmesi lazım."

Jasmine yan gözüyle Marcus ile konuşmakta olan uzun boylu genç adama baktı. Bütün heybeti ile dikilirken bandajlı kolu üzerindeki ceketten belli olmuyordu. Uzaktan gören biri için yakışıklılığından ve gücünden hiçbir şey kaybetmemiş gibi dursa da gözlerinden ve yüzünden acı ile karışık yorgunluk akıyordu. Bir an gözleri buluştuğunda Jasmine utanarak kızardı ve hemen önüne dönerek Daniel'ın boynuna sarıldı.

"Ohh Daniel, senin birşeyin yok ya? Tanrı seni bize bağışladı. Tanrım... ya seni de vursalardı? Ya o yangında birşey olsaydı."

"Küçük hanım, başladın gene senaryolar yazmaya."

Daniel'ın gülümseyen alaycı tavrıyla kaşlarını çatan Jasmine hemen kendini geri çekerek Daniel'ın sol koluna küçük bir şaplak attı.

"Seni alaycı çocuk! Sorarım ben sana o senaryoların hesabını! Hem daha bütün olayı anlatmadın. Nasıl oldu? Heaven nasıldı? Şimdi nerede. Yürü hadi... Josephine, kalk gidiyoruz. Heaven'ı görmeliyiz. Ne yaptınız ona?"

"Dur dur... Jasmine Tanrı aşkına birazcık sakin ol... Gene çenen açıldı. Heaven iyi ve şu anda Alexander'ın bizi görmek isteyeceğini hiç sanmıyorum. Daha sonra kadın kadına konuşursunuz ve her şeyi o size anlatır."

"Hayır efendim. Bir de kızı öyle üzemem. Sen anlatacaksın..."

"Uff Jasmine bir eve gidelim. Söz tamam anlatırım."

İki kardeşin atışmalarını izleyen Josephine, imrenerek hafifçe gülümsedi. Onun hiç sahip olamadığı ve olamayacağı bu aile sıcalığı Jasmine'in telaşlı merakıyla onu da sarmalamış, içini özlemle doldurmuştu. Heaven iyi olduğuna göre artık daha fazla kalmasına gerek olmadığını düşünerek kapıya doğru ilerleyecekken kolunu kavrayan bir elle irkildi. Bakışlarını çevirdiğinde ko-

kolunu tutan güçlü elin sahibi onu tedirgin edecek kadar derin bakışlarla yüzünü inceliyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Geç oldu. Eve bırakayım sizi."

"Gerek yok Valerian. Ben giderim."

"Geçen gün ki şeyle gideceksen korkarım bu saatte seni onunla bırakamam. Hayret, Arthur'un bu kadar cimri olduğunu bilmiyordum"

Josephine kolunu çekeleştirerek kurtaramayacağını fark ettiğinde sırtını dikleştirdi ve başını havaya kaldırarak hafif kısılmış gözleriyle genç adamın gözlerinin içine bakarak, "Bunun sizi ilgilendiren bir durum olduğunu zannetmiyorum. Şimdi izninizle bu defa kolumu alma şansım varsa bu şansı değerlendirmek istiyorum. Zira sizde benden parça toplamak âdetiniz olmak üzere," dedi.

Marcus bir an şaşırarak kadının tutmakta olduğu ince koluna baktı ve parmakları usulca açıldı. Bu kadının iğneli sözlerine itaat etmek o kadar kolaydı ki... Neler saçmalıyordu böyle?

"Keyfiniz bilir küçükhanım. Size iyi geceler."

Marcus arkasını dönüp giderken Josephine'in omuzları usulca aşağı indi ve büzün dolan gözleri Jasmine'in gözleriyle buluştu. İki kadın da birbirlerine anlayışla bakarak sessizce çıkışa doğru ilerlediler.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Endişeler

Jasmine bir önceki gece üzerine giydiği elbiseye bakarken iç geçirdi. Öyle çok beğenmişti ki, her an karar değiştirmekten korktu. Bu elbisenin fiyatı bir servetti onun için ve ona bakarken hayatta sahip olamayacaklarını bilmek içini acıtıyordu. Yatağında uyuyan Adriano'ya bakarken gözleri dolu dolu oldu. En büyük serveti ona bir armağan gibi gelen küçük Adriano'su ve onun sevgisiydi. Bu elbisenin parasıyla ona alabileceklerini düşünerek verdiği kararın sebeplerini kendine hatırlattı. Küçük oğlu için her imkânını kullanacak ve ona bir babanın eksikliğini yaşatmayacaktı. Hem zaten böyle bir elbiseyi bir daha nerede giyerdi ki? Daniel isterse elbisenin onda kalabileceğini söylemişti, ama ona daha fazla yük olmak istemiyordu. Adriano'ya hamile kaldığından beri yeterince yük olmuş ve buna rağmen Daniel bir gün olsun onlara olan anlayışı ve şefkatini eksik etmemişti. Onun da zorlandığını biliyordu Jasmine.

Elinden birşey gelse her ikisi için de anne babalarının hayatta olduğu o güzel günlere geri dönerdi. En azından o aptalca hayale kapılıp hamile kalmazdı -ki bu bile Daniel'ın yükünü hafifletmeye yeterli olurdu muhakkak. Jasmine yaşaran gözlerindeki yaşları bastırarak uzanıp Adriano'nun saçlarını okşadı. Yeşil gözlerini on-

dan almamış olsa da siyaha yakın saçlarını kendisinden aldığı apaçık ortadaydı. Küçük Adriano çok akıllı bir bebekti. Onun hüzünlendiği zamanları anlar ve onu mutlu etmek için şirinlikler yapmaya çalışırdı. Şimdi uyumuyor olsa mutlaka ona sarılıp küçük çenesiyle boynunu gıdıklardı. Jasmine aklına gelen görüntülerle küçük bir gülümseme eşliğinde gözünden süzülen bir damla yaşa engel olamazken halen elinde tuttuğu elbiseye iç çekerek bir kez daha baktı.

O gece harika olmak istemişti. Bir geceliğine de olsa büyüleyici olmak, dimdik herkesin karşısında ayakta durmak istemişti. Babası bilinmeyen bir çocuğu dünyaya getirmek kendi Katolik İtalyan çevrelerinde oldukça zorlayıcı olsa da Daniel, kimsenin hakkında konuşmasına izin vermemişti. Oturdukları küçük İtalyan mahallesinde dedikodular en azından onun duymayacağı şekilde yapılıyordu. O da bu kadarına katlanabilmişti bunca zamandır. Birkaç iyi dost dışında pek kimseyle görüşmediği için çok da sorun etmemişti. Daniel onun için bir abiden çok daha fazlası olmuştu ve bir gün bu borcunu mutlaka ödeyecekti. Şimdi işe gitme zamanı, diye düşünürken iş çıkışında elbiseyi mağazaya teslim etmek üzere poşetine yerleştirdi. Sağ salim teslim ettiğinde derin bir nefes alacağı kesindi. Jasmine istemeyerek de olsa eğilerek Adriano'yu masum uykusundan uyandırmak için yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, bambino... Hadi uyan meleğim artık işe gitme zamanımız geldi."

Adriano çocuklara has meleksi sesi ile açamadığı gözlerinin arasından mırıldandı.

"Ama ben gitmek istemiyorum. Uykum var."

"Gitmemiz gelek bambino, para kazanmamız gerek."

"Danny kazansın."

Adriano'nun mızıldanan sesi Jasmine'i bir kez daha hüzne boğdu. Yaşıtları gibi uyumak yerine onunla bir-

likte ütüye gittiği evlere sürüklenmek zorunda kalıyordu. O an için onun uykusunu daha önde tutup işi boş vermek istedi, ama zaten onu çocuğu ile kabul eden evler çok azken bulduğu bu fırsatı da kaçıramazdı. Bırakabileceği bir yeri olsa çok daha iyi şartlarda daha iyi para kazanabilirdi, ama Adriano henüz çok küçüktü ve onu yanından ayırmak istemiyordu.

"Angelo, hadi ama. Söz, gittiğimizde uyumaya devam edebilirsin, ama şimdi gitmeliyiz."

Adriano kaçışın olmadığını anlayınca mızırdanarak pazarlığa tutuştu.

"Ama bana baba anlat o zaman."

"Peki küçük pazarlıkçı. Bu gece yattığımızda anlatırım, hadi bakalım şimdi doğru banyoya."

Küçük Adriano ayaklarını sürüyerek yataktan inerken Jasmine her şeyin daha güzel olacağını kendine milyonuncu defa hatırlattı. Bir gün daha iyi bir iş bulacaktı ve her şey daha güzel olacaktı.

Jasmine ütüye gittiği evin huysuz sahibi adamdan parasını aldıktan sonra Adriano'nun yakınmalarına dayanamayarak, oğlunu her zaman ona yardımcı olan karşı komşusu Millie'ye bırakmaya karar verdi. Millie altmışlı yaşlarında, hiç çocuğu olmamış hoş bir hanımdı. Subay eşi erken yaşta vefat ettiğinden beri tek başına kendi dünyasına kapalı yaşayan Millie onların varlığıyla huzur bulduğunu söylese de, Jasmine orta yaşlı kadını fazla zorlamamak adına sadece nefes almaya ihtiyaç duyduğu zamanlarda Adriano'yu ona bırakırdı. Millie'nin kapısını çaldıktan sonra beklemeye başladı. Açılan kapıda beliren, yaşından çok daha genç görünümlü Millie onları sevgiyle kucakladı.

"Hoş geldin meleğim. Küçük beyi özlemiştim artık."

"Millie, kurabiye."

Adriano büyük bir sevgiyle Millie'yi kucaklarken bir onunla mutfakta vakit geçirmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırlatmaktan geri kalmamıştı.

"Merhaba Millie, senden rica etsem bir saat kadar Adriano'ya bakar mısın? Halletmem gereken bir iş var da."

"Ne demek bambina, seve seve. Her zaman sana diyorum. Hatta işe giderken bile bana bırakabilirsin diye. Küçük bey beni hiç yormuyor, tam tersine mutlu ediyor. Sen abin ve Adriano benim hiç sahip olamadığım çocuklarım ve torunumsunuz."

"Ah Millie deme böyle... Sen olmasan ben ne yapardım."

Genç kadın yaşaran gözleriyle Millie'nin boynuna sarılırken gerçekten de o olmasa ne kadar zor günler geçireceğini düşündü. Daniel işteyken Adriano'yu doğurduğu ilk zamanlar ona tek destek olabilen Millie olmuştu. Bir annenin kendi kızı için yapacağı her şeyi ona yapmış, ona ve Adriano'suna çok iyi bakmıştı. Ona kalsa halen buna devam ederdi, ama Jasmine onun da yaşlandığını ve yorulmaya başladığını biliyordu.

Jasmine elbisenin alındığı lüks mağazaya geldiğinde içeride kendisini bir yabancı gibi hissetti. Üzerindeki ikinci sınıf kıyafetlere bakan mağaza çalışanları onun burada ne aradığını sorgular gibiydi. Çok geçmeden yanına gelen bir mağaza görevlisi, dik omuzları ve kalkık burnuyla ona tepeden konuştu.

"Hanımefendi, size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Jasmine bu tip yerlerde her zaman kendini rahatsız hissederdi. İnsanların ona parası olmadığı için daha farklı muamele ettiği yerlerdi burası. Bir an sinirlenerek elbiseyi de alıp çıkmayı düşünse de son dakikada Adriano'yu ve parayı aklına getirip kendini zorlayarak "Bu elbiseyi iade etmek istiyorum," dedi.

"Öyle mi, neden?"

"Beğenmedim."

"Alırken görmediniz mi?"

Jasmine giderek sinirlenirken daha fazla dilini tutamayacağını hissedebiliyordu. Omuzlarını dikleştirip başını havaya kaldırırken adeta kazanmak üzere olduğu bir savaşa hazırlanıyordu.

"Bana bakın hanımefendi, size burada insanların işine burnunuzu sokmanız ve üzerinize vazife olmayan soruları sormanız için mi para veriyorlar? Keyif benim zevk benim. Beğenmedim. Daha soracağınız zekâ seviyesi düşük soru yoksa bir an önce işlemleri yapın."

Görevli kadın sinirlense de bunu ifade etmemeye çalışarak Jasmine'e kasayı işaret edip yürümeye başladı. Kasaya geldiklerinde faturayı sanki bir ansiklopedi okur gibi yavaş yavaş tüm detaylarıyla inceleyen kadın daha sonra elbiseyi aynı yavaşlıkla incelemeye başladığında Jasmine parmaklarını tezgâha vurarak kendi kendine mırıldandı.

"Çattık..."

Tam da o anda görevli kadın bakışlarını kaldırarak keskin gözleriyle bir zafer kazanmışçasına Jasmine'i süzerek konuştu.

"Bu elbiseyi geri alamayız. Üzerinde hasar var."

"Ne demek hasar var! Nasıl olur?"

Jasmine kadının ona gösterdiği kumaşın iç astarındaki yırtık ile ne yapacağını bilemedi. Heaven için koşuştururken bir ara olmuş olabilirdi.

"İç astarında. Ne önemi var ki, tamir edilebilir."

"Kusura bakmayın. Hasar görmüş ve kullanılmış eşyaları geri alamayız. Yoksa bazı uyanıklar bu durumdan faydalanmaya çalışıyorlar."

"Ne demek istiyorsun sen! Beni uyanık davranmakla mı itham ediyorsun!"

Jasmine bir hışım kadının elinden elbiseyi çekerek

alırken gözlerini zorlayan yaşlara mani olmaya çabalıyordu. Ne yapacaktı şimdi? Bütün bir aylık kazancını bile verse bu elbisenin parasını karşılayamazdı ve Daniel'dan böyle birşey için para istemek zorunda kalmak ona ölüm gibi geliyordu. Hepsinden de öte karşısındaki şu kadına karşı rezil olmak onu daha da çok sinirlendiriyordu. Aklında çıkmaz sokak gibi düşünceler çalkalanırken yanlarına yaklaşan başka bir erkek görevlinin konuşmasıyla irkildi.

"Pardon hanımefendi. Sanıyorum bir yanlış anlaşılma olmuş. Elbise ile ilgili bir problem mi var?"

"Evet, elbiseyi iade etmek istedim ama iç astardaki yırtık sebebiyle geri alamıyormuşsunuz."

"Öyle mi? İzin verirseniz ben bir bakayım."

Olanca saygısıyla uzanarak Jasmine'den elbiseyi alan görevli yanındaki elemanı da küçük bir baş hareketi ile oradan uzaklaştırdı. Jasmine şaşkınlıkla bu beyin mağaza müdürü olduğunu fark ettiğinde az sonra daha da rezil olmaktan korktu.

"Ah hanımefendi, mağazamız adına çok özür dileriz. Size kusurlu ürün satmış olmaktan utanç duyuyoruz. Derhal paranız iade edilecek ve lütfen bir daha herhangi bir ihtiyacınız olduğunda mağazamıza gelmekten çekinmeyin. Böyle birşeyin bir daha yaşanmayacağını size bizzat temin ederim."

Jasmine ağzı bir karış açık şaşkınlıkla adama bakakaldı. Etrafına bakınarak az sonra nereden birilerinin çıkıp da "Kamera şakası!" diye bağıracağını kestirmeye çalıştıysa da adamın kasaya geçerek ona elbisenin parasını iade edişini sanki rüyada gibi izledi.

Hızlı adımlarla mağaza dışına kendini atmaya çalışırken sırtında hissettiği keskin bir bakışla bir anda arkasını döndü. Bu bakışı her zaman, nerede olsa hissedebilirdi. İlk gördüğü an kadar büyüleyici bakan yeşilin en güzel tonu gözler, onun laciverte çalan mavi gözleriyle

buluştu. Jasmine bütün vücudunda bir yanma hissederken kesilen soluğu ona bir an önce Daniel'ın korunağına geri dönmesi gerektiğini hatırlattı. Daniel yanında yokken böyle bir karşılaşmaya hazır değildi.

Adamın ona doğru yaptığı hamleyle telaşa kapılarak arkasını dönüp kapıya doğru adımlarını hızlandıran Jasmine, istem dışı kapıdan çıkmadan son bir defa daha dönüp baktığında az önceki mağaza müdürünün elinde iade ettiği elbise ile adama birşeyler anlatmakta olduğunu gördü. Genç adam eskisinden daha da yakışıklı ve heybetli görünüyordu. Jasmine adamın bakışlarını yakalayan gülümsemesi ile kendini ani bir hareketle dışarı havanın keskin ferahlığına attı. Sonbahar mevsimi geldiğini belli ederken Jasmine'in düşünceleri bir anda mağaza müdürünün elinde, onun iade ettiği elbise ile ne anlatıyor olabileceğine kaydı. Belki de yeniden satmaya çalışıyorlardı elbiseyi. Muhtemelen bir sevgilisi vardı adamın ve ona bir sürpriz yapacak olabilirdi. Jasmine içine dolan düşüncelerle kabinin burulduğunu hissetti. Kıskanmış mıydı? Ne hakkı vardı ki? Sadece bir gecesini feda ettiği bir adamı kıskanmaya ne hakkı olabilirdi ki? Yaşlarını artık daha fazla zaptedilemediği gözleri, acı bir çığlık gibi çırpınırken ısırdığı alt dudağından gelen bakırımsı tat ona gerçekliğini hatırlattı. Adam her zamankinden daha da muhteşemdi ve Jasmine'in içi acıyordu.

Alexander olayların ardından Heaven için koruma tutmaya kadar her türlü girişimde bulunsa da genç kadın bunu reddetmişti. Heaven morlukları iyileşene kadar çiftliğe gitmek istememişti. Dedesini de panikletmek ve üzmek istemiyordu. Her zamanki gibi onunla telefonda konuşurken başına gelenleri anlatmamaya özen göstermiş ve basında da yer almadığı için her gün şükretmişti.

Dedesi onsuz çiftliğin bomboş olduğunu söylediğinde Heaven'ın içi büyük bir özemle burkulmuştu. Ancak dedesine onsuz neler yaptığını sorup sağlığına dikkat etmesini tembihlediğinde yaşlı Mirdland çapkın bir gülüşle Mathilda'nın ona gayet iyi sahip çıktığından bahsetmiş ve Heaven'ın aklını karıştırmıştı. Küçükken bir ara Mathilda'nın dedesine ne kadar çok yakıştığını düşünüp onu kaybetme korkusuyla kıskansa da büyüdükçe bunu dilemiş, ancak aralarındaki seviyeli diyalogları onların arasında hiçbir şey olamayacağı konusunda onu ikna etmişti. Oysa şimdi bu ikiliyi yakından görmek için çıldırıyordu. Çiftliğe ilk geldiği zamanlar dedesini nasıl da Mathilda'dan kıskandığını ve onu yollaması için yalvardığını hatırladıkça kendi kendine gülüyordu.

Heaven'ın dedesi ile konuşmalarını her defasında bütün dikkatiyle dinleyen Alexander, öyle çok kaybetme korkusu içinde yaşamaya başlamıştı ki, artık Heaven onu bir daha böyle bir şeyin başına gelmeyeceği yönünde telkin etmeye çalışıyordu. Alexander paranoya halinde ona on adımdan fazla yanaşan her erkeği potansiyel düşman olarak algılıyor ve gardını alıyordu. Heaven her baktığında gözlerini üzerinde yakalamaktan hoşnut olsa da onun bu abartılmış sahiplenici ve koruyucu tavrı zaman zaman nefes aldırmıyordu. Ben ile yaptıkları günlük egzersizler ve küçük alışveriş kaçamakları bile Alexander'ın tüm gün surat asarak etrafa eziyet etmesine yetiyordu.

Ofisten çıkmaya hazırlanan Heaven masasında oturmuş çalışıyor gibi görünerek parmaklarını masaya vura vura onu izleyen Alexander'a döndü.

"Xander, keser misin şunu? Ben çıkıyorum. Ben ile buluşup market alışverişi yapacağım ve o bana özel bir yemek tarifi verecek. O yüzden direkt eve geçeriz." Heaven halen, sabah ona manidar bir şekilde gülümseyip biraz fazla samimi iltifat eden pazarlama müdürünün çenesini kırarak kovan Alexander'a kızgındı. Evet ada-

mı o da sevmiyordu, ama çenesini kırmadan da halledebilirlerdi. Alexander bu aralar gereğinden fazla şiddetli öfke patlamaları yaşıyor ve söz konusu Heaven olduğunda gözü hiçbir şeyi görmeden yakıp yıkıyordu.

"Tanrı aşkına Heaven, bu Ben senin terapistin değil mi? Ne zamandan beri aşçılık kursu işletmeye başladı bu lanet olasıca her bir halttan anlayan herif."

Alexander temposunu hiç kesmemiş, hızlı hızlı parmaklarını masanın üzerinde bir ritim oluşturacak şekilde vurmaya devam ediyordu.

"Xander ne demek şimdi bu? O artık benim dostum. Hem bütün bunlar yaşananları unutmam için iyi bir dikkat dağıtma yöntemi oluyor. Ben bu ara Fransız yemekleri kursuna gidiyor. Orada öğrendiği birkaç tarifi öğretecek bana da. Bu beni mutlu ediyor."

Heaven'ın düşen kaşlarıyla onun üzülmesine daha fazla dayanamayan Alexander, Ben'i kovalama işini biraz daha erteleyerek yelkenlerini suya indirdi.

"Pekâlâ küçük hanım. Ben eve gelene kadar o yemek pişmiş olsa iyi olur. Zira eve geldiğimde ortalıkta dolaşan Ben adında bir solucan görmek istemiyorum."

Heaven, Alexander'a yaklaşarak oturmakta olduğu koltuğa doğru eğildi ve yüzünü avuçlarının içine alarak dudaklarını dudaklarına mühürledi.

"Xander... Seni ne çok sevdiğimi bir anlayabilsen... Aşkım..."

Bu sözlerle birlikte gelen öpücükler Alexander'ı hem germiş hem de mutlu ederek rahatlatmıştı.

"Ah papatyam, ben senle ne yapacağım? Beni her anlamda deli ediyorsun."

Heaven beklediği cevap bu olmasa da dudaklarını hiç çekmeden öpücüğünü derinletip Alexander'ın da kendince onu sevdiğini kendine hatırlatmaya uğraştı. Onsuz yapamadığı kesindi ama ya güven? Güvenin olmadığı bir sevgi, sevgi olabilir miydi?

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sırlar

Adrian telaş içerisinde holdingden çıkmadan Alexander'ı yakalamaya çalışıyordu. Alexander'ın duyacaklarından hiçte memnun olmayacağını bilerek az önce aldığı haberi en az hasarla nasıl atlatabileceklerini düşünüp duruyordu. Son gelişmelerin üzerine bu tuz biber ekmişti. Bina çıkışında Alexander'ı yakaladığında derin bir nefes aldı.

"Hey, Alexander! Bekle biraz. Sana söylemem gereken birşey var."

Adrian'ın ikazı ile geri dönen Alexander adımlarını hızlandırarak ona yaklaşırken bir yandan da bir an önce evine gitmeye sabırsızlanıyordu.

"Ne var Adrian? Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli olsa iyi olur."

"Alex, durum ciddi. Bunu ortalıkta konuşamayız. Senin odana çıkalım."

"N'oldu Adrian? Bu kadar devlet sırrı gibi olan şey nedir Tanrı aşkına?"

"Sus ve beni takip et. Bu gerçekten önemli."

Yukarı ofise çıkarken Alexander için için homurdanmaktan kendini alamıyordu. Kaç saattir Heaven evde onu beklerken burada Adrian ile vakit öldürmek onu deli ediyordu. Günlerdir o Ben denen herifin ona öğ-

rettiği iğrenç tarifleri üzerinde denemesini tek bir şartla kabul etmişti o da elmalı turta sözüydü. Bugün artık o turtayı alma günüydü ve bunu uygun bir seremoni ile yapacaktı. Aklına gelen çeşitli görüntülerle için için sırıtırken en sevdiği turtanın bile artık Heaven ile başka anlamlar ifade ettiğini düşündü. İlk defa olarak bundan korkmadı. Daha önce hiç sorgulamadığı bir biçimde ona güvenmek istiyordu. Hatta belki de güveniyordu ve Heaven'ın onu asla yüz üstü bırakmayacağını biliyordu, ama içinde bir yan hep aynı şeyi tekrar ediyordu: *Kimseye güvenme, kimseye güvenme, kimseye güvenme.*

Alexander derin düşüncelerinin içindeyken odasına geldiklerini gördü. Hızlı hareketlerle masasına ilerlerken bir yandan da Adrian'a işaret ederek konuşmaya başlamasını söyledi.

"Hadi ama Adrian. Sabaha kadar bu oyuna katlanamam. Günlerdir ilk defa doğru düzgün bir şey yiyeceğim ve açım."

"Alexander bu konu çok ciddi. Basına yayılmadan sen duymalısın. Türkiye'de geçen sene satın aldığımız kömür madeni hisselerini hatırlıyor musun? Hani finans danışmanı yükselen bir değer diyerek bizi yönlendirmişti."

"Evet hatırlıyorum. Gayette kârlı gitti."

"İşte o firmanın işlettiği madende büyük bir patlama olmuş. Yüzlerce ölü var! İlk edindiğim bilgiye göre henüz madencilere ulaşamıyorlarmış bile. Hisse senetleri bir iki saate hızlı bir düşüşe geçer. Bir an önce elimizden çıkaralım mı? Türkiye'deki avukatlarımız bu işin çok büyüyeceğini söyledi. Hisseler elimizde patlamadan bir an önce bir formül düşünmeliyiz."

Alexander sıkıntılı bir şekilde masasına otururak ellerin saçlarmdan geçirip derin bir nefes aldı.

"Ölü sayısı çok muymuş?"

"Evet, maalesef yüzlerce diyorlar. Birçoğu da arkala-

rında ailelerini, çocuklarını bırakmış. Çok sayıda küçük çocuğun babasız kalacağı açık. Firma yüklü miktarlarda tazminatlar ödeyecek. Burası bir finansal darboğaza girmek üzere. Bir de tabii basında bizim elimizde de bu hisselerin olduğu duyulursa..."

"Haklısın Adrian, birşey yapmalıyız." Alexander oturduğu yerden kalkarak arkasını döndü ve camdan, dışarıda geçmekte olan bir kuş sürüsüne bakarak içini kaplayan acı ve acıma hissini tanımlamaya çalıştı. Ne zamandan beri bir vicdanı, bir kalbi vardı bilmiyordu, ama şimdi onların olması gereken yer sızlıyordu. Kendi babasına çaresiz kalan çocukluğu geldi bir an gözlerinin önüne. Onu seven tek insan olan babasının çaresizce yatağa bağlı yaşamı ve onunla yapamadıklarına duyduğu özlem... O çocukların hayal kurmaya bile şansları olmayacaktı, çünkü babaları bir daha hiç çıktıkları o kapıdan geri girmeyecekti. Ani bir kararla Adrian'a döndü.

"Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Türkiye'ye." Adrian duyduğu sözlere inanamıyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı. "Bir aracı bul ve hisseleri devret, ama finans departmanını ara, bana bu yılki bilançoyu yollasın."

Adrian Alexander'a kuşkuyla bakarken mırıldandı. "Ben bundan sonraki yıllar için holdinge bir burs gideri ekledim... Bu tip felaketlerde kimsesiz kalan çocuklar için tüm dünya çapında burs yatırmayı uygun gördüm."

"Çok iyi yapmışsın, ama daha fazlasını yapmalıyız. Oradaki avukatları ara, bir an önce çalışmaya başlasınlar. Piyasadaki hisseleri aracı firmaya toplasındar. Maden işine giriyoruz! Sessiz ortak olalım!"

"Emin misin Alex? Bu riskli bir iş."

Alexander bakışlarını Adrian'ın yüzüne dikerek bütün ifadesini süzdü ve onu tartarmış gibi başını yan yatırdı.

"En iyi yaptığımız işi yapacağız Adrian. Zor durumdaki şirketi sıkıştırıp alacağız ve kârlı duruma getirip satacağız. Ama bu defa kâr, orada çalışanların çocukları ile bölüşülecek. İyileştirme sürecini orada geçirecek biri gerekli, ama güvenebileceğimiz biri olmalı."

Hayattan kaçmak istediği anların sınırını yaşayan Adrian atladı. "Ben giderim. Sorun yok."

"Hayır sen olmaz! Sen hariç birini bul. Sana burada ihtiyacımız var."

"Pekâlâ, o halde kimi yollayabileceğimizi biraz araştırmam lazım."

"Pekâlâ, ama şimdi iznimle yemem gereken bir turta var."

"Turta mı?"

"Evet, elmalı turta."

Alexander'ın ciddi sesinden herhangi bir taviz vermeden sarf ettiği kelimeler Adrian'ın yüzünde muzip bir gülümseme ile onun kapıdan çıkışını izlemesine sebep oldu. 'Son zamanlarda Alexander'ın farklılaşan mizacının yeni kıskançlık ve korkularla dolması belki de o kadar da içinden çıkılmaz bir durum değildir,' diye düşündü.

Heaven mutfakta tezgâha koyduğu elmalı turtanın soğumasını beklerken çoktan masayı kurmuş ve Alexander'ın o meşhur menüsünü hazırlamıştı. Genç adam günlerdir onun Ben ile yaptığı yemekleri büyük bir iştahla yiyormuş gibi yaparak eziyet çekiyor ve eve o olaydan beri hep erken geliyordu. Ben o gelmeden gitmediği için Heaven gerçekleri kendine bile itiraf etmek zorunda kalmamıştı, ama tek başına kalamıyordu. İçini saran öfke ve panik duygusu soluğunun kesilmesine sebep oluyordu. Olaydan sonra Ben ile yaptıkları seans-

lar onu olayları daha çok hatırlamasına sebep olarak, Alexander gelene kadar sessizliğe boğduğundan Ben terapiler yerine yemek yapmayı tercih etmişti. Böylece yemek yaparken zihni rahatlıyor ve içindekileri daha çok dökebiliyordu. Sessizliğe gömülmemişti, çünkü Alexander vardı ve onun güven dolu kollarına dönecek olmak onu sakinleştiriyordu. Ancak içini saran panik duygusuna engel olamıyordu.

Bir defasında bütün yemek malzemelerini çılgınlar gibi etrafa savurarak hesapsızca ağlamıştı. Ben sadece ona sarılarak ağlaması dinene kadar sırtını bir ebeveynin şefkatiyle sıvazlamış ve içindeki her şeyi dökmesini söylemişti. Çoğu kez bu kadar aciz olmaktan nefret etmiş, kendini koruyamadığı için kendini suçlamıştı. Sally'e neden inanmıştı ki? Anne babasının ölmediğine inandığı o gecenin aksine bu defa Alexander'ın yetişeceğine olan inancı gerçek çıkmasa başına gelecekleri düşünmek onu deli ediyordu. Şükür ki Alexander vardı hayatında, ama aralarındaki durumun konuşulmayan belirsizliği onu daha çok tedirgin eder olmuştu. Zaman zaman Alexander'ın ondan sıkılıp çiftliğe geri yolladığı ya da bırakıp gittiği fikri geliyordu aklına. Yaşadığı korku duygusu başka erkeklerin bedenine dokunuşlarının yarattığı panik hissiyle karışarak ne yapacağını bilmez bir halde onu bırakırken Heaven çaresizce çöküyordu. Bunların hiçbirini Alexander'a söyleyemezdi. Ben ona ne derse desin bunları Alexander ile paylaşmak sadece onu sıkar ve kendinden uzaklaştırırdı.

Heaven bileklerinde geçmeye yüz tutan yaraları ovuştururken içine dolmaya başlayan panik duygusunu atlatabilmek için derin bir nefes aldı. Ben o olaydan beri yalnız kalamadığını biliyor ve Alexander onun yanına gelene dek tek başına bırakmadan bu sürecin geçeceğine onu inandırmaya çalışıyordu. Bu akşam hemen hemen ilk tek başına kalışıydı ve Heaven kendini oyala-

yabilmek için neredeyse bir dünya yemek hazırlamıştı. Zihnine düşüncelerin dolmasını istemiyor, bulsa başına kuma gömmek istiyordu. Bir devekuşu olmak ne kadar da kolay olurdu diye düşünürken sabitlenen bakışlarının altından hafifçe gülümsedi. Saat ne kadar da geç olmuştu? Yoksa ona mı öyle geliyordu? Alexander çoktan gelmiş olmalıydı. Neden gelmemişti ki? Yolda birşeylere mi takılmıştı acaba? Yoksa yoksa bir tuzağın içine doğru mu çekiliyordu? Alexander ya gelmezse?

Heaven aklına hücum eden binlerce sorunun altında ezilirken burnuna dolan kesif küf ve ter kokuları içerisinde etrafının karanlığa büründüğünü fark edemedi. Dizlerinin üzerine doğru çökerken bileklerinde oluşan sızı onu tekrar ve tekrar milyonuncu defa o geceye doğru çekerken dizlerini iyice karnına çekerek cenin pozisyonu aldı ve başını bacaklarının arasına gömerek sessizce ağlamaya başladı. 'Xander neredesin?'

Alexander kapıyı kendi anahtarı ile açtığında içerideki güzel yemek kokularını derince içine çekti. Anahtarları kapı girişindeki kâseye bırakarak içeri doğru ilerlerken mutfaktan gelen ışıkla Heaven'ın orada olabileceğini düşünerek kravatını çekiştirerek gevşetti ve çözülene kadar çekti. Mutfağın kapısına geldiğinde Heaven'ı içeride göremeyince yukarı odaya doğru yönelecekken hafif bir hıçkırık eşliğinde gelen mırıltıyı belli belirsiz işitti. 'Xander neredesin?' diye inleyen ses onun küçük papatyasına ait olamazdı! Alexander büyük bir telaşla elindekileri yere atarak hızlı adımlarla ada şeklinde dönen mutfağın içinde ilerleyerek yerde kıvrılmış yatarak ağlayan Heaven'ı görmesi ile beynimden vurulmuşa döndü.

"Aman Tanrım! Heaven sana ne oldu?"

Alexander telaşla eğilerek Heaven'ı kucağına çekmeye çalışırken bir yandan da bir yerinde birşey olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu. Küçük fısıltı halinde gelen sesi daha iyi işitebilmek için kulağını eğdiğinde duydukları ile şok oldu:

"Xander lütfen gel. Xander lütfen yetiş, kurtar beni..."

Ardı ardına tekrarlanan kelimeler sessiz bir duayı anımsatıyordu. Alexander anladı ki Heaven tekrar ve tekrar o geceyi yaşıyordu.

"Buradayım Heaven, bana bak lütfen." Alexander iki eliyle Heaven'ın yüzünü kavramış sımsıkı yumulmuş gözlerini ona bakmaya zorluyordu. "Bana bak meleğim..." Heaven mırıldanmalarına devam ederken Alexander çaresizce son bir defa daha denedi: "Papatyam, bana bak benim küçük kadınım. Benim masum papatyam bana bak yalvarırım."

Alexander'm son sözleri ile mırıldanmayı kesen Heaven'ın gözleri usulca aralanarak adamın endişeli bakışları ile buluştu. Sanki kilit kelime ile bilinçsiz bir hipnozdan ayılırmışçasına Alexander'm hayal mi gerçek mi olduğunu inceleyen Heaven yavaşça kaldırdığı elleri ile sevdiği adamın ellerini kavradı ve gerçekliğini idrak etmeye çabaladı.

"Xander gelmişsin..."

"Buradayım meleğim. Benim bak, geldim. Güzelim benim buradayım, yanındayım..."

"Xander çok korktum."

Heaven Alexander'ın bedenine sımsıkı sarılırken bu kadar çok korkmasının neredeyse tecavüze uğrayarak diri diri yakılacak olması mı yoksa Alexander'ın başına birşeylerin gelebilme ihtimali mi olduğunu bilemiyordu. Ancak hiçbiri Alexander'ın bir gün onu yanında tutmaktan vazgeçme ihtimalinden daha kuvvetli değildi. Bütün korkularını tetikleyen belirsizliğin yarattığı Alexandersız bir yaşam korkusuydu ve o gün geldiğin-

de bunu nasıl aşacağını bilemiyordu. Midesi yeniden bir bulantı kasılması ile kasılırken hıçkırıklarına hâkim olamadan kendini çöp kovasına atıverdi ve içindeki tüm söyleyemediklerini kusarcasına öğürdü...

Alexander karşısındaki küçük kadının acizlik dolu sarsıntılarına bakarken elinden hiçbir şey gelememesine lanet okudu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Birden kendini toparlaması gerektiğine karar vererek şaşkınlık içerisindeki bedenini silkeledi ve hemen tezgâhtan bir bez alarak bir bardak su doldurdu. Dizlerinin üzerine tekrar Heaven'ın yanına çöktüğünde onun tedirginliğini hissetti.

"Çekinmene gerek yok papatyam. Tamam önemli değil. Senin her şeyin kabulüm. Şimdi hadi bir yudum su al ve yüzünü yıkayalım."

Uzattığı bez ile yüzünü silen Heaven, Alexander'ın ağzına dayadığı bardaktan bir yudum su alarak ondan aldığı destekle ayağa kalktı.

"Şimdi daha iyi misin?"

İsteksizce başını sallayarak onaylayan Heaven içindeki panik duygusunun Alexander'ın yanına sessizce kabuğuna geri çekilişini minnetle karşıladı.

"Benden tiksinmedin."

"Senden nasıl tiksinirim? Seni bu kadar..." Kendini frenleyen Alexander az kalsın 'seni bu kadar severken' diyecek olmanın korkusu ile irkildi. Bu kelimeleri söylediğinde her şeyin tuz buz olarak kaybolmasından ürkmüştü. Hiç kimseye demiş miydi? Babasına bir defa söylemişti, ama o başka bir sevgiydi ve gözleri dolan babası üç gün sonra ölmüştü. Hayatında belki de onu fütursuzca ve kaygısızca seven tek kişi de böylece yitip gitmişti. Ona kalan tüm servete rağmen babasını sağlıklı bir baba yapabilecek olsaydı tek bir kuruşa bile sahip olmamayı yeğlerdi. Çekingen gözlerle ona bakan Heaven'ı gösdüğünde sözlerine kaldığı yerden devam etti.

"Seni bu kadar hayatımın içine almışken, senden tiksinmem mümkün mü? Yoksa sen benden tiksinir miydin?"

Tek kaşını kaldırarak muzipçe sorduğu soruyu Heaven büyük bir kucaklama ile karşıladı ve haykırdı: "Asla!"

Onu şefkatle kucaklayan Alexander nasıl davranması gerektiğini kestirmeye çalışırken yarı ciddi konuşmaya devam etti.

"Pekâlâ koca kız, şimdi söyle bakalım bu durum ne kadar süredir bu vaziyette?"

"Önemli bir şey yok." Heaven başını önüne eğerek bakışlarını Alexander'dan kaçırırken sesi daha bir çekingen hale büründü. "Sen gecikince aklıma bir dolu endişe verici şey geldi ve ben düşüncelerime engel olamadım..."

"Pekâlâ küçük yalancı. Buna inanabilirdim, tabii ki seni bu kadar iyi tanımıyor olsaydım." Alexander elini uzatarak Heaven'ın çenesini kavradı ve bakışlarını yukarı kaldırmaya zorladı.

"Heaven, papatyam, bu yaşadıkların zor şeyler ve bu kadar az hasarla atlatmış olabilmen bile bir mucize. Ruhunun nasıl da parçalandığım biliyorum, ama hepsi geçti ve geride kaldı. Her ne varsa birlikte yendik. Şimdi gözlerime bak ve bana söyle. Bu durum ne kadar süredir böyle?"

Heaven bir an duraksasa da kendinden emin sesiyle devam etti.

"Gerçekten çok sık olmuyor. Sadece endişe duyduğum zamanlar sanki biri beni içimden o ana geri çekiyor gibi oluyorum. Bu gece de senin geç kalmana endişelendim. Büyütecek birşey yok. Hem Ben sağ olsun, fazlasıyla yardımcı oluyor."

"Tanrı aşkına o bir konuşma terapisti!"

"İyi ya işte biz de bolca konuşuyoruz. Hadi bakalım

beyefendi. Siz galiba Fransız yemeklerine hasret kaldınız ve bu geceki turtadan yemek istemiyorsunuz."

Alexander, Heaven'ın acemi manevralarla konuyu değiştirmeye çabaladığının bilincindeydi ve daha önce bu durumu fark etmemiş olmaktan dolayı kendine kızdı. Şimdilik çok üstelemeyecekti, ama daha sonra bu konuyla ilgili şu Ben'in ifadesini alacaktı.

"Pekâlâ matmazel, bir an önce o gerçek yemeklerinizden yemek için can atıyorum ve deli gibi açım. Bu gece o elmalı turtanın tamamını yiyebilecek kadar enerji sarfedeceğimden eminim."

Alexander'ın imalı sözleri ile gülümseyerek kıkırdamasına hâkim olamayan Heaven kendini genç adamın sakinleştirici huzuruna bırakarak aklındaki tüm düşünceleri geçici olarak sildi.

Adrian holdingden ayrıldıktan sonra eve gitmeden uğradığı barda üzerine takılan gözleri görmezden gelerek viskisinin son yudumlarını yudumluyordu. Etrafında süzülen güzel kadınlar onu bu gece hiç de heyecanlandırmıyorlardı. İstediği sarhoş olana kadar içip gidip sızmakken bilincini kaybedene kadar içtiğinde neler olabileceğini acı bir şekilde vicdanıyla baş başa kalarak öğrenmişti. İçinden söküp atmak istediği acıma hissinden kurtulamazken o masum güzelliğin hayatında mutluluğu bir şekilde yakalayabilmiş olması hiç değilse iyiye işaret olmalıydı ama hiç de öyle hissedemiyordu. Birden omuzuna dokunan elle irkildi. Omuzunu kavrayan güçlü erkek elini takip ederek kendisininkiler kadar yeşil gözlere odaklandı ve tetikte bekleyen vücudu karşısındaki kumral adamın bakışlarına karşılık rahatlama ile karışık farklı duygulara geçiş yaptı.

"Adrian dostum! Seni burada görmek ne büyük mutluluk!"

"Adrino! En büyük rakibim! Emin ol aynı hisleri paylaştığımı söyleyemeyeceğim."

Adrian oturduğu yerden kaklarak yapmacık bir gülümseme ile ona bakan genç adamın gereksiz samimilikteki konuşmasına aldırış etmeden karşılık verdi.

"Kaç senedir hiç değişmemek seni yormadı mı dostum?"

"Son baktığımda bana dostum diyemeyecek kadar sarhoştun Adrino! Seni hangi uğursuz rüzgâr attı buralara?"

Genç ve yakışıklı adam hemen hemen Adrian ile aynı boyda olan bedenini kabartrak gevrek bir gülümseme ile güldü.

"İtalya'da işler iyi giderken buradaki kızların hâlâ bıraktığım gibi olu olmadıklarını görmeye geldim." Adrian'ın kasılan çenesine aldırış etmeden babartılı bir kahkaha ile kendi yaptığını düşündüğü espriye gülerken Adrian çenesine geçirmek istediği yumruğunu sımsıkı kastı.

"Buralarda fazla ayağımın altında dolanmasan iyi edersin!"

"Aaa, dostum, ben de düşünmüştüm ki kulüpte seninle yeni bir iddaya girebilecek kadar çok dinlenmişsindir. Hem belki bu defa sabah uyandığımızda tavşancıkların kaçıp kaçmadığından emin oluruz. Ne dersin?"

Adrian bu herifile bir zamanlar nasıl arkadaşlık edebilmiş olduğuna inanamıyordu. Hayatın pek çok taşkınlıklarını yaşadıktan sonra artık tüm bunların ona ilk günkü kadar iğrenç geliyor olması bir yana, karşısında bütün vicdanını ateşe vermiş olarak dikilen bu adamı öldürmemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Adrian elini kaldırarak kendisiyle aynı beden ölçülerini taşıyan adamın yakasından tutarak kulağına eğildi.

"Beni iyi dinle Adrino. Ben ne o eski benim ne de o kıçına sokmak için yanıp tutuştuğum kulübe daha fazla takılıyorum. Ancak bildiğim tek birşey varsa o da etrafta canımı sıkmaya devam edersen yanıp tutuştuğum şey için kendimi tutmak zorunda kalmam! Beni anladın mı?"

Adrino geniş bir sırıtışla Adrian'ın kulağma eğilerek fısıldadı.

"Hâlâ o gece için bana kızgınsın dostum. Ancak bil ki sen de en az benim kadar günahkârsın."

Genç adam Adrian'dan yakasını kurtararak bar taburesine otururken ona döndü ve sinir dolu bakışlarına aldırmadan gülümsedi.

"Şimdi izninle dostum, buluşmak için beklediğim bir hanım var."

Adrian yumruklarını dahada sıkarak etraftaki meraklı gözleri süzerken aralara karışmış paparazzilere gözleri takılınca içinden okkalı bir küfür savurarak arkasını dönüp bardan dışarı doğru ilerledi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Acı

Alexander karşısında oturan genç adamı sessizce izliyordu. Adrian son zamanlardaki sinirli ve dalgın hallerine eklediği melankolik tavırlarını git gide yoğunlaştırmış ve artık tanıyamadığı birine dönüşmeye başlamıştı. Daha sert, daha neşesiz ve daha durgun. Bugüne kadar tanıdığı adamdan çok daha farklı olarak artık çoğu zaman o hep gülümseyen maskesinde bile bir acı burukluk vardı.

"Neyin var Adrian?"

"Dosyaları tamamlamaya çalışıyoruz. Maden işi ile ilgili aldığın bu karar fazlasıyla yerinde oldu. Gerekli bütün doneleri topladığımızda..."

Alexander birden ayağa kalkarak Adrian'ın sözünü kesti.

"Sana onu sormuyorum Adrian. Neyin var? Senin neyin var? Son zamanlarda giderek mutsuzlaşıyorsun. Son iki haftadır hemen hemen her gün seni dalıp giderken yakalıyorum ve artık yüzündeki o aptal sırıtış bile seni ele veriyor?"

Alexander'ın sesi giderek sakinleşip daha yumuşak bir hal alırken "Neyin var kardeşim? Canını sıkan nedir? Biliyorsun senin için yapmayacağım şey yok. Seni böylesine eriten nedir?" diye sordu.

Adrian soğuk bakışlarını karşısındaki duvara dikerek bilinmeyen bir düşmanla yüzleşircesine acı bir gülümseme ile başını hafifçe eğdi. Alexander ile göz göze gelmek istemiyordu, çünkü biliyordu ki gelse kendini tutamayıp içindeki tüm feryadı, özlemi ve korkuları ona anlatabilirdi.

"Kimi zaman beni benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum Alex. Önemli bir şey yok. Daha doğrusu başedemeyeceğim birşey yok. Bir süre sonra toparlarım merak etme."

"Pekâlâ madem öyle diyorsun..."

Alexander'ın sözleri açılan kapı ile bölündü ve kapıdan içeri doğru gelen Heaven arkasında sürüklediği kuyruğu Ben ile neşeyle ellerindeki yiyecek paketleri ile içeri girdi.

"Selam beyler. Ne güzel ikinizi de bir arada yakalayabilmişim. Size şahane hamburgerler getirdim."

Heaven yürüyerek elindeki küçük paketleri Alexander ve Adrian'ın önüne bırakarak kollarını sevdiği adamın boynuna doladı ve masum bir öpücük bırakmak amacıyla yanağına uzanmışken Alexander'ın daha hızlı bir hamlesiyle dudakları ile buluştu. Öpüşmeleri tutkulu bir hale dönüşürken arkalarından gelen küçük öksürüklerle birbirlerinden ayrıldılar. Adrian'ın özlem dolu bakışları ister istemez onlardan uzağa dönmüş Ben'in bırakmakta olduğu paketleri inceliyordu.

"Alexander, sevgili Ben senin için akşamlıkları da bırakıyor sanırım."

Adrian'ın hain bir muzırlık içeren tonlaması ani parlayan neşesini gizleyemedi.

"Ah onlar mı Adrian? Az kalsın unutuyordum. Akşama harika bir Fransız yemeği pişireceğiz Ben ile. Adrian sen de gel müsaitsen."

Adrian önünde ki paketi alarak doğruldu ve dışarı

yeltenirken "Heaven, gelmeye çalışırım. Ancak şimdi gitmem gerek. Hamburger için teşekkürler," dedi.

Adrian kapıdan çıkarken Heaven yerinde duramıyordu.

"Ah Xander aldığımız malzemeleri bir görsen..."

"Heaven ben seni kendi asistanım sanıyordum! Aşçı yamağı değil!"

"Bay Romanov, sanırım Sevgili Heaven'ın bir süre daha böyle yemek pişirmesi hepimiz açısından daha iyi olacak."

Ben'in ikaz dolu sesi kararlı bir şekilde odaya dolarken, genç adama keskin bakışlarla bakan Alexander'ın tüm bedeni gibi sesi de katılaştı.

"Sevgili! Ben, sana ödemekte olduğumuz terapi paralarının aşçılık kursuna yettiğini görmek mutluluk verici olsa da artık bu hizmete ihtiyacımız kalmadığını düşünüyorum."

"Bu konuda takdir size kalmış Bay Romanov, ancak benim Heaven ile kurduğum dostluk terapi ve yemek kurslarından daha öte bir bağ içeriyor ve bu böyle devam edecektir."

Alexander yanlarında sıktığı yumruklarını karşısında ukalaca dikilen adama geçirmemek için kendini kasıyordu. O kişisel sebeplerle iş yerinde adam dövmezdi! Ama bu defa bir istisna yapmakta bir sakınca görmese de Heaven'ın vereceği tepkiyi tahmin etmek onu bundan alıkoyan tek şeydi.

"Xander... Lütfen..."

Heaven'ın acı dolu sesi ile kolunu tutan titrek elleri bakışlarını ona çevirmesini sağladı. Gördüğü korkak bakışlı gözler ve solmuş yüz hatları ona bir defa daha mutlu edecek ne varsa verme isteği ile dolmasına sebep oldu.

"Pekâlâ. Akşam ne zıkkım pişirtecekse bu herif, yiyeceğim. Ancak... Neyse boş ver bebeğim."

Alexander'ın ona bakarken yumuşayan bakışları Heaven'ın içini mutlulukla yeniden doldurmaya yetmişti.

"Söz, şahane bir yemek olacak Xander. Öyle değil mi Ben?"

Heaven'ın ağızından telaşla dökülen kelimeler Ben'i bulduğunda adam kararlı bir şekilde başını salladı.

"Öyle Heaven, ancak şimdi gitmem gerek. Evde buluşuruz."

Heaven malzemeleri ofisin mutfak bölümüne taşırken Ben ilerleyerek düşünceli bakışlarla Alexander'a elini tokalaşmak için uzattı. Genç adamın bu hareketiyle şaşıran Alexander elini adama uzatırken hafifçe ona doğru çekildiğini fark etti.

Ben yarı kısık bir sesle hafif eğik bedenini siper ederek Alexander'ın duyacağı şekilde mırıldandı.

"Sizinle sonra konuşmamız gerek Bay Romanov."

Kelimelerin ardından Ben hızla arkasını dönüp Heaven'a el sallayarak odayı terk etti. Heaven, Ben ile olan gerginliğin geçmiş olmasını dileyerek içinden derin bir nefes aldı. En kısa zamanda Alexander ile Ben ve ona nasıl destek olduğuna dair konuşması gerekiyordu, ama cesaret edemiyordu. Ne kadar daha erteleyebileceğini kestiremese de şu anda bu mevzuyla endişelerini arttırmak istemiyordu. Kaçamak gözlerle baktığı Alexander için birşey yapmak isteyerek kahve makinasına uzandı.

Alexander, Heaven'ın kaçamak bakışlarıyla karşılaştığında içini saran sıcaklığı hiç düşünmeden kabul etti. Ne konuşacak olabilirdi ki şu herif? "Terapilerin yanında aşçılık kursu için ek ücret mi talep edecek?" diye mırıldanırken mutfakta dolanarak kahve makinasının tuşuna basan Heaven bir anda aklındaki her şeyi sildi. Onun kadını! Sadece ona ait olan ve bir tek onu seven... Seviyordu değil mi? İçi erkeksi bir gururla kabarırken bunu ispat arzusuyla doldu. Bütün o kâbusun yaşandığı

gece veremediği hediye aklına geldiğinde onu bu gece verme kararı aldı. Artık zamanı gelmişti.

Alexander kendinden emin adımlarla Heaven'a doğru ilerlerken gözlerindeki arzu dolu bakışları saklayamıyordu.

Alexander küçük mutfağın olduğu bölmeye doğru ilerlerken Heaven'ın elini ayağına dolandıran heyecanını hissetti. Küçük kadını ona her yaklaştığında böyle heyecanlanıyor ve ona eşsiz hazlar yaşatıyordu. Alexander'ın yüzü anılarla huzurlu bir gülümsemeye bürünürken bir yandan da iyice yaklaştığı genç kadının gözlerini kendi gözlerinin derinliklerine hapsediyordu. Heaven, bir an bile bakışlarını kaçıramayacağı kadar yakınında durduğunda sessizce ellerini kaldırarak yanaklarının pürüzsüz tenini kavradı ve başparmaklarıyla küçük okşama hareketleriyle başını eğerek dudaklarının tam üzerinde dudaklarını bekletti.

Heaven içi Alexander'ın öpüşünün beklentisi ile dolup taşarken titreyen bedenini ona yaslamaktan geri duramıyordu. Alexander'ın yüzünü kavrayarak usul usul okşayan ellerinin içinde yarattığı şuursuz haz, bütün endişelerini kovalayan bir bekçi gibi ruhunu ele geçiriyordu. Bakışlarına dolan beklenti ve teslimiyet, aklındaki her soruyu ve kaygıyı hatırlayamayacağı kadar öteye itiyordu. Sanki zaman durmuş ve yaşam sadece Alexander ile kendisinden ibaret kalmıştı. Xander... *Benim* diye haykıramadığı ama kalbinin tüm varlığıyla âşık olduğu adam... Gördüğü ilk andan beri teslim olduğu ve yaşamını ellerine bıraktığı hayatına gelip girebilecek tek erkek. Arkasını düşünmeye korktuğu, ama her haliyle onu kabullendiğini bildiği ve hep orada olmasını istediği varoluşunun tek vücutta hayat bulduğu sebebi... Xander... Ölümden öteye adanmış ruhu ondan gelen ne varsa kabul ediyordu. Bir kere, tek bir kere o sonsuz hazzı vadeden dudaklarından duyabilse. Onu sevdiğini

bir kere duysa, bilse. Dudaklarının üzerinde duran dudaklar kıpırdanarak bir şeyler mırıldandı.

"Benimsin."

Heaven ne duyduğundan emin olmaya çabalarken dudaklarını kavrayan dudakların sıcaklığında bütün zaman silindi ve Heaven'dan geriye sadece Xander kaldı.

Heaven Ben ile birlikte hazırladığı uğraştırıcı yemeği fırına sürerken içeride toparlanmakta olan Ben'e seslendi.

"Ben sen de kal yemeğe lütfen."

"Olmaz Heaven. Adamın bana nasıl baktığını görüyorsun. Hem eminim sen de onu bekleyecek kadar tek başına kalabilirsin artık."

Heaven fırının kapağını kapayıp masada onu bekleyen sıcak kahvesini alarak Ben'in yanına doğru ilerledi.

"İnan bana seni tanımadığı için. Hem bütün olan biten hengâmeden seninle doğru düzgün tanıştıracak vakit hiç olmadı."

"Heaven, benim küçük cadım, sen beni boş ver de esas oturup onunla bir an önce endişelerini ve korkularını konuşarak yüzleşmelisin."

Heaven yüzü düşerken burnuna dolan sert kahvenin kokusuna teslim olarak bir yudum aldı. Alexander şu anda burada olsa emindi ki o da bu kahveyi içmekten en az onun kadar zevk alırdı. Nerede kalmıştı sahi? Ne kadar zamandır ilk defa haber vermeden bu kadar geç kalıyordu. Üstelik Adrian da henüz gelmemişti. Kendi kendisine Ben'in öğrettiği gibi endişe edecek birşeyin olmadığını telkin ederken kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Biliyorum ama cesaret edemiyorum."

"Heaven, her şeyden önce bir dostun olarak sana di-

yorum ki erteledikçe içindeki çıkmazlar daha da büyüyecek. Bak daha yeni yeni tek başına evde kalabilmeye başladın. Onu kaybetme korkusu yaşarken aşkına ne kadar sahip çıkabileceksin?"

"Ben, her şeyi biliyorum ama ..."

Heaven'ın dolan gözleri konuşmasını tamamlamasına engel olurken tutmaya çalıştığı yaşlar usulca gözlerinden süzüldü.

"Ah yapma lütfen... Ağlama hemen..." Ben ilerleyerek kollarının arasına aldığı Heaven'ı büyük bir şefkat ve özenle göğsüne bastırdı.

"Benim tatlı meleğim lütfen... lütfen ağlama artık... Biliyorsun ki her şey yoluna girecek ve emin ol çok mutlu olacaksın..."

Heaven'ın minik hıçkırıkları dinerken Ben'e büyük bir minnet duyuyordu. Herkes bir yana onun için bir terapistten de fazlası olarak onun için hep orada olmuş, Alexander konusunda onu en cesareti kırıldığı zamanda bile yüreklendirmişti.

"Sen olmasan ben ne yapardım Ben? Sen olmasaydın..."

"Böyle konuşma bakalım küçük hanım."

Heaven uzanarak Ben'in yanağına küçük bir öpücük kondurup geri çekildiğinde kapı girişinde dikilerek buz gibi gözlerle onları seyreden Alexander ile göz göze geldi.

Alexander, Adrian'ın hazırladığı dosyaları incelerken saatin nasıl geçtiğini anlamamıştı. Her ne kadar bu akşamı geçirebilecekleri çok daha eğlenceli yöntemler aklına geliyor olsa da Heaven, Adrian'ı da yemeğe çağırmak konusunda ısrarından vazgeçmemişti. Ben'in o işkence derecesinde kötü tariflerini yerken hiç değilse yalnız olmayacağını düşünerek hafif neşelense de bugün öğleden sonra geçirdikleri saatleri yenilemek isteğine ket vuramıyordu. Eve vardığında her zamanki alışkanlı-

ğıyla kapıyı anahtarı ile açarak içeri girdi. Muhtemelen akşam için herzamanki telaşlı haliyle hazırlanan Heaven'ı rahatsız etmek istememekle birlikte ona küçük bir sürpriz yapmak istemişti. Elinde yolda onun için aldığı yedi adet uzun saplı gülü kocaman kırmızı fiyongunun altından tek eliyle tutarak salona ilerlediğinde gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Alexander giderek bütün vücudunu saran öfkesiyle gölgelenmiş buz kesmiş gözlerini bir an olsun karşısında birbirine sarılmış çiftten ayırmaksızın izledi. Tek bir kelime etmiyor sadece onlar kendisini fark edene kadar bekliyordu. Heaven'ın Ben'in yanağına kondurduğu öpücük ile yanağında seğiren kas olabileceklerin sanki ön habercisi gibi varlığını belli ederken Heaven'ın gözlerinin onun gözlerini bulmasıyla her şey bulanıklaştı. Artık aklında dönüp duran tek bir kelime vardı: *Sadakatsiz*!

Bir balyoz gibi ruhuna inen bu kelime, onu hatırlamak istemediği geçmişe sanki bir kara delikteymiş gibi çekerken, katlanarak artan öfkesi, önüne ne varsa kapıp giden bir sel gibi tüm hislerini yok etti. Alexander geçmişi karşısına dikilmişçesine hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Heaven'ın kıpırdayan dudaklarına bakarken yüzündeki hüzünlü ve acı dolu ifade ona hiçbir şey ifade etmiyor ve kulaklarında uğuldayan ses onu sadece daha da fazla geçmişin derin karanlığına çekiyordu. Başladığı noktaya geri dönmüşçesine içinde var olan tek şey yıkıcı bir öfkeden ibaretti ve ölümün havuzunda yıkanmışçasına nefret hissiyle kaplanmış kasları adeta bir çelik zırha bürünmüşçesine kaskatı dikiliyordu. Elinden kayarak düşen gül demeti yerle buluştuğunda Alexander'ın yumruk yaptığı elleri bütün öfkesini çıkarmak için bir kurban aradı ve aradığı kurban tam karşısında dikiliyordu. Burnunun dibine kadar gelmiş ona birşeyler haykıran Heaven'ı hiç bakmadan sol eliyle kenara sa-

vururken cehennemin dört atlısından ölümü bedenine kabul ederek onu korumaya çabalayan Ben'e ilk yumruğu indirdi.

Ben aldığı darbenin etkisiyle savrulurken Heaven birşeyler yapması gerektiğini içinden tekrar ediyordu. Alexander'ı girişte öyle dikilirken gördüğünde durumu izah etmeye çabalamış olsa da her şey öyle çabuk olup bitmişti ki sanki saliseler içerisinde Alexander vahşi bir panter gibi Ben'in üzerine atlamıştı. Ardı ardına inen darbelerin arasında Alexander'ın yumruklarını tutmaya çabalayan Heaven bunu başaramadı. Görebildiği tek şey, Alexander'm inen her yumruğunun ardından savrulan kan zerrecikleriyken avazı çıktığı kadar bağırmaya çabalıyordu. Ben şuursuzca yere yığıldığında her şeyi göze alarak kendini önüne attı.

"Yeter Xander... Yeter onu öldüreceksin!"

Buz kesmiş bakışlar onun gözlerine baktığında artık orada sevdiği adamdan eser yoktu. Xander gitmiş, yerine geriye hiç tanımadığı bir yabancı gelmişti.

Alexander gömüldüğü karanlıktan ona seslenen yok edici Şiva'nın ölüm nutku atan sesiyle doğruldu. Âşığını koruyan yok edici Hint tanrısı Şiva sanki masallardan çıkmışçasına güzelliğiyle aklını çelmeye çalışırken, yanaklarından süzülen sahte gözyaşları onu aldatamayacaktı. Alexander Romanov, herkesin korktuğu ve saygıyla önünde eğildiği cehennemden bile kovulan Şeytan! Aylardır sahte bir büyünün içinde asla hissetmemesi gereken hisleri tadarken, sonsuzluğa dek uzanacak bir mutluluk bulduğunu zannederken yanılmıştı. İşlediği günahların kefaretini ödetebilmek için Tanrı'nın ona yolladığı bu kadın denen aldatıcı güzellik onu bir defa daha kandırmayı başarmış ve bir defa daha üzerindeki kontrolü ele geçirerek onu alt etmişti. Kabul edildiğini zannettiği sahte cenneti şekil değiştirerek onu tutsak ettiği cehennem zindanlarına dönüşürken içindeki öfkeyi

bastıramıyordu. Çağlayan bir ırmak gibi kabaran öfkesi ona baktıkça köpürüyor ve ölüm çığlığı atan paganlar gibi benliğini ele geçiriyordu.

Alexander baktı... Heaven'ın acıyla solan gözlerine ona uzun gelen bir süre boyunca baktı. Orada onu çağıran her ne varsa görmemeye yemin ederek uzandı ve Heaven'ın kolunu yakaladı. Heaven onu daha önce hiç bu kadar soğuk ve mesafeli görmemişti.

"Sen! Sen! Seni aşağılık sürtük! Sen en aşağılık yılandan bile daha zehirli bir fahişesin!"

Bir yandan Heaven'ı kapıya doğru sürüklerken onun konuşmasına izin vermiyor, sadece derinden gelen gür sesiyle onu aşağılıyordu. Kapıya geldiklerinde ise tek eliyle açarak onu kavradığı kolundan dışarıya fırlattı.

"Defol yoksa... Yoksa seni gebertirim! Defol ve bir daha asla karşıma çıkmaya cesaret etme yoksa bu geceki kadar merhametli davranmayacağım!"

Savrulan bedeni ile yere kapaklanan Heaven suratına çarpan kapı ile hıçkırıklara boğulurken ilk geldiği günkü kot pantolon ve gömleği giyiyor olmanın ironik komedisine lanet okudu. Alexander'ın onu izah etmesine bile izin vermeden bir çöp torbasıymışçasına savurması, ruhunda açılan derin yaraya tuz biber ekiyor, içini kaplayan derin acı ve hüznü defalarca ikiye katlıyordu. Acı! İçini kaplayan hissi anlatabilecek tek kelime buydu. Derin, yalnız ve ıssız bir acı... Onca zamandır korktuğu başına gelmiş ve Alexandersız kalmıştı. Üstelik hiçbir umudu kalmaksızın onun huzur verici varlığından artık yoksun olacaktı. Kırılmış kalbi ona inanmayan ve güvenmeyen bir adamın buruşturup attığı hislerinin yanında kanarken kapıya yaklaşan ambulans sesi ile irkildi. Tam kapının önünde duran ambulanstan inen görevliler açılan bahçe kapısından içeri ilerlerken Heaven anlamıştı ki Ben için gelmişlerdi. Daha fazla bura-

da kalamayacağını düşünerek ayağa kalktı ve titreyen bacaklarına hükmetmeye çabalayarak ilerlemeye çalıştı.

"Hanımefendi iyi misiniz?"

İyi miydi? Sağlık görevlisinin sorduğu soru onu acı bir biçimde gülümsetti. Başını usulca sallayarak iyi olduğunu belirtip hızlandırmaya çalıştığı adımlarla bahçe kapısından dışarı çıkarak yürüdü. Arkasına bakmamaya çalışırken yumduğu gözleri içini saran bulantının etkisiyle daha da sıkıldı. Lüks villaların bulunduğu sitenin ıssız kaldırımlarında yürürken kusma arzusuna daha fazla direnemedi ve yolun kenarına çökerek içindeki tüm acıyı akıtırcasına kustu... Tek başına, yapayalnız ve ıstırap içerisinde ona çok uzun gelen bir süre boyunca içindekileri kaldırımın kenarındaki ağacın dibine döktü. Keşke Alexander'a da böyle kolay dökebilseydi içindekileri. Ama neye yarardı? Ona güvenmeyen bir erkeğe her defasında kendini ifade etmeye çabalamak neye yarardı? Bugün olanı ertelemekten başka neye yarardı? Bu halde dedesine gidemez, onu da acısına ortak edemezdi. Onları Alexander ile birlikte beklerken böyle görse emindi ki yaşlı kalbi buna daha fazla dayanamazdı.

Heaven ağlıyor ve derin hıçkırıklarla inleyen yüreğine engel olamıyordu. Titreyen bacaklarının onu daha fazla taşımadığını bilerek kaldırıma oturdu ve düşündü. Daniel'ı arasa onu hemen gelip alacağını ve kardeşi gibi bağrına basacağını biliyordu, ama bu onu Alexander ile aralarında zor durumda bırakmaktan başka birşeye yaramazdı. Arka cebinden çıkardığı telefonundan daha önce aceleyle kaydedilmiş bir numaraya mesaj atarken düşmenin etkisiyle yan tarafındaki çelik çerçevenin hafifçe ezildiğini gördü. Kendi kırılıp parçalara ayrılan kalbinin yanında bunun ne kadar da küçük bir ayrıntı olduğunu düşündü. Acı çekiyordu. Bir daha hiçbir dokunuşunu hissedemeyeceği bir adam için acı çekiyordu.

Kalbini yerinden söküp ona geri vermeyen bir adam için acı çekiyordu...

Gelen mesaj sesiyle irkildi.

'Hiç bir yere ayrılma. Olduğun yerde bekle gelip seni alıyorum.'

Onu dışarı atarken merhamet mi demişti? Istırap dolu gülümseme yüzüne yayılırken Heaven karnına çektiği dizlerine sarılarak alnını kollarına dayadı ve ağladı... Soluk alamıyor, çılgınlar gibi kanayan kalbine engel olamıyordu. Hiçbir şey şu son birkaç aydır geçirdiği günleri ona geri veremeyecekti. Her şeye razı olmuş, sevdiği adamın yanında kalabilmek için her şeyi kabullenmişti. Asla kocam diyemeyeceği bir adamın yanında, ondan sıkılmasını bekleyebilecek kadar çok sevmişti onu... Oysa şimdi bir kaldırımın kenarına oturmuş bir arabanın onu almaya gelmesini beklerken avazı çıktığınca acısını bağırmak istiyor, ama kilitlenen boğazından tek bir inilti bile dökülmüyordu. Usul usul başlayan yağmur gözyaşlarına karışırken Heaven acı çekiyordu... Hem de hiç tarif edemeyeceği kadar çok.

Aşkın bir rengi vardı Heaven için. O en derin turkuazı yaşamış, en kırmızı halini görmüştü aşkın. Beyazdı Heaven'ın aşkı, Alexander ile yeşil olmuş umuda kurdela bağlamıştı. Buz mavisi olmuş sevdiğinin gözlerinde sonsuza uzanmıştı. Moru yaşamıştı en bilinmeyenli denklemlerle. Şimdi ise derin bir siyahtı yüreğinin olması gerektiği yerde aşkından arda kalan. Karanlığa, hiçliğe kapı açan derin ve sonsuz bir siyah... Oturduğu kaldırımda gözleri siyaha yenik düşerken elinde aşkından geriye kalan tek şey umutsuzluk dolu kırık kalp parçacıklarıydı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cennetten Kovulma

Adrian, Alexander'ın evine yemeğe gidebilmek için holding binasından çıkmak üzereyken akıma ne zamandır kullanmadığı kırmızı Mustang arabasını almak geldi. Ne zaman içi hüzünlense Mustang'ini kullanarak neşelenir, kendini iyi hissederdi. Onun kurabileceği tek duygusal bağ, işte bu arabayla olabilirdi. Onu bırakmayacak, arıza verdiğinde tamir edeceğine güvenecek tek kadın... O yüzden Mustang'ini kimsenin sürmesine izin vermez, otoparktan bile kendi çıkarırdı. Kafasına estiği anda alabilmek için de holdingin otoparkında tutardı.

Akşamın bu saatinde ıssızlaşan otoparkta ilerlerken duyduğu küçük hıçkırık sesleri daldığı derin düşüncelerden onu çıkararak etrafına bakınmasına sebep oldu. Etrafa bakınırken Mustang'inin hemen yanında Daniel'e sarılarak küçük hıçkırıklarıyla ağlayan genç kadını gördü. Yaşlarla puslanarak mavinin en kırçıllı tonları arasında geçişler yapan gözleri bir günah kadar masum bakıyorlardı. Genç kadının omuzları sarsıldıkça Adrian'ın da ruhu sarsılıyor ve içinde yükselen kulelerden taşlar yuvarlanıyordu.

Genç kadının sıkıntısı her ne ise avuntuyu Daniel'da arıyordu. Adrian içini saran kıskanma duygusunu yutkunarak bastırmaya çalıştı. Alaycı tavrı ve güvenilmez

duruşuyla herhangi bir kadın da ona böyle tutunacak mıydı? Zannetmiyor, buna inanmıyordu. O asla ihtiyaç duyulan olamayacaktı. Üstelik o herhangi bir kadını istemiyordu da. O sadece... Boğazını temizleyerek varlığını belirtircesine arabasına ilerledi.

Adrian'ın geldiğini fark eden Daniel kollarındaki Jasmine'i biraz uzaklaştırsa da kanatlarının altından çıkartmadı.

"Özür dilerim. Geldiğini fark etmedim. Ben de tam çıkmak üzereydim ki Jasmine gelmiş."

"Sorun değil, ama böyle sarmaş dolaş Alexander'a yakalanmak istemezsin."

"Anlamadım?" Daniel bir iki saniye bekledikten sonra Adrian'ın ne demek istediğini anlayarak sıkıntılı bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım, sen yanlış anladın. Jasmine benim kız kardeşim. Sen bu kadar zamandır ne düşündün?"

Daniel'in sözleri ile irkilen Adrian duyduklarına inanamamıştı. *Kardeşi* mi? Bu kadar zamandır düşündüğü ve kurguladığı her şey bir bir yıkılırken, yere gömülmüş bakışlarının ardında yanakları bir gelincik tarlası gibi çiçek açan güzelliğe hayranlıkla baktı. Kardeşi! Daniel'ın kardeşi!

"Çalıştığı evde tatsız bir olay olmuş ve işten çıkarılmış. Biraz da korkmuş, o yüzden burada."

Adrian o sırada Daniel'ın arkasındaki pusette uykusundan yeni uyanarak ağlamaya başlayan küçük çocuğu fark etti. Genç kadın ani bir telaşla, hiç Adrian'a bakmadan ufak çocuğu kucağına alarak avutmaya çalıştı.

"Tamam bambinom, buradayım canım. Annen burada."

Adrian'ın sevinçle parlayan düşünceleri bu sözlerle yeniden derin bir karanlığa büründü. Genç kadın bir anneydi!

"İşten mi çıkarılmış dedin?"

"Evet, Jasmine bizim minik meleğimiz Adriano'yu bırakamadığı için ancak onunla birlikte gidebildiği evlere ütüye gidiyordu, ama bugün tatsız bir olay yaşamış."

Küçük çocuğun ismini duyar duymaz Adrian içini saran isyan duygusuyla daha çok meraklanarak genç kadını süzdü. Genç kadın o sanki orada hiç yokmuşçasına sildiği gözyaşlarının ardından küçük yavrusunu kucağına almış tatlı sözlerle avutarak onlardan uzak bir köşeye doğru ilerliyordu.

"Ne olmuş ki?"

"Kahrolası adam bir vazoyu kırdığı için Adriano'ya bir tokat atmış ve karşılığında benim Jasmine'im ona saldırmış. Adam da onu kovmuş."

"İyi etmiş."

"Anlamadım?"

"Yok, yani, kız kardeşin diyorum, iyi etmiş. Yani, şey işte iyi ki adama saldırmış."

"Ama şimdi işsiz kaldığı için çok üzgün. Zaten onu çocuğuyla birlikte kabul edecek bir ev bulamazken bu onun için iyi olmadı. Gerçi ben ona çalışmasma gerek olmadığını, her ikisine de bakacağımı söylüyorum ama..."

"Adriano'nun babası ilgilenmiyor mu ki?"

Daniel sıkıntılı bir iç çekişle sesini Jasmine'in duymasını istemezcesine kısarak "Onun babası yok. Pisliğin teki Jasmine'imi kandırdı," dedi.

Adrian daha da büyük bir merakla "Kim?" diye sordu.

"Bir bilebilsem... Jasmine hiç söylemedi ve ben de üsteleyemiyorum."

Adrian genç kadına ve kollarında yosunlar kadar yeşil gözleriyle onlara bakan küçük oğlana baktı. Genç kadın onun hiçbir zaman sahip olamadığı bir şefkatle yavrusunu koklayarak öpüyor ve arkası onlara dönük bir vaziyette kulağına kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Sırtının ortasına kadar inen gür saçları siyah bir

perde gibi yayılırken yuvarlak kalçaları varlığını belli edercesine küçük salınımlarla hareket ediyordu. Minik yaramaz, annesinin omuzundan ona diktiği meraklı bakışlarını bir an olsun üzerinden çekmezken Adrian gördüğü manzaradan bakışlarını alamadan mırıldandı.

"Gelsin."

"Anlamadım?"

Adrian birden Danile'a dönerek konuşmasını daha yüksek bir tonla sürdürdü.

"Kız kardeşin bundan sonra oğlu ile birlikte benim evime gelsin. Ne zamandır evin işlerini düzene koyacak birine ihtiyacım vardı. Hem seninle de en kısa zamanda konuşmamız gereken bir konu var. Sana buradan başka bir yerde, yurt dışındaki yeni yatırımımızda bir süreliğine ihtiyacımız olacak. Benim yanımda çalışırsa sen burada yokken de emniyette olurlar."

"Gerçekten mi? Jasmine buna çok sevinecek." Daniel çağırmak için Jasmine'e dönerken Adrian atılarak onu durdurdu.

"Ben gittikten sonra söylersin."

Ani bir hareketle Adrian, Daniel'ın konuşmasını beklemeden Mustang'ine binerek çalıştırdı ve Alexanderların evine doğru sürmeye başladı.

Alexander sükunetle oturduğu nezarethanede içindeki öfke dolu karanlığa yenik düşüşüne tanıklık ediyordu. Kafasını dayadığı duvarın soğukluğu buz gibi olmuş kalbine etki etmezken yanlara açılmış bacaklarının arasından sarkıttığı elleri az önceki vahşiliğinin en büyük tanıkları olarak sıyrıklar içerisinde yanıyorlardı. Buz kesmiş kalbi sessiz çığlıklar atarken zihninin ufacık bir köşesi ona soruyordu: "Sen ne yaptın?" İçini sarma-

ya çalışan hata hissine gözlerini yumarken dışarıdan gelen tanıdık sesle irkildi.

"Alexander, Tanrı aşkına sen ne yaptın?"

Araladığı gözleri demir parmaklıkların ardındaki adamla buluştuğunda yüzünde oluşmuş olan dehşet ve kızgınlık karışımı ifade, onun yüzünde acımasız bir gülümseme ortaya çıkardı. Polis memuru demirin soğuk sesini duyurtarak kapıyı açarak genç adamın içeri girmesine izin verdi.

"Sadece on dakikanız var bayım."

"Tamam memur bey. Lütfen biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Polis memurunun çekilmesi ile kapıdaki tanıdık yüz içeri girerken memurun eline belli etmeden bir zarf tutuşturdu ve kapı ardından kapanarak memuru dışarı doğru ilerledi.

"Sadece on dakika, unutmayın."

"Unutmadan, ne duyarsanız duyun on dakika dolmadan gelmeyin."

Alexander artık onu suçlayan bakışlarla yüz yüzeydi.

"Ayağa kalk Alexander."

Alexander acı dolu gülümsemesi ile gözlerini tekrar yumarak üzerinde oturduğu metal bankta tekrar duvara yaslandı.

"Sana ayağa kalk dedim!"

Alexander hiç tepki vermezken birden yüzünde hissettiği acı yanma ile gözlerini araladı. Az önce Adrian, en yakın dostu, onu cehennemden çıkarak kardeşi onun yüzüne okkalı bir yumruk savurmuştu. Ne için?

Alexander hışımla ayağa fırladı. Gözleri artık acımasız bir öfke saçıyordu. Kaldırdığı sıyrık yumruğu Adrian'ı bulacakken Adrian çevik bir sıçrayışla ondan uzaklaştı ve tekrar hamle yaparak bu defa yumruğunu Alexander'm karnına geçirdi.

"Seni lanet olası herif! Sen ne yaptığını sanıyordun ha! Heaven nerede?"

"O sürtüğü mu merak ediyorsun? Onu diğerleri gibi ait olduğu yere, sokağa attım. Şimdi kalkmış karşımda onun gibi değersiz bir geçici heves için nutuk mu çekeceksin?"

"Lanet olsun sen ne yaptın Alexander? Sana ne oldu böyle? Lanet olsun, ona nasıl zarar verirsin böyle? Onun gibi birine nasıl sürtük dersin! Sana daha önce söylemiştim! Tanrı aşkına Ben'i niye dövdün? Dua et te adam senden şikâyetçi olmasın ve yarın kefaletle seni bıraktırabileyim. Tanrım Heaven nerede, nereye gitti? Seni aşağılık piç kurusu."

Adrian sıkıntı ile ellerini saçlarından geçirerek hırsla dönüp Alexander'ın karnına bir yumruk daha indirdi. Alexander öfkeyle balyoz gibi inen yumruğun etkisini üzerinden atarak Adrian'a saldırmak için olduğu yerde döndü.

"Seni lanet piç! O sürtüğü mü savunacaksın bana? Ben denen âşığıyla benim evimde, benim çatımın altında kırıştırırken benim mabedimi kirletirken şimdi kalkmış bana onu mu savunacaksın?"

"Ne!"

Genç adamlar yerde birbirlerine vurmaya çabalayarak yuvarlanırlarken Adrian duydukları ile irkildi.

"Nerede olduğunu merak ediyorsan git âşığına sor, bana değil!"

Adrian duyduklarının şaşkınlığıyla boş bulunarak bir yumruk yedi. Çenesine gelen yumruk onu kendine getirirken okkalı bir küfür savurdu.

"Seni gerizekâlı! Sen ne dedin sen?" Adrian bir yandan çenesini tutup ovuştururken bir yandan az önce duyduklarının hazmetmeye çabalıyordu.

"Duydun beni! Yemek için eve geldiğimde onu o herifle sarmaş dolaş öpüşürken gördüm. Kendi gözlerim-

le gördüm! Tanrım nasıl bir aptalım ki ben, onun farklı olabileceğine inanmıştım!"

Alexander'ın acı dolu sesiyle söylediği sözler Adrian üzerinde soğuk duş etkisi yaparken bir iki saniye süren sessizliği Adrian'ın soğuk duvarlarda yankılanan derin kahkahası yararak bozdu.

"Lanet olsun! İnanmıyorum! Sen... Sen Bilmiyor musun? Ah evet bilmiyorsun."

Alexander, Adrian delirmişçesine ona bakarken bir yandan da söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu.

"Ah dostum, sen ciddi bir ahmaksın. Nasıl olur da Heaven'ın Ben'in âşığı olabileceğini düşünürsün. Hadi tamam sana söylemediler, ama kör müydün? Nasıl anlamazsın? Sence ben Heaven'ın yanına bu kadar vakit geçireceği birini seçerken bazı şeylere dikkat etmez miyim?"

"Ne geveliyorsun sen?"

Şaşkın bakışlarla Adrian'ı izleyen Alexander hiçbir şey anlamıyordu. Gülmekten yaşaran gözlerini ovuşturan Adrian derin bir iç çekerek "Şunu demek istiyorum ki Ben, Heaven ile sadece iki kız kardeş olarak kucaklaşabilir ve onun göz koyacağı biri varsa o da kesinlikle Heaven değil, sen olurdun," dedi.

"Ne!"

Alexander'ın şaşkınlıkla açılan gözleri duyduklarını anlamlandırmaya çabalayan beyninin zorlanışını adeta gözler önüne seriyordu. Kulakları uğuldarken aklında dönen gerçeklik hiç tatmadığı bir ıstırap gibi yüzüne vuruyordu. İnkâr tüm bedenini sararken görmek istemediği ipuçları gözünün önünde sanki yeniden yaşanıyordu.

"Yalan söylüyorsun!"

"Demek yalan söylüyorum! Aptal herif! Kızı hiç dinledin mi?" Alexander boş bakışlarla kafasını iki yana sallarken Adrian konuşmasını hiç kesmeden sürdürdü. "O halde sen kendi cehenneminde yan! Eve geldiğimde

güvenlikten olanları duyunca seni bu pislik çukurunda tek başına kendi aptallığınla gebermeye mahkûm etmeliydim! Memur bey açın kapıyı!"

Adrian artık sinirliydi. Alexander'ın içeriden çıkması için hiç acele etmemeye karar verdi. Aklı başına gelene kadar orada kalması iyi olurdu. Şimdi daha önemli bir işi vardı: Heaven'ı bulması gerekiyordu. Etrafta sorduğu kimse onu görmemişti. Muhtemelen ya dedesine ya da Daniel'e gitmiş olabileceğini düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Daniel hızla nezarethaneden çıkarken Alexander duydukları ile derin bir çıkmaz içerisindeydi. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da gerçekler gün gibi ortadaydı. Daha en başından beri anlamasını gerektiren her şey sanki ona el sallayarak dalga geçiyordu. Hangi erkek saatlerce bir kadınla ruj seçip oje denemesini keyifle izlerdi? İtiraf etmeliydi ki Ben bu durumu çok güzel kamufle edebiliyordu, ama gene de bu kadar kör bakmasa her şeyi görebilirdi! Ben ona onunla konuşmalarının gerektiğini söylediğinde iyice gerilmiş ve körleşmişti. İçindeki Heaven'ı kaybetme korkusu benliğini öyle sarmıştı ki bir gerizekâlı gibi hareket ederek onu ebediyen kaybetmesine sebep olmuştu. Bir an bir yumruk yemişçesine acıyla kıvrıldı. Ebediyen onu kaybetmişti... Ona neler demiş, bir saniye bile dinlemeyerek ona haykıran masum gözlerine inat onu suçlamış ve kolundan sürükleyerek sokağa atmıştı. Acı tüm benliğini kavrarken dizlerinin üzerine çöken Alexander ıstırapla ellerini karnında kavuşturarak büküldü.

Ayaklarına kapanıp defalarca özür dilemeye hazırken onun ne kadar uzağında olduğunu düşünmek ve tüm kapılarını kapamış olduğunu bilmek, boğazından

yükselen boğuk bir hıçkırıkla karışık inlemeye sebep oldu. Yumruk yaptığı ellerini nezarethanenin beton zeminine savururken kendine, olduğu adama lanet okudu. Sonunda yapmıştı... Hiç hak etmediği mutluluğu ona lütfedilmişken, kendi elleri ile parçalara ayırarak yok etmişti. O Heaven'ı öldürmüş, yerine kendi yeni acılarını doğurmuştu. Hayatında ona sunulmuş tek lüks olduğunu bile bile küçük meleğinin kanatlarını yolarak cennetinden kovulmuştu.

www.webcanavari.net / embish

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çıkmaz

Heaven gözlerini kapattı. Yağan yağmurun sesi bütün vücudunu titretirken ruhu üşüyordu. Alexander olmadan geçirdiği iki hafta boyunca sanki hiç ısınmamış gibiydi. Giderek yoğunlaşan mide bulantılarını üşütme zannetse de öyle olmadığını bilecek kadar büyümüştü. İlk fark ettiğinde şaşırsa da aslında bunun bir sürpriz olmadığını biliyordu. İstemişti. Gizliden gizliye, için için Alexander'ın bir parçasını içinde yaşamak istemişti. Camın önünde oturduğu koltukta ayaklarını karnına doğru çekerken avuçlarının içi ile karnını kucakladı. Alexander bir gün ondan vazgeçse bile, ona hayallerinden daha yakın olabileceği o tek varlığı ne pahasına olursa olsun istemiş ve beklemişti.

Alexander'ın öğrenme şansı olsa belki istemeyecek, ona kızacak ve aldırmasını isteyecekti, ama Heaven asla bu küçücük umut ışığından vazgeçmeyeceğini biliyordu. Hem Alexander da hiç korunmamış, hatta böyle birşeyden bahsetmemişti bile. O halde ondan aldırmasını beklemek gibi bir seçeneği de olamayacağını düşündü Heaven. Gene de her ne pahasına olursa olsun, ona bildirmemeye kararlıydı. Alexander ondan vazgeçmiş olabilirdi ama o, sevdiği adamdan geriye kalan bu küçücük yaşam dalına tutunmaya muhtaçtı.

Ellerini karnında gezdirirken camın önünde duran kırmızı sardunyalardan süzülen soluk ışık iyice çökmüş bedeninde bir hare gibi parlamaya çabalıyordu. Gökyüzüne döndüğü solgun yüzünde kapalı duran kirpiklerinden süzülen yaşlar yanaklarını ıslatarak aşağı kayarken ellerini bir kez daha karnının üzerinde dolaştırdı. Yakın bir zamanda karnı belirginleşmeye başlayacak ve durumunu daha fazla saklayamayacaktı, ama şimdilik bunu bilen sadece kendisiydi. Alexander artık hayatında yoktu. Sonsuza kadar onu terk edip gitmiş, giderken de geride ondan kocaman bir enkaz bırakmıştı, ama bilmeden de olsa ona tutunacağı bir parçasını bırakmıştı. İçinde Alexander'dan bir parça taşıyordu ve parçalanmış yüreği kan ağlasa da, hayat ona durmuş, dünya dönmüyormuş gibi gelse de, zaman sanki akmaktan vazgeçmiş gibi hissetse de içinde küçücük bir umut ışığı ona göz kırpıyordu. Belki onu kollarına aldığında ve o taze kokusunu derin derin içine çektiğinde o zaman ona bakan o masum gözlerinde tekrar Xander'ını görebilir, tekrar ona dokunabilirdi.

Heaven sessizce kalktığı koltuktan yatağına doğru ilerlerken adeta ayaklarını sürüyordu. Canı hiçbir şey yapmak istemiyor, soluk bile almak ağır geliyordu. İstediği tek şey, bütün bu acının içinden çıkacağı ana kadar uyumaktı. Öyle bir anın geleceğine hiç inanmasa da elinden başka hiçbir şey gelmiyordu.

Açılan kapının ardından içeri giren ayak sesleri, Heaven'ın yatağa gitmek yerine arkasını dönmesine sebep oldu.

"Demek buradasın Heaven. Bugün nasılsın bakalım?"

Heaven hüzünlü gözleriyle karşısında duran ince uzun boylu, genç ve bakımlı kadına baktı. Josephine'e mesaj attığında hiç gecikmeden gelerek onu almış ve

şehrin merkezindeki küçük ama şirin çatı katı dairesine götürmüştü. O anlatana kadar da hiçbir şey sormamış, sadece o ağlarken ona sarılarak ona destek olup bütün içindeki acıyı akıtmasına yardımcı olmuştu. Griye çalan koyu yeşil gözleri, içinde taşıdığı onca duyguya rağmen sakin bakıyor ve ona moral vermeye çalışan sıcak gülüşü her zamanki soğuk tavırlarına inat orada olduğunu ifade ediyordu. İhtişamlı sarı saçları omuzlarından aşağı dökülürken güzelliğini hiç umursamazca elindeki paketleri masanın üzerine bıraktı.

"Bugün de konuşmayacaksın sanırım. Ne yapalım, elbet bir yerlerde içindeki acı yavaşlayacak değil mi? Hem bak sana ne güzel yiyecekler getirdim."

Heaven ellerini kaldırarak yemek istemediğini ifade eden hareketler yaptı ve bakışlarını yatağa çevirdi.

"Hayır. Bugün uyumak yok. Bugün artık biraz dışarı çıkacağız. O yüzden biraz yemek yemelisin. Buraya geldiğinden beri neredeyse iki hafta oldu ve sen daha ağzına doğru düzgün birşey koymadın. Jasmine'e de haber verdim. Bugün üçümüz birlikte alışveriş yapacağız ve bütün hesaplar benden! İtiraz istemiyorum sonradan."

Genç kadının onu biraz olsun neşelendirebilmek için iki haftadır denemediği şey kalmamış, hatta olay duyulur duyulmaz panikleyerek onu arayan Jasmine'i de bir iki gün idare etmişti. Tabii bütün bunlar Jasmine'e ve onun telaşlı ruhuna sökmemiş ve üçüncü gün kapılarında belirerek bir anne gibi onu kucaklayıp sarmalamıştı. Hatta Adrian'ın evinde işe başlayacakken oğlunu bahane ederek onun yanında kalmıştı. Kapıda duydukları anahtar sesi ile iki genç kadın kapıya yöneldiler. İçeri bütün neşesi ile giren Jasmine hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Günaydın kızlar. Heaven nasılsın bakalım bu sabah? Daha üzerini bile giyinmemişsin. Hadi çabuk birşeyler

ye ve bir an önce çıkalım. Adriano'yu Daniel'a bıraktım. Beraberinde işe götürmeyi teklif edince geri çevireme-dim, ama aklımda kalmadı değil."

"İşyerinde onunla idare edebilecek mi?"

Josephine'in bu sözleri Jasmine'in neşesini biraz kaçırsa da fazla birşey eksiltmedi.

"Bugün çok işi yokmuş. Erken çıkabileceğini söyledi. Heaven ortada olmadığı için tek görevi onu aramak bu aralar."

"Ona söylemedin değil mi?"

"Deli misin? Söyler miyim hiç? Alexander denen o kendini bilmezin olmayan aklı belki başına gelir!"

Heaven'ın acı ile kısılan gözlerini gördüğünde Jasmine söylediği son sözlerden pişman olsa da artık geri alamazdı. Anlayışlı bir ses tonuyla kollarını açarak ona doğru yürürken konuştu.

"Ah principessa, adının bile geçmesi içini dağlıyor biliyorum ama söz, geçecek..." Kollarını Heaven'ın bedenine dolarken konuşmaya devam etti. "İnan bana acılar böyle kalmıyor. Belki hiç geçmiyor, ama içine gömmeyi başarıyor insan... Hem senin de tutunabileceğin ışığın va..."

Bir anda ağzından kaçırdığı şeyi fark eden Jasmine, aniden sussa da artık çok geçti. Heaven Jasmine'in kollarından sıyrılarak sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Yani şeyyy..."

Heaven hemen masada duran kâğıt kalemi alarak yazdı:

"Sen ne biliyorsun?"

Josephine, Jasmine'in imdadına yetişircesine konuşmaya katıldı.

"Heaven, buraya geldiğinden beri ikimiz de hamile olduğunun farkındayız, ama senin söylemeye hazır olacağın zamana kadar beklemek istedik."

"Evet Heaven. Bu bebeği isteyip istemeyeceğini bilemiyoruz, ama bana sorarsan o sana Tanrının verdiği güzel bir mucize."

"Jasmine! Tanrı aşkına ne karar vermiştik. Kızı etkilemek yok! O ne karar alırsa arkasında duracaktık."

"Ama Josi..." Jasmine hayal kırıklığı dolu bir serzenişle konuşmaya devam etti: "Bu bebeğin Heaven için en güzel şey olduğunu ikimiz de biliyoruz. Hem sen de bu bebeğin doğmasını istiyorsun. Neden bunu ondan saklayalım! O herif bu bebeğe sahip çıkacak yetide olmasa bile biz ona bakarız."

"Jasmine! Ah Tanrım ben ne günah işledim ki? Ne konuştuk? Bu kararı Heaven versin bırakalım da. Hem eminim dedesi de onun için elinden geleni yapacaktır."

Heaven son iki haftadır dedesini aramaktan kaçınmış, onun yerine küçük yazılı mesajlar bırakarak onu son durumla tedirgin etmemeye çalışmıştı. Bilmediği şey ise Josephine'in her gün dedesini arayarak durumdan haberdar ettiği ve Heaven kendini daha iyi hissedene kadar üzerine gitmemeye ikna ettiğiydi. Dedesi derhal onu çiftliğe kanatlarının altına almak isterken Josephine bir süre kendisi ile baş başa kalması gerektiği konusunda büyük bir savaş vererek her gün rapor verme karşılığında yaşlı adamı ikna edebilmişti. Mirdland, istediğinde fazlasıyla inatçı olabilen bir adamdı ama buna rağmen Josephine ile çok iyi anlaşmışlardı.

Heaven eline kâğıt kalemini alarak yazmaya başladı:

"Ben sizin ne düşüneceğinizi bilemediğim için bir süre saklamak istedim. Ben bu bebeği her ne pahasına olursa olsun istiyorum. O bana Xander'dan kalan tek şey. Onu da kaybedersem ruhum yok olur. Zaten nefes bile alamıyorum, o zaman ölmek benim için lüks olur. Ama Xander'ın kulağına gidemez. Bilirse bu bebeği istemeyecektir. Onu aldırmam için her şeyi yapar ve ben onun bunu hiçbir zaman öğrenmesini istemiyorum."

Düşünceli bakışlarla onu süzen Jasmine ve Josephine birşey söylemeye cesaret edemediler. Babasız büyüyen bir bebeğin zorluklarını en iyi Jasmine bilirdi, ama şimdi birşey diyerek Heaven'ın kararından caymasını göze alamazdı.

Gitgide uzayan sessizliği Josephine bozdu.

"Haydi kızlar, ben Arthur'un yanına dönmeden çok vaktimiz yok. Bir an önce birşeyler ye bakalım bebek için ve çıkalım."

Daniel küçük yeğeni ile ofise uğrayarak gerekli dokümanları alıp çıkmak üzereyken Adrian ile karşılaştı.

"Selam Daniel. Bu küçük bey ile bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Selam Adrian. Tabii tanıştıracağım. Bu beyefendi benim yeğenim Adriano ve bu da ismi sana çok benzeyen patronum Adrian."

"Artık daha çok, dostun olduğumu sanıyordum. Merhaba Adriano. Demek neredeyse adaşız ha? Kaç yaşındasın?"

Adriano önce biraz çekinerek Daniel'ın bacaklarının arkasına saklansa da bir süre ona bakan sıcacık yeşil gözlere bakarken kendini ona çekilirmişçesine önünde buluverdi.

"Üç" harfleri yutan minik aksamı ile konuşurken bir yandan da Adrian'ı inceliyordu.

"İki buçuk." Daniel'in düzeltmesine ters ters bakarak tekrar etti.

"Üç. Annem üç diyebilirsin dedi."

"Tamam o halde üç yaşındasın. Kesinlikle annen ne derse o geçerlidir." Adrian gülümseyerek Adriano'dan taraf olarak Danile'e sırıttı. Daniel homurdanırken Adriano kendiliğinden Adrian'a konuşmaya başladı.

"Benim babam da senin gibi yeşil gözlüymüş. Annem ona benziyorsun, diyor."

"Öyle mi, ne kadar şanslısın bakalım. Baban çok yakışıklıymış. Daniel sen sana bıraktığım gidişinle ilgili dosyaları incele istersen. Ben de o arada Adriano'ya holdingi gösteriyim. Ne dersin Adriano?"

"Sana yük olmasın?"

"Ne demek. Hem nasılsa bundan sonra daha sık görüşeceğiz onunla."

"Anlamadım?"

"Jasmine benim evimde çalışmaya başlayacak ya. Birbirimize alışsak Adriano ile fena olmaz."

"Tamam o zaman. Ben dosyaları incelerken siz de dolaşın içeride. Ama sakın kaybedeyim deme yoksa Jasmine beni çiğ olarak yer. Her defasında yüz kere tembih ediyor zaten..."

Adrian kahkahalarla gülerek Adriano'nun elinden tutup ilerlemeye başladı.

"Kucak."

"Efendim Adriano?"

"Kucak."

Adriano'nun kendine doğru uzanan minik kollarına ve yüzündeki kararlı ifadeye bakarak bir küçük kahkaha kopardı ve eğilerek onu yerden aldı.

"Benim babam da çok güçlüymüş. Canavarları bile döver."

"Öyle mi? Onunla tanışmayı çok isterim."

"O çok uzaklarda. Annem bana onun masalını anlatıyor."

Adrian küçük oğlanın her kelimesi ile parçalandığını hissettiği kalbini dolduran şefkatle ona daha da sıkı sarıldı.

"O zaman o burada yokken senin için canavarlarla ben dövüşürüm, ne dersin?"

Küçük çocuk kısa bir süre sessizce düşündükten sonra cevap verdi.

"Kabul. Sen Danny'den daha mı güçlüsün?"

"Bilmem. Belki daha kurnazımdır."

"Kurnaz ne demek?"

"Bunu sana benim odamdaki akvaryumu gösterirken anlatayım mi?"

Küçük çocuğun gözleri aniden parladı ve sevinçle Adrian'ın boynuna sarıldı.

"Akvaryumları çok severim. Ama annem almıyor. Paramız yokmuş."

"Bak ne diyeceğim, istersen benim akvaryumum senin olsun. Hem evimde de bir tane var ve sen de her geldiğinde istersen onları beraber yemleriz olur mu?"

Küçük Adriano daha da büyük bir sevinçle küçük kollarını Adrian'ın boynuna dolayıp yanağına küçük ve ıslak bir öpücük bırakırken Adrian kalbinin kapılarını çoktan ona açmıştı bile.

Adrian'ın odasına doğru ilerlerlerken büyük geniş kanatlı kapıları olan oda Adriano'nun dikkatini çekti.

Alexander odasında bir ileri bir geri dolanırken kapana kısılmış gibiydi. Masallar gerçek olsa şu anda burnundan alevler çıkarabiliyor olurdu. Odada her şey darmadağın yerlerde sürükleniyor nezarethaneden kefaletle bırakıldığı günden beri üzerinde olan kıyafetler leş gibi kokuyordu. İki haftadır tıraş etmediği yüzü aynada kendini bile korkutabilirdi. Yemek yemiyor, sadece bir kahve ve Adrian'ın kapısına bıraktığı yemeklerden tırtıkladığı bir iki yudum ekmekle idare ediyordu. Odaya kimseyi almıyordu. Heaven'ı kapının önüne sürükleyip attığı günden beri eve gitmeye cesareti yoktu.

Eve gidip yaptıklarıyla yüzleşmek istemiş, ama içinde Heaven'ın olmadığı bir eve girmeye cesaret edememişti.

Korkuyordu. Onun orada bıraktığı anılarla bir daha eskisi gibi olamayacağını bilerek korkuyordu. İki haftadır ofiste yatıp kalkarak etrafa dehşet saçıyor ama içinde, göğsünün tam ortasındaki derin boşlukta duyduğu yanma hissinden kurtulamıyordu. Heaven'ın başına bir şey geldiyse kendini asla affetmeyecekti. Dedesinin yanına gitmemiş, Daniel'ı bile aramamıştı. Cebinde tek kuruş parası olmadan sadece üstündekilerle nereye giderdi? Yer yarılmış, içine girmişti sanki. Başına her ne geldiyse bu onun suçuydu ve bu suçun ağırlığıyla yaşamak adama derin bir çıkmaz kuyuya batmak kadar acı veriyordu.

Alexander yerinde duramayarak tam kapıyı aralamıştı ki dışarıdan gelen konuşmalar onu durdurdu. Adrian küçük bir çocukla konuşuyordu.

Çocuk sordu. "Bu kapının ardında ne var?"

"Canavar var. Canavarın odası orası."

"Gerçek canavar mı?"

"Evet gerçek canavar."

"Dövdün mü?"

"Kesinlikle dövdüm küçük adam."

"Oley yaşasın!"

"Çok sevindin bakıyorum."

"Evet. Heaven'ı da bir canavar üzmüş. Annem diyor. Çok ağlıyor."

Sesler silinirken Alexander canlı canlı ölümü bir kez daha tattı. Kararmış göz altları ve çökmüş yanak çukurları çektiği ıstırabı gözler önüne seriyordu. Zaten çalışamıyor, yiyemiyor, içemiyor, soluk alamıyor, kısacası yaşayamıyordu. Heaven'ı bulsa ne yapacaktı, onu bile bilmiyordu. Onu affedip affetmeyecek olması bir yana, Alexander, yapacağını yapmış ve bütün şeytansı yüzü-

nü ona göstererek onun hayatını mahvetmişti. Ona iyi gelmemiş, onu bir paçavra gibi buruşturup hak etmediği biçimde fırlatmıştı. Ona ve hissettirdiği hiçbir şeye layık olamamıştı.

İçinde dönüp duran soruya cevap bulamazken yeni bir öfke dolu acı krizi gelerek bütün bedenini sardı. Hızla çarptığı kapıya eşlik edercesine derinden gelen boğuk ve kalın çığlığıyla eline geçen ne varsa savururken aklında çıkmaz bir labirentteymişçesine tek bir düşünce vardı: "Onu mahvettin!"

Şimdi onu bulsa bile ona iyi gelmediğini bile bile ne yapacaktı? Bu soru Alexander'ın çıkmazı gibi gelmiş düşüncelerinin işkence ettiği bağrının en ortasına kurulmuştu. Kırdığı cam kırıklarının arasına güçsüz düşen ruhunu aşmak istemeyen bacakları kapaklanırken bir yanı ondan uzak durmasını söylüyor, diğer yanı ise onsuz yaşayamayacağını haykırıyordu. İşin en kötü yanı her iki yanı da haklıydı.

Adrian duydukları ile donakalırken hızlı bir şekilde kendini toparlayıp Adriano'yu pür dikkat dinlemeye başladı.

"Sen Heaven'ı gördün mü?"

Küçük Adriano ağzından bir laf kaçırmışçasına ağzını minik elleriyle kapatarak gözlerini kocaman açtı. Bu sırada odasına giren Adrian, akvaryumun karşısındaki koltuğa küçük Adriano'yu oturtarak karşısında dizlerinin üzerine çömeldi.

"Bak küçük dostum, bundan sonra sen ve ben birer savaşçıyız ve canavarlara karşı savaşacağız, tamam mı?"

Adriano başını onaylarcasına sallarken Adrian devam etti.

"Heaven benim dostum ve eğer ona bir canavar zarar verdiyse bunu ben de bilmeliyim ki, onu koruyabilmeliyim. Şimdi sana söz veriyorum, her ne konuşursak ikimizin arasında kalacak ve senden duyduğumu kimseye söylemeyeceğim. Tamam mı ortak?"

Adriano kısa bir an düşündü ve tekrar başıyla onaylayarak ellerini ağzından çekti.

"Heaven çok iyi. O üzülmesin annem gibi. Annem de çok üzülüyor ben biliyorum, ama annem bilmiyorum sanıyor. Annemin de canavarlarını yok eder misin?"

Adrian gözlerine dolmak için hücum eden yaşları bastırırken kendi annesinin gözlerinden süzülen ve çare olmadığı gözyaşlarını hatırladı. O da bir zamanlar Adriano gibi annesinin canavarlarını kovabilmeyi ne çok istemişti.

"Söz küçük dostum. Annenin canavarlarını da birlikte kovacağız, ama şimdi sen bana Heaven'ı nerede gördüğünü söyleyebilir misin?"

"Bir evde. Annemle birlikte kaldık. Heaven da oradaydı ve çok ağlıyordu. Ama bu defa konuşmadı benimle. Annem ağladığı için sesi kısılmış, dedi. Annem de ağlıyor ama sesi kısılmıyor onun."

Adrian içinde kabaran bazı hisleri geriye atarak telaşını bastırıp devam etti.

"Kimin evi Adriano?"

"Bilmiyorum. Ama biri daha var."

"Onun ismini hatırlayabilecek misin?"

Adriano başıyla onaylarken gözleri akvaryumda yüzen balıklardaydı.

"Josi. Balıklara bakalım."

"Pekâlâ gel bakalım Adriano. Balıklara yem verelim seninle."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hiçlik

Adriano'yu Daniel ile yolladıktan sonra soluğu Alexander'ın odasında alan Adrian, kapıyı açık gördüğünde hiç düşünmeden içeri girdi. Daniel'e Josi ile ilgili araştırma yapmasını söylediğinde adam, duruma en az onun kadar şaşırmıştı. Heaven'ın bu kadar gündür yanında kalabilecek kadar tanıdığı ve Jasmine'in de işbirliği yapabileceği tek olası kişi, Josi'nin kim olduğunu düşündüklerinde akıllarına Josephine Kensing'den başkası gelmiyordu.

Adrian odanın içerisine baktığında etrafın darmadağın ve kırılmış eşya parçaları ile dolu olduğunu gördü. Alexander etrafta görünmediği gibi ona tek bir not bile bırakmamıştı. Adrian güvenliği arayarak odanın toplanması için personel gönderilmesini ve kamera kayıtlarından Alexander'ın nereye gittiğine bakılmasını istedi. On beş dakika sonra bir görevli Alexander Romanov'un binadan ayrılırken görüntülendiğini söylediğinde Adrian hiç beklemeden dışarı fırladı. Bu adamın nereye gidip neler yapabileceğini artık kestiremediğini düşünürken çalan telefonla irkildi.

"Alo? Daniel?"

"Benim Adrian. Josimiz gerçekten de Josephine sa-

nırım. Az önce Daniel'i bırakırken Jasmine'in yanında o vardı. Alışverişe çıkmışlar ve Jasmine'i eve bırakmış. Üstelik ellerinde hiç paket yoktu."

"Hımm. O konuya bakacağız, ama önce daha büyük bir sorunumuz var. Canavar ininden çıktı!"

"Alexander mı? Nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum. Ben odasına geldiğimde oda boştu ve kamera görüntülerinden dışarı çıktığını yakaladık. Henüz ona Josephine Kensing'den ve Heaven'ı bulmuş olabileceğimizden bahsetmemiştim. Ben bir gidip eve bakacağım. Belki oradadır."

"Tamam beni haberdar et. Ben Jasmine ile konuşacağım şimdi. Hiç değilse iyi olduğunu bilsek kâfi. O adam bütün bu yaşadıklarını hak etti."

"Daniel biliyorum, ama onu da anlayabiliyorum. Bazen hiçbir şey göründüğü gibi olmuyor."

Daniel derin bir kahkaha atarak cevap verdi. "Bu lafını sana mutlaka bir gün hatırlatacağım. Zaten muhtemelen o herifin başına gelebilen en iyi iki şeyden biri sen biri de Heaven. Bunu hak edip etmediği konusunda şüphelerim var."

"Sen onun bana yaptığı iyiliği anlayamazsın. O bir dosttan öte benim için ve ben ona bundan çok daha fazlasını borçluyum. O kötü biri değil. Sadece yaralı."

"Dua et de Heaven kötü durumda olmasın! Yoksa o yaralarına ben yenilerini eklerim."

"Bende onu önemsiyorum ve onun için bu canavarı bulmaya çalışıyorum. Şimdi kapıyorum. Bir bilgi alırsan beni ara."

Adrian'ın hafif kızgınlıkla konuşmaya başlayan sesi Alexander'ın villasının önüne geldiğinde kısılarak daha dostane bir tınıya bürünmüştü. Bir yandan villanın açık bahçe kapılarından içeri süzülürken bir yandan da Daniel ile olan konuşmasını sonlandırdı. Lüks aracını park

ederek indi ve açık villa kapısına doğru ilerledi. İçeri tedbirli adımlarla girerken salon girişinde ayakta dikilmekte olan Alexander'ı gördü.

Alexander salona boş gözlerle bakıyordu. Heaven olmadan bu eve uzun zamandır ilk defa giriyordu ve şimdi kadının etraftaki varlığını daha çok görüyordu. O yokken bomboş olan ruhsuz evi onun varlığıyla dolmuş boş çerçevelere fotoğraf kareleri olarak yerleşmişti. Ruhuna eziyet edercesine ona sarılmış fotoğrafı yüksek sehpada incilerle süslenmiş bir çerçeveden ona bakarken, Alexander'ın yapabildiği tek şey gözlerini yumarak Heaven'ın evde bıraktığı kokusunu içine çekmekti. Adımlarını zorlayarak yatak odasına çıkmak istese de Heaven'ın oradaki varlığının yaratacağı boşluğu kaldırabileceğinden emin değildi. Pek çok safhadan geçmişti günlerdir. Acı, nefret, inkâr ve bezginlik. Hepsi de ona nasıl zarar verdiğine çıkmıştı. Mirdland'ın dediği gibi o bir papatyaydı ve onun tüm rüzgârına direnmişti. "Ama ben ne yaptım?" diye mırıldandı kendi kendine. Papatyasını toprağı ile birlikte köklerinden sökerek savurmuş atmıştı. Günlerdir onu arayan Adrian ve Daniel'den onun iyi olduğuna dair tek bir haber beklerken hangi yüzle çıkacaktı karşısına ve ne diyecekti? Karşısında her defasında kendini toy bir delikanlı gibi hissederken yaptığı acımasızlığı hangi dille açıklayacak ve ne hakla onu affetmesini bekleyecekti? Ona zarar veriyordu ve Heaven'a iyi gelmiyordu.

"Alexander?"

Arkasından gelen tanıdık ses Alexander'ın irkilmesine sebep oldu. Adrian gerisine dikilmiş onun hareketlerini inceliyordu. Alexander ani bir kararla kaskatı kesildi ve kararlı ama soğuk sesiyle konuşmaya başladı.

"Ne var Adrian? Bu saatte senin burada ne işin var?"

"Heaven'ın nerede olduğunu bulduk sanırım." Ad-

rian çekingen bir kararsızlıkla konuşuyor ve karşısında gördüğü şeyi algılamaya çalışıyordu.

"Iyi. Nasıl olduğunu öğrenin ve rahat bırakın. Bir ihtiyacı varsa karşılarsınız. Çiftliğin de ona devir işlemlerini gerçekleştirin. İstediği zaman çiftliğine döner."

"Anlamadım?" Adrian'ın omuzları dikleşirken bakışları bir şahin gibi keskinleşmişti.

"Duydun Adrian. Mirdland ile bir anlaşmamız vardı ve o anlaşma uyarınca çiftlik Heaven'ındır. Şimdi izninle temizlenmek istiyorum."

"Nasıl yani? Heaven'ın yanına gidip özür dilemeyecek misin?"

Alexander hiddetle genç adama dönerek kaskatı bedeni ile üzerine doğru bir adım attı. Kaşlarından biri çatılarak yukarı kalkmış tepeden bir bakışla Adrian'ı süzerek buzdan bile soğuk ve ifadesiz konuştu.

"Ben Alexander Romanov'um. Kimseden özür dilemem ve ne istersem onu yaparım. Şimdi çık buradan."

Adrian ilk defa gerçek bir öfkeyle Alexander'a bakıyordu. Anlamlandıramadığı kadar kalpsiz bu adam, ilk defa gördüğü bir yabancıdan farksızdı. Hırsla üzerine doğru atılıp yakalarına yapışırken sesinin hırs dolu yüksekliğini engelleyemedi.

"Sen, sen... sen cidden gördüğüm en kalpsiz en aşağılık herifsin. O kızla bir oyuncak gibi oynayıp attığına inanamıyorum!"

Alexander usta bir hamleyle Adrian'ın elinden kurtulurken aynı kararlı soğuklukla devam etti.

"Sana gitmeni söylediğimi hatırlıyorum. Yoksa defol mu demeliydim? Kovulmak mı istiyorsun?"

Adrian inanamayan gözlerle Alexander'a bakarken bu yıkıcı fırtınanın nelere malolacağını hesaplamaya çalışıyordu.

"Tanrı şahidimdir ki bu yaptığının bedelini ödeye-

ceksin! İstifa ediyorum Alexander Romanov. Ayrıca tavsiyem o soyadını alıp uygun bir yerine iliştirmen! Kendi cehenneminde yan!"

Adrian kapıyı ardından vurup çıkarken omuzları çöken Alexander, sessiz ve zavallı adımlarla yukarıdaki yatak odasına doğru ilerledi. Kendi cehennemi, kendi mabedi. Her ikisinin de tek bir Tanrıçada buluştuğu yer olan yatak odasında anılarıyla yanmaya doğru adım adım, sessizce çıktı. O hak ettiği gibi her gece bu odada yanacak, gün doğduğunda yeniden *hissiz* canavara dönüşecekti.

Adrian, Alexander'ın evinden ayrılır ayrılmaz son sürat Daniel'ın evine doğru sürmeye başladı. Etrafında mahalleler gitgide daha yoksul ama nezih bir İtalyan mahallesine dönüşürken kenarlara dizilmiş gençler hızla ilerleyen son model arabaya hayranlıkla bakıyorlardı. Alexander, Daniel'in telefonunu çevirirken hâlâ sinirden titreyen ellerini kontrol edemiyordu. Karşıdan yükselen ses ile yutkunarak konuşmaya başladı.

"Daniel. Evin nerede?"

"Sen neredesin?"

"Sen birşeyi sorgulamadan bırakmaz mısın? Sizin mahalledeyim ve evin nerede?"

"Of... Tamam. Lucinda'nın kahve dükkânından sağa dön ve ilk apartman. Dördüncü kattayız."

Adrian telefonu kapatarak Danel'ın verdiği tarifi takip etti ve kahveciden sonraki dördüncü apartmanın önünde durdu ve arabadan indi. Etrafında onu izleyen meraklı gözler ve camlardan bakan farklı yaşlardaki kadınların bakışları arasında, nispeten diğerlerine göre daha iyi durumda olan apartmana doğru yürürken bir zamanlar kendisi için bunun bile ne kadar lüks olduğu-

nu düşünmeden edemedi. Hayatını değiştiren tek adamı şu anda düşman gibi görüyor olsa da, geçmişin izlerini görüntüsünden temizlediğini gizleyemezdi. Oysa ruhu hâlâ annesinin sabahlara kadar çalışarak hasta düştüğü o çaresiz çocukta takılı kalmıştı. Annesi ağlardı. Ona belli etmeden, çaresizliğine ve oğluna veremediklerine ağlardı. Adrian'ın kumral saçlarını uyuduğunu zannettiği zamanlarda avuçlarının içiyle tararken, yoksulluğun ve yetememenin acısını dökerdi inci gibi gözlerinden.

Annesi hep biraz solgun ve sağlıksızdı. Aç yattıkları gecelere inat sabah erkenden kalkar, gene çalışmak için şehrin kalabalığına kendini bırakırdı. Bir sabah uyanamadığında o zamanların bile lüks sayılabileceğini öğrenmişti Adrian. Şimdi bu fakir semtte olanca ihtişamı ile ilerlerken ruhu annesine bunları gösteremeyen çocuktu hâlâ. Bunca insan sanki hâlâ onun piçliğine bakıp alay edecekmiş ve annesini dışlayacakmış gibi, ruhunu ve düşüncelerini ele geçirse de onlara inat omuzlarını dikleştirip yürüdü ve sıvaları dökülmüş apartmandan içeri girdi. Sarımsakla karışık yemek kokularının sardığı dar koridordan ilerleyerek asansörün üzerindeki arızalı tabelasına küçük bir küfür mırıldanıp köhne duran merdivenlerden yukarı çıktı. Dördüncü kata geldiğinde Daniel'ın açık kapıda onu beklediğini görerek içinden şükretti.

"Daha kapıyı çalmadan bu ne hız?"

"Her gün kapımıza son model ve bütün mahalleyi satın alabilecek kadar pahalı bir araç park etmiyor. Kapımızda dikilmeyeceksen geçsene."

"Ha ha ha çok komik."

"Nedir bu sevimliliğinin sebebi?"

"Jasmine'le konuştun mu? Heaven nerede?"

"Neden? N'oldu ki?"

"Ya, sen hep sorularıma soru ile mi cevap verecek-sin?"

"Tamam, tamam, ben de şimdi konuşuyordum. Adriano'yu banyoya sokmuştu da."

O sırada açılan kapıdan içeri koşarak giren Adriano hiç hızını kesmeden Adrian'ın ismini haykırarak üzerine atlayıp boynuna kollarını doladı.

"Adrian! Sesini duyduğumu biliyordum! Balıklar n'apıyor?"

Küçük çocuğun neşe dolu sesi kulaklarında cıvıldarken burnuna dolan bebeksi kokusu Adrian'ın bütün sinirinin yatışmasına sebep oldu. Her şey o an için bekleyebilirdi.

"Merhaba küçük adam. Balıklar seni özledi ve tekrar geleceğin günü merakla bekliyorlar."

"Mavi olsunlar."

"Maviler evde, çalışma odamdaki akvaryumda. Annenle geldiğinizde bütün gün seyredebilirsin."

Küçük çocuk sevinç çığlığı atarak Adrian'ın yanağına kendi kadar küçük bir öpücük kondurarak annesine Adrian'ın evine gitmeleri için yalvardı.

"Tamam Adriano. İşe başladığımda birlikte gideceğiz."

Adrian ona kaçamak bakışlar atarak gözlerini kaçıran Jasmine'e diktiği bakışlarını hiç ayırmadan Adriano'ya "Hadi bakalım Adriano. Şimdi annenle küçük bir konuşma yapmam gerek. Sen biraz oyun oyna," dedi.

Daniel araya girerek Adriano'yu arkada duran tek odaya yönlendirdi.

"Hadi bakalım Adriano şimdi biraz odanda oynama zamanı."

"Ama Danny ben çizgi film izleyecektim..."

"Biraz sonra izlersin. Büyüklerin konuşması gerek. Hadi bakalım."

Adrian içinde bulundukları evi şimdi fark ediyordu. Odaya girdiğinden beri Jasmine ve kaçamak bakışlarını yakalamaya çalışmaktan tek oda ve bir Amerikan

mutfaklı salondan oluşan evi fark etmemişti. Ev binaya göre beklenmeyecek kadar temiz ve düzenliydi. Gereksiz tek bir eşya bulunmazken küçücük evde sadece ortada Adriano'nun bıraktığı oyuncaklar düzeni bozarak şirin varlığını belli ediyordu. Eski ama iyi durumdaki kanepenin bir kenarına katlanıp koyulmuş yatak malzemeleri Daniel'ın salonda yatığının küçük bir işaretiydi. Hayatın bir şekilde acımasız davrandığı bu iki kardeş birbirlerine tutunurken Adrian'ın bir ömür çekmeye yemin ettiği vicdan azabının asıl bedelini Jasmine'in ödemekte olduğu gerçeği rahatsız edici bir sır gibi ortalarında duruyordu. Adrian, Jasmine'in ondan kaçırdığı bakışlarını yakalayarak konuşmaya başlayıp bu anlamsız eziyete bir son verebilmeyi diledi.

"Jasmine. Sana tek bir defa soracağım, Heaven'ı o kadınla birlikte nereye sakladınız?"

"Ben neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Jasmine'in soruyla birlikte kasılan bedeni savunma pozisyonuna geçerken Adrian evlerine ayak bastığından beri hissettiği tedirginlik yerini korumacı bir hâkimiyete bıraktı.

"Jasmine, kardeşim. Lütfen Heaven'ın nerede olduğunu söyler misin? Bildiğini biliyoruz ve gerçekten onun da iyiliği için onu merak ediyoruz."

"Tabii, söyleyeyim de o canavar daha da zarar versin." Daniel'a dönerek sinirli konuşmasını sürdürdü Jasmine. "Şu arkadaşının onu yeniden bir yem gibi o vahşinin önüne atmasına izin vermeyeceğim!"

Adrian net bir tavırla Jasmine'in karşısına geçerek gözlerini gözlerinin içine dikti ve sakin ama keskin bir tonla konuşmayı kesti.

"O arkadaşım artık yok. Ben şirketten istifa ettim ve Heaven'ı asla bir canavara yem etmeyeceğim. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Daniel şaşkınlıkla Adiran'ın ilk sözlerini tekrarlayarak adama yaklaştı.

"İstifa mı ettin? Arkadaşın yok mu? Seni bıraktığımdan beri neler değişti Adrian?"

"Ne çok soru gene... Evet istifa ettim ve o tanımadığım adam benim arkadaşım değil. Ona eskiden şeytan mı diyorlardı? Bir de şimdi görsünler. Soyadını da uygun bir yerine..." Son dakikada Jasmine'i hatırlayarak sustu ve ona dönerek sözlerini sürdürdü.

"Bak Jasmine, ciddiyim. Heaven'a yardım etmek istiyorsan lütfen yerini söyle. Ne durumda olduğunu tahmin edebiliyorum. Üstelik Ben'i bir tatile yolladım ve ona yeniden bir terapist bulmamız gerekebileceğinden eminim."

Jasmine kararsız bakışlarını Daniel ile Adrian arasında dolaştırırken sonunda çekinerek kararını verdi.

"Onun terapistten daha fazlasına ihtiyacı var."

"Nasıl yani?"

İki erkek de aynı anda Jasmine'e haykırdı. Jasmine kısa bir an duraklayarak derin bir nefes verdi ve bakışlarını yukarı kaldırarak bir hamlede "Tanrı şahidimdir ki o kızın yapabileceği başka birşey olduğunu bilebilsem yemin ederim size söylemezdim, ama çiftliğe bu vaziyette dönemeyeceğini çok iyi biliyorum. O hamile," dedi.

"Ne!"

İki erkek yeniden aynı anda aynı tepkiyi vererek, şok içinde, ağızları bir karış açık bakakaldılar.

"Ne dediğimi duydunuz. O hamile!"

"N-nasıl?"

Adrian şaşkınlıkla ağzından ne çıktığını fark etmeden sormuştu sorusunu.

"Ciddi misin? Anlatmamı istediğinden emin misin?"

Jasmine alay edercesine kaldırdığı tek kaşının altın-

dan beline koyduğu elleriyle donakalmış iki erkeği de süzerek küçük bir kahkaha attı.

"Tanrım bu bu..." Daniel nasıl tamamlayacağını bilemediği sözlerini Adrian'a bakarak sürdürdü.

"Ne yapacağız?"

Adrian düşünceli bakışlarını karşısındaki iki kardeş arasında gezdirip Jasmine'e döndürdü.

"Doğuracak mı?"

"Elbette doğuracak! Hâlâ o canavara âşık ve tutunabildiği tek dal karnındaki o bebek!" Kendi kendine İtalyanca bir şeyler söylendikten sonra tekrar Adrian ve Daniel'e dönerek konuşmasını sürdürdü.

"Ama hiç bir şey yemiyor üzüntüden. Alexander öğrenirse aldırmasını isteyeceğinden korkuyor."

Adrian bir süre düşündükten sonra tek kaşını kaldırarak Jasmine ve Daniel arasında bakışlarını gezdirdi.

"Üç günümüz var. Üç gün sonra Alexander bir yardım balosuna katılacaktı. Çok önceden belirlenmiş birşey. Bu günkü tavrına bakılırsa artık acımasız iş adamımız gerekli etkinlikleri kaçırmayacaktır. Heaven da bizimle katılacak. Ben de davetliydim. Benimle geleceksiniz. Daniel, Alexander sorsa bile Heaven hakkında bilgi verme."

Adrian cüzdanını çıkararak bir kredi kartı çıkardı ve Jasmine'e uzattı.

"Bunu al ve gidip üzerinize uygun birşeyler alıp biraz alışveriş yapın. O geceye hazır olun."

"Asla! Senin paranı harcayamam."

"İnatçı kadın. Bu bir görev ve sen de benim çalışanımsın! Unuttun mu? Hem Heaven şu anda herhalde böyle birşey için dedesinden para isteyecek değil. Onu düşün lütfen."

Bu durum Daniel'ın hoşuna gitmese de itiraz etmedi ve Jasmine istemeye istemeye kartı aldı.

"Bütün bunlar ne demek oluyor Adrian? Neden Heaven'ı onunla karşılaştıracağız?"

"Daniel, inan bana o herifin sürünmesini en az senin kadar istiyorum şu anda, ama o bebek için son kozu oynayacağız."

Heaven ellerini kızlarla birlikte aldığı bebek kıyafetlerinin üzerinde gezdirirken bir yandan da karnının belirsiz yuvarlaklığını okşayarak içinden mırıldanıyordu. Yavrusu çok daha iyisini hak etmişti ama ona verebileceğinin en iyisini vermeye kararlıydı. Son üç gün içerisinde Adrian ve Daniel onu görmeye gelmişler, ama bilinçli olarak Alexander'dan bahsetmemişlerdi. Israrla onu bir yardım balosuna götürmeyi istemişler, o da dirense de Jasmine'in yalvaran bakışlarına hayır diyememişti. Josephine'in de Arthur Kensing adına katılacak olması büyük bir talih gibi görünse de şimdi katılmayı kabul ettiğine pişmandı.

İçini saran sıkıntı kalbine otururken, gözlerine daha fazla dolacak gözyaşının kalmadığını düşünüyordu. Çiftlikte ilerleyecek hamileliğinin dedikodu yaratmayacağını bilse, hiç vakit kaybetmeden dedesinin yanına dönerdi. Bütün bu zaman içerisinde onu birkaç kere ziyarete gelen dedesine halen yaklaşık üç aylık hamileliğinden bahsedememişti. Onca badireyi zarar almadan atlatan bebeği, bu çıkmazı da aşacaktı ve onu kollarına aldığında kimsenin ne dediğini umursamayacaktı. Tek endişesi dedesini üzmekti, ama onun da bebeğini sevgiyle kucaklayacağına emindi.

"N'oldu? Daha hazırlanmamışsın ama."

Jasmine'in onu uyaran sesiyle kendine gelen Heaven, bebeği için içinde bulunduğu bu ruh halinden kurtulması gerektiğini biliyordu. Bu geceye de o yüzden gelmeyi

kabul etmişti biraz da. Hayat devam etmek zorundaydı ve acısını kalbinden hiç atamayacak olsa da bebeğiyle yeniden bir yaşam bulacaktı. Sessizce başını sallayarak ayağa kalktı ve bir gün önce Jasmine ve kızlarla birlikte aldığı boyundan bağlı, narçiçeği renginde göğüs altından serbest, bileklerine kadar inen elbisesini giymeye gitti. Bu gece içini dolduran hüzne kulak asmayacak, ve onun için çırpınan dostlarını daha fazla üzmeyecekti.

Alexander karar verdiği andan beri acımasız bir saldırganlıkla bütün işlerini tek başına yürütüyordu. Artık eskisinden de acımasız ve hükmediciydi. Altında çalışanların tek bir hatasma tahammül edemezken kasırga gibi esiyor, geçtiği her yerde ardında yıkım bırakıyordu. Adrian dediği gibi istifasını vermiş ve işe gelmiyordu, ama henüz Alexander istifayı işleme almayı bilmediği bir nedenle erteliyordu. İşlerinin büyük bir kısmına hissedar yaptığı Adrian'ı kendinden uzaklaştırmak, kendine biçtiği en büyük cezalardan biriydi ama hiçbiri her gece Heaven'ın hayali varlığıyla o evde nefes almak kadar büyük olamazdı.

Aylar öncesinden söz verilen yardım gecesi Adrian olmadığı için kendi gitmesi gereken bir etkinlikti. Gitmese ne olurdu ki? Vicdanı olmayan bir adamın birilerine iyilik de yapması beklenemezdi sonuçta, ama iş dünyasının bütün başları orada olacaktı. Sağduyusu ona o gece orada olması gerektiğini söylerken yudumladığı acı kahvesi bile Heaven'ın ona hazırladıkları kadar tat vermiyordu. Aynanın karşısındaki kusursuz görüntüsüne bakarken Heaven'ın uzanarak yakalarını düzeltişi gözünde canlandı bir an. Yüzünde oluşan küçük tebessüm hayalin yersizliği ile gölgelenirken kendi kendine tekrar etti: *Hissetmiyorum, hissetmiyorum, hissetmiyorum.*

Hissiz şeytan Alexander Romanov, acımasızca kasılan yüzü ve gergin bedenini aracına sürükleyerek balo salonunun yolunu tuttu.

"Alexander Romanov! Uzun zamandır ortalarda görünmüyordun. Senin nişanlandığını duydum, ama kalıcı olacağına inanmamıştım. Yanında nişanlın olmadığına göre haklıydım galiba."

Anlamsız kalabalığın gürültülü uğultusu etrafında yankılanırken kaçma hissini bastırmaya çabalayan Alexander, tanıdık iğneleyici kadın sesi ile gerilen sinirlerine hâkim olabilmek için yutkundu ve gözlerini yumarak derin bir nefes verip kadına şeytani bir gülümsemeyle döndü.

"Elena, seni ve iğneleyici dilini görmek de çok güzel. En nihayetinde benden daha şeytanını görebilmek her zaman nasip olmuyor."

Kadın şuh bir kahkaha atarak Alexander'ın bedenine yaklaştırdığı bedeninin üzerinden koluna dokundu.

"Ah, her zamanki gibi esprilerin harika. Gerçekten özlemişim. Tabii özlediğim başka şeyler de var, ama son defasında beni cidden kırmıştın."

Alexander kolunu çekme zahmetinde bulunmadan kendisine gereğinden fazla samimi duran kadının yüzüne daha da yaklaşarak nefesini yüzüne üflercesine konuştu.

"Öyle mi Elena? Oysa benim son hatırladığım kocanın boşluğunu dolduruyor oluşumdu. Herhalde bu gece de kocan meydanı boş bırakmış olacak ki ortalıkta geziyorsun."

Hangi ruh halinde olursa olsun bu kadını görmek ve hatta ona dokunmak midesini bulandırıyordu. Hele de Heaven'ı tanıdıktan ve hayatına aldıktan sonra onun

gibi bir kadını tanımış olmak bile tiksinti vericiydi. Acımasız günlerine katlayarak geri dönerken tek şeyi hesap edememişti; o da göğsünün içinde kalbi olması gereken yerde hâlâ çöreklenmiş bir Heaven vardı. O oradan hiç kalkmayacağını bilirke, bütün bu dokunuşlar eskisinden de mide bulandırıcı geliyordu. Belki de hak etmişti. İçinde yükselen kendine duyduğu öfke buna layık olduğunu haykırırken kendi kendine sahip olabileceği tek şeyin bu kadın gibisi olduğunu söylüyordu. O Heaven'ı hak etmemiş ve onu mahvetmişti. Şimdi ise görüyordu ki o bu yaratık gibilerine layıktı. İninden hiç çıkmamış ve Heaven'ın hayatını kirlenmiş hayatıyla kirletmemiş olması gerektiğini içinden kendine haykırırken, kararan bakışları karşısındaki kadında yoğunlaştı.

Heaven, Jasmine ve Daniel ile birlikte geldiği balo salonu girişinde Josephine ve Adrian ile buluştu. Marcus çoktan içeride kendisine sessiz bir köşe bulmuş, etraftakileri izlemeye koyulmuştu. Adrian onları ilk gördüğünde yeşil elbisesi içerisindeki Jasmine'e bakmaktan bir an kendini alamamış ve onun da çekingen bakışları ile karşılaştığında kendini toparlayarak Daniel ile konuşmaya başlamıştı.

"Canavar içeride."

"Pekâlâ Adrian. Umarım bu yaptığın Heaven'a daha fazla zarar vermez."

"Denemeden bilemeyiz, değil mi?"

"İçimde nedense seni dövmek için kabaran tarif edilemez bir his var."

"Sevgidendir."

"Eminim öyledir. Sanırım avuçlarım kaşınıyor."

"Bu gecenin sonu umduğumuz gibi bitmezse sen o kaşıntıyı Alexander Romanov'a sakla."

"Bak işte orada haklısın."

"Unutmadan sen şu dosyaları inceledin mi? Keşif için ne zaman gideceksin?"

"Neden soruyorsun? Sen istifa etmedin mi?"

"Ah gene soruma soruyla karşılık veriyorsun. Meraktan tamam mı? Meraktan."

"Meraklı kedi. Nedense çok şey merak ediyorsun. Çok yakında gideceğim. Aslında hemen gitmem gerek, ama Heaven için bazı şeyler yoluna girmeden bırakmak istemiyorum. Kardeşimin bu süreçte ne kadar zorlandığını bir bilsen..."

Adrian konunun istemediği yerlere varmasını istemediği için ani bir hareketle Daniel'ın sözünü kesti ve Marcus'a işaret ederek yanlarına çağırdı.

Heaven, Marcusla uzaktan kısa bir baş selamı ile merhabalaştıktan sonra genç adamın meraklı bakışlarından kendini soyutlayarak kızlarla geride kalmayı tercih etti. Etraftaki kalabalık üzerine hücum ederken geldiğine çoktan pişman olmuştu. Bir daha böyle yerlere geleceğini düşünmemişti. Alexander olmadan kendisini güvende hissetmiyor ve onunla olduğu günleri özlerken gözlerine hücum eden yaşları zorlukla bastırıyordu. Jasmine ve Josephine onu kokteyl alanında sürüklenmeye zorlarken isteksiz adımları onu taşımayacak gibi hissederek Josephine'in koluna tutundu.

"Birşey mi var Heaven? İyi değil misin?"

Heaven başını sallarken Jasmine diğer kolunu tuttu ve "Hadi gel biraz şu kalabalıktan uzak köşede duralım o zaman," dedi.

Sakin köşeye vardıklarında Heaven biraz daha nefes alabilmişti. Josephine ise çoktan geçen garsonların birinden bir bardak su almış ve Heaven'a uzatmıştı. Heaven suyundan tam bir yudum almıştı ki burnuna dolan tanıdık ve huzur verici koku, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissettirdi. Oradaydı. Alexander'ın

odadaki varlığından öylesine emindi ki, bunun için arkasını bile dönmeye gerek duymuyordu. Yavaşça arkasını döndüğünde eliyle koymuş gibi Alexander'ı buldu ve gördüğü manzara karşısında şok olarak donakaldı. Alexander Romanov, onun Xander'ı bir başka kadının gözlerinin içine bir nefes mesafede, çapkın ve şeytani bir gülümseme ile, etrafı umursamadan bakıyordu. Kadının koluna koyduğu elinin yukarı aşağı okşarcasına dolanışına engel olmayan elleri, kadının beline dokundu dokunacak şekilde kalkmış öylece bekliyorlardı. Heaven için bir asır gibi gelen an elinden kayarak düşen su bardağının çıkardığı gürültü ile bozuldu ve Alexander'ın delici derinlikteki bakışları bir anda Heaven'ın donuk ama ağlamak üzere olan bakışları ile buluştu.

Alexander kolunun üzerinde dolaşan eli iterek uzaklaşmak isterken duyduğu cam kırılması sesi ile bakışlarını bir anlık bir arayışla kaldırdı ve hasretle yandığını bildiği gözleri bir hayal gibi karşısında buldu. Heaven Mirdland tam karşısında dimdik duruyor, gözyaşlarının süslediği gözlerini hiç kırpmadan ona bakıyordu. Az önce elinde olduğunu tahmin ettiği barda yerde binlerce küçük parçaya dağılmışken, o cam parçacıkları içerisinde gözaltlarındaki çöküklüklerini ustaca kapatan makyajı ile titreyerek dikiliyordu. Heaven titriyordu. Derin yutkunmasını Alexander adeta kendi gırtlağında hissederken hâlâ kolunda dolaşan eli düşünmeden itekledi.

"Sakar çocuk. Boş ver Alexander, önemli bir şey değil. Garsonlar ilgilenecektir."

Alexander bir anlığına çevirdiği gözleriyle umursamaz ve küçümseyici tavrını takınmış kadına tehditkâr bir bakış savurdu.

"Çek o iğrenç ellerini üzerimden. Derhal!"

Gırtlağından tıslarcasına çıkan kelimeler çevrelerinde adeta yankılanırken Alexander bakışlarını tekrar Heaven'ın olduğu yere çevirdiğinde geride sadece cam kırıklarını gördü. Bir kır papatyası gibi titreyen bedeni varlığını onun hak etmeyen bakışlarından kaçırarak yok olup gitmiş, bir hayal gibi hiçliğe karışmış, geriye Alexander'ın olmayan kalbinde acı ve çaresizlikten bir hançer bırakmıştı.

www.webcanavari.net / embish

OTUZUNCU BÖLÜM

Bitti

Kısa bir duraksama anı sonunda kendini toparlayan Alexander, hızla öne atılarak Heaven'ın peşinden salonun dışına koştu. Peşi sıra gelen Jasmine ve Josephine'e aldırmadan Heaven'ın ismini haykırarak ilerliyor, ancak onu göremiyordu. Bir anda yakınında fark ettiği Josephine'e dönerek kollarına yapıştı.

"Nerede o? Nereye gidiyor? Nereye sakladınız?"

Josephine korku dolu gözlerle Alexander'ın sinir ve umutsuzlukla kasılmış yüzüne bakıyor ve içini saran panik dalgası ile bu aşırı yakınlıktan dolayı bocalıyordu. Acıyla karışık korku ve panik tüm bedenini ele geçirirken görüşünün kararmaması için bir yandan dua ediyor bir yandan da hırsla titriyordu. Sıklaşan nefes alıp verişleri deli gibi atan kalbine hükmedemezken kendini geri çekme çabası nafile bir uğraşa dönüşüyordu. İster istemez dudaklarından kelimeler döküldü.

"Bırak beni..."

Alexander hiçbir şeyi umursamıyor ve genç kadının kollarını sıkmakta olduğunu fark etmiyordu bile. İstediği tek şey Heaven'a ulaşabilmekti o anda. Koşullanmış gibi sadece birşeyi düşünüyordu: Heaven nerede? Sorusunu sıkılı dişlerinin arasından tekrarlarken bir anda bileğini kavrayan iri ve sıkı elle irkildi.

"Bırak kadını!"

Alexander kızgın bakışlarını yavaşça sağında duran adama çevirdi. Bütün kararlılığı ile dimdik dikilen genç adamın kasları gerilmiş ve Alexander'ın bileğini sımsıkı kavrayan elinin tam gücünü sarf etmediğini meydana koyarcasına omuzları dikleşmişti.

"Sana kadını rahat bırakmanı söyledim! Tekrar etmeyeceğim!"

Marcus Valerian, bütün kararlılığı ve iradesi ile usulca diğer eliyle genç kadının kolunun Alexander'ın eli altında sıkışarak can çekişen noktasından yakaladı. Alexander giriştiği irade savaşında, başka bir zamanda olsa, bir adım bile geri atmayan genç adamı takdir edeceğini bilse de geri adım atmamaya kararlıydı. Ne olacağı umurunda değildi. Bakışlarını tekrar genç kadına çevirirken Marcus Valerian'ın gerilen bedeni varlığını daha çok ortaya koyarak devleşti. Tam saldırı pozisyonuna geçerken bir anda Alexander'ın çekilen elleriyle genç kadın kollarının arasına çekildi. Genç kadının bahar aylarını hatırlatan çay kokulu parfümü genzine dolarken kollarının arasındaki varlığının bilinci, bütün bedeninde daha farklı bir gerginliğe sebep oluyordu.

Josephine az önceki paniğinden çok daha farklı bir telaşla çarpan kalbinin sesini kulaklarında duyuyordu sanki. Her şey öyle ani olmuş ve kendini bir anda Marcus'un kollarında öyle aniden buluvermişti ki, bir an tökezleyen kalbi sanki bedeninin ihtiyaçlarını önemsemez olmuştu. Korku ve paniğinin yerini alan güven hissi haince bedenine sızarken, titrediğinin farkında değildi. Marcus'un onu kavrayan elleri olmasa ayaklarının onu taşımayacağına emindi. Yılların üzerine bindirdiği yük daha da ağırlaşırken göz göze geldikleri o bir saniyede sanki bütün sırlarını Marcus Valerian çekip almışçasına korkmuştu. Josephine kendini ilk toparlayan olurken Marcus da hafiften bir boğazını temizledi.

"İyi misin Josephine?"

Josephine titreyen bacaklarına inat sağlam adımlarla yere basarak düşmüş omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırarak buzdan maskesine bürünerek Marcus'un sorusunu yanıtladı.

"Elbette iyiyim. Ayrıca yardımınız için teşekkür ederim Valerian."

"Önemli değil Kensing."

Marcus'un dolgun dudaklarından dökülen son kelime sanki iğneleyici bir ok gibi hedefine ulaştı. O sırada her ikisinin de dikkatini Adrian ve Daniel'in arasında tam Alexander'ın karşısında dikilen Heaven çekti.

Heaven kaskatı olmuş bedeniyle dimdik ayakta dikiliyordu. Alexander Romanov, hayatının ilk ve tek aşkı. Ölümsüz sevgisinin tek sahibi ve kalbini yerinden söküp alan adam. Karşısında dikilmiş gözlerinin içinden ruhunun derinliklerine doğru bakarken yüz ifadesinden hiçbir şey okunamıyordu. Gördükleri karşısında memnun olmamışçasına buruşmuş yüzü sanki birşey söylemek istercesine aralanan dudakları arasından gözüken inci gibi dişleriyle aydınlanmamış olsa, ruhunun fırtınalarının bedeninin her yerine yansıdığı söylenebilirdi. Heaven çaresizce baktığı gözlerde artık kendi Xander'ını göremiyordu. Karşısında kilo kaybetmiş ve yorgun bakışları olan bu adam kelimenin tam anlamıyla acımasız duruyordu. Heaven kırılarak binlerce parçaya bölünmüş kalbinin kırıklarını savuran bu adama daha fazla bakamayacak kadar acı çekiyordu. Hafifçe kaçırarak yere indirdiği gözleri puslanırken kendi kendisine ağlamayacağına dair telkinde bulunuyordu. Neden karşısında duruyordu ki? Yarattığı şahesere bakabilmek için mi? Heaven'ın aklında yankılanan ve içini hıçkırıklara boğan tek cümle 'Ama çok sevdim'di. Hayat bundan sonra ona ne getirir bilmezdi, ama bir daha hiç kimseyi öyle sevmeyeceğini biliyordu. Bir daha kimseye Alexan-

der'a baktığı gibi bakamaz, ona dokunduğu gibi dokunamazdı. Tek avuntusu olacak yavrusunu, Xander'ından ona tek hatırayı da kaybetmeyi göze alamazdı. Asla bebeğini kaybetme riskini göze alarak Alexander'a söyleyemezdi, hele de az önce gördüklerinden sonra. Onu tek başına büyütmeye karar vermişti.

Alexander, Heaven'ı karşısında gördüğünde ne diyebileceğini bilemedi. Karşısında gördüğü çeşitli boyalarla toparlanmış enkaz onun eseriydi. O anda kendisinden daha önce hiç olmadığı kadar nefret ederken göğsünün tam ortasında bir yerin sıkışarak acı çektiğini iliklerine kadar hissetti. Ellerinden kayıp giden Heaven, ruhu olmayan bir beden gibi karşısında duruyor, rüzgârda sallanan bir papatya gibi sallanıyordu. Bütün bunları ona ben yaptım diye düşündü. Bir an iki yanında duran Adrian ve Daniel'i umursamadan sağ elini kaldırarak öne doğru bir hamle yaptı, ancak Adrian ve Daniel'da öne çıkarak onun hamlesine karşı Heaven'ı alenen olmasa da gerilerine aldılar. Eli havada asılı kalan Alexander gözlerini kaçırarak yere odaklanan Heaven'ın kollarından tutarak kendine çekmek ve hiç koparmamacasına bağrına basmak istedi.

"Heaven.. Heaven... Bana bak..."

Alexander'ın havada yankılanan fısıltısı acı çağrışımlarla Heaven'a ulaşsa da genç kadın bakışlarını kaldırmadı.

"Heaven gel hadi... Hadi gel evimize gidelim."

Heaven duyduğu son sözlerle hayretle açılan puslu gözlerini kaldırarak Alexander'ın gözleriyle buluştu. Şimdi artık o maviye çalan gözlerinde sinir vardı. *Evimiz mi?* Alexander'ın onu kolundan tutarak kapının önüne attığı günden bu yana ortada bir evleri kalmış mıydı? Konuşmak istiyor, ama korkuyordu. Konuşsa söyleyeceklerinden korkuyordu. Hain kalbi ona ihanet ederken dudaklarından dökülebileceklerden korkuyordu. Onca

ay sabırla beklemişti. Tek bir beklentisi olmadan sadece onun yanında olabilmeyi kabullenerek yaşamış ve tamah etmişti. Onca acıyı çekerken içinde Alexander'ın gelip onu alacağına dair bir ümit hep filizlenmiş bekliyordu. Oysa şimdi bu gece Alexander Romanov, ruhunun katili, yüreğindeki son filiz dalını da koparmış, bir de üzerine benimle gel diyordu. Ne için?

Gözlerini öfkeyle diktiği gözlerden ayırarak bir iki saniye içerisinde çantasından çıkardığı minik kâğıda kalemiyle beş harf karaladı ve Alexander'ın eline verip kalbini de bıraktığını bile bile, Adrian'a yalvaran gözlerle gitmeyi işaret etti.

Alexander arkasını dönerek ilerlemeye başlayan Heaven'ın ardından bakarken eline tutuşturduğu kâğıda gözlerini indirdi ve hafif bir sesle okudu.

"BİTTİ"

Heaven Adrian ve Daniel'in arasında kapıdan dışarı doğru yürürken Jasmine'in ayakkabısının topuklarının çıkardığı sesler yankılanıyordu. Alexander elinde buruşturduğu kâğıttan gözlerini ayırıp Heaven ile birlikte kapıdan çıkan geleceğine son bir defa baktı. Bundan sonra belleğine kazınan giderkenki görüntüsü, ona aman vermeksizin gözlerinin önüne gelecek ve Heaven'a ne yaptığını defalarca ona hatırlatıp acımasızca ona işkence edecekti. Sevmeyi becerememiş kalbi kan ağlasa da atmaya devam edecekti. Yavaş yavaş uyuşan bedeni çaresizliğin paniğini ilk defa hissederken Heaven'ın ardından bakan gözleri kendisine isyan edercesine kapandı ve dudaklarından o son kelime döküldü.

"BİTTİ"

Bir hafta sonra...

Adrian holdingden gelen telefon çağrısına yüzünü

buruşturarak baktı. Telefonu açmamakta kararlıydı, ancak arka arkaya hiç susmadan beş defadır çalıyor oluşu da merak uyandırıcıydı. O gece Heaven'ı çiftliğe dedesinin yanına götürüp Jasmine ve Adriano'yu da yanında destek olmaları için bırakarak Jasmine'in yanında işe başlama zamanını da geciktirmek zorunda kalmıştı. Bu durumdan hoşnut değildi, ama Heaven'ın o halini hatırladıkça elinden hiçbir şey gelmeyişine üzülüyordu. Yapabileceği her şeyi yaptığını düşünürken hemen yan villada yaşayan Alexander'ı da o geceden beri görmediğini düşündü. "Geri zekâlı herif," diye mırıldandı ve yerinden kalkarak Heaven'ı ziyarete gitmeye karar verdi. Çalışma masasının üzerine yayılmış hukuki evraklar ile, araştırmaktan vazgeçemediği, yıkık binanın ilk yangınıyla ilgili belgeler kalkmasının şiddetiyle hafifçe kayarak resmî bir mektubu ortaya çıkardı. Mektup esasen Sally'nin durumu ile ilgili bilgi taşıyordu.

Müebbetle yargılanacak olan kadının akli dengesinin yerinde olmadığı saptanarak ömür boyu akıl hastanesinde yaşamasına mahkemece karar verilmişti. Avukatları bu konuda savcılıkla anlaşarak bir daha hiç oradan çıkmayacağına emin olmuşlardı. Yangında ağır yaralanan kadının yüzünün büyük bir bölümü korkunç derecede yanmış ve eski halinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Zaten sağlıklı olmayan ruh hali bu durumu kaldıramayarak iyice çökmüş ve genlerinde zaten kodlanmış olan ruhsal rahatsızlıkları ortaya çıkarmıştı. Adrian bir an için Sally'e acımadan edemedi. Hakkı olduğunu düşündüğü şeyler uğruna yapmıştı her şeyi ve tüm istediği eski hayatından sıyrılıp hesapsız bir zenginliğin içinde yaşayabilmekti. Oysa bilmediği, hiçbir para içindeki o huzursuzluğu senden alamıyordu.

Adrian kapıya doğru yöneldiğinde telefonu ısrarla tekrar çalmaya başladı. Sıkıntıyla cebinden çıkardığında gördü ki bu defa arayan Daniel'di.

"Efendim?"

"Adrian, şirketten sana ulaşmaya çalışıyorlar."

"Farkındayım ve açmıyorum."

"Evet ama açsan iyi edersin."

"Ben artık o yerde çalışmıyorum ve umurumda değil. Tatil yapıyorum."

"Ya ne demezsin... Ne tatil ama. Eminim gene o yangın dokümanlarına gömülmüşsündür."

"Sen nerden biliyorsun?"

"Unuttun mu ben şirketin her işe bakan adamıyım. Neyse sorun var."

"Söyle bakalım Bay Her İşe Bakan."

"Ha ha ha çok komik. Gevezeliği keselim de esas önemli olan Alexander o geceden sonra şirkete bir defa geldi ve bütün odayı dağıtıp gitti. Bir daha da gelmedi. Sen de olmayınca işler birbirine girdi. Bir dolu onay bekliyor. Yönetim kurulu isyan içinde. Müdürler yetersiz kalıyor. Bir hafta oldu henüz, ama her yerde dedikodular başladı. Birilerinin o adamı bulması gerek."

"Ciddi misin? Alexander işe gelmiyor mu?"

"Telefonlarına baksan benden önce öğrenirdin."

"Sen neden bana söylemedin daha önce?"

"Fırsat olmadı ki. Alexander ortalığı dağıtınca bir iki gün gelmemesini normal buldum önce. Sonraları da ben ofiste fazla bulunamadım. Kişisel meselelerim vardı."

"Pekâlâ. Ben bir gidip evine bakayım bakalım kaçak neredeymiş."

"Tamam. Bana haber ver. Bu arada çiftliğe uğradın mı hiç?"

"Sen aramadan önce gitmek üzereydim."

"Heaven perişan. Dedesi de çok üzgün ve kendisini suçluyor."

Adrian son sözlerle birlikte derin bir iç çekti ve sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

"Aptal Alexander! Bir insan nasıl bu kadar aptal âşık olabilir ki? Her şeyi mahvetti."

"Dostum zaten aşk aptallara göre değil mi?"

"Bu durumda senin ilk âşık olan olman gerekmez miydi?"

"Sen bu esprileri Adriano'dan mı öğreniyorsun?"

"Fena fikir değil, ama henüz daha fazla görüşemedik."

"O konuda sana diyeceklerim var. Kız kardeşimi incitecek olursan..."

"Canımı sıkıyorsun Daniel. Ben ailenizin sapığı mıyım? Kardeşinin işe ihtiyacı vardı ben de onu zorlamayacak işi buldum. Hem sen burada olmadığında gözün arkada kalmayacak işte. Güvende olacaklar."

"Onlar evlerinde güvendeler."

"İşleri geç bittiğinde burada kalabilecekleri odalar var, merak etme."

"Asla! Seninle aynı evde asla kalamazlar!"

Adrian tekrar derin bir iç çekerek gözlerini devirdi.

"Tanrı aşkına Daniel, sen beni ne sanıyorsun? Çocuklu bir kadına tecavüz mü edeceğim? Kalmak isterse kalır, gitmek isterse emin ol kendi ellerimle bırakırım. Ev onu göremeyeceğim kadar büyük zaten. Fazlasıyla odam var. Hem sen burada yokken boş yere kira ödemelerine de gerek yok. Sen de geldiğin zamanlar bende kalırsın. Zaten bir yıla yakın burada olmayacak, gelip gideceksin. Sen yokken Adriano'nun daha güvenli bir semtte olduğunu bilmek seni rahat ettirmeyecek mi?"

"Bunu Jasmine ile konuşacağım. Sen şimdi git şu dostunu bul bakalım ne halt karıştırıyor."

"Bulunca haber veririm."

Adrian kapanan telefonun ardından evinden çıkarak yan villaya doğru yöneldi. Alexander'ın bahçe kapısı şifresini girerek evinin kapısına geldiğinde gelişigüzel çimlerin üzerine çekilmiş arabasını görmek onu çok şa-

şırttı. Her zaman düzen delisi adam, şimdi arabasını garaja sokma zahmetine bile girmemişti. Kapıyı çalmaya başladığında içeriden hiç ses gelmedi. Adrian yaklaşık iki dakika boyunca kapıyı çaldıktan sonra tam vazgeçip gidecekken kapıdan gelen tıkırtılarla dikkat kesildi. Kapı yavaş hareketlerle açıldığında Adrian gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Alexander darmadağın ve kaç günlük sakalı ile karşısında duruyordu. Şişmiş kanlı gözleri günlerdir içmekte olduğu alkolün etkisiyle az öncesine kadar sızmış olduğunu haber verir gibiydi. Sendeleyen hareketleri alkolün hâlâ damarlarında dolandığını belli eder cinstendi.

Adrian ağzını açacakken Alexander ondan önce konuştu.

"Ne?"

"Alexander nedir bu halin?"

"Seni ne ilgilendirir?"

"Holding berbat durumda. İşler çığırından çıkmış. Her yerde seni arıyorlar."

"Umurumda değil. Batsın."

"Ne yaptın kendine? Tanrım aşk buysa ben istemiyorum!"

Alexander *aşk* diye düşündü. O aşkla lanetlenmiş bir budalaydı. Evet o âşık olmuştu. Hayatında ilk ve son defa âşık olmuş ve aşkın lanetiyle yanmıştı. Tanrı şahitti, Heaven'ı seviyordu. Ruhunun bütün derinliklerindeki her hücreyle ona tapıyordu. Cehennemde yanmaksa bu, razıydı. Dünyada geçireceği son bir saniye kalsa onu da Heaven'ın dudaklarında geçirebilmekten başka hiçbir şeyi hayal edip isteyemezdi. Ruhu ağlıyordu. Kalbi acıyordu ve bedeni kanıyordu. Alexander Romanov bir küçük papatya için ölüyor ve diriliyordu. Her ölüm geçmişine bir sünger çekerken her diriliş kaybetme korkusuyla doluyor ve onsuz yaşayamayacağını haykırıyordu. Gözlerini yaşlar zorlarken ağlamamak için sıktığı

dişleri kırılasıya etlerine batarken geçmişin hayaletleri onunla dalga geçiyordu. "Erkekler ağlamaz!" demişti dedesi. Oysa bilse sevdiği meleği kollarında yeniden yaşam bulacak, ağlardı. Hem de kana kana, ağlayamadığı ne varsa ağlardı.

"Geldin, gördün. Şimdi gidiyorsun."

Alexander tam kapıyı kapatacakken Adrian büründüğü şoktan sıyrılarak kendini içeri doğru attı.

"Saçmalama, tabii ki gitmiyorum. Senin akıllanmanı beklemek benim aptallığımmış. Gerizekâlı herif. Akılanacağına gitmiş çamura saplanmışsın."

Adrian, Alexander'ın kolundan tutup sürüklerken o kendini çekeleştirmeye çalışıyordu.

"Rahat bırak beni. Git, defol buradan! Beni yalnız bırak. Ben bunu hak ettim! Git buradan!"

"Ah evet, tabii hak ettin ama senin yüzünden Heaven'ın da acı çekmesini seyretmek zorunda kalıyorum."

Alexander, Adrian'ın elinden kolunu kurtararak salondaki koltuğa çöktü. Dizlerinin üzerine dirseklerini dayayarak başını iki elinin arasına aldı ve inledi.

"Anlamıyor musun? O bensiz daha iyi. Gitti o Adrian. Heaven gitti. Bitti dedi ve haklıydı. Yok ettim onu, tükettim, bitirdim."

"Tanrımmm! Sen ne zamandan beri söz dinler biri oldun? Nerede o 'Ben Alexander Romanov'um isterim ve alırım!' tiradın? Kalk hazırlan gidiyoruz."

Alexander uzanarak önünde buruşturulmuş duran kâğıdı yanındaki pırlanta taşlı alyans ile birlikte avuçlarının içine aldı. Acı dolu gözleri Adrian ile buluştuğunda Adrian yıllardır tanıdığı dostunu hiç bu kadar çaresiz görmediğini düşündü. Aşk buysa Daniel'ın dediği gibi o asla âşık olmayacaktı.

"O Alexander artık öldü."

Adrian bir an bebekten bahsedip bahsetmemeyi dü-

şünse de bunu Heaven'ın söylemesinin daha doğru olacağına karar vererek bir kere daha şansını denedi.

"En azından Heaven için bir kere daha dene Alexander. O perişan. Senden de kötü durumda. Artık hiç konuşmuyor..."

Alexander umutsuzluğun dağladığı yüreğinden kopan büyük bir acıyla gözlerini sımsıkı yumdu. Yumruk yaptığı avucuna batan yüzüğün acısını hissetmezken Heaven'ın ona "BİTTİ" yazan kâğıdı veren hali gözünde canlandı. Hiç konuşmamış, dudaklarını bile kıpırdatmamıştı. Küçük meleği yeniden derin sessizliğine gömülürken bu defa suçlu kendisiydi. Onu hayal kırıklığına uğratıp, yüz üstü bırakırken bir an bile ona acımamıştı... Ona borçluydu. Gözlerini tekrar açarak Adrian'ın sorgulayan bakışlarıyla buluştu.

"O nerede şimdi?"

"Çiftlikte. Dedesinin yanında. O gece onu oraya götürdüm. Burada kalmak istemedi." Adrian Alexander'ın vereceği tepkiden emin olamayarak kesik kesik konuşmuş ve bir yandan da darmadağın olan etrafı incelemişti. Alexander'ın günlerdir hiçbir şeyi umursamadığı meydandaydı. O âşık olmuş, acı çekmiş ve kendini ifade edememişti. Aşk cidden tuhaf bir şeydi. Bir an birini bu kadar çok sevmenin nasıl birşey olduğunu merak etti. O sırada ayağa kalkan Alexander netleştirmek için kıstığı bakışları ile Adrian'a baktı.

"Arabayı sen kullanacaksın. Başım ağrıyor."

Adrian konuşmadan önce çapkın yarım gülümsemesi ile gülümseyerek rahatlamasını gizlemeye çalıştı.

"Elbette ben kullanacağım. Ama önce insan formatına geri dön. Kızı geri kazanmak istiyorsun, korkudan öldürmek değil."

Alexander başını sallayarak yukarı odasına doğru çıkarken kendisiyle savaşıyordu. Bir yanı kızı rahat bırakmasını ve bir süre sonra alışacağını söylerken diğer yanı

ona avazı çıktığınca bağırarak onsuz yaşayamayacağını haykırıyordu. Belki yaptığı bencillikti, ama bunun için yanmaya değerdi.

Alexander yukarıda yıkanıp hazırlanırken Adrian aşağıda Daniel ile derin bir tartışmaya girmişti. Daniel her ne kadar Alexander'ın bir defa daha Heaven'ın hayatını karartmasına karşı çıksa da sonunda bebek için razı gelmişti, çünkü babasız büyüyen bir bebeğin zorluklarını en iyi kendisi biliyordu. Hiç değilse o ufaklık bir şansı hak ediyordu ve bu şansı doğru kullanıp kullanmamak Alexander'ın elindeydi.

Çiftliğe geldiklerinde ana binadan içeri girerlerken Adrian ve Alexander'ın karşısında George Mirdland belirdi. Yaşlı adam yaşma rağmen dimdik ve kudretli bir fizikle karşılarında dikilmiş hesap soran bakışlarını Alexander'dan ayırmadan hızlı adımlarla yürüyerek yaklaştı ve iki yanında yumruk yaptığı ellerini kaldırarak Alexander'ın çenesine bir yumruk savurdu. Yerinden milim kımıldamayan Alexander'ın başı sola doğru savrulurken kısa bir anlığında sendelese de tekrar ilk duruşuna dönerek açık bacakları ve yanlarında sıkılı elleri ile George Mirdland'ın karşısında sessizce dikildi. Yaşlı adamın üzüntü ile düşmüş yüzü yorgunluğunu her haliyle belli ediyordu.

"Ne işi var bu herifin burada?"

Adrian tam ağzını açacakken Alexander bir elini kaldırarak susmasını işaret etti.

"Torununda kalan bir şeyim var. Onu almaya geldim."

"Seni lanet olası piç kurusu! Ondan daha ne alabileceğini sanıyorsun."

Yaşlı adamın kasılan bedeni her ne kadar dirense de senelerdir taşıdığı yükün etkisiyle yorgunluğunu belli ediyordu. Mirdland tekrar bir yumruk atabilmek için sıklaşan nefesini kontrol altına almaya çalışırken Alexander boşluğa sabitlediği bakışlarını bir milim bile kıpırdatmadan konuştu:

"Kalbim... Kalbimi almaya geldim."

Yumruk yaptığı eli havada donakalan George Mirdland sessizce sövdü.

"Seni ilk gördüğümde hırçın ve ne yapacağını bilmeyen bir çocuktun. Buraya gelen yabani atlar gibiydin ve seninle ne yapacağımı bilemiyordum. Sana sabırlı olmam gerektiğini düşündüm. Zamanla ehlileşirken seni buradan kopardılar. Ama sen iyi bir çocuktun Alexander Romanov. Seni hep takip ettim. Başına gelenleri her şeyi biliyordum. Buraya geldiğinde gözlerinde gördüğüm ruhun aynı o çocuk olduğunu anlamıştım." Yaşlı adamın sesi şefkat dolu bir hal alırken yorgun bedeni kendini belli edercesine gevşemeye başlamıştı. "Torunuma senin iyi geleceğini düşündüm. Onun yaralarını senin yaralarınla sarabileceğine inandım. Öyle de olduğunu gördüm ve sevindim. Ama sen her şeyi berbat ettin. Geçmişinle onu yargıladın. Şimdi bu son şansın. Berbat edersen bu dünyadan giderken yapacağım son şey bile olsa seni yanımda götürürüm."

Alexander sessizce bu sözlere boyun eğdi. Biliyordu ki George Mirdland onun göremediği pek çok şeyi zamanında görmüş ama o görememiş ve şansını heba etmişti. Şimdi tek bir umut için mücadele etmeye razı olmak zorundaydı.

"Torunum kendi odasında. Eminim yerini biliyorsun."

Alexander bir an şaşkınlıkla irkilse de yaşlı adamın

yüzündeki hafif sırıtışla başını sallayarak gerisinde Adrian'ın, Jasmine ve Adriano'yu soran sesini bırakıp Heaven'ın odasına doğru yönlendi.

Kapıya geldiğinde Heaven'ın kapısı her zamanki gibi aralık duruyordu. Girmekle girmemek arasında kısa bir tereddüt anı yaşarken camın önünde oturmuş dizlerini kendine çekerek dışarıyı izleyen Heaven'ı gördü. Öyle büyüleyiciydi ki...

Çökmüş gözaltları ve sararmış tenindeki yorgunluk belirtilerine rağmen tüm güzelliğiyle karşısında duruyordu. Alexander bir eli kapıda öylece bir süre Heaven'ı izledi. Omuzlarından dökülen saçları bir zamanlar onun kollarında göğsüne dökülürken cennetin kokusunu anımsatan kokusunu nasıl da içine çektiğini hatırlamamak ve bu anıyla kendine bir defa daha kalbine eziyet etmemek elde değildi. Bu odanın kapısından onu ilk görüşünü hatırladı. Daha o gün o atın sırtında karşısına dikildiği gün kalbine işlemişti. Onsuz yaşamanın eziyet olduğunu onu kollarına ilk aldığı anda benliğine kazımış ve buna razı gelmişti. Kendine bahaneler uydursa da gerçeği bütün benliği en başından beri biliyordu. Onu daha ilk gördüğü anda sevmiş, ama sevgisini dile getirmeye, tıpkı şu andaki gibi, korkmuştu.

Heaven başını çevirerek kapıda dikilen Alexander ile göz göze geldi. Yorgun yüz hatları gördüğüne inanamazcasına gerilirken onun yüzündeki umutsuzluk yüreğini dağladı. Bir daha görebileceğini hayal dahi edemezken şu anda koşarak onun boynuna sarılmaktan kendisini geri tutan tek şey, artık daha azına razı olamayacak oluşuydu. Alexander'ı istiyordu ama her şeyiyle, tamamıyla istiyordu. Aralarında korkular, endişeler ve söylenemeyen sözler olmaksızın istiyordu. Ruhu acısa da daha azına razı olmayacak, ya Alexander'ın tamamına sahip olacak ya da bir ömrü onsuz ama onun hayaliyle yaşayacaktı. Kendisine doğru ilerlediğini gördüğünde

çekingence dizlerini daha da kendine çekti. İncinmişti ama kararlıydı. Karnındaki yavrusunun varlığı ona güç verirken hafifçe belirginleşmiş karnını ona belli etmek istemiyordu. Korku tüm beliğini ele geçirse de vakit yüzleşme zamanıydı.

Alexander Heaven'a bakarken karşısında artık daha da ürkek bir kız çocuğu gördü. Ona dokunmakla dokunmamak arasında tereddüt yaşarken başladıkları noktadan daha da geriye gitmiş olmaktan korktu bir an için.

Heaven'ın ona bakan gözlerinde korku ve acıdan başka birşey daha vardı. Adını koyamadığı ama daha önce görmediği... Güvensizlik gibi. Ona bakan gözlerinde ilk defa bir güvensizlik vardı. Yüzüne dokunmak için elini uzattığında Heaven başını yana çekerek bakışlarını yere indirdi. İncinmişliği artık hiç olmadığı kadar belli oluyordu.

Alexander sessizce lanet okurken havada asılı kalan elini aşağı doğru indirerek yüksek kolları olan koltukta cama doğru vücudunu dönmüş oturan Heaven'ın yanına dizlerinin üzerine çöktü ve boğuk bir sesle konuştu.

"Beni affet... Sana yalvarırım beni affet..." Derin bir nefes almaya çalışarak başını geri atıp gözlerini yumdu ve dolan yaşların akmasına izin vermedi. Ağlamayı bile hak etmediğini biliyor, ama bu yaşlara engel olamıyordu. Her şeyi berbat etmişti.

"Nefes alamıyorum Heaven. Sensiz boğuluyorum. Olmuyor. Denedim. Bencillik benimki. Sana zarar veriyorum ve hak etmiyorum ama yapamıyorum... Benimle gel artık."

Heaven yere indirdiği bakışlarını çevirerek camdan dışarı sabitlediğinde Alexander adeta içinde daha önce hiç yaşamadığı kadar büyük bir yıkım hissetti. Kalbi paramparça olurken oraya yol boyu taşıdığı umut kırıntısının tamamı o pencereden sanki uçup gitmişti. Bir

süre sessizce dizlerinin üzerinde bekledikten sonra sessizliğini bozmadan ayağa kalkarak kapıya doğru döndü ve yavaş yavaş yürümeye başladı. Bir yanı pes edip bir savaşı bırakarak kaçtığı için ona çığlık çığlığa bağırırken diğer yanı 'Zaten onu hiç hak etmedin ki,' diye sızlanıyordu. Alexander Romanov yenilmişti. Bir küçük kır papatyasına yenilmişti...

Alexander kapıya doğru ilerlerken Heaven için adeta zaman durmuştu. Onca çektiği acı ve umutsuzluk şu an hissettiklerinin yanında sanki bir hiç gibiydi. Alexander'ın ellerinden kayıp gidişini ağır çekimde izliyor gibiydi. Alexander da sanki gitmek istemezmişçesine ayaklarını olabilecek en ağır adımlarla kapıya doğru kaydırırken Heaven hayatının en mutlu döneminin tiyatro perdesi gibi kapandığını düşündü. Alexander gidiyordu. Bir daha hiç geri gelmemecesine gidiyordu. Bütün korku ve endişeleri ile, dahası yalnızlığıyla onu bir başına bırakıp gidiyordu. Arkasından seslenmek ve onu sevdiğini söylemek istedi. Ayaklarını indirip ayağa kalktıysa da bunu yapacak cesareti kendinde bulamadı. Her şey eskisi gibi olsa belki mutlu olacak, ama tekrar onu kaybetmenin korkusuyla dolup taşacaktı. Ona hiç bir gelecek vaat etmeden günü yaşayan ve kendisini sevip sevmediğinden bile emin olamadığı bu adam hayatını yeniden işgal edecek ve bu defa karnındaki yavrusunu da kaybetme riskiyle yaşamını dolduracaktı. Belki bebeği isterdi, ama bir sebeple yeniden onu kolundan kapının önüne koyduğunda bu defa bir tek Alexander'dan değil butun bedeniyle, her hücresine kadar sevdiği yavrusunu da kaybederdi. Bu acı içinde büyürken boynu yere eğildi. Bakışları kendi karnını kavrayarak kıpırdanan parmaklarına takıldı. Hayır, bunu yapamaz-

dı. O kadar büyük birşeyi kaybetmeyi kaldıramazdı. Şimdi hiç değilse ondan masum bir hatırası vardı ve ona tutunarak yaşayabilirdi. Acısını kendine gömüp sadece o masum melek için yaşardı.

Alexander gitmek isteyen tarafına inat, alabildiğince yavaş yürüyerek kapıya elini attı. Bu son şansıydı ve o berbat etmişti. Hayatta berbat ettiği bir çok şeyin yanına bunu da ekleyebilirdi. Herkesin bir başarı gibi gördüğü iş hayatı bile berbattı. Onca zaman kurtulma şansı olan şirketleri yok ederek büyümüş acımasız kararlılığıyla ün yaparken o şirketlerdekilerin anılarına neler olduğunu umursamamıştı. Ailelerin batıp yok olması, onlarca kişinin işsiz kalması hiç bir zaman onun derdi olmamış, kimsenin anısına riayet etmemişti. Kapıdan çıkarken bir an dönüp Heaven'a baktı. Bütün davetkârlığıyla ayakta dikilmiş bükük boynuyla karnındaki ellerine bakıyordu. Üzerindeki göğüs altından bollaşan, kolsuz, beyaz ve uzun elbise onu hiç olmadığı kadar çok papatyaya benzetmişti. Tüm masumluğun timsali bu kadın onun olabilirdi ama o bu şansı kaçırmıştı. Buraya bile hangi yüzle gelmiş de ona ne demişti ki? Uzansa tutuverecekmiş gibi eli bir an boşluğa uzandı, ama kısa bir an içince geri düştü. Diyebileceği ne vardı? Yaptığı utancı hangi söz silerdi?

Alxander yenilginin acı tadını damağında hissederken çıktığı kapıyı hafifçe iteledi ve hıçkırık seslerinin doldurduğu koridoru hızlı adımlarla geçerek kendini dışarı sürükledi. Vazgeçmişti. Ne zaman birşeyden vazgeçtiğini hatırlamasa bile bu defa yenilgiyi kabullenerek vazgeçmişti. Korku ilk defa hissettiği bir şeydi. Neden korkmuştu? Bir defa daha "BİTTİ" kelimesini duymaktan mı? Ya da yeniden mutlu olup bir defa daha kaybedebilme ihtimalinden mi? Acı ve hüzün bildiği şeylerdi. Öfke ve nefret sanki kardeşi gibiydi. Ama ya bu içindeki şey? Kaybetme korkusu? Nereden geldiğini

bilmediği ama içinde dolup taşan kaybetme korkusu? Aşina olduğu ve zamanla kendini kapamayı başardığı hislerin bilindik aacımasızlığına sığınırken diğer yandan eliyle ittiklerini düşünmek istemiyordu. Adımalrını hiç kesmeden ilerlerken ileride,çitlerle çevrilmiş alanda ki küçük ponylerin orada, Adriano ile oynayan Adrian'ı gördü. Onları izleyen Jasmine anlık bir bakışla Alexander'ın ilerleyişini yakaladı. Alexander hızlı adımlarla arabaya binerken Adrian'a seslendi.

"Adrian! Arkadaşın gidiyor."

Adrian kucağındaki çocuğa daha sıkı sarılarak çitlerin üzerinden geçti ve Alexander'ın hızla arabaya binerek çalıştırdığı noktaya doğru ilerledi.

"Alexander! Hey, napıyorsun sen! Hey!"

Alexander hiç duymuyormuş gibi Adrian'ı gerisinde bırakarak arabayı hareket ettirdi. Şu anda yalnızlığına gömülmek istiyordu. Kaybetmenin ağır yükü omuzlarında dururken içinde yükselen öfkede herkesi boğabilirdi. Dikiz aynasından gördüğü Adrian, kucağındaki çocukla sanki ona dalga geçen bir tablo sunarak sahip olabilecekken kaybettiklerini hatırlatıyordu.

"Gene yaptı yapacağını! Bu adam hiç akıllanmaz mı? Ah kim bilir Heaven ne halde? Tanrı şahittir ki öldüreceğim onu! Ah aptal adam..." Jasmine yarı İtalyanca sövünerek eve doğru ilerlerken Adrian sessizce içinden sövdü. Alexander bir defa daha tozu dumana katarken gerisinde hiçbir şey bırakmamıştı.

Bir saat sonra...

"Ah... Yanındayım. Lütfen bebeğini düşün ve güçlü ol... Ah keşke elimden birşey gelebilse... aptal herif, aptal Alex!... Ah pardon Heaven..." Heaven Alexander'ın adını son on beş dakikadır her duyuşunda hıçkırıklarının

sesi giderek şiddetleniyordu. Yatağının üzerinde dizlerine kapaklanarak ağlamakta olduğu Jasmine ise son on beş dakikadır her cümlesinin sonunu ister istemez deli, gerizekâlı gibi İtalyanca sıfatlar yapıştırdığı Alexander ile bitiriyordu. Hıçkırmaktan sarsılan omuzları ona çaresizliğini hatırlatsa da elinden hiçbir şey gelmiyordu. Alexander çıkıp giderken güçlü durabileceğine inansa da artık hiçbir şeyin önemi kalmamış, kendini gömmeyi unuttukları bir ölü gibi hissetmişti. Şimdi aldığı karardan neredeyse hiç emin değildi. Hayatında sahip olduğu en değerli şeyi sanki uçup giderek geriye karnındaki izi bırakmıştı. Ellerini bir defa daha karnında dolandırırken onunda kendisini terk edip gitmesinden korktu. İşte o zaman gerçekten ölürdü...

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyen George Mirdland her iki saniyede bir o adamı öldüreceğinden bahsediyor ve torununun hüzünlü bakışları ile karşılaşarak kendini suçluyordu. Böyle olacağını, o aptalın vazgeçeceğini hiç düşünmemişti. Herkes gibi o da Alexander'ın kararlılığından emindi ve onu kapıda gördüğünde neredeyse düğün hazırlıkları yapmaya başlamak üzereydi. Oysa şimdi torunu bir harabeye dönmüştü. Bütün bunlarda parmağının olması onu adeta yiyip bitiriyordu. Mathilda kapıda belirdiğinde George sövünmekle meşguldü.

"Heaven? Sana biraz limonata getirdim canım. Sana ve bebeğe iyi gelecek. George sen de biraz benimle gelir misin?"

"Hayır Mathilda. Torunumu yalnız bırakamam!"

"George senden gelmeni rica ediyorum. Eminim kızlar sen başlarında deli boğalar gibi dolanmazken kendi başlarına daha rahat edecektir."

"Gidebilirsiniz Bay Mirdland. Ben burada Heaven'ın yanındayım."

Heaven doğrularak limonata bardağını yudumlarken yanında ona yardımcı olan Josephine, Mirdland'ın yarattığı kargaşa olmadan daha çok sakinleyebileceklerini düşündü. Onun kendini suçlayışı Heaven'ı daha da çok üzüyordu.

George Mirdland elini samimi bir şekilde kavrayan Mathilda ile birlikte odadan çıkarken açık kapının tıklatılması ile içeriye koşar adımlarla Adriano girdi.

"Heaven neyin var? Anne, Heaven ağlıyor."

Jasmine büyük bir şefkatle az önceki kızgınlığını bir kenara koyarak Adriano'nun başını okşadı.

"O biraz hasta bambino."

"Nesi var?"

Adriano küçük elleriyle Heaven'ın yanaklarını okşamaya çalışırken önce annesine sonra buraya kadar kendini kucağında taşıttığı Adrian'a baktı.

"O aşk hastası." Adrian'ın bu ani sözleri ile şaşalayan Jasmine'in boşluğunu Adriano doldurdu.

"Aşk kötü bir şey mi?"

Jasmine, Adrian'a kötü kötü bakarak Adriano'yu kendine çekti.

"Elbette değil yavrum. Aşk çok güzel bir şey. Ama karşılıklı olursa..."

"Sen babama âşık mıydın?"

Jasmine bir an için ne cevap vereceğini bilemezken ona merakla bakarak cevabını bekleyen Adrian'ın ağırlığını üzerinde hissetti.

"Ee-el-bette kuzum. Ben babana âşıktım."

Kısa bir kekeleme anından sonra Jasmine derin bir nefes alarak bir solukta söylemişti kelimeleri.

"Peki o? O da sana âşık mıydı?"

Jasmine'in gözleri bir an Adrian ile buluşsa da hızla bakışlarını yere indirdi.

"Belki tatlım, ama sen bunları boş ver şimdi."

"Adrian sen âşık oldun mu?"

Adrian hiç beklemediği anda gelen bu soru ile şaşaladı. Az evvel Jasmine'in can çekişmesini izlerken şimdi sıra ondaymış gibi Adriano cevabı büyük bir hevesle bekliyordu. "Bu çocuk kime çekmiş..." diye mırıldandı.

"Çok soru oldu Adriano. Şimdilik gel dışarıdaki ponilere bakalım ve Heaven biraz kendine gelsin olur mu?"

"Peki."

Tam o sırada dışarıda George Mirdland'ın sesi kükredi.

"Seni adi..."

Küçük çocuğun teklifi itirazsız kabul etmesi ile arkalarını dönen Adrian ve Adriano kapıda Alexander ile burun buruna geldiler...

Bir saat önce...

Alexander kızgın bir şekilde yol alırken durmadan dudaklarını kemiriyor ve kendine küfrederek sövüyordu. İçinde tarif edilemeyecek kadar büyüyen acı ve artık her şeyin kesin olarak bittiğine dair olan inancı onu mahvediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Yıkım ve kayıp ilk defa yaşadığı duygular olmasa da uzun zaman önce çocukluğuna ait hislerdi. O zaman bile bu derece berbat hissetmemiş, yaşamayı sürdürmüştü. Oysa şimdi biri ona damdan atlayabilirsin dese neredeyse sevinçle koşacaktı. Ölümü kucaklasa bu derece berbat hissedemezdi. Kesilen soluğu onu sıkıştırırken gözlerine hücum etmeye çalışan yaşlar onu aciz bir delikanlı gibi hissettiriyordu. Elini son defa direksiyona vurarak sağa çekti ve arabadan indi. İçinden yükselen haykırma nara-ları ile arabayı tekmeleyerek yumrukladı. Canı acısa da umurunda değildi. Hiçbir şey kalbinin acısını bastıracak

kadar büyük bir acı veremezdi. Kendini bile bile bir kör kuyuya atmış şimdi orada debelenip duruyordu.

Bir an durdu ve düşündü. Ne yapıyordu böyle? Hayatta ona nefes alabileceği tek alanı açan küçük papatyasını ardında bırakmış boşluğa, bile bile yokluğa adım atıyordu. Ne zamandan beri kaybetmeyi kabullenir ve gelecekten korkar olmuştu? Ne zamandan beri kendi isteği dışında birşeyi yapar olmuştu? Lanet olsun diye haykırdı. O Alexander Romanov'du ve istediğini her zaman alır asla kaybetmezdi! Lanet olsun âşıktı!

"Evet," dedi kendi kendine. Heaven'ı hiçbir şeyi sevmediği gibi seviyor ve ona tapıyordu. O istese de istemese de onun hayatında olmasına ihtiyacı vardı. Onunla evlenmek istemeyebilirdi, ama bu umurunda değildi! Evlenecekti! Çünkü Alexander Romanov bunu böyle istiyordu. Yüksek sesle tekrarladı: "Ben istiyorum ve alacağım!"

Heaven onundu ve ona aitti. Evet, hatalar yapmış olabilirdi ama telafi edebileceği uzun yıllar vardı ve bu yılları kendine acıyarak geçirmek yerine her mantıklı iş adamı gibi kendini affettirmeye çabalayarak geçirebilirdi. Tek edilmek ise mevzu dahi edilemezdi!

İçine dolan huzur ve kararlılık acımasızca gülümsemesine sebep oldu. Kendini mağarada 'benim' diye bağrını yumruklayan ilk insan gibi hissetse de Heaven onundu ve o, onun olanı her zaman alırdı! Başka hiç kimse ama hiç kimse ona el süremezdi. "Sürmeyecek," diye tekrarladı. Son bir defa avucunun içiyle arabaya vurarak son sürat yönünü değişerek çiftliğe doğru sürdü. Odaklandığı tek bir nokta vardı: Heaven. Haricen hiçbir şeyi görebilecek durumda değildi ve bu yüzden uzaktan da olsa onu gözlemleyen siyah arabayı fark etmedi. O Heaven'a sahipti ve onu alarak gerekirse evinin içine hem de tam olarak yatak odasına kilitleyecekti.

Çiftliğe vardığında arabayı park etme zahmetine bile

girmeden olduğu yerde çalışır vaziyette bırakarak indi ve hızlı adımlarla açık kapıdan içeri daldı. Yukarıdan gelen seslere bakılırsa herkes Heaven'ın odasında toplanmış ve onun dağıttıklarını toplamaya çabalıyordu. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanmıştı ki Mathilda ile George'u el ele karşısında buldu. Yaşlı adam anlık bir şokun ardından kükreyerek Alexander'a saldırmaya yeltendi.

"Seni adi..."

Alexander yaşlı adamın sözünü bitirmesini beklemeden usta bir hamleyle darbeden kaçtı ve eski Pagan savaşçılardan duyulmaya alışık boğuk bir sesle tısladı.

"Çekil yolumdan. Bana ait olanı almaya geldim."

George bir anlığında gerilse de Mathilda'nın kolundan çekmesi ile ister istemez genç adamın önünden çekilmiş oldu. Alexander gerilen kasları ile devasallaşmış bedenini Heaven'ın kapısından çıkmak üzere olan Adrian'ın karşısına dikti.

"Alexander? Yüce Alexander! Yoksa zavallı Alexander mı demeliyim?"

"Kes zırvalığı! Çekil!"

Adrian'ın alaycı sırıtışı Alexander'ın soğuk ama kararlı ses tonu ile tüm yüzüne yayıldı. Çekilmesini beklemeden içeri dalan adamın iteklemesi ile Adrian yerinden kıpırdamasa da geçmesine izin verecek kadar yer açtı ve kollarını göğsünde kavuşturup onları izlemeye başladı.

Jasmine oturduğu yerden fırlamış hiç durmadan konuşuyordu.

"Seni utanmaz rezil adam. Seni ahlaksız aşağılık herif! Sen bunu ona nasıl yaparsın? Hem de hiç utanmadan

kar..." Bir anda ağızından kaçıracak olduğu kelimenin şoku ile sustuğu anda Alexander'ın boğuk sesi gürledi.

"Sus be kadın!"

Gözleri bir an korku dolu gözlerle bakan Heaven ile buluştu. Neler olduğunu anlayamayan Heaven, yarı soran gözlerle ona bakıyordu. Alexander eğilerek Heaven'ı sorgusuz sualsiz sırtından ve dizlerinin altından destekleyerek kucağına aldı.

"Gidiyoruz."

Heaven bir an dehşete kapıldı. Panikle çırpınırken nereye diye sormak aklından bile geçmedi. Bu da neyin nesiydi şimdi?

"Tanrı aşkına çırpınıp durmayı kes, yoksa ikimiz birden merdivenlerden yuvarlanacağız. Gidiyoruz dedim o kadar." Alexander ani bir farkındalıkmış gibi kaşlarını kaldırarak Heaven'ın yüzüne baktı.

"Sen kilo mu aldın?"

Heaven hafifçe kızararak bakışlarını kaçırdı ve merdivenlerden yuvarlanmaktan korkarak çırpınmayı kesse de o iki kelimeyi duymadan onunla hiçbir yere gitmeyecekti. Kendini zorlayarak onu sarmalayan kollarda bulduğu huzuru düşünmemeye çalıştı. Sessiz dudaklarını kıpırdatarak konuşmaya çalışırken hâlâ çalışan arabanın önünde Alexander onu yere indirerek emretti.

"Bin arabaya."

Heaven kaçırmak istediği gözlerini derinliğinde kaybolmaktan korktuğu gözlerine dikti ve bekledi.

"Heaven bin şu arabaya!"

Git gide sinirler gerilirken Alexander sabırsızca hamle yaparak Heaven'ı zorla arabaya tıkmaya kalkmıştı ki, bir anda Heaven'ın koruma arzusuyla karnını kaplayan ellerini fark etti. Karnı hafifçe belirginleşmiş ve küçük bir top halini almıştı. Şu ana kadar o kadar çok kendi iç hesapları ile meşgul olmuştu ki bunu hiç fark edeme-

mişti. Bir anda boğazına takılan yumru istemsizce yükseldi.

"Heaven sen... Sen... Hamilesin?"

Heaven ortaya çıkan durumun çaresizliği ile bakışlarını kaçırmaya çalıştıysa da Alexander ondan hızlı davranarak çenesinden yakalayıp başını çevirmesine engel oldu. Derin bir yutkunmanın ardından Alexander bir iki saniye bekledi ve konuşmaya başladı.

"Tanrım benden sakladın... Neden benden sakladın? İstemeyeceğimi düşündün! Ah Tanrım... Ben sana ne yaptım böyle?"

Alexander'ın suskunluğu gözlerinden süzülen iki damla yaş ile süslenirken Heaven dehşetle inen damlaları izledi. Alexander ağlıyordu. İlk defa gözlerinden süzülen yaşları izlemek içini dağlasa da onunda bir insan olduğunu ve korkuları olabileceğini ona sanki kaybettiği bir gerçeği bulmuşçasına sevinç verdi. Kaldırdığı elleriyle Alexander'ın yüzünü tutarak baş parmaklarıyla gözyaşlarını silene kadar Alexander ağladığının farkında bile değildi. Ağlıyordu. Çocukluğundan beri ilk defa ağlıyordu ve Heaven gözyaşlarını siliyordu. Başını hafifçe eğerek Heaven'ın çenesinin hizasına gelen alnına alnını dayadı.

"Ah Heaven bir bilsen... Öyle zor ki söylemek, anlatmak benim için." Heaven onu susturmak için parmaklarını dudaklarına götürse de Alexander küçük bir öpücükle dudaklarından çekerek gözyaşlarına aldırmadan devam etti.

"Seni burada ilk gördüğüm an biliyordum hayatımı altüst edeceğini." Dalgınca gülümsedi ve boğuklaşan sesini gizlemeye gerek görmedi. "Sana ilk dokunduğumda benim oldun ve ben senden asla vazgeçemezdim. Bahaneler buldum. Hayatımda seni tutabilmek için, sana layık olmadığımı bile bile bahaneler buldum. Kimsey-

le paylaşmak istemedim. Anlaşmayı umursamadım ve belki bir umut, bir sebebin olursa beni terk etmeyeceğini düşündüm..."

Ellerini o sırada Heaven'ın karnının üzerine indirdi ve küçük dairesel hareketlerle karnını okşarken dudaklarını alnından belli belirsiz dokunuşlarla şakağına doğru kaydırdı.

"Her şey burada başladı Heaven ama burada sonlanamaz. Bu sonlanamaz. Ben seni bu kadar çok severken asla... İzin vermiyorum... Evlen benimle..."

Heaven duyduğu sözlerin etkisinden bir anda açılan gözleriyle bir adım geriledi.

"X-Xa-nder? S-s-sen ne de-d-in?"

Kekeleyerek sorduğu soru karşısında Alexander aralarında açılan boşluğu tek adımla kapadı ve bir daha gözlerine bakarak son sözlerini tekrar etti.

"Evlen benimle."

Söylediği ilk sözlerin gene kendi ismi olmasının gururu ile Alexander cebinde taşıdığı ve ne zamandır veremediği pırlanta kaplı, oldukça pahalı duran, gösterişli alyansı Heaven'ın parmağına geçirdi. Heaven şaşkınlıkla bir parmağında ışıldayan yüzüğe bir de Alexander'ın gözlerine bakarken tutulan dilini tekrar zorladı.

"O-ondan önce."

"Ben seni bu kadar severken asla..."

"B-beni seviyor musun?"

"Seni sevmek mi? Sen benim yaşamımın başladığı ve bittiği yersin, sensiz soluk alamıyorum. Sen olmadığında toprağın altına canlı canlı gömülmüş gibi hissediyorum. Sen benim kalbim, ruhum, her şeyimsin. Sevmek az bir kelime. Aşk tanda öte hisler varmış bazen. Aşk ya da sevgi ne bilmiyorum ama içimdeki şey bunlarla tarif edilemeyecek kadar büyük. Sen benim yaşamımsın..." Alexander dizlerinin üzerine çökerken sözlerine devam

etti: "Lütfen, sana yalvarırım benim toprağımda yaprak aç papatyam. Benim fırtınamda sallan ama izin ver benim toprağım tutsun köklerini. Seni ölesiye seviyorum. Bu yüzüğü sana o gece, kaçırıldığın gece, cebimde taşımak yerine verebilmiş olsaydım belki de..."

Heaven şaşkınlıkla ne diyeceğini bilemiyordu. Aşk Alexander'ın her hücresinden akarken Heaven hepsini görebiliyordu. Yaşlarla ıslanmış yanaklarının üzerinden dolu dolu bakan gözleri aşk diye çığlık atıyordu. Hayal ettiğinden bile fazla bir sevgi onun ellerini kavrayan sıcacık ellerden ona akarken bunca zaman bu kadar hissi nasıl içinde baskılayabildiğine inanamamıştı. Alexander Romanov onu, Heaven Mirdland'ı, bir basit kır papatyasını seviyordu. Uzanan dudaklarıyla Alexander'ın sözlerini sonlandırdı. Küçük masum bir öpücükle başlayan öpüşmeleri tutkulu bir hal alırken Heaven aklına gelen soruyla irkilerek Alexander'ın izin verdiği kadar uzaklaştı.

"Xander, peki ya bebek?"

"Ne olmuş ona? Onu istiyor muyum mu?"

Heaven ürkekçe başıyla onayladı. Duyacağı cevaptan çekiniyordu. Alexander derin bir iç çektikten sonra kalkarak Heaven'ı kollarının arasına çekti ve aralarındaki alanı tek bir iğnenin dahi düşemeyeceği şekilde kapadı.

"Heaven, cennetim. Her gece Tanrıya o bahane için dua ederken şimdi verdiğini istememek gibi bir lüksüm nasıl olabilir? Her gün belki hamile kalırsan beni terk etmezsin diye düşünerek dua ettim. En azından sen beni sevmesen bile senden bir parçaya sahip olabileceğimi düşündüm..."

Sesi tekrar boğuklaşsa da kısa bir duraksama ile toparladı. Ellerinden birini Heaven'ın belinden karnına doğu kaydırırken onu sırtı göğsüne yaslanacak şekilde çevirerek arkasından sarıldı. Elleri şimdi karnını kavra-

mış ve dudakları boynundan ensesine oradan da tekrar kulağının arkasına doğru yol alıyordu. Kulağına geldiğinde fısıldadı.

"Bir kızımız olacak Heaven. Biliyorum, çünkü Tanrı benim acı çekmemi istiyor ve beni kadınlarla lanetledi. Ama ben bu lanete razıyım. Bu acı, kaybetme korkusu beni dağlasa da seninle yanmaya razıyım. Benim ateşimde kora dönerken senin cennetinde soğumaya razıyım. Kızınıza bakacak her erkeği yemin ederim döveceğim ve sen beni azarlayacaksın ama ben razıyım." Sesi daha da boğuklaşırken başı geriye düşerek boynunu açıkta bırakan Heaven'ın kulağına daha da yaklaştı. Bedeni tüm bedenini uyarırken uyanan erkekliği Heaven'ın kalçalarını uyarırken adeta yalvardı: "Lütfen Heaven... Lütfen izin ver aile olalım."

Heaven usulca onu sarmalayan kolların arasında dönerek dudaklarını Alexander'ın dudaklarına dayadı. Hafifçe gülümserken fısıldadı. "Evet Xander, aile olalım. Sen bir aileyi hak ediyorsun benim kocaman sevgilim. Hadi evimize gidelim, yoksa çiftliğin orta yerinde bana dayalı duran şu şeyin hesabını vermek zorunda kalacaksın."

Alexander kıkırdarken Heaven'ın nazikçe arabaya yerleşmesine yardım etti ve koşarak diğer kapıdan girip arabayı sürdü. Eve giden yol boyunca Heaven daha fazla direnemeyerek uyumuştu. Alexander onu usulca taşıyarak darmadağın evi görmediğine şükretti. Hiç değilse sabaha daha farklı düşünebilirdi. Yatakta yanına uzanarak boşta kalan elini tekrar Heaven'ın karnına koyarken derin bir endişe içini sardı. Karnındaki küçük dokunuşlarla uyanan Heaven bir an her şeyin rüya olmasından korsa da yanında uzanan Alexander'ı görerek rahatladı.

"Xander, ne zaman geldik?"

"Çok olmadı aşkım."

Heaven, Alexander'ın dudaklarından dökülen o keli-

me ile kocaman sırıttı. Gülümsemesi Alexander'ın somsuyla daha da geniş bir hal aldı.

"Sence ben nasıl bir baba olurum?"

Heaven gülümseyerek karnındaki eli avuçlarıyla kavradı.

"Bence harika bir baba olacaksın..."

Sözlerinin ardından uzanarak Alexander'ı uzun uzun öpüp kendine doğru çekti. Genç adam çoktan hazırdı ama bebeğe zarar vermekten korkuyordu.

"Bebek?"

"Önemli değil. Her şey yolunda."

"Emin misin?"

"Evet son aya kadar sorun yokmuş."

"Doktora gittin mi?" Kendisi yanında olmadan doktora gitmiş olması Alexander'ı rahatsız etmişti. Bu bebeğin hiçbir anını kaçırmak istemiyordu. O Heaven'ın sevdiği kadının kendisiyle kendisiyle bütünleşmesiydi ve her ikisi de sahip olduğu en kıymetli şeylerdi artık. "Hayır. Telefonla konuşmuştum. Kendimi iyi hissetmeden gitmek istemedim."

"O zaman birlikte gidip tanışacağız ufaklıkla." Alexander şefkatle Heaven'ın karnını okşarken okşamaları giderek şekil değiştirmeye başladı. Heaven şevkle başını geri atıp sırtını kavislendirirken kapanan gözlerine gelen küçük öpücüklerle gözlerini araladı. Tenine dokunan parmaklar sanki ruhunu okşayarak içinde yeşeren cana dokunuyordu. Bu ev onun hem kâbusu hem cenneti olmuştu.

"Gözlerini aç ve bana bak Heaven. Hep yanına olacak olan adama bak ve iyice ezberle..."

Heaven gözlerini aldığı zevkle yarı düşürürken mırıldanırken sözleri Alexander'ın dudaklarına karıştı.

"Ben seni ilk gördüğüm an ezberledim zaten Xander... Seni kalbime kazırken ezberledim."

Genç kadın erkeğinin kollarında zevk çığlıkları atar-

ken Alexander daha önce hiç yaşamadığı duygularla *kadınıyla* sevişti. *Onun kadını.* Karnında ondan bir parça taşıyan bu küçük kadın artık her hücresi ile ona aitti ve hiç kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Dudaklarıyla keşfettiği bedenini belleğine binlerce defa daha kazırken onu tekrar yatağında görmek derin ve erkeksi bir haz veriyor, çocukluğundan beri hiç sahip olamadığı bir hazineye sahip bir kral edasıyla tatmin olmasını sağlıyordu. Aile... *Hiç sahip olamadığı* ama şimdi tamamıyla onu içine alan bu kavram mutluluğu her hücresine yayıyordu. Yüzüne yayılan gülümseme korkusuz ve telaşsız bir sevgiyle taçlanırken hiç acele etmeden yavaş ve itinalı hareketlerle sevdiği kadının bedenine tapındı. Sıklaşan gitgelleri belli belirsiz duyduğu aşk sözleri ile çağladı ve sevdiği kadının, cennetinin, gözlerini gözlerine gi hapsederek haykırdı.

"Benimsin..."

SONSÖZ

17 sene sonra...

"Baba, aşk nasıl bir şey?"

Alexander genç kızının sorusuyla başını okumakta olduğu dosyadan kaldırdı. Etrafına bakındığında Noel'in getirdiği tüm renkleri hissediyor, ama en çok da karısının üzerindeki aşkın yarattığı parlaklığı görebiliyordu. Adriano, Noel için eve dönmüş ve neredeyse bir senedir göremediği Heaven'ın peşinden ayrılmazken akşamki büyük yemek için ona yardım ediyordu.

Karısı... On yedi senedir her sabah söylemeye hiç bıkmadığı kelime... Alexander çok şanslı bir adam olduğunu düşündü bir kez daha. O günden sonra bir ay içerisinde Heaven'ın ısrarıyla çiftlikte yaptıkları sade ama tüm sevdiklerini yanlarına topladıkları bir törenle evlenmişler, ama yine Heaven'ın tüm itirazlarına rağmen bir hafta sonrasında son derece şaşalı bir düğün yemeği ile tüm dünyadan gelen iş adamları, devlet görevlileri, diplomatlar ve dostlarıyla bir arada kutlamışlardı. Alexander ilk defa birşeyi böylesine herkese duyurmak istemiş, tüm dünyanın onu Heaven ile evlendiğini bilmesini istemişti. Evlendikten aylar sonra bile magazin hamile gelin ve onu konuşmuştu. Şimdi karısının ve kendisinin muhteşem bir karışımı olan, ruhu ateş dolu kızına baktığında aşkın cana kana bürünmüş halini görüyordu, tabii gözlerini karısından alabilirse.

"Baba, baba sana soruyorum aşk nasıl birşey? Sen anneme âşık olduğunu nasıl anladın?"

Alexander karısından gözlerini zorla ayırarak kızının ona bakan buz mavisi gözlerine çevirdi. Kıpkırmızı dolgun dudaklar merakla kıvrılırken pembeleşmiş yanakları bir sır saklarcasına alev alıyordu. On yedi sene... Doğduğu gün neredeyse düşüp bayılacaktı. Alexander Romanov ilk defa kendini bu kadar çaresiz ve bu kadar mutlu hissetmişti. Hayatta artık bir değil, koruyacağı iki kadın olmuştu ve o epey bir süre deliye dönmüştü. Gelen hiçbir bakıcıyı beğenmemiş, günlerce evde oturup bakıcıları denetlemişti. Heaven olmasa bu yeni duruma çok daha zor alışacağına emindi. Onu kucağına aldığında yanaklarına dokunan minik elleri kadınların lanetiyle kutsanmışlık arasında bir yerde onun ruhunu kurtarmış ve cennetin kapılarından içeri almıştı. Hele okula ilk başladığında gelip kızını öpen o gerizekâlıyı neredeyse öldürebilirdi. "Henüz onlar çocuk," demişti Heaven ama bunca sene sonra hâlâ o çocuğun dudaklarını koparmak istiyordu! Gerçi daha sonra kızının en yakın arkadaşı olması ve her gerekli gereksiz aile aktivitesinde yanlarında olması cabasıydı! Neyse ki Adriano da onunla aynı kanıdaydı ki bu şükran yemeğinde Billy denen o çocuğun gelmesini veto etmişti... Şimdi fark ediyordu ki aslında neredeyse Adriano'nun kendi minik Angel'ının üzerinde neredeyse daha fazla etkisi vardı.

"Babaaaaa... Soruma Noel yemeğinden önce cevap verecek misin?"

"Angel... minik Angel'ım. Aşk sensin."

"Baba ben dalga geçmiyorum! Beni bir an olsun ciddiye alacak mısın?"

"Hayatım sen daha bu tip şeyler için çok küçüksün."

"Baba aşktan bahsediyoruz! Anaokulundaki çocuklar bile âşık oluyor! Ve kesinlikle küçük sayılmam. On

yedi yaşındayım ve neredeyse on sekizime gireceğim. Seneye üniversiteye gideceğim ve seksi sormuyorum."

Angel'ın son kelimeleri ile tükürüğü boğazına takılan Alexander gözleri yuvalarından çıkarcasına öksürmeye başladığında telaşlanan Heaven yanlarına koştu.

"Xander, sevgilim neyin var?"

"Hiçbir şeyi yok anne! Bana aşkı anlatmamak için böyle yapıyor." Angel ateşli ruhuyla adeta rüzgâr savurcasına Adriano'ya döndü ve dik bakışlarını hiç ayırmaksızın üzerine dikerek sorusunu ona yöneltti.

"Belki bana sen anlatırsın Adriano. Aşk nasıl bir şeydir?"

Aniden gelen soru ile afallayan genç adam, derin enfes alırken yükselen göğüs kasları pek çok genç kızın rüyasını canlandırır gibi beyaz gömleğinin altından belli oluyordu.

"Angie bu soruyu yanlış kişiye soruyorsun. Ben âşık olmam..."

"Ah evet belli oluyor. Her seferinde kolunda başka bir kızla gezerken âşık olabileceğini hiç sanmıyorum."

"S-sen nerden..."

Adriano kekelerken yardım istercesine Alexander ve Heaven'a bakıyordu.

"Aşk... tatlı kızım, imkânsızı inanılır yapan birşey." Ortamın yersiz gerginliği topuklarının çıkardığı tatlı tıkırtıyla ilerleyerek kocasının koltuğunun kenarına oturan Heaven'ın sözleri ile kesildi.

"Aşk binlerce rengi tek bir renk gibi insanın kalbine dolduran ve tek bir rengi binlerce geçişe bölen bir şey." Heaven gülümseyerek kocasının gözlerinin içine baktığında onca senenin sonunda hala çiftlikte ilk gördüğü anda aşık olduğu adamın acemice çarpan kalbini görebiliyordu. Çiftlikte evlendikleri gün gerginlikle bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü ve herkese emirler yağdı-

rışını camdan izlemiş ve birlikte seçtikleri beyaz gelinlik içerisinde aşağı indiğinde onu büyülenmiş gibi donarak bakan bakışlarla izlemişti bu adam. O zaman kadar görmediyse bile aşkın tüm renklerini nikâh için gelen görevlinin karşısında ona bir an önce evet demek için bekleyen adamın gözerinde görmüştü. Heyecan ve korkunun arasında gizlenmiş umut vardı o gözlerde.

"Aşk umut etmektir kızım. İçini dolduran bütün çıkmazların arasında ufacık bir ışık kırıntısına tutunarak umut etmektir..."

"Ve nasıl olduğunu anlamadığın bir şekilde o olduğunu bilmektir."

Heaven'ın sözünü kesen Alexander, binlerce insanın salonu doldurduğu düğün yemeklerinde herkesin silinip sadece karısının var olduğunu hissettiği anı hatırladı. Zaman sanki durmuş ve bütün salon sanki yok olmuştu. Sadece Heaven ve o vardı. Kollarında tutup bütün dünyaya onun olduğunu ilan ettiği 'karısı' vardı. Gözlerinde geleceği gördüğü, onu bir kâbustan uyandıran kadın.

Balayı için gittikleri Santa Cruz'da yaptıkları gün batımındaki uzun plaj yürüyüşlerinden sonra keşfettikleri, saat kulesine yakın Melly'nin Blue&Green adlı cafesinde sert kahvesini yudumlarken bebeklerinin inatçı kıpırtılarında keşfetmişti aşkın elle tutulur boyutunu.

"Aşk tek beden olabilmek. Daha doğrusu aşk sensin meleğim."

"Nasıl yani baba?"

"Annenin ve benim birbirimize duyduğumuz aşkın beden bulmuş halisin. Hatırlıyor musun Heaven? Hani Blue&Green'de ki halimizi..."

Heaven derin bir kahkaha atarak kocasının saçlarına doladığı parmaklarını şefkat ve tutku karışımı hareketlerle kıpırdattı.

"Nasıl unutabilirim. Şu gencin adı neydi? Hani senin başta bakışlarınla öldürdüğün?"

"Aidan! Hiç unutmuyorum. Bakışlarımla öldürdüğüm mü? Adam sana bakıyordu!"

"Saçmalama Xander. Adam dediğin küçük bir çocuktu neredeyse ve bizim yeni evli olduğumuzu anlamış, bize özel bir ikram getiriyordu ve hamile olduğumu fark ettiği için şaşırmıştı."

"Her neyse, daha sonraki gidişlerimizde olmayışına üzüldüğümü söyleyemeyeceğim."

Herkes içten kahkahalarla gülerken Alexander saçları arasında dolaşan ince parmakların verdiği rahatlığın etkisine rağmen huysuzca homurdandı.

"Lucy ve Ant bize onun yokluğunu hiç aratmadılar ama..."

"Neyse, ne diyordum? Eve, sen orada minicik ayaklarınla kocaman tekmeler atarken ben hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Korkmuştum, çünkü sevdiğim kadınla tek beden olmuş halimizi koruyamama düşüncesi gelmişti bir an içime. Bütün dünyayı uğrunda yakabileceğimi hissettim ve bu aşktı. Sen aşktın Angel, bize armağandın."

Gözleri yaşaran Heaven uzanarak kocasının dudaklarından uzun uzun öperken hafif sinirli, dik bakışlarını Adriano'ya diken Angel onun huzursuzca kıpırdanmasından küçük bir mutluluk yaşadı.

"İçerisi biraz sıcak oldu ben biraz serin bir şeyler getireyim."

"Saçmalama Adriano. Noeldeyiz ve dışarıda neredeyse kar yağacak. Hem sen daha bana Avrupa'daki maceralarını anlatacaksın. Güzel kızlar var mıydı?"

O sırada çalan kapı Adriano'nun imdadına yetişmişçesine çınlıyordu.

"Mathilda ve George gelmiştir, ben bakarım."

Alexander evde bir yabancının dolaşmasını sevmediği için evde hiç personel yoktu. Angie genç kız olana kadar Mathilda onlara yadım etmişti, ama George'la evlilikleri hepsi için sürpriz olmuştu. Heaven birbirlerine olan hislerini çocukluğu boyunca fark edemediği için kendini suçlasa da George bir gün bile onu suçlamamış ve kayıp geçen onca zamana kader demişti. Tıpkı onların birbirini bulması gibi. Tanrıya şükür Alexander, George kadar beklemek zorunda kalmamıştı, yoksa erken öleceği kesindi. Hele Heaven'ı düğün günü bekleyişini hatırladıkça...

Hayatında pek çok ilki Heaven ile yaşamıştı Alexander. Bunlardan en büyüğü de heyecandı. Heaven'ı kapının önünde gelinliği ile çıkmasını beklerken saniyeler geçmek bilmemiş kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmıştı. Bir an kapı açılıp bembeyaz, incilerle süslü gelinliğinin içinde sevdiği kadını, karısını, gördüğünde sanki zaman durmuştu. Heaven hiç olmadığı kadar meleğe benziyordu ve o ona dokunmaya korkmuştu. Dokunsa kaybolurecek ve o bir rüyadan uyanacak gibi hissetmişti. Ne zaman ki gülümseyen yüzüyle Heaven ona bakarak elini uzatmıştı, o an anlamıştı Alexander; hiçbir şey, hatta ölüm bile Heaven'ı ondan ayıramazdı. Heaven onundu. Dahası rahiminde taşıdığı bebeği ile 'oydu'. Bugün sevdiği kadına baktığında görebildiği tek şey, o günkü heyecanıydı. Hâlâ kalbinin bir yanı bütün bunların bir rüya olmasından korkarken her an elinden uçup gidecek bir uçurtmaymışçasına onu kavrayıp hiç bırakmamak istiyordu.

Kapıya fırlayan Adriano'nun ardından koşan Angel, kocaman sevinç çığlıkları ile bağırıyordu.

"Anne, baba koşun. İkizler gelmişler."

Angel'ın sözleri ile daldığı geçmişten bu güne çekilen Alexander dostlarıyla onca seneyi nasıl geçirdiklerine inanamıyordu. "Dostları..." Kimsemi olmayan bir adam

için söylenebilecek en inanılmaz kelimeydi. Heaven bile ona yetecekken dostları olmuştu. Sevdiği, değer verdiği insanlar. Her Noel olduğu gibi bu yıl da tüm sevdiklerini bir araya etrafına toplayacaklardı.

Adrian'ın ikiz kızları büyük bir gürültü ile salona dalarak Adriano'nun etrafını sararken Adrian kocaman, içten gülümseyişi geçen yılların ona en az Alexander kadar cömert davranmış olduğunun bir kanıtıydı.

"İlk biz gelmişiz, tabii Bay Adriano'yu saymazsak." Alaycı ses tonu Adriano'yu sarmalayarak hiç susmadan konuşan kızları izlerken endişeli bir tona büründü.

"Şunlara baksana, sanki her gün görüşmüyorlar."

"Sorma dostum. Bu kızlar benim sonum olacaklar."

"Alexander sen olduğun sürece endişe duymuyorum, çünkü sen ikimiz yerine de yeterince endişeleniyorsun. Hem ben kızlarımın birilerini bulmasından hiç korkmuyorum."

Adrian'ın kafasında boynuz çıkmış gibi bakan Alexander hayretini gizleyemedi.

"Hiç mi?"

"Elbette hiç."

"Nasıl olur?"

"Tanrı aşkına şunlara bir baksana! Bu kadar gürültüyü hangi adam ister? Onları çalacak olan adamlar ne masraflarına ne de çenelerine dayanamayacağı için fazla uzağa gidemezler, merak etme. Ama ben kararlıyım geri vermek istediklerinde üstlerine para isteyeceğim."

İki erkek kendi aralarında gülüşürken kızların arasında köşeye sıkışarak imdat bakışları aran zavallı Adriano'yu izleyip keyiflendiler. Genç adam Avrupa'daki çapkınlıklarının hesabını bir bir vereceğe benziyordu.

"Unutmadan Zâl Kohen sana da mail atmış Noel için, geri dönmemişsin."

"Noel'de teknolojiye kapanyorum, Heaven'ı biliyorsun; 'Noel'de iş yok Xander.' "

Alexander sesini incelterek Heaven'ın taklidini yaparken karısına yakalanınca aniden alçalan sesi masadan yemek çalarken yakalanan bir çocuğu anımsatıyordu.

"Zâl mı dedin Adrian?"

"Evet Heaven. Bir ara çocukları da görmek istiyormuş."

Ateşin en parlak tonunu içinde barındıran Türk dostları Zâl Kohen ile düğün yemeklerinden kısa bir süre sonra katıldıkları bir konsolosluk davetinde tanışmışlar, tam olarak ne iş yaptığını fazla sorgulamasalarda çok sevmişlerdi. Türkiye'deki pek çok yatırımlarında ve kurdukları dostluklarda bu tatlı ve yaşça olgun hanım, onlara yardımcı olmuştu.

"Çok sevindim Adrian. Biliyor musun Xander..."

Heaven aşk dolu gözlerle kollarının arasına yerleştiği kocasına bakarken bütün duygular bedenine hücum ediyor ve geçmiş Alexander'ın gözlerinde gelecekle yoğruluyordu. Kocasının kulağına yaklaşarak derin bir iç çekişle fısıldadı:

"Aşk dostluktan tutkuya, her hissin içinde seni bulabilmekmiş..."

Alexander'ın mutluluk dolu kahkahası Heaven'ın dudaklarında tutkuya dönüşürken geçen onca sene artarak çoğalan aşkını düşündü ve Heaven'ın dolgun dudaklarına doğru fısıldadı.

"Aşk senle olmakmış..."